Mas
antiguo
que Home
ro

ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ

HESIODI ASCRAEI

QVAE EXTANT

CVM NOTIS EX QVIBVSDAM
AVCTORIBVS SELECTIS

ACCEDIT

PASORIS INDEX

OPERA ET STVDIO

CORNELII SCHREVELII

NVNC DENVO

AD EDITIONEM ROBINSONII

RECENSVIT

INTERPRETATIONEM LATINAM

EMENDAVIT

NOTASQVE SVAS ADIECIT

IO. TOB. KREBSIVS

A. M.

LIPSIAE

SVMPTIBVS IO. GODOFR. DYCKII

ANNO CIƆ IƆ CC XLVI.

PRAEFATIO.

Cum me Dyckius, vir honeſtus, et de re litteraria optimis quibusque libris imprimendis optime merendi ſtudioſus, certiorem feciſſet de Heſiodo denuo edendo, rogaſſetque, vt eius rei curam in me reciperem, et, ſi quid in promptu haberem, huic Poetae illuſtrando id adderem; etſi ea res non ſatis commode mihi accidebat, quod me ab aliis operibus, paene abſolutis, abſtraheret, tamen, cum hoc ſtudio meo iuuentutis, graecarum litterarum amantis, rationibus conſulere me quodammodo poſſe intelligerem, facile me induci paſſus ſum, vt ipſius voluntati concederem locum. Relictis autem omnibus id inprimis curae habui, vt mihi traditam editionem, (eſt autem Schreueliana hic Lipſiae ante quindecim annos edita) ad quam haec noua erat typis exſcribenda,

a vitiis, quibus innumeris ſcatebat, purgarem, et ad editionem Robinſonii, a liberalitate VIRI MAGNIFICI KAPPII, PATRONI mei OPTIMI, mihi commodatam, corrigerem. Ex interpretatione latina, quae, ſi qua alia, certe erat inficetiſſima et maxime inſulſa, ingentem vim craſſorum errorum ſuſtulimus, quo tutius nunc iuuentus, ſi in graecis haereat, ad eius opem decurrere poſſit. Notas denique quasdam de noſtro addidimus, quales ſcilicet pro huius temporis et penuria et iniquitate (verſamur enim nunc in calamitoſiſſimo belli ſtrepitu) ſcribere potuimus: plures facile addere potuiſſemus, niſi rationibus ementium conſulendum nobis fuiſſet. Caeterum vehementer optamus, vt ex tenui hac noſtra opella vtilitas aliqua ad iuuentutem redundet. Cui voto noſtro ſi Deus reſponderit, ſatis amplum praemium laboris noſtri tuliſſe nos exiſtimabimus.

Scrib. Lipſ. a. d. XIIX. Dec.
cIↃIↃCCXLV.

HE-

HESIODI VITA.

EX LILII GYRALDI,

DE POETARVM HISTORIA,

DIALOGO II.

De Homero iam ſatis. A quo non longe abſuit ſenex ruſticana agreſtique facie. Iamdudum, inquit Piſo, Heſiodum nobis affers. Ipſum, inquam, profecto Heſiodum, quem et aliquo tempore cum Homero floruiſſe accurati quidam prodidere ſcriptores, alicubi licet Cicero noſter Homerum longe faciat antiquiorem. Vetus certe diſceptatio inter Grammaticos, Gellio et Seneca et Pauſania teſtibus, vter aetate praeceſſerit: qua de re et dialogos duos Ponticus Heraclides ſcripſit, et Cyrillus libro primo contra Iulianum Caeſarem, centeſimo, inquit, LX. et quinto anno poſt captam Troiam, Homerum et Heſiodum

fuiſſe dicunt, et reliqua. Tum paulo poſt ſubdit idem Cyrillus: Tradunt autem quidam, quod Homerus non fuit coætaneus Heſiodi, ſed in illis fuerit temporibus, regnantibus apud Hebraeos Azaria & Ozia, apud Medos Arbace, apud Latinos autem Proca Sylvio, ante ſcilicet conſtitutionem Olympiadum. Quæ cum dixiſſem, Nos, inquit Piſo, ſummopere avemus de te audire, quæ tu aſſidua lectione ſuper hac re annotaveris. Quibus ego, Libenter ſic agam, inquam, remque ideo altius aliquanto repetam. Porphyrius enim & plerique alii, Heſiodum Homero juniorem annis centum faciunt, atque ante primam Olympiadem. Quam opinionem ſequi videtur Solinus, qui ita ſcribit: Inter Homerum & Heſiodum Poëtam, qui in auſpiciis Olympiadis primæ obiit, centum XXX. anni interfuerunt. Alii eadem Homeri ætate floruiſſe ſcriptum reliquere; quam opinionem & Philoſtratus habuiſſe videtur. Et Velleius, non damnandus hiſtoricus, (tametſi quidam inſulſe nullum fuiſſe Velleium ſuſpicantur) & M. Varro in primo de imaginibus, ut eſt apud Gellium, Non

eſt,

eſt, inquit, dubium, quin aliquo tempore eodem vixerint Homerus & Heſiodus: idque ex epigrammate comprobat, quod in tripode inſcriptum fuerat, qui in Helicone Muſis poſitus erat. Epigramma, quod apud Dionem legi, & inter Graeca epigrammata, tale eſt:

Heſiodus poſuit Muſis Heliconibus iſtum,
Cum cantu vicit divinum in Chalcide Homerum.

Græcum vero, ſi mavultis, hoc eſt:

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκε
Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι, θεῖον Ὅμηρον.

Verum ubi in hunc ſermonem incidimus, hanc vobis, utcunque meis verbis potero, hiſtoriam ex Plutarcho recitabo, qui eam tum in quinto Sympoſiacon attigit, tum in eo, quod Septem ſapientum convivium inſcribitur, copioſe explicavit. Homerus, inquit, & Heſiodus, in Oelyci Theſſali exequiis, & Amphidamantis Chalcidenſis, carminibus certarunt, qua in re dubia atque anceps judicum fuit ſententia. Converſi, inquit, ſunt ad hujusmodi interrogationes & propoſuerunt inanes, ut ajunt, quasdam nugas (ſi modo recte interpretamur,

 mur,

mur, ἅς φασι λέσχας, non ὥς φησι Λέσχης, ut passim legitur: non tamen decerno, conscius & Lesches nomen esse proprium Poëtæ Lesbii.) Homerus quidem sic:

Musa mihi referas, quæ non unquam ante fuere,
Neve futura retro.

Tum vero ex tempore respondit Hesiodus:

Verum cornipedes quando Jovis ante sepulcrum
Festinantes propter palmam plaustra terebant?

Ob hoc ferunt, Hesiodum maximæ omnibus fuisse admirationi, atque tripodis præmium assecutum. Sed Græca, inquit Piso, ipsa carmina audire cupio: dure enim admodum & incondite ea vertisse videris. Audite ergo ea Græce, inquam. Non enim eo inficias quod ais. Homerus quidem ita:

Μȣσά μοι ἔννεπ᾽ ἐκεῖνα τὰ μήτ᾽ ἐγένοντο πάροιθεν,
Μήτ᾽ ἔσαι μετόπισθεν.

Sic vero Hesiodus:

Ἀλλ' ὅταν ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναχήποδες ἵπποι
Ἅρματα συντρίψωσιν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.

Porro ne & hoc vos lateat, judicem inter Homerum & Hesiodum Panidem, Chalcidis regem, fuisse, res usque in proverbium deducta ostendit, Πανίδου ψῆφος, Panidæ suffragium: quod in eos ferri solet, qui inerudite, minusque sapienter judicant. Pulchre, inquit Piso, & sane simul monstrasti, eadem Homerum & Hesiodum ætate fuisse: sed nihil vetat, quo minus eadem diligentia reliquam ejus Poëtæ vitam, ab Atticis usque litteris, (quod ajunt,) nobis repetas. Faciam id libenter, inquam, quando parum hoc a nostris hactenus hominibus est, quod sciam, factum. Hesiodi igitur nomen, ut ab hoc incipiam, a caste & pudice loquendo deductum videtur παρὰ τὸ ἧσιν ᾄδω. Patria vero illi Cuma: quæ urbs inter Æolicas numeratur, ante Lesbum sita. Num tu, inquit Piso, Hesiodum Ascræum fuisse negas: eo enim nomine a Græcis & Latinis vocatur. Recte tu quidem, inquam, sed si me vos audire volueri-

lueritis, qua id ratione factum intelligetis. Hesiodi quidem patria Cuma fuit Æolica, ut ab Herodoto, Strabone & Stephano traditum est. Valerius quoque Probus, non alium quam Hesiodum intelligere Virgilium autumat, illo carmine:

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

Quod scilicet Hesiodus Cumæus primus ætates ex metallis commentus est; ut liquido videtur in eo, quod Ἔργα inscribitur, poëmate. Natus ergo Hesiodus Cumæ, patre Dio Ampelidis filio, qui ex Melanopo Ithagenæo Critonis filio natus erat, matre vero Pycimede: qui utrique parentes, ære alieno oppressi, cum unde dissolverent nomina, non haberent, in Ascram, Bœotiæ vicum, demigrarunt, ubi est puer Hesiodus educatus, atque inde Ascræus cognominatus. Plutarchus ex Ephori Cumæi sententia refert, Attelen, Mæona, & Diun, Cumæos, fratres fuisse, quorum Dius, quem nauticam exercuisse comperi, ob eam quam attulimus causam, in Ascram migravit, ubi (ait) Pycimedem uxorem duxit, ex qua natum ferunt Hesiodum: qui dum

dum paterna armenta puer custodiret, a Musis amatus fuisse perhibetur: quæ illi gustandam laurum dedere: eam enim lauri naturam esse scribit ipsius Poëtæ interpres Proclus, & Isaacius Zezes, ut, qui eam mandunt, vates fiant: unde & Lycophron Poëta ea causa δαφνηφάγον vatem nominat. Idem & in Cassandra Sophocles. Et noster Tibullus agens de Sibylla:

Vera cano sic usque sacras innoxia laurus
Vescar, & æternum sit mihi virginitas.

Aphthonius quoque rhetor, laurum vaticinii symbolum esse prodidit: quare & laurum ipsam veteres μαντικὸν φυτὸν appellavere, hoc est, Vaticinam plantam. Et Claudianus ait:

- - - *Venturi præscia laurus.*

Eadem ratione Apollini sacra dicitur, qui vaticinii Deus a gentibus est creditus. Quin & hujus arboris foliorum crepitu, dum cremantur, antiqui futura (utinam non & hoc nostro tempore!) prædicebant: quod & Philosophus Porphyrius credit. Si enim magno strepitu in igne crepuissent,

ſent, felicitatem ſignificabant: ſi ſiluiſſent, unde & tacita laurus eſt dicta, infelicitatem. Et perinde de illa idem Tibullus:

Laurus ubi bona ſigna dedit, gaudete coloni.

Et Propertius:

Et tacet extincto laurus aduſta foco.

Lauri inſuper folia, ſi noctu pulvino ſubjecta fuerint, ſomniorum veritatem conciliare produntur. Dictam autem Daphnen, prodit Euſtathius, a δα particula intenſiva, & φωνέω verbo, quod *voco* & *cano* ſignificat, quod laurus, in igne poſita, crepet & ſonet: unde fortaſſe & ipſi nos Latini Laurum deduximus, a λα, ut δα, particula intenſiva, & *uro*, ut ſi non voce, at ſignificatu conveniat. Si plura vero de lauro diſcere cupitis, præter ea, quæ a noſtris traduntur, legite Parthenii librum Ἐρωτικῶν, & Conſtantini librum XI. de re ruſtica, quo loco plura leguntur parum Latinis nota. Sed jam a lauro ad Heſiodum revertar, qui lauro guſtata, hauſtaque Hippocrenes unda, repente Poëta prodiit. Id cum alii, tum ipſe

ipſe de ſe in Theogonia cecinit. Quam rem ita Maximus Tyrius interpretatur, ut Heſiodum putet voluiſſe, quæ ſui ingenii & artis eſſet fœtura, in Deas referre, ut ſe Muſis gratum teſtaretur: ut ſi quis æra jam calleat, Vulcano tamen ſua aſſignet opera. Sed hac de re plura apud ipſum Maximum legetis. Delectatum quidem peregrinationibus Heſiodum legimus, ſicuti & Homerum: quam rem tamen in ſomnium quidam retulere. Alii, quod qui peregre proficiſcuntur, facilius prudentiam cæteraſque virtutes comparare exiſtimantur, quod mores ſcilicet hominum multorum videant. Uxorem quoque duxiſſe proditum eſt Cremenen, Phyſigei filiam, & ex ea Steſichorum Poëtam natum. Alii non uxorem fuiſſe, & ob hanc ipſum Heſiodum occiſum. Nam cum de ſe ſcitatum oraculum Delphos iviſſet, eique reſponſum foret, ut Nemeæi Jovis templum vitaret, quod ibi eſſet vitæ finem habiturus, cumque ea cauſa Nemeam Peloponneſi fugeret, forte in Oeneonem Locridis pervenit, ubi Nemeæi Jovis templum fuerat, ut ſcribit Thucydides, quo in loco incautus ab Amphiphane

phane & Ganetore Physigei liberis interemptus est, quod ab eo vitiatam sororem Cremenen crederent. Cadaver ab iis in pelagum projectum est; id quod cum occulte fecissent, ab Hesiodi cane facinus est proditum, ut scribit Plutarchus. Alicubi tamen non Physigei filii, sed Ganyctoris Naucletii dicti sunt, ut in illo est, cui titulus: Quænam animalia prudentiora, terrestriane, an aquatilia? Pausanias quoque in Bœoticis, Hesiodi interitum ita recitat: Filii, inquit, Ganyctoris, Ctimenus & Antiphus, in Molycrian ex Naupacto fugerunt ob Hesiodi necem, ubi in Neptunum impii existimati sunt, de illisque est facta quæstio, & cætera quæ ille prosequitur. Mortis Hesiodi causam Plutarchus sic in Dioclis convivio explicat. Cum Milesio, inquit, comite & Troilo puero, Hesiodus apud quendam hospitatus est: noctu Milesius hospitis filiam vitiavit: rei conscium Hesiodum rati puellæ fratres, illum inter pascua cum puero occiderunt, & cadaver in mare projecerunt: pueri vero corpus in littore reliquerunt, a quo & loco nomen inditum. Ferunt, inquit, Deorum voluntate a delphi-

phi-

phinis cadaver ad littus delatum, ubi tum ſorte Neptunalia celebrabantur. Id ſcelus ubi incolæ intellexerunt, interfectorum domos diruerunt; vivos ipſos, qui facinus admiſerant, aquis ſuffocarunt. Alii poſt diem tertium a delphine in littus cadaver devectum tradunt. Re cognita, occiſores navigatione ſibi conſulere volentes, vi coortæ tempeſtatis ad unum omnes deprehenſi, naufragio periiſſe dicuntur. Poſt hæc Heſiodi corpus in Nemea Locridis ſepultum perhibetur, qua de re extat Alcæi Poëtæ carmen. Dein vero oraculo monente, ejus oſſa exportata ab Orchomeniis, & in medio foro hoc addito elogio tumulata:

Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος
Ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει
Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστὶν
Ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνῳ σοφίης.

Tum Picus puer: Cur non & hos Latine, ut alios verſus, nobis exprimis? Ut, inquam, noſter Piſo hos ipſe convertat, & ego interea ad memoriam cætera revocem. Et Piſo: Faciam equidem, inquit, ut-

utcunque potero: &, non diu cunctatus, ſic cœpit:

Fertilis Aſcra quidem patria eſt : verum morientis
Pugnaces Minyæ candida membra tenent
Heſiodi, cujus ſuper omnes plurima laus eſt,
Spectatoſque viros judicio ſophiæ.

Quos cum Piſo recitaſſet, mirum eſt quanto ſit rubore ſuffuſus: Quod animadvertens ego, cauſamque intelligens, ſtatim ſubdidi. Legimus & Græcum alterum Pindari, quod ita noſter Cælius Latine vertit:

Salve cui pubes, tumulusque bis obtigit unus,
Tu ſapis, Heſiode, quantum homini ſapere eſt.

Sed & Aldus ita prius:

Heſiode ante alios ſophia præſtantior omnes,
Salve, bis quondam qui puer atque ſenex.

Græcum Pindari, ſi vultis, ſic habet:

Χαῖρε δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας
Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

Verum jam tempus eſt, inquam, ut, quæ ab Heſiodo ſcripta ſint, commemoremus,

ſi

ſi tamen prius illud unum, quod in Græcis commentariis reperi, attulero, ſuper ea in Ἔϱγοις verba μήτ' ἐμὸς υἱός. Filius, aiunt, Heſiodi Mnaſeas eſt. Philochorus vero Steſichorum dixit ex Clymene: ego tamen legendum puto, Ctemene, ut jam oſtendi. Alii tamen ex Archiepe: quo fit, ut eos mirer, qui ſcribunt, Heſiodum præter Steſichorum & filiam habuiſſe Mnaſeam nomine, quam Archiepen vocant alii. Porro ſexdecim Heſiodi legitima feruntur volumina; inprimisque Theogonia, a Philoſopho Zenone inter alios interpretata. Deinde Ἔϱγα καὶ Ἡμέϱαι, id eſt, Opera & Dies. In quo opere de re ruſtica præcepta tradit ad Perſen fratrem, quem & ipſum Poetam aliqui ſcribunt. Sunt & qui putent, Ἠοίας μεγάλας, ſic vocata carmina, Heſiodi eſſe, ut Eunapius Græcus hiſtoricus, & in Bœoticis Pauſanias. Quo loco & alia Heſiodi opera commemorat, de quibus jam ante plane meminimus. Poſthaec Aſtronomica ſcripſit, tum Hypothecas, quas tamen Fabius Quintilianus, ex Ariſtophanis Grammatici ſententia, Heſiodi eſſe negauit. At vero Ariſtoteles

* * &

& Grammatici nonnulli, ut Hesiodi legitimum opus, in medium afferunt. Scripsit item Heroum & Heroidum Genealogias: ad hæc & de mulieribus: quo in opere Heroidas multas induxit virorum fortium nuptias, ut ait Servius, optasse. Dion vero Chrysostomus, ex Alexandri Macedonis sententia, Hesiodum ea caussa de mulieribus scripsisse dixit, quod Homero concederet, qui de heroibus ante scripsisset. Et quidem Lucianus ait, Hesiodum mulierum virtutes concinuisse. Tradit Pausanias, Hesiodum vaticinandi artem ab Acarnanibus edoctum, de ea carmina scripsisse. Scribit Nicocles, quod & in Pindarum Grammatici notant, Hesiodum primum ῥαψῳδῆσαι, hoc est, per rhapsodias carmina cecinisse. At vero Hesiodus ipse, se cum Homero, in Delo, in Apollinem hujusmodi versus primum concinuisse prodidit, dum sic cecinit, ut pridie diximus:

In Delo tum primum ego Mæonidesque Poëtæ
Lusimus inque novis carmen cantavimus hymnis
Auricomum Phœbum, quem Latona edidit alma.

Sed

Sed videte, rogo, quam ille dulcius ſuaviusque ſua lingua:

> Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον, ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ
> Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδήν,
> Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

Scripſit item Heſiodus Pelei & Thetidis Epithalamium, ſicuti priore ſermone retulimus. Scripſit & de Dactylis Idæis, Item Epicedium in Batrachum amicum, &, quod adhuc legitur, poema inſcriptum Herculis Scutum: quod tamen Ariſtophanes Grammaticus non Heſiodi eſſe ſuſpicatus eſt, ſed cujuſpiam alterius, qui Homericum ſit imitatus. Megacles autem Athenienſis, & Apollonius Rhodius, Steſichorusque, ipſius Heſiodi legitimum carmen eſſe cenſuere. Scripſit idem de Medicina, qua de re Plutarchus in Sympoſio Dioclis. Heſiodus, inquit, in Medicina plurimum valuit. Quod manifeſte apparet, cum de victus ratione, de vini temperamento, de aquarum vi, de balneis, de foeminis, de tempo-

rum connexione, deque infantium ſtatu differit. Et hæc quidem Cleodemus medicus apud Plutarchum. Sunt & qui Heſiodum de herbis ſcripſiſſe tradant, quod ex Plinio colligitur. Nec deſunt, qui Heſiodum ſcribant, autorem eorum apologorum, qui Æſopi dicuntur. Quæ ego cum dixiſſem, Vide, inquit Piſo, quam paucis carminibus M. Manilius in ſecundo Aſtronomicon iſta fere omnia Heſiodi opera complectatur. Nam cum Homerum laudaſſet, mox ita de Heſiodo ſubjunxit:

- - - Sed proximus illi
Heſiodus memorat divos, divumque parentes,
Et Chaos enixum terras, orbemque ſub illo,
Infantem, & primum titubantia ſidera corpus,
Titanas juviſſe ſenis cunabula magni,
Et ſub fratre viri nomen ſine fratre parentis,
Atque iterum patris naſcentem corpora Bacchum,
Omniaque immenſo volitantia corpora mundo.
Quin etiam ruris leges cultusque rogavit,
Militiamque ſoli, quod colles Bacchus amaret,

Quod

Quod fœcunda Ceres campos, quod Pallas utrumque,
Atque arbuſta vagis eſſent quod adultera pomis,
Sylvarumque Deos ſacrataque numina Nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in uſus.

Cum recitaſſet hos verſus Piſo, Si velim, inquam ego, quæcunque omnia de Heſiodo legi, vobis in præſentia recenſere, in longum nimis noſter ſermo procederet: quædam tamen, haud indigna relatu, nequaquam præteribo. Scribit inprimis Dialogum Lucianus, qui Heſiodus inſcribitur, in quo Heſiodum ipſum de ſe multa narrantem inducit, eumque ipſe, ut ſolet, irridet. Sunt & inter Græca epigrammata in Heſiodum multa. Extat & apud Græcos proverbium de iis, qui ſuperſeneſcunt, Heſiodia ſenectus: de quo & Pindari diſtichon legitur, quod ante ab Aldo & Cælio noſtro interpretatum attulimus. Pythagoram ſcribit Philoſophus Hieronymus, cum ad inferos deſcendiſſet, Heſiodi animam vidiſſe ad columnam æream ſuſpenſam aſtrictamque

adeo, ut ſtridere videretur, & cum ea Homeri quoque animam ſerpentibus undique incinctam, ea videlicet ſolummodo cauſa, quod de Diis falſa ſuis carminibus confinxiſſent. Quare factum puto, ut Ponticus Heraclides contra Homeri calumniatores librum illum ediderit, qui eſt inſcriptus, Allegoriæ in iis, quæ de Diis ab Homero dicuntur, & reſponſiones in ejus calumniatores. Videri enim, inquit, poſſet Homerus, Salmoneus, vel Tantalus, immoderatam atque intemperatam linguam habens, ſi, quæ de Diis cecinit, ſub alia ſignificatione non intelligerentur. Et quidem de Homero Heraclides, quod & de aliis Poetis bonis, ut heſterna die diximus, intelligi poteſt. Sed tametſi excellentis ac prope divini ingenii fuerit Heſiodus, non tamen ideo obtrectatoribus illum caruiſſe accepimus: ſiquidem iniquas adverſum eum controverſias exercuiſſe Cercopem legimus: in tantum excellentiſſimus quisque aliquo detractore eſt vexatus. Homerus quidem, ut Zoilum mittem, Siagro Poeta laceſſitus, Pindarus ab Amphimane Coo, Simonides a Timocreonte. Nec Virgilio

lio Horatioque noſtris, defuere Parones, Mævii, Bavii atque Suffeni, aliique, de quibus in noſtris his ſermonibus ſparſim, ut feret locus, plura dicemus. Sed & hoc Homeromaſtigon, genus noſtro hoc tempore non minus, quam pridem, viget. Plures quidem nunc Critici & Zoili, quam verſificatores & Poetæ.
At de Heſiodo iam
ſatis.

Ἐκ τῶν Σουΐδα.

Ἡσίοδος Κυμαῖος. νέος δὲ κομισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Δίου, καὶ μητρὸς Πυκιμήδης, ἐν Ἄσκρῃ τῆς Βοιωτίας. Γενεαλογεῖται δὲ εἶναι τοῦ Δίου τοῦ Ἀμπελίδου τοῦ Μελανόπου, ὃν φασί τινες τοῦ Ὁμήρου προπάτορος εἶναι πάππον, ὡς ἀνεψιαδῆν εἶναι Ἡσιόδου τὸν Ὅμηρον. ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄτλαντος κατάγεσθαι. ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα,

Ex Suida.

Heſiodus Cumæus. Cæterum a patre Dio & Pycimede ejus matre, in Aſcra, translatus eo, vixit. Genus ac familiam illius ab Ampelide Dio, Melanopi filio deducunt. Quem nonnulli Homeri abavum fuiſſe volunt. Ut Heſiodi conſobrini filius fuerit Homerus. Utrumque autem ab Atlante volunt oriundum eſſe. Ejus autem hæc

Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Ἀσπὶς, Γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ε. Ἐπικήδειος εἰς Βάτραχόν τινα ἐρώμενον αὐτοῦ. Περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων καὶ ἄλλα πολλά. Ἐτελεύτησε δὲ ἐπιξενωθεὶς παρ' Ἀντίφῳ καὶ Κτιμένῳ. οἱ νύκτωρ δόξαντες ἀναιρεῖν φθορέα ἀδελφῆς ἑαυτῶν, ἀνεῖλον τὸν Ἡσίοδον ἄκοντες. ἦν δὲ καὶ Ὁμήρου κατά τινας πρεσβύτερος, κατὰ δὲ ἄλλους, σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλεῖστοι νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτῶν ὁρίζουσι.

sunt poëmata: Deorum generatio, Opera & Dies, Scutum, Mulierum Catalogus, libris quinque. Epicedium Batrachi, quem in deliciis habuit. De Dactylis Idæis. Alia item multa. Obiit autem, cum ad Antiphum & Ctimenum hospes divertisset. Qui cum noctu sororis suæ stupratorem tollere se existimarent, Hesiodum ignari sustulere. Fuit autem Homero, ut quibusdam videtur, antiquior. Alii eadem tempestate vixisse autumant. Porphyrius & alii centum omnino post annis floruisse tradunt.

Ἐκ τῶν Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως.

Ex Halicarnassensi Dionysio.

Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφρόντισεν ἡδονῆς καὶ Ὀνομάτων λειότητος, καὶ συνθέσεως ἐμμελοῦς.

Hesiodo autem magna voluptatis fuit cura, tum æquabilem dictionem accuratamque amat compositionem.

Velle-

Vellejus Paterculus Hiſt. lib. 1.

Hujus temporis æqualis Heſiodus fuit, circa CXX. annos diſtinctus ab Homeri ætate, vir perelegantis ingenii, & mollisſima dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidiſſimus. Ut tempore tanto viro, ita operis auctoritate proximus. Qui vitavit, ne in id, quod Homerus, incideret: patriamque & parentes teſtatus eſt. Sed patriam, quia multatus ab ea erat, contumelioſiſſime.

Fabius Lib. X.

Raro aſſurgit Heſiodus, magnaque pars ejus in nominibus eſt occupata. Tamen utiles circa præcepta ſententiæ, lenitasque verborum & expoſitionis, probabilis: daturque ei palma in illo mediocri genere dicendi.

DA-

DANIELIS HEINSII
IN HESIODVM
EPIGRAMMATA.

ΔΗμῆτερ τρίλλιστε, σὲ μὲν πολυγηθέα καρπὸν
Ἀλδαίνειν σοφίης εἰκὸς, ἅτε σταχύων.
Τὸν μὲν παῖς Δίοιο καὶ ἀγχινόου Πυκιμήδης,
Ἄσκρης εἰναέτης, εἶδεν ἀμησάμενος.
Σεῦ γὰρ ὕπο τρεφθεὶς μεγαλώνυμε, χειρὶ δ' ἐχέτλην
Τῇ μὲν ἀερτάζων, τῇ δὲ μέγα δρέπανον,
Ἄρτον τ' ὀκτάβλωμον, ἀεικέα λιμὸν ἀμύνειν,
Παντοίης κορυφὴν δρέψατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
Μελπόμενος γλυκερῆς ἔργα γεηπονίης.
Σωφροσύνην δ' ἐδίδαξε, καὶ ὡς πλέον ἥμισυ παντὸς,
Ἐκ Μουσέων σοφίης μέτρα διδασκόμενος.
Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε. σοὶ γὰρ ἔνεγκε
Πολλὴν καὶ πινυτὴν γαῖα φυτοσπορίην.

In eundem:

Δαφνοφάγος, γλυκύμυθος, ἀνὴρ φίλος ἐρανίδησι,
Γῆς ἀρότους θεῖος δείκνυεν Ἡσίοδος,
Πιερίδων γείτων πολυώνυμος. ὢ πόποι, ὦ Ζεῦ
Ἦ γλαφυρῶς ταύτης ὤνατο γειτονίης.

In eundem:

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς, μέγ' ὄνειαρ,
Αἱ σελίδες θείου φάντο ποθ' Ἡσιόδου.

Ταῦτ'

Ταῦτ᾽ ἄρα φρασσάμενος, γλυκερῆς φίλος ἤλυθα Μούσης,
Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

In eundem.

Ὦ μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερος ἔργα κομίζων,
Βέλτιστ᾽ Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
Δαίμοσιν οἷος ἔησθα, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
Ποίμνην ἠδ᾽ ἀγέλην τῆς Ἑλικωνιάδος.
Ἔνθά σε βουκολέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
Πηκτίδι σῇ φίλην τερπόμενον κραδίην·
Ἢ τάχα πεμπάζοντα βόας, καὶ μηκάδας αἶγας,
Ἢ τάχα καὶ λεπτοὺς πηγάμενον δόνακας,
Ἔν τε πόῃς ῥαδινῇσι καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν στήθεα μηλονόμων.
Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μουσέων βασιλῆα γενέσθαι,
Αὐτοφυοῦς θεῖον σῆμα δαημοσύνης.
Χαῖρε πάτερ τοίδεσσι, καὶ ἵλαος ἄμμι γένοιο,
Αἰπόλε μὲν πρότερον, νῦν δ᾽ ἄρ᾽ ἀοιδοπόλε.

In eundem.

Ὑψαγόραν ποτ᾽ ἀοιδὸν ἀναζητοῦντος Ἄρηος,
Ἡ φύσις ἀρχαῖον δείξατο Μαιονίδην.
Δεινὸς Ἄρης μέγ᾽ ἔχαιρε, καὶ οἱ πτολέμους τε, μάχας τε
Κέκλετο, καὶ δῖον μελπέμεν Αἰακίδην.
Τοῦ δ᾽ ἄρα γινομένοιο πάλαι κλύε πότνια Δηὼ,
Βῆ δ᾽ ἴμεν ὑψηλῆς ἄγκεα Πιερίης.
Ἔνθ᾽ ἄρα οἱ κλυτότοξος ἐναντίος ἦλθεν Ἀπόλλων,
Ὦκα μάλ᾽ Ἀσκραῖον δείξατο δ᾽ Ἡσίοδον.

Ἡσί-

Ἡσίοδον φιλόμυθον, ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Βοσκόμενον. Μουσῶν ἄγχ' Ἑλικωνιάδων.
Ὡς ὁ μὲν ᾖδε μόθον Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ προτέρων ὁρμὰς καὶ μένος ἡμιθέων.
Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότους, καὶ ἀρηρότα τοῖσι μάλιστα
Ἐκ Διὸς οὐρανίου σήματα, τάς τ' ἔριδας.
Ὡς ἐρίδων μεγάλων δισσῶν ἀνὰ γαῖαν ἐουσῶν,
Ὅς γ' ἐπιμωμητὴν ᾔνεεν, ὃς δ' ἀγαθήν.

In eundem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραῖε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι
Μήδεα καὶ πλήθη καὶ γένος ἐξανύσας.
Μουσάων ὑποφῆτα παλαιγενές. ἦτοι ἔκευθες
Πολλὰ πάτερ θυμῷ δήνεα καὶ πραπίδας,
Τείρεα πάντα μαθὼν, τάπερ οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Καὶ Κρονίδου βουλὰς, καὶ φάος ἠελίου,
Τήν τε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν ἀρούρης,
Ἀγλαὸν ἀρχαίης σῆμα φυτοσπορίης.
Ἀρκάδες ἰλήκοιτε μένος προσέληνος ἔεσκε
Πάντα Σεληναίης γνοὺς πόρον Ἡσίοδος.

AR-

ARGUMENTUM IN HESIODI ASCRÆI OPERA ET DIES.

Ἡσιόδου.) *Super Homeri atque Hesiodi ætate, ait Gellius lib. 3. cap. 11. non consentitur, uter natu prior. Dubium tamen non est, quin aliquo tempore eodem vixerint.*

Ἀσκραίου.) *Sacerdos fuit templi Musarum in Helicone monte Bœotiæ, in Ascra pago ad radicem ejus montis. Inde Virgilius, quia hunc Poëtam e tot Georgicorum scriptoribus imitatus est, dixit, lib. 2. Georg. vers. 176.*

Ascræumque cano Romana per oppida carmen.

Ἔργα καὶ Ἡμέραι.) *Non dubium est, quin idem Virg. initio Georgicorum, hanc inscriptionem expresserit, hoc versu:*

Quid faciat lætas segetes: quo sydere terram &c.

Breviter autem summam rei complectitur hic titulus: nam per Opera *significat, agriculturam esse artem, quæ non inerti otio, aut alieno sumptu, sed ipsa actione peragatur. Per* Dies *autem innuit, suo tempore singula facienda esse. In priori igitur* Operum *libro, ad laborem adhortatur agricolam futurum. Obiter etiam alia atque alia præcepta de moribus tradit, ad justitiam & pietatem colendam; injustitiam vero & ignaviam vitandam. In secundo autem artem agriculturæ tradit. Duo ergo agit, primum, ut voluntarium habeat agricolam: deinde, ut peritum.*

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Ἔργα καὶ Ἡμέραι.

Μοῦσαι Πιερίηθεν, ἀοιδῆσι κλείουσαι,
Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ᾽ ὑμνείουσαι.
Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ᾽ ἄῤῥητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.

Ῥεῖα

1. Μοῦσαι.) Dores & Æoles dicunt Μῶσαι, quibus familiare eſt vertere ου in ω. Hinc appellatas volunt eas a verbo μῶ, quod eſt quæro, inveſtigo; nam inveſtigando diſciplinas aſſequimur. Adfert aliam rationem Plutarchus, forſitan probabiliorem. Is enim in commentario περὶ φιλαδελφίας, dicit, μούσας nominatas, ut ὁμοῦ οὔσας, idque δι᾽ εὔνοιαν ἀεὶ καὶ φιλαδελφίαν, quæ ſcilicet vivunt in perpetua quadam benevolentia & mutua charitate. Vel denique inde habent nomen, quod Muſæ, hoc eſt, artes & diſciplinæ, tali inter ſe cognatione & nodo conjunctæ, conglutinatæque ſint, ut altera ex altera pendeat, & altera ſine altera manca ſit. Πιερίηθεν, conſtruitur cum δεῦτε adverbio hortantis. Muſæ huc adeſte ad me ex Pieria. Θεν vero eſt particula finalis, de loco. Μοῦσαι.) Duplicem invocationem ponit: prior hæc ad Muſas: poſterior (verſ. 8.) ad Jovem dirigitur, ut in Perſe fratre docendo ſit auxiliator.

2. Δεῦτε δὴ.) Δί legendum monet Euſtathius: quem ſequitur H. Steph. Δὴ mihi magis probatur, & ita omnes legiſſe interpretes veteres manifeſtum: Proclum dico, Tzetzen, Moſchopulum, & ita MS. Palatinæ Bibliothecæ. Sic Orpheus Hymnorum ſuorum initio, Μάνθανε δὴ Μουσαῖε. Ὑμνείουσαι.) Id eſt, celebrantes, eſt activæ ſignificationis, quamquam aliqui

HESIODI ASCRÆI
OPERA ET DIES.

Musæ Pierides, carminibus gloriam conciliare solitæ,
Agite sane, vestrum patrem celebrate,
Et per quem mortales homines pariter obscurique sunt clarique
Nobiles, ignobilesque, Jovis magni voluntate.
Faci-

aliqui neutraliter exponant, quæ estis celebres aut inclytæ.

3. Ὅν τε διά.) Enumerat pias quasdam sententias de Deo. Porro in ὅν potest intelligi, inquit Tzetzes, τρόπον, more Attico, ut sit δι' ὅν τρόπον, quomodo, cur: quod nonnulli interrogative; alii vero absque interrogatione intelligunt. Alii non minus commode exponunt, δι' ὅν vel καθ' ὅν Δία, secundum quem Jovem gubernantur homines. * Miræ sunt, ne dicam ineptæ, particulæ διὰ interpretationes hic allatæ. διὰ h. l. est *per*. viri enim docti, qui διὰ, accusativo junctum, nunquam *per* significare contendunt, humaniter errant. vide Longin. p. 31. & 89. Edit. Tollii, & inprimis Schol. Aristoph. ad Plut. v. 93. Sensus est: *per quem Jovem s. cujus beneficio homines sunt* &c. KREBSIVS.

4. Διὸς μεγάλοιο.) Responsio Musarum. Sic apud Homerum Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Subintelligitur hic γίγνεται, aut simile verbum. Διός.) Musarum responsio, vel, ut alii volunt, poëta ipse respondet ceu a Musis edoctus. * Hæ notulæ, cujuscunque sunt, non unius assis sunt æstimandæ. Aeque minus in hoc, ac Homeri loco Ιλιαδ. α. est responsio. Hi duo versus sine interrogatione legendi, & ita exponendi: *Per quem* Jovem *homines cum obscuri, tum clari sunt: cum nobiles, tum ignobiles, Jovis magni voluntate.* Locus,

Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·
Ῥεῖα δὲ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν αἴων τε· δίκη δ' ἴθυνε θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω. τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀν-
άγκης

Ἀθα-

huic perquam similis, est in Theogon. v. 429.

Ὧι δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Ἔν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ὅν κ' ἐθέλησιν.

Cui vero vult, magnifice præsto adest Jupiter, atque juvat. Inque concione inter homines eminet, quem voluerit; quem ipsum quoque locum viri quidam docti secus acceperunt. K.

5. Ῥεῖα μέν.) Contractio est in voce ῥεῖα, ut Iliad. ρ. Virgil. quoque dixit *alvaria* pro alvearia. vid. Guil. Canterum lib. 7. cap. 17. Æsopus (teste Laertio) quum rogaretur, quid ageret Deus; respondit: τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῖ, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψοῖ.

6. Ἀρίζηλον.) Eum vocat, qui dignus est æmulatione atque imitatione.

7. *Κάρφει.) Vulgo redditur, *contrahit*. Sed Proclus hic erat audiendus, qui exponit κάρφειν, εὐτελῆ καὶ ταπεινὸν ποιεῖν: quare reddendum, *deprimit*, *humilemque reddit*. K.

9. Κλῦθι.) Invocatio ad Jovem. Θέμιστας vocat præcepta de moribus. *Immo potius θέμιστες sunt *judicia*, ut recte Enarratores Græci. Sic in Theogon. v. 85. de Rege, διακρίνοντα θέμιστας Ἰθείῃσι δίκῃσιν *administrantem judicia justitia*.

Sen-

Facile enim extollit, facile etiam elatum deprimit:
Facile præclarum minuit, & obscurum adauget:
Facileque corrigit pravum, & superbum attenuat
Jupiter altitonans, qui supremas domos incolit.
Audi intuens & auscultans, & juste rege judicia
Tu: Ego vero Persæ vera dicere queam.
Non sane unum est contentionum genus, sed in terra
Sunt duo: alteram quidem probaverit sapiens,
Altera vituperio est digna, diversa autem sententem animum habent.
Nam hæc bellum exitiosum & discordiam auget
Noxia: nullus hanc amat mortalis, sed necessario

Sensus hujus loci est: *Juste dirige judicia s. præsis judiciis, ut jus ad justitiæ normam dirigatur, & exerceatur.* K.

10. Ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ.) Propositio est. Ego Persæ consulam optima. Jam κε potentialis particula ad μυθησαίμην, referenda est, quasi dicat: Tum vera dixero fratri meo, ubi tu leges gubernaveris Jupiter, & affueris mihi præscribenti præcepta de moribus. * Dan. Heinsius pro Πέρσῃ legit Πέρση vocandi casu: quod ipsum quoque in MS. suo invenisse se testatur Grævius, verba autem κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε non, ut vulgo fit, ad Jovem, sed ad Persam fratrem referenda. Totus autem locus ex Heinsii Græviique sententia interpungendus, & exponendus: κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε, δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας Τύνη, ἐγὼ δέ κε Πέρση ἐτήτυμα μυθησαίμην. *Vide & attende Persa, & ex justitia judica: ego vero, o Persa, tibi vera seu justa præcipiam.* K.

11. Οὐκ ἄρα.) Duplicem narrat contentionem augendæ rei familiaris: alteram vituperandam, quum per injuriam & scelus cumulantur opes: alteram dignam laude. Ἔην, ἦν, pro ἐστὶν, Attice.

15. Οὔτις τήνγε φιλεῖ.) Osten-

Ἀθανάτων βουλῆσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην, προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννὴ,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Γαίης ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω,
Ἥτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γάρ τις τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ.
Μηδὲ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκε' ὀπιπεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.

Ὤρη

Ostendit, non fieri per se, ut hæc contentio tantopere diligatur ab hominibus, cum tamen sit noxia: sed per accidens; quia scilicet non possint discernere a vere expetendis ea, quæ falso boni speciem præ se ferunt: idque naturæ quodam fato.

19. Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι.) Interpretibus autem, qui verba illa ad Jovem referunt, non ad τὴν ἔριν, nescio quid in mentem venerit.

20. Ἀπάλαμον.) Inertem, qui manus nulli operi admovet. παλάμη enim & manum, & ipsum opus significat.

24. Ἀγαθὴ δ' ἔρις.) Probat artificum inter se æmulationes. Hos duos versus Plato in Lyside, & Arist. 5. Polit. & 2. Rhet. & Galen. ad priorem noxiam contentionem referunt. Plutarchus autem bonæ illi & salutari cum Poëta nostro attribuit.

25. Κοτέει, φθονέει.) Verba hæc pertinent hic ad laudem: probat enim illam æmulationem artificum, qua alter altero citius discesce-

Immortalium conſiliis litem colunt moleſtam.
Alteram vero, priorem genuit nox obſcura,
Poſuit vero ipſam Saturnius ſublimis, in æthere habitans,
Terræ in radicibus, & inter homines, longe meliorem.
Hæc quantumvis inertem tamen ad opus excitat.
In alterum enim quiſpiam intuens, opere vacans,
Divitem, & ipſe feſtinat arare atque plantare,
Domumque recte gubernare, æmulatur vicinum vicinus
Ad divitias feſtinantem. bona vero hæc contentio hominibus.
Et figulus figulo ſuccenſet, & fabro faber,
Et mendicus mendico invidet, & poeta poetæ.
O Perſa, tu vero hæc tuo repone in animo:
Neque malis gaudens contentio animum tuum ab opere abducat,
Lites ſpectantem, concionum auditorem factum.

 Cu-

teſcere conatur. Mira hujus loci ſuavitas, dum artifices aliquot nominatim exprimit. * Vir quidam Doctus in Obſerv. Miſcell. T. I. Vol. II. p. 315. pro κεραμεὺς κεραμεῖ legi vult, κεραμεῖ κεραμεὺς κοτέει. Contra omnes codd. eam tantum ob cauſam, quia ſic verſum hunc laudat Ariſtoteles. Sed ea cauſa eſt nulla, cum ſatis conſtet, veteres aliorum ῥήσεις ſæpe adduxiſſe ita, ut non tam verborum, ordinisque ipſorum, quam ſenſus rationem haberent. K.

27. Ὦ Πέρση.) Alloquitur fratrem, & jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: eumque dehortatur a contentionibus forenſibus, quia infeliciter circa eas verſetur, cui ſingulis temporibus ſui proventus non adfuerint.

28. Κακόχαρτος.) Epitheton aptiſſimum inhoneſtæ contentionis, quia malis gaudeat, vel quod mali ea gaudeant, ambigua enim hujus vocis ſignificatio.

29. * Ἀγορῆς ἐπακούοντα)

ἀγορὴ

Ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,
Ὧι τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν.
Τοῦ κεκορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν. ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
Ἰθείῃσι δίκαις, αἵτ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἀλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι,
Νήπιοι· οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός,

Οὐδ'

ἀγορή h. l. non eſt *forum*, ut inepte reddebatur *fori auſcultatorem*, ſed, ut recte Enarratores Græci, ῥήματα, φημὴ, ἤγουν φιλονεικίας ἐν ἀγορᾷ. *Sermones*, *rumores*, *& contentiones*, *quæ in foro moventur*. ἀγορῆς ἐπακουὸς igitur eſt, *homo concionum*, *contentionumque in foro audiendarum cupidus*, ut dudum Græviùs ad h. l. docuit. K.

30. Ὤρη.) Ætiologia eſt præcedentis adhortationis. Ille forum & litigium vitare debet, qui ſibi non eſt conſcius magnarum divitiarum. Non abſurdum ergo erit legere ὥρη cum aſpiratione, ut ſignificet tempus, & ſenſus tum erit: Ille lites diu ſuſtentare non poterit, cui non eſt bene inſtructa & opulenta domus. Ὤρη.) Abſque aſpiratione, pro φροντίς. Sed Stephano non videtur ſatis convenire cum præcedentibus: niſi ὤρη ὀλίγη πέλεται accipiamus, pro ὀλίγην ὤρην δεῖ πέλεσθαι; non enim negat Heſiodus id fieri (quum potius de hoc ipſo fratrem reprehendat) ſed debere fieri negat.

32. Δημήτερος ἀκτήν.) Idem quod βίος, id eſt victus, cibus. Δημήτηρ autem dicitur Ceres, quaſi γημήτηρ, hoc eſt, terræ mater, mutato γ in δ.

* Ho-

Curâ enim parva esse debet litiumque & fori,
Cui non est victus domi in annum repositus
Aestate collectus, quem terra fert, Cereris munus.
Quo satiatus lites ac rixam moveas
De facultatibus alienis. Tibi vero non amplius licebit
Sic facere: sed in posterum discernamus litem
Rectis judiciis, quæ ex Jove sunt optima.
Nam nuper quidem patrimonium divisimus: alia autem
Rapiebas, valde demulcens reges (multa
Donivoros, qui hanc litem volunt judicasse,
Stulti: neque sciunt, quanto plus dimidium sit toto,

* Homer. Iliad. N'v. 327. θνητός τ' ἔιη καὶ ἔδοι Δημητέρος ἀκτήν: ubi Schol. Δημητέρας ἀκτὴν exponit τὸν σῖτον· ἐπεὶ καταπασσόμενος καὶ ἀλούμενος ἄρτος γίνεται. KREBSIVS.

33. Τοῦ κεκορεσσάμενος.) Concessio ironica: Quando ditatus es & abundas jam re familiari, nec animus a malo revocari potest, age per me licebit, litiges quamdiu voles.

34. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον.) Antiqui, cum stricte aliquem cogerent, unam conditionem proponebant, cui adstringebant eum: cum minus cogerent, sed plus permitterent, secundam statuebant, usitata formula, τοῦτο δεύτερον ἔσαι: id est, si primum non placet, licebit & secundum. Δεύτερόν ἐστι, nihil aliud est, quam ἔξεστιν, & potentiam denotat, seu licentiam potius.

36. Ἐκ Διός εἰσιν ἄρισαι.) Ita enim senserunt viri sapientes, esse animis nostris innatam rationem æqui & boni.

38. Βασιλῆας) Βασιλῆας vocat præfectos singularum urbium, quemadmodum & Homerus.

40. Νήπιοι.) Mediocritatem commendat, ac redarguit judices & gubernatores, qui indulgent suis cupiditatibus & a vitæ frugalitate digrediuntur ad πλεονεξίαν

Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσαιο,
Ὥς τέ σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ᾗσιν,

Ὅττι

νεξίαν injuſtam: & oſtendit primum ipſos ignorare vim & utilitatem juſtitiæ longe potiorem, quam injuſtitiæ & πλεονεξίας: deinde etiam non conſiderare, quanta ſit commoditas tenuis & frugalis victus. Intelligit ergo per ἥμισυ, medium inter lucrum & damnum, quod eſt juſtum, & honeſtius atque utilius παντός, id eſt, toto: quo & ſua pars retinetur, & alterius Pd ſe pertrahitur. Plato 5. aolit. & 3. Legum, intelligit de mediocritate, in ſtatibus civilibus amplectenda.

* Ego ſubſcribo ſententiæ Platonis de Legg. Lib. III. & Ariſtotelis IV. Politic. quorum uterque exiſtimat, præſtare dimidium, ſi ſcilicet moderate utare, toto, hoc eſt, magnis divitiis, ſi eas luxu perdas. Videtur conſilium Heſiodi in hoc dicto eſſe hoc, ut admoneat fratrem, melius eſſe dimidiam poſſeſſionem quiete & ſecure habere, quam totam litibus, contentionibusque quærere. K.

42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι.) Pro ἔκρυψαν, Attice, occuluerunt. Cauſam hujus ignorantiæ oſtendit eſſe voluntatem Dei, qui voluerit abſcondi ab intelligentia communi hominum, hanc faciliorem vitæ rationem.

43. Ῥηϊδίως.) Illius primæ & melioris vitæ rationem commendat, ita ut oſtendat in ea ſervata, poſſe facile quemque, non admodum induſtrium, vel unius diei labore efficere, quod ſufficiat in integrum annum. Innuit ergo Poëta facilitatem victus quærendi apud priſcos; illi non arabant,

Neque quam magnum in malva & asphodelo bonum.
Occultarunt enim Dii victum hominibus.
Facile enim alioqui vel uno die tantum acquisivisses,
Ut in annum quoque satis haberes, etiam otiosus.
Statimque clavum quidem in fumo poneres,
Opera vero boum cessarent multorumque laboriosorum.
Sed Jupiter abscondit iratus animo suo,
Quia

bant, uno die tantum colligebant, quantum per totum annum erat necessarium. Erant autem frugalissimi, malva & asphodelo contenti: verum posteri homines ad voluptatem proni, nec quibuslibet contenti, laboriosissimam sibi ipsis vitam compararunt, dum undique ventri grata quærunt.

44. Ὥς τέ σέ κ' εἰς.) Venustissimo idiomate οἱ εἰς ἐνιαυτὸν ἔχοντες dicuntur οἱ πλέσιοι, quibus opponebantur οἱ εἰς ἡμέραν ἔχοντες.

45. Πηδάλιον.) Quidam non pro navis gubernaculo, sed pro stiva, stivamque pro aratro accipiunt. Solent autem rustici instrumenta lignea super fumosa laquearia collocare, ut fumus ea corroboret & induret.

47. Ἀλλὰ Ζεὺς) Longam fabulam recenset de Pandora, qua docet Jovem iratum abdidisse ignem, id est, veritatem, quæ penitus abstrusa est in natura. Sed cum Prometheus ostendisset hominibus recta & honesta, misit Jupiter Pandoram, id est, voluptatem, quæ multis rebus opus habet, augetque quotidie sumptus, & quamvis multis modis adblandiatur, malorum tamen omnium, morborumque causa est. Prometheus autem, id est, sapiens aliquis monitor, vel ratio, vetat recipere voluptatem; & Epimetheus, id est, sensus, non auscultans rationi, noxiam voluptatem incautus recipit, sed sero recepisse pœnitet. Nonnulli paulo aliter exponunt. Προμηθεὺς, quasi προμηδόμενος, prospiciens, solers, industrius, eoque nomine secun-

Ὅττί μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητιόεντος
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδὼς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας,
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ'. ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα

Γαῖαν

eundum quosdam intelligitur vis humani ingenii.

48. Ἀγκυλομήτης.) Lege Ποικιλομήτης. Sed alteram præfert Proclus, auctorem Plutarchum laudans.

50. Κρύψε.) Jupiter abscondit ignem, cujus beneficio fere omnes artes exercentur. Vel ignem, id est, mentis vim solertem, ut simplicius viverent homines.

52. Ἐν κοίλῳ.) Ignem ferulis optime servari, auctor est Plin. l. 13. c. 22.

55. Χαίρεις) Est quædam νεμεσητικὴ approbatio. Pulchre hic notatur ingeniosorum studium, & inconsiderata in successu suorum conatuum lætitia.

58. Ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.) Ea fere est humanarum rerum conditio, ut illæ ipsæ cupiditates, quæ omnis generis mala secum trahunt, nos delectent.

59. * Ἐκ δ' ἐγέλασσε) Vir quidam doctus in Observ. Miscell. Tom. I. Vol. II. p. 315. Origenis auctoritate inductus, legere mallet ἐτέλεσσε, quam lectionem animo

Quia ipſum decepit Prometheus verſutus.
Quocirca hominibus paravit triſtia mala.
Abſcondit vero ignem : quem rurſus egregius Japeti filius
Surripuit ad hominum uſum Jove a conſulto
In cava ferula, fallens Jovem fulminibus gaudentem.
Huncque indignatus affatus eſt nubicoga Jupiter :
Japetionide, omnium maxime verſute,
Gaudes gnem furatus, quodque animum meum deceperis,
Quod tibique ipſi magnum erit malum, & poſteris.
Ipſis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, ſuum malum vehementer amantes.
Sic ait : riſitque pater hominumque Deumque.
Vulcanum vero inſignem juſſit quam celerrime
Terram

animo Jovis tunc temporis magis convenire putat, ob ſuperius χολωσάμενος. Sed id quidem nihil efficit. Sæpe enim riſus tribuitur animo, diverſo licet affectu occupato. Locus, huic ſimillimus, Clerico jam huc adductus, eſt apud Virgilium Aeneid. X. v. 742.

Ad quem ſubridens miſta
Mezentius ira.

ad quem dignus qui conferatur Cerda. Bene etiam ad hunc Heſiodi locum Scholiaſtes : Θυμοῦται μὲν περιφρονούμενος, γελᾷ δὲ πάλιν τῇ ἐλπίδι τῆς τιμωρίας. *Iraſcitur* offenſori *deſpectui habitus, ridet autem ob ſpem ultionis mox ſumendæ.* K.

60. Ἥφαιστον.) Recenſet jam, quomodo Pandora condita ſit. M. Garbitius ſenſum hujus fabulæ ſic explicat : Hominem prius habuiſſe ſinceriorem & ſimpliciorem naturam, ſimpliciusque vixiſſe. Poſtquam vero laſcivia mentis ipſius contra voluntatem Dei ſibi vendicarit ingenii & cognitionis vim exercitatiorem, inde

Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν,
Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐίσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
Ἔργα διδασκῆσαι πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας.
Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.

Ὡς

inde quasi transformatum in aliam naturam, & κρᾶσιν corpoream, & illam quidem excellentem virtutibus cœlestibus, sed quibus corporea fæce contaminatis, mens humana & ipsa ex consortio contaminata, varie abutatur ad lasciviam& luxuriam variarum artium, & inventionum: & hoc sub spe & specie boni & vitæ melioris; sed quam omnem industriam suam posteriore consideratione, & eventu stultorum magistro, experiatur contrariam esse suis effectis, solaque spe reliqua sustentetur in perpetua anxietate animi. Cæterum si de voluptate hæc potius libeat intelligere, dicemus, Poëtam hic significare, non unum esse genus voluptatis.

62. Ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐίσκειν. MS. Palat. Παρθενικῆς, id est, παρθένου, ut habent glossæ.

63. * Παρθενικῆς) Antea legebatur παρθενικαῖς. Sed recepi lectionem, quam Grævius in quibusdam Codd. invenit, & Proclus quoque habet, tanquam convenientiorem huic loco. Παρθενικῆς εἶδος referendum est ad Pandoram, non ut vulgo faciunt, ad Deas. K.

66. Καὶ πόθον.) Indefessam cupiditatem superandi alios vel (secundum quosdam) desiderium vehemens, ut vehementer ametur. Γυιοκόροι, vox apta meditationibus & curis, quæ ad satietatem usque arrodunt & absumunt membra: sicut fere videre est,

inge-

Terram aquæ miscere, hominisque imponere vocem
Et robur, immortalibus vero Deabus facie similem reddere
Virginis pulchram formam peramabilem: at Minervam
Opera docere, ingeniose telam texere:
Et venustatem circumfundere capiti auream Venerem.
Et desiderium vehemens, & ornandi corporis curam.
Indere vero impudentem mentem, & fallaces mores
Mercurium jussit nuncium Argicidam.

Sic

ingeniosos pallidos & extenuatos esse. Aliam etiam interpretationem addit Proclus, quam nonnullos assequutos non esse animadverto: γυιοκόρες μελεδῶνας, inquit, ὡς τὰ γυῖα κοσμέσας. τὸ γὰρ κοσμεῖν καὶ καλλύνειν οἱ παλαιοὶ κορεῖν ἔλεγον, de curatura, quæ bonam virginum naturam corrumpit, ἐν τῷ καλλωπίζειν, Proclum agere existimo. Stephanus mallet leg. γυιοϐόρες. Illa enim etymologia nimium longe petita esse videtur, τὰς τὰ μέλη ἐσθιέσας ἄχρι κόρε.

* Non multum sani inest iis, quæ ad horum verborum illustrationem hic afferuntur. γυιοκόροι μελεδῶνες sunt *curæ*, *quas fœminæ colendo ornandoque corpori impendunt*. Stephani conjectura γυιοβόρες nulla veri specie est commendabilis. Poteratne illi ignotum esse, κορεῖν sæpe esse, *curare*, *purgare*, *ornare?* unde in Actibus Apost. XIX, 35. Ephesus dicitur νεωκόρος Ἀρτέμιδος, quasi æditᴜus Dianæ. K.

67. Ἐν δὲ θέμεν.) Impudentiam intelligit, quæ utrique interpretationi, quam attulimus, commode applicari potest. Solent enim homines voluptatibus dediti, nullam prorsus honestatis rationem habere: itemque negotiatores & πλεονέκται variis artibus & dolis lucrum captare.

68. Ἑρμείην ἤνωγε.) Mercurium finxerunt nuntium Deorum, quod ejus motus

sit

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἐπίθοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ. ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Πάντα δὲ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης.
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου. ἐν δ' ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κῆρυξ, ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην. ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην,
Δῶρον ἄγοντα θεῶν ταχὺν ἄγγελον. οὐδ' Ἐπι-
μηθεὺς

Ἐφρά-

sit maxime admirabilis, & quod ejus varia ratio sit in genituris.

72. Ζῶσε.) Hoc potest de bellicis dotibus intelligi.

73. Πότνια Πειθὼ.) Eloquentiæ Dea ab antiquis habita, quam Græci peculiari templo & ceremoniis colebant.

79. * Φωνὴν θῆκε) Redditur vulgo: *vocem imposuit*. Sed quid attinebat Mercurium demum id facere, quod antea quam fecisse dicebat Vulcanus? quid multa? φωνὴ, hic est, ὄνομα, *nomen ipsi imposuit* Mercurius: quod sequentia confirmant, ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα πανδώρην. Sed hoc Grævius jam dudum monuit. K.

81. Πανδώρην) Quidam (ut ante monuimus) voluptatem exponunt. Alii variam quandam ingenii & mentis industriam propositam,

Sic dixit. illi autem obtemperarunt Jovi Saturnio regi.
Moxque ex terra finxit inclytus Vulcanus
Virgini verecundæ imaginem Jovis consiliis.
Cinxit vero & ornavit Dea cæsia Minerva.
Circum vero Charitesque Deæ, & veneranda Suada,
Monilia aurea imposuerunt corpori. ipsam porro
Horæ pulchricomæ coronarunt floribus vernis.
Omnem vero illius corpori ornatum adaptavit Pallas Mi-
At in pectore illi nuncius Argicida (nerva.
Mendacia blandosque sermones, & dolosos mores
Condidit, Jovis consilio tonantis, sed nomen illi (ce
Imposuit Deorum præco, appellavit autem mulierem hanc-
Pandoram: quia omnes cælestium domorum incolæ
Donum contulerunt, detrimentum hominibus industriis.
At postquem dolum perniciosum & inevitabilem absolvit,
Ad Epimethea misit pater inclytum Argicidam
Munus ferentem Deorum celerem nuncium. Neque Epi-
metheus

Cogi-

sitam, quam admirantur homines, tanquam magnum suum bonum, cum sit ipsorum malum. Quod mirum est, cum mens humana tam divinis dotibus sit exornata: sed hoc fit per accidens vitio naturæ.

82. Ἀλφηστῇσιν.) Intelligit solertes, qui discedunt a simplicitatis rectitudine; & qui curiosi sunt. Ἀλφηστὰς indagatores exponunt, sed id accipiendum est in malam partem pro curiosis, quia sic sunt hominum ingenia, ut præsentia fastidiant, cupiant & adfectent alia. Sicut & pisces ἀλφηστὰς vocant, quia statim adnatare solent, si quid adjeceris in piscinam. Porro gravissime ista curiositas reprehenditur ab Horat. lib. 1. Ep. 14. vers. pen.

Optat ephippia bos piger, optat arare caballus.

85. Οὐδ' Ἐπιμηθεύς.) Mittitur

titur

Ἐφράσαθ' ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξαθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
Ἐξοπίσω, μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.

Ἀλλὰ

titur donum ad Epimethea, & recipitur. Nam pars inferior cupiditatum & affectionum, quæ eſt iſte Epimetheus, id eſt, vis animi humani inconſiderata & præceps, non obſequitur plerumque parti ſuperiori meliorique mentis & rationis, quæ eſt *προμηθεὺς* animi hominis. Ideoque ſpecie hujus boni deceptus, poſtea noxium comperiens, ſero recepiſſe pœnitet. Recte ergo Horatius,

- - *Nocet empta dolore voluptas.*

*86. *Μήποτε δῶρον δέξαθαι πὰρ Ζηνός.*) Adducit hunc locum Plutarchus in libello *de audiendis Poëtis*, ubi contendit, nomen *Jovis* h.l. uſurpari de *Fortunæ potentia.* Sed quid de judicio Plutarchi de hoc, & Homeri locis, in quibus nomen Διὸς ſ. Ζηνὸς pro Τύχη ſumendum putat, ſit ſtatuendum, dicemus in Animadverſionibus noſtris ad aureum illum Plutarchi libellum, qui, Θεοῦ διδόντος, mox in adſpectum prodibit. K.

91. *Νόσφιν ἄτερ τε.*) Hæ duæ particulæ, quamvis idem denotent, intendunt tamen hic ſignificationem. Vel hinc magna incuria librariorum deprehendi poteſt, qui Νόσφιν ἄτερ κακῶν reliquerint: quum paulo poſt, v. 113. Νόσφιν ἄτερ τε πόνων, ponant.

*In quibusdam legitur ἄτερ κακῶν, quæ lectio Grævio quoque probatur: etſi in ea re Stephanus incuriæ librarios accuſat. Sine cauſa: nam & ſic metro ſua integritas

Cogitavit quod illi præcepisset Prometheus, ne quando
Susciperet a Jove Olympio, sed remitteret (munus
Retro, nec ubi mali quippiam mortalibus eveniret.
Verum ille recepto eo, cum jam malum haberet, sensit.
Prius namque in terra vivebant homines
Seorsim a malis, & sine difficili labore,
Morbisque molestis, qui hominibus senectam afferunt.
Statim enim in afflictione mortales consenescunt.

Sed

gritas constat, cum prima in κακῶν ob alterum κ, quod pronunciando duplicatur, possit produci: plane ut v. 113. ubi in quibusdam MS. legitur ἄτερ πόνων, sine τῶ τε. ubi Tzezes πόνων δὲ τὸ πο κοινή ἐςι συλλαβή. ὑπὸ γὰρ τῦ ν ἀμεταβόλυ ἐκτείνεται. Attamen cum in plerisque Codd. legatur Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, neque sine ulla necessitate legem metricam neglexisse Poëtas credibile sit, eam lectionem exhibendam curavi. K.

92. *Γῆρας ἔδωκαν.) Vir quidam doctus in observ. Miscell. Tom. I. Vol. II. p. 316. pro γῆρας ex Origene κῆρας legendum, sequentemque versum delendum censet. In quo assentientem sibi habet alium virum doctum, qui l. c. tradit in antiquo codice κῆρας legi, sequentemque versum desiderari. Sed ad hæc regeritur Tom. I. Vol. III. p. 77. earundem Observatt. facilius creditu esse, oscitantes librarios κ pro γ posuisse, quam ut scriberent γ pro κ, & postea integrum versum de suo addidisse. Addatur & hoc, γῆρας sensum multo commodiorem efficere quam κῆρας, cum *Morbos adferre mortem* locutio sit inepta; sed *senectutem* accelerare eos usitatius esse. Denique *senectutem* h. l. figurate adhiberi, & significare, *infirmitates senectutis*, quæ dicantur morbis accelerari. K.

93. Αἶψα.) Κακότης hic pro malo externo accipitur.

Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα,
Ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο. (ται.
Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάλη-
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ. ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.

Οὕτως

* Plutarchus *de Audiendis Poëtis* obſervat, vocem κακότητος interdum ſignificare κακίαν καὶ μοχθηρίαν ψυχῆς, *malitiam, pravitatemque animi*, quod confirmat illo Heſiodio Ἐργ. v. 287.

Τὴν μὲν γὰρ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστιν ἑλέσθαι.

Interdum autem κάκωσιν ἢ δυστυχίαν, *calamitatem & miſeriam*, in quam rem adducit hunc ipſum Heſiodium verſum, ita tamen, ut Homero adſcribat. Et legitur ſane apud Homer. Ὀδυσσ. T. v. 360. K.

94. Ἀλλὰ γυνή.) Proverb. Γυναικῶν ὄλεθροι. Mulier, id eſt, appetitiva & fœminea affectio, & publica indulgentia δημαγωγικὴ & ψυχαγωγικὴ atque συρφετώδης, unde laxatur diſciplina ſeverior. Hinc deinde ſublata diſciplina tanquam operculo Pandoræ, id eſt, corporis & animi humani, ſtatim quaſi ex antro Æoli venti & impetus affectuum,

Qua data porta ruunt, & terras turbine perflant,

& nusquam non pervadunt, & nihil non moliuntur. Quod tamen ſpes remanſit, ſignificat, neminem tam deſperatis rebus eſſe, quin aliquando ſperet. Ovid.

Vivere ſpe vidi, qui moriturus erat.

98. Πρόσθεν γάρ.) Ratio

ſolius

Sed mulier manibus vasis magnum operculum cum dimovisset,
Dispersit: hominibus autem immisit curas graves.
Sola vero illic spes in non fracta pyxide
Intus mansit dolii sub labris, neque foras
Evolavit. prius enim injecit operculum dolii,
Ægiochi consilio Jovis nubicogæ.
Alia vero innumera mala inter homines errant.
Plena enim terra est malis, plenumque mare.
Morbi autem hominibus tam interdiu quam noctu
Ultro oberrant, mala mortalibus ferentes
Tacite: nam vocem exemit prudens Jupiter.

 Sic

solius spei in pyxide relictæ. Magnum certe Dei donum spes, quo solo affectu homines inter tot ærumnas sustentantur & aluntur, & sine cujus condimento omnia non solum fatua, vel etiam insuavissima sunt.

99. * Hunc versum delendum censet Heinsius, suffragante Grævio, ea ratione inductus, quia Plutarchus, hunc locum *in consolatione ad Apollonium* adducens, eum omittit: quæ ratio an satis gravis sit, judicent me acutiores. K.

102. * Ἐφ' ἡμέρῃ.) Grævius corrigit ἐφήμεροι. Sine idonea causa. Nam quod suæ emendationi confirmandæ adducit Plutarchum, qui *in consolatione ad Apollonium* ita locum hunc laudat, nihil valet. Satis enim constat, veteres sæpissime aliorum loca laudasse ita, ut ipsa non inspexerint, sed ut memoria suggesserit, sensum potius, quam ipsa verba referre contentos. Quod si ex citatione aliorum omnia veterum loca essent emendanda, quis corrigendi finis esset? K.

104. Σιγῇ, ἐπεὶ φωνήν.) Verissime contra Hesiodum dicit Plutarchus in præceptis sanitatis; non omnes morbos solere tacite & furtim invadere ipsos, homines

Οὕτως ἔτι πȣ ἐςὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ ϗ ἐπιςαμένως· σύ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
  Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιςα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἳ μὲν ἐπὶ Κρόνȣ ἦσαν, ὅτ' ȣρανῷ ἐμβασίλευεν·
Ὥς τε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀιζύος· ȣδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
[Ἀφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι]

Θνη-

nes; sed plurimi καθάπερ προαγγέλȣς καὶ προδρόμȣς ϗ κύρηκας ἔχȣσιν ἀπεψίας καὶ δυσκινησίας.

106. Εἰ δ' ἐθέλεις.) Quinque ætates jam fingit: quo commento significat, naturam & mores subinde deteriores fieri, & vitia hominum augeri. Hanc descriptionem ætatum omnes fere Latini Poëtæ imitati sunt. Ἐκκορυφώσω, significat expositionem ordine factam & integram, neque tamen prolixam.

108. Ὡς ὁμόθεν γεγάασι.) Sequitur ætatum descriptio, qua monstrat, omnia fatis in pejus ruere.

109. Χρύσεον.) Aureum, ut inquit Plato, propter præstantiam naturæ, morum & vitæ.

112. Ὥς τε.) Cognoverat fortasse Poëta aliquid de vita primorum parentum in paradiso: & ideo respiciens eo, hæc dicit: Θεοὶ δ' ἔζωον. Lege Θεοὶ ζώεσκον. Ut paulo ante v. 90.

113. *Νόσφιν ἄτερ τε πόνων.) Vir quidam doctus Observ. Miscell. Tom. I. Vol. II. p. 317. pro ἄτερ τε legendum contendit ἄτερθε, quod idem sit ac χωρίς. Nisi quis cum Gujeto malit ἄτερ γε. Nulla ratione, si quid video, satis gravi permotus. KREBSIUS.

115.

Sic nequaquam licet Jovis decretum evitare.
Cæterum ſi voles, alium tibi ſermonem paucis abſolvam
Belle ac ſcienter: tu vero præcordiis imponito tuis.
Ut ſimul nati ſunt Dii mortalesque homines,
Aureum primo genus diverſiloquentium hominum
Dii fecerunt cœleſtium domorum incolæ.
Et ii quidem ſub Saturno erant, cum in cœlo regnaret:
Et ut Dii vivebant, ſecuro animo præditi,
Plane absque laboribus & ærumna: neque moleſta
Senecta aderat; ſemper vero pedibus ac manibus ſibi ſi-
Delectabantur in conviviis extra mala omnia: (miles
[*Abundantes pomis, cari beatis Diis.*]

115. Ἐν θαλίῃσι.) Ἑορταῖς, ſacris epulis. Græci enim ſæpenumero totam τὴν ἀθανασίαν voce θαλίᾳ deſignant, quod Latini *Divum epulas* dicunt. Vocant enim θαλίας ſacras epulas, ἀπὸ τοῦ θάλλειν, id eſt, florere.

* Quod Henſius hic de ἀθανασίᾳ, per vocem θαλίας indicata, tradit, id, more ipſius, argute magis, quam vere dictum. Θαλίαι h. l. ſunt *epulæ, inſtructæ ex rebus iis, quas terra non culta, & juſſa, ſed ſua ſponte proferebat.* Priſcis Græcis θαλίαι dicebantur, convivia laute inſtructa, quia ad ea conveniebant in honorem Deorum: quod me docuit Athenæus Lib. II. c. 3. θαλίας ὠνόμαζον, ὅτι Θεῶν χάριν ἠλίζοντο καὶ συνήεσαν. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ δαῖτα θάλειαν. Inde pro quibuscunque epulis lautioribus. confer. Plutarch. Sympoſ. Lib. IX. πρόβλημ. 15. & Biſetum ad Ariſtoph. Nub. v. 308. K.

* Ἄφνειοι) Hunc verſum, qui & nunc in editionibus tantum non omnibus deſideratur, inſerendum curavi, auctoritate Diodori Siculi permotus, qui cum Libr. V. Bibliothecæ antecedenti verſui adjungit: eum quoque exhibet Robinſonius, & Grævius jam dudum

Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεί κεν τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ χέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
Πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐν οἴκῳ.
Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες

Ἀφρα-

dudum restituendum censuit. K.

117. Καρπὸν δ' ἔφερε.) Sic Virgil. 1. Georg. v. 127.

- - *ipsaque tellus*
Omnia liberius nullo poscente ferebat

Ζείδωρος.) Elegans epitheton terræ, quod vitæ necessaria det. Sic etiam Venus dicitur ζείδωρος. Plinius vult sic terram dictam, quod zeam proferat.

121. Δαίμονες.) Hæc omnia non multum discrepant ab iis, quæ sacra scriptura tradit de bonis Angelis. Δαίμονες, quasi δαήμονες, quod Dii omnia sciant. Vide Macrobium Saturnal. 1. cap. 13.

* Plutarchus *de oraculorum defectu* hos duos versus ita adducit:

Τοὶ μὲν δαίμονες ἐσθλοὶ ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν,
Ἁγνοὶ, ἀλεξίκακοι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Eodem

Moriebantur autem ceu ſomno domiti: bona vero omnia
Illis erant; fructum autem ferebat fertile arvum
Sponte ſua multumque & copioſum: ipſique pro arbitrio
Tranquilli res ſuas curabant cum bonis multis.
Verum poſtquam hoc genus terra abſcondit,
Ii quidem dæmones facti ſunt, Jovis magni conſilio,
Boni, in terris verſantes, cuſtodes mortalium hominum:
Qui quidem obſervant & juſta & prava opera,
Caligine induti, paſſim oberrantes per terram,
Opum datores, atque uno regium honorem conſecuti ſunt.
Secundum inde genus multo deterius poſtea
Argenteum fecerunt cæleſtium domorum incolæ,
Aureo neque corporis habitu ſimile, neque ingenio.
Sed centum annis puer apud matrem ſedulam
Nutriebatur creſcens valde rudis domi ſuæ:
Cum vero adoleviſſet, & pubertatem attigiſſet,
Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes

Eodem modo leguntur apud Ariſtidem & Platonem: quorum auctoritate permotus Grævius eam lectionem vulgatæ præferendam putat. Cæterum de Geniorum natura multis diſputat Plutarchus libro citato. K.

125. Πλȣτοδόται.) Dicti ſunt Dii, qui τὴν ἐπικαρπίαν promoverent, & quocunque modo terræ præeſſent.

126. Δεύτερον.) Alterum ſeculum deſcribit per ſuas circumſtantias, quod argenteum vocat: & eo deterius priori fuiſſe oſtendit, quo argentum eſt vilius auro.

129. Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς) Ἀλλὰ eleganter hoc loco pro ἀλλ' ὅμως ponitur.

131. Ἥβης μέτρον.) Vocat mediam ætatem, quæ Græcis ἀκμὴ dicitur.

135.

Ἀφραδίαις. ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν οὐδ᾽ ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ᾽ ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ᾽ ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι, ἀλλ᾽ ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώ-
Χάλκειον ποίησ᾽, οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὁμοῖον, (πων
Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον· οἷσιν Ἄρηος
Ἔργ᾽ ἔμελε στονόεντα, καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον, ἀλλ᾽ ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυ-
μόν,

Ἄπλα-

135. Οὐδ᾽ ἔρδειν.) Ἔρδειν, non raro apud Græcos capitur pro ſacrificare, ut facere apud Latinos. Virgil. *Cum faciam vitula pro frugibus.*

137. Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε.) Significat propter impietatem & neglectam religionem mortuos eſſe: docetque ob id factum, ut non converterentur quidem in divinos ſpiritus, ut illi priores, ſed tamen eſſent beati, & ſub terra degerent.

140. Ὑποχθόνιοι.) Lege Ἐπιχθόνιοι.

*Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι.) Hunc locum, paullo obſcuriorem, ita exponit Grævius: Hi beati mortales ſecundi ſunt terreſtres, ſcilicet dæmones: hoc eſt ſecundi gradus, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei ſeculi θνητοῖς ſunt orti. Qui quidem non regium honorem ſunt adepti, ἀλλ᾽ ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ, *ſunt tamen & hi in dignitate conſtituti.* K.

142. Ζεὺς δέ.) Tertium genus hominum æri comparat, immane, ferox, & omni-

Ob stultitias. Injuriam enim pravam non poterant
A se mutuo abstinere, neque Deos colere
Volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
Ut fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abscondit iratus: quia honores
Non dabant beatis Diis, qui Olympum habitant.
At postquam & hoc genus terra occultavit,
Hi quidem terrestres beati mortales vocantur
Secundi: sed tamen honor etiam hos sequitur:
Jupiter vero pater tertium aliud genus hominum
Æneum fecit, omnino argenteo dissimile,
E fraxinis, vehemens & robustum: quibus Martis
Opera curæ erant luctuosa, ac injuriæ: neque ullum cibum
Edebant, sed ex adamante habebant durum animum,

In

omnino Martium; fortasse Gigantes intelligit.

144. Ἐκ μελιᾶν.) Fingit natos ex arboribus, ut significet duritiem & feritatem animorum, utpote qui toto impetu ad armorum & bellicorum instrumentorum usum ferebantur.

145. Οὐδέ τι σῖτον.) Non frumentum ederunt, sed primi pecudes laniarunt, & carne vesci cœperunt, quod antea magnum nefas est creditum. Sic enim de bove aratore ait Varro: *Ab hoc antiqui ita manus abstineri voluerunt, ut capite sancierint, si quis occidisset.* Et apud Homerum, cum socii Ulyssis boves solis mactasse dicuntur, intelligi debent, boves aratores, quos violare impietas erat.

146. Ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον.) Pulchra descriptio virium corporis est, & volebat significare mirabilem duritiem in illorum animis fuisse, quod a civilibus discordiis, quæ florentissimas respublicas evertere solent, impias

Ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσιν.
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καί τοι μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,
Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,

Ὠλε-

impias manus non cohibuerint.

149. Τοῖς δ' ἦν &c.) Vidi Vett. Codd. in quibus & ipsis ita scriptum esset: sed quamvis paulo ante in ἔτεα producatur, ut producendum erit in τεύχεα post συνίζησιν, credibile est tamen, Hesiodum τεύχη scripsisse.

152. Εὐρώεντα.) Gatakerus mallet hoc verti, *situ obsitum* potius, quam *latum*.

* Ejusdem sententiæ Grævius est, qui *squalidum* reddi vult: quos si sequeris, derivabis ab εὐρὼς *situs*, *squalor:* neque tamen illi inepti, qui *latum*, *amplum* reddunt. Sæpe enim εὐρώεις *latus*, *amplus*, unde Hesychius εὐρώεντα exponit πλατέα: quo sensu deducenda vox ab εὖρος latitudo, ut docet Eustath. ad Ιλιαδ. Υ. p. 962. Edit. Rom. K.

Inconditi: magna vero vis & manus invictæ
Ex humeris nascebantur in validis membris.
His erant ænea arma, æneæque domus:
Ære vero operabantur: nigrum enim nondum erat ferrum.
Et hi quidem, manibus suis interfecti,
Descenderunt amplam in domum horribilis Plutonis,
Ignobiles: mors vero, tametsi terribiles erant,
Invasit atra, splendidumque liquerunt lumen solis.
Sed postquam & hoc genus terra operuit,
Rursum aliud quartum in terra multorum altrice
Jupiter Saturnius fecit justius & melius,
Virorum heroum divinum genus, qui vocantur
Semidei, priori ætate, per immensam terram.
Hos quoque bellumque malum & pugna gravis,
Alios quidem ad septem portas habentes Thebas, Cadmæam terram,

Per-

155. Ἀυτὰρ ἐπεὶ.) Jam ante dictum est, hoc consilio ætatum differentias recenseri, ut describeret Poëta, quomodo vitia hominum aucta sint.

158. Ἀνδρῶν.) Quartam ætatem Heroicam appellat, quando Hercules, Jason & alii Argonautæ vixerunt, qui Heroës vocati sunt, quod virtute communi hominum naturæ præstarent: & semidei, vel quod altero tantum parente deo nati essent, vel quia in natura humana virtute divina præditi essent.

161. Τὰς μὲν ἐφ'.) Heroica ætas continet Argonautas, & res gestas ad Theben & Trojanam historiam. Posteriora tantum tempora recenset.

Ἑπταπύλῳ.) Ad differentiam Thebarum Ægyptiarum, quæ dicebantur ἑκατόμπυλοι, & illarum quæ dictæ sunt ὑποπλάκιοι, a monte, sub quo sitæ sunt in Cilicia.

162.

Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο.
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Ἐς Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο·
Ἔνθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης,
[Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων· τοῖσι Κρόνος ἐμβασιλεύει.]
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.

Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ οἰζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
Φθειρόμενοι. χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,

Εὖτ'

162. Μήλων.) Id est, propter regnum ac potentiam: nam prisci reges pecoribus divitias suas metiebantur. Eteocles & Polynices filii Oedipi, monomachia de regno decertantes, ambo mutuis vulneribus conciderunt.

*Τηλοῦ) Hunc versum, antea in hac editione desideratum, exhibendum curavi, ob rationes, a Grævio redditas. Inserendum quoque curavit Robinsonius suæ editioni. K.

169. Ἐν μακάρων.) De Fortunatis insulis vide Plinium, lib. 6. c. 23. & Homerum Odyssææ δ. Παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην.) Hesiodus hoc libro injustitiæ pœnam constituit τὸν Ὠκεανὸν, tanquam necessarium, a quo etiam justos separat: quibus hoc præmium proponit

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.
Alios vero in navibus per ingentem maris amplitudinem,
Ad Trojam ducens, Helenæ gratia pulchricomæ:
Ubi mors quoque oppressit ipsos.
Iis autem seorsim ab hominibus victum & sedem tribuens
Jupiter Saturnius pater constituit eos ad terræ fines,
[Procul ab immortalibus: Saturnus horum Rex est.]
Et hi quidem habitant securum animum habentes
In beatorum insulis juxta Oceanum profundum,
Felices heroes: his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.

O utinam ego quinto non interessem
Hominum generi, sed aut mortuus essem prius, aut postea natus!
Nunc enim genus est ferreum: neque unquam aut die
Quiescent a labore & miseria, aut nocte,
Corrupti: graves vero Dii dabunt curas.
Sed tamen & hisce admiscebuntur bona malis,
Jupiter autem perdet etiam hoc genus varie loquentium hominum,

Cum

ponit, futurum, ut ne Oceano quidem opus habeant. Sicut enim ante ἐπιθυμίαν & τὸ ἐπιθυμητικὸν, Oceanus ignotus erat, aut semotus: ita Heroum καὶ τῶν μακάρων animæ ultra Oceanum constituuntur, quod extra ἐπιθυμίαν sint; qua qui carent, ῥεῖα ζώειν dicuntur.

171. Τρὶς τοῦ ἔτεος.) Elegantius Palatinus: Τρὶς ἔτεος, id est, πολλάκις, inquit interpres. Et sic τρὶς infra vers. 594.

172. Μηκέτ᾽.) Descriptio postremæ & ferreæ ætatis, quæ moribus est pessimis, impiis & depravatissimis, vitæque cursu calamitosissimo. Vox ὤφελον usurpatur adverbialiter significatione optandi, & tamen formatur ut verbum, tribus personis.

181.

Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες. οὐδὲ μὲν οἵ γε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι. ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει·
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ. μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοι-

181. Οὐδὲ ξεῖνος.) Eleganter hunc locum expressit Ovid. lib. I. Met.

- - Non hospes ab hospite tutus,
Non socer a genero, fratrum quoque gratia rara est.

184. Βάζοντ'.) Ita MS. Palat. Βάζοντε ἀντὶ τοῦ βάζοντες, dualis pro plurali, inquit Tzetzes, ut apud Homer.

Ὦ Λύκιοι πόσε φεύγετον; αἰδὼς, νῦν θοοί ἐστε.

Alii, βάζοντες ἐπέεσσι, & ita legisse videtur Moschopulus: qui alias in grammaticis istis observationibus nimius est; alii ἔπεσσι.

185. Θεῶν ὄπιν.) Ὄπιν Poëtæ usurpant pro intuitu, & præcipue Dei, & hominum in imperio constitutorum: hinc pro gubernatione divina: ex hoc pro metu, reverentia, & cultu. Hinc ergo illi erunt protervi, quia nulla reverentia erga Deum nec parentes præditi sunt.

186. Γηράντεσσι.) Athenis capitale fuit, θρεπτήρια non persolvere parentibus.

187. Χειροδίκαι.) Violenti,

Cum vix nati canescant.
Neque pater liberis similis, neque liberi patri,
Neque hospes hospiti, neque amicus amico,
Neque frater amicus erit, ut antehac:
Statim vero senescentes dehonorare solent parentes.
Incusabunt autem illos molestis alloquentes verbis
Impii, neque Deorum iram veriti, neque hi sane
Senibus parentibus educationis præmia reddent,
Violenti, alter vero alterius civitatem diripiet:
Neque ulla pii gratia erit, neque justi,
Neque boni: magis vero maleficum & injurium
Virum colent, Justitia vero in manibus & pudor
Non erit. Lædetque malus meliorem virum,
Verbis

ti, quibus jus est in manibus, qui neque jus, neque leges norunt.

189. Ὕϐριν.) Pro ὑϐριστὴν, ut Latinis *scelus* pro scelesto.

* Proclus ad h.l. ὕβριν, ἀντὶ τοῦ ὑβριστὴν καὶ κακοῦργον ἄνθρωπον. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Θυέστῃ. Πόλεμον, ἀντὶ τοῦ ἐριστικὸν, πολέμιον. Robinsonius in Notis ad h.l. scribit, se dubitare, an ullis exemplis probari possit, πόλεμον etiam pro πολέμιον. Sed quam dubitandi causam habeat vir doctus, non video. Quasi non usitatissimum Græcis sit, duo substantiva ponere ita, ut alterum munus adjectivi sustineat. Sophocl. in Ajac. v. 59. μανιάσι νόσοις, *morbis furiosis.* Oed. Tyran. v. 21. μαντείᾳ σποδῷ pro μαντικῇ. quod cum quidam non intelligerent, scripserunt μαντέας. in Electr. v. 182. Κρίσα ἀκτὴ pro κρισσή. Callimach. Hymno in Del. Φυγῷ ἐπὶ πρύμνῳ pro Φυγηνῷ. Ubi quoque male Faber, deleto τῷ jota, scribebat Φυγῶ, Dorice pro Φηγοῦ. Sed de hoc loquendi more Græcorum, ad quem viri quoque docti non semper attendisse videntur, pluribus, in juvenum gratiam, disputabimus

Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος, κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης·
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.

Ὧδ'

in Lectionibus nostris Sophocleis. K.

192. Ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.) Ubi notandum est, non jungi præpositionem cum verbo, sed cum nomine: & licet ὅρκον scribatur, tanquam sit nomen per se, nullam tamen significationem, nisi cum ἐπὶ jungatur, habere. Est enim ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται, pro ὀμεῖται δ' ἐπίορκον, ut infra vers. 280.

193. Ζῆλος.) Jam redit ad primam propositionem de litibus. Posteaquam vero præclare affectum invidiæ epithetis suis descripsit, fingit Pudorem & Nemesin Deas, reliquisse terras, id est, nec pudore bonos absterreri amplius a turpitudine, neque improbos metu vindictæ. Nemesis enim hic significat justitiam, quæ ulciscitur malefacta flagitiosorum. Locus hic, vere philosophicus, etiam a Platone in Protagora tractatus fuit.

197. *Προλιπόντ'.) Adducit hunc Hesiodi locum Scholiastes Sophoclis ad Oed. Colon. v. 1746. ob figuram loquendi scriptoribus Atticis frequentatissimam, qua de fœminis in Duali adhibent genus Masculinum: ut in illo Sophoclis loco, ἰδόντε καὶ παθοῦσα; ubi Schol. ἀντὶ τοῦ ἰδοῦσαι καὶ παθοῦσαι. πολλαχοῦ δὲ τῷ σχήματι χρῆται, ἀντὶ

Verbis injustis alloquens, pejerabit vero:
Livor autem homines miseros omnes
Malos rumores spargens, malis gaudens comitabitur inviso vultu.
Tum demum ad cœlum a terra spatiosa
Candidis vestibus, tectæ corpus pulchrum,
Ad Deos abierunt, relictis hominibus,
Pudor & Nemesis, relinquentur autem dolores graves
Mortalibus hominibus: mali vero non erit remedium.
Sed nunc fabulam a brutis desumtam regibus narrabo, quamvis ipsi sapiant.

Sic

ἀντὶ τῶν θηλυκῶν τὰ ἀῤῥενικὰ τιθείς. καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ

Ὦ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσι ποτὲ,
Ψυχῆς ἀφειδήσαντε προὐστάτην φόνου.

καὶ πάλιν,

Ὅρα, κακῶς πράσσοντε, μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθα.

καὶ Ὅμηρος,

Τώγε βήτην τρήρωσι πελειάσι ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

καὶ Ἡσίοδος

- - Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους, Αἰδὼς καὶ Νέμεσις.

Ex quibus & illud intelligitur, Scholiasten hunc Hesiodi locum paullo aliter legisse, ac nunc exhibetur. K.

199. Κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.) Id est, in tantum malitia invalescet, ut plane nullum vel remedium vel auxilium hisce tantis malis exspectandum, (id enim ἀλκὴ significat). Et perspexerunt sapientes, omnia in rebus humanis mala corrigi non posse, nec jus civile corrigit omnia. Multa enim toleranda & dissimulanda veniunt, non quod laudem mereantur; sed quod sine maximo incommodo e medio tolli nequeant.

200. Νῦν δ' αἶνον.) Narrat apologum, quo notat, potentiorum mores adversus inferiores. αἶνος fabulam ejusmodi significat, quæ figurate & tecte contineat admoni-

Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον
Ὕψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπώς.
Ἡ δ' ἐλεὸν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
Μύρετο· τὴν δ' ὅγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε.
Δαιμονίη, τί λέλακας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων.
Τῇδ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν.
Δεῖπνον δ', αἴ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἠὲ μεθήσω.
† Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν.
† Νίκης τε στέρεται, πρός τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ. οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
Ῥηιδίως φερέμεν δύναται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
Ἐγκύρσας ἄτῃσιν· ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν
Κρείσ-

monitionem seriam & gravem, & ex usu vitæ petitam. Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ'.) Propositio est. Tradam nunc præcepta Regibus & Magistratibus: & dicit Magistratum nil minus decere, quam vi grassari more bestiarum.

201. Ἀηδόνα.) Per Lusciniam intelligit doctos homines & sapientes; vocat hanc aviculam ποικιλόδειρον, gutture vario, propter soni & vocis varietatem.

205. Δαιμονίη, τῇδ' εἶς.) Tyrannica vox plane proverbialis, de alterius vita pro libidine statuentis. Quasi dicat, quantumvis justa sint ea, quæ postules, tamen penes me est jus de te statuendi, quid velim.

206. * Τῇ δ' εἶς.) Redditur *hac vadis*. male, reddendum, *hac via incedere debes*. Est hic usus præsentis temporis frequentissimus. Supra vers. 30. ὤρη ὀλίγη πέλεται pro πέλεσθαι δεῖ, *exigua cura esse debet*. Neque aliter in sacris litteris. Matth. III. πᾶν δένδρον, μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν, ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλ-

Sic accipiter affatus eſt luſciniam canoram,
Alte in nubibus ferens, unguibus correptam.
Illa vero miſere, curvis confixa unguibus,
Lugebat: eam autem violento ille ſermone allocutus eſt:
Infelix, quid ſtrepis? habet te multo fortior.
Hac vadis, qua te duco, licet ſis cantatrix.
Utrum vero libet, vel epulabor te, vel dimittam.
† *Imprudens autem, quicunque velit cum potentioribus contendere:* (*titur.*
† *Quippe victoria privatur, & præter convitia dolores pa-*
Sic ait velox accipiter, latis alis prædita avis.
O Perſa, tu vero cole juſtitiam, neque injuriam fove.
Injuria enim pernicioſa eſt miſero homini. nam nec dives
Facile ferre eam poteſt, gravaturque ab ipſa,
Quoties in damna incidit. Via vero altera perveniendi

βάλλεται, h. e. *exſcindi, & in ignem conjici debet.* Et ſic infinitis locis aliis. K.

208. Ἄφρων) Epiphonema ſeu ἐπιμύθιον hujus fabulæ, quod monet, non eſſe reluctandum potentioribus.

* Ἄφρων.) Hunc verſum cum ſequenti obelis ſuis notavit Ariſtarchus, eam ob cauſam, quod ſententiæ & ἐπιμύθια non conveniant brutis. Illius ſententiæ ſubſcribit Grævius, qui propterea verſum, paullo poſt ſequentem, his duobus anteponendum cenſet, ita ut hi duo verſus, tanquam ἐπιμύθιον & epiphonema tribuatur Heſiodi. Quam transpoſitionem verſuum inveniſſe ſe in MS. Voſſiano idem Vir doctus teſtatur. K.

211. Ὦ Πέρση) Primum præceptum, quo fratrem ad juſtitiam colendam, & injuſtitiam vitandam adhortatur. ὕβριν opponit juſtitiæ, quia pro injuſtitia univerſali hæc vox uſurpatur: quamvis tamen ſæpius accipiatur pro inſolentia, quæ comitatur divitias.

215.

Κρέσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα. παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν.
Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι
Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας.
Ἡδ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
Ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
Οἵ τέ μιν ἐξελάσωσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου,
Τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ.
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς,
Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
Οὐδ' ἄτη· θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.

Τοῖσι

215. *Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει.*) Ratio præcepti eſt, quare ſit ſatius ſequi juſtitiam, quia ad bonum finem perduci non poteſt, ſi quis injuria afficiat alium. Nam ut veritas laborare non poteſt, extingui non poteſt, ita nec injuſtitia. Atque hoc ſignificare voluit, cum inquit, *ἐς τέλος ἐλθοῦσα*· *ἴσχειν* vero eſt prævalere, obtinere.

216. *Παθών.*) Proverbialis locutio, quæ ſignificat miſerrimam eſſe prudentiam, quæ ex malis noſtris perdiſcitur.

217. *Αὐτίκα.*) Commoratur in collatione juſtitiæ & injuſtitiæ, ut hominibus metum incutiat, ne contra juſtitiam faciant. Per *ὅρκον* intelligit omnem fidei violationem: per *δίκας σκολιάς* lites iniquas, quæ falſo intenduntur per calumnias & fraudes.

218. *Ῥόθος.*) Tractus violentus, quo juſtitia ducitur coacta

Melior ad justa: Justitia enim injuriam vincit,
Ad finem progressa: stultus vero malo suo discit.
Continuo enim sequitur jurisjurandi Deus injusta judicia:
Justitiæ vero aspera est semita tractæ quocunque homines duxerint
Donis corrupti, pravis judiciis cum judicarint causas.
Hæc vero sequitur deflens urbemque & sedes populorum,
Caligine induta, malum hominibus adferens,
Quique ipsam expellunt, neque recte jus reddunt.
At qui jura tam hospitibus quam popularibus dant
Recta, neque a justo quicquam exorbitant,
Iis viget urbs, populique florent in ipsa:
Pax vero per terram alma; neque unquam ipsis
Molestum bellum immittit late cernens Jupiter,
Nec unquam justos homines infestat fames,
Neque noxa: convivia autem celebrant.

coacta, pro fraudibus accusantium, & judicum.

220. Ἡ δ᾽ ἕπεται.) Subintelligendum fortassis κατὰ ἤθεα, id est, cœtus, conventus, statuta, & alia prava, quæ sunt in consuetudine civili.

* Erravit vir doctus, qui ἤθεα h. l. *cœtus, statuta* putat. Poteratne ipsi ignotum esse τὰ ἤθεα sexcenties Græcis esse *loca consueta, ubi commoramur, sedes, habitacula?* sic supra v. 167.

Τοῖς δὲ δίχ᾽ ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε᾽ ὀπάσσας,

Iis autem seorsim ab hominibus vitam & sedes dedit. K.

223. Οἳ δὲ δίκας.) Eruditissime insignia justitiæ præmia & commoda enumerat. Eadem fere recenset Homerus in clypeo Achillis.

229. Θαλίῃς.) Uterque codex Palatinus.

Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὔρεσι δὲ δρῦς
Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
Νείσσονται· καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ, καὶ σχέτλια ἔργα,
Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα,
Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν. ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν. μινύθουσι δὲ οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνησιν Ὀλυμπίου· Ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ τῶνγε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ ὅγε τεῖχος,
Ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.
Ὦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τήνδε δίκην. Ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες

Ἀθά-

236. Οἷς δ' ὕβρις.) Antithesi quadam confert injustorum pœnas ad præmia justorum. Sunt autem omnia illa nata ex legibus naturæ; quia recta ratio dictat, sceleratis & flagitiosis hominibus nullum malum fore impunitum, & mala non esse committenda.

238. Πολλάκι) Hæc sententia totidem fere verbis est in Ecclesiaste: *Sæpe universa civitas mali viri pœnam luit.* Ἐπαυρεῖν, dicitur luere peccata. Ἐπαυρεῖ) Apud Æschinem in oratione adversus Ctesiphontem legitur ἀπηύρα. Eustathius item in lib. α. Iliad. legit, docens, Homerum ἐπαυρεῖν ponere

pro

Fert quippe iis terra multum victum: in montibus vero quercus
Summa quidem fert glandes, media vero apes:
Lanigeræ autem oves velleribus onustæ sunt:
Pariunt vero mulieres similes parentibus liberos;
Florentque bonis perpetuo: neque navibus
Navigant: fructum vero profert fœcundus ager.
Quibus vero injuria mala curæ est, pravaque opera,
Iis pœnam Saturnius parat late cernens Jupiter.
Sæpeque universa civitas malum ob virum punitur,
Qui peccat, & iniqua machinatur.
Illis autem cœlitus magnum importare solet malum Saturnius,
Famem simul & pestem: intereunt vero populi;
Neque mulieres pariunt; decrescuntque familiæ,
Jovis Olympii consilio. interdum vero rursus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut ille murum,
Aut naves in ponto Saturnius punit ipsorum.
O reges, vos autem considerate etiam ipsi
Poenam hanc, prope enim inter homines versantes

pro eodem, ubi dicit, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. Tzetzes quoque, & vet. cod. Palatinus, ut & Eustathius, ἀπηύρα scribunt.

241. Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν) Poëtæ constanter observarunt, semper pestilitatem sequi caritatem annonæ.

244. Ἢ τῶνγε.) Hæc & similia procul dubio ab Hebræis & doctrina Mosis & Prophetarum desumta sunt, apud quos crebræ sunt hujusmodi comminationes.

* Ὅγε τεῖχος.) In edit. Clerici editur τόγε. quod sine dubio in locum ὅγε fuit acceptum, quia redundare videbatur. male. Vocem enim, ὅγε, ita usurpatam, singularem vim habere, Robin-

Ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι
Ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τρὶς γὰρ μύριοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδρή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τις μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
Αὐτίκα πὰρ Διῒ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι,
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες
Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους,
Δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπιπάγχυ λάθεσθε.
Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων.
Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, καὶ πάντα νοήσας,

Καί

binſonius ad h. l. exemplis cum ex Heſiodo, tum Homero petitis oſtendit. K.

249. Τρίβουσι.) Emphaſis hujus vocis ſignificat ejusmodi odio inter ſe mutuo exaſperari homines, ut potentior impotentiorem plane conterat, & ad nihilum redigat.

254. Ἡ δέ τε παρθένος.) Facit nunc proſopopœiam, cum fingit juſtitiam ſedere juxta Jovem, atque illum adhortari, ut juſtis det præmia, de ſceleratis vero ſumat pœnas.

255. * Κυδρή τ') Recepi lectionem, quam nobis ſervavit Proclus. ἀπὸ τοῦ κῦδος, inquit, γίνεται κυδρὸς, καὶ κυδρὴ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔχθος ἐχθρός. legebatur antea κυδνὴ, quæ vox non unius aſſis eſt. K.

259. Βασιλήων.) Synizeſis

Dii vident, quotquot pravis judiciis
Se mutuo atterunt, nullam Deorum vindictam curantes.
Ter enim decies mille sunt in terra multorum altrice
Dii Jovis custodes mortalium hominum:
Qui judicia observant, & prava opera,
Caligine induti, passim oberrantes per terram.
Virgo autem est Justitia, Jove prognata,
Augusta & veneranda Diis qui cœlum habitant.
Et certe, cum quis ipsam læserit contumelia afficiens,
Statim apud Jovem patrem considens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquitatem ut luat
Populus peccata regum, qui prava cogitantes
Alio deflectunt judicia, injuste sententiam pronuntiantes.
Hæc caventes, o reges, corrigite sententias
Donivori, injustorumque judiciorum prorsus oblivisca-
mini.
Sibi ipsi mala fabricatur vir alii mala fabricans:
Malumque consilium ei, qui concepit, pessimum.
Omnia videns Jovis oculus, omniaque intelligens,

Et

sis τȣ̃ η καὶ τȣ̃ ω. in Palat. supra ή adscriptum erat έ.

261. Ταῦτα φυλασσόμενοι.) Apostrophe ad judices, ut recte judicent; neque frustra est, quod hæc sæpius iterando inculcat. Nam eam esse humanæ mentis malitiam, ut difficillime ad ea, quæ recta sunt, feratur, omnes passim viri sapientes viderunt. Et subjecit gnomas aliquot, quas dubium non est, ex legibus naturæ, tanquam ex fonte, promanasse. (Ταῦτα.) Principes dehortatur ab injustitia, tribus peculiaribus argumentis, quorum primum est.

263. Οἷ αὐτῷ.) Quæ sententia mire convenit cum ista,

Incidit in foveam, quam
fecit.

Alterum, v. 22. a prudentia & animadversione divina.

Καί νυ τάδ᾽, αἴ κ᾽ ἐθέλησ᾽, ἐπιδέρκεται, οὐδέ ἑ λήθει
Οἵην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.
Νῦν δὲ ἐγὼ μήτ᾽ αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἴην, μήτ᾽ ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει.
Ἀλλὰ τάγ᾽ οὔπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ᾽ ἐπιλήθεο πάμπαν·
Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεεινοῖς,
Ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐπ᾽ αὐτοῖς·
Ἀνθρώποισι δ᾽ ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίνεται. εἰ γάρ τις κ᾽ ἐθέλῃ τὰ δίκαι᾽ ἀγορεύειν
Γινώσκων, τῷ μέν τ᾽ ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.
Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψας, νήκεστον ἀάσθη,
Τοῦδέ τ᾽ ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται·
Ἀνδρὸς δ᾽ εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων.

Σοὶ

na. Tertium, v. 24. ab absurdis, & indignitate rei.

268. Νῦν δὲ ἐγὼ μήτ᾽, &c.) Ἄτοπον argumentum, id est, ab absurdo, quasi dicat, nihil referret quales essemus, si non essent constitutæ pœnæ & præmia. Atqui sunt pœnæ & præmia. Itaque multum refert. In vulg. edit. Νῦν δ᾽ ἐγὼ) Quo errore deceptus Ceporinus, putat in ἐγὼ litteram ε, ministerio δ adjutam produci. Idem vero ex multis aliis mendis, quæ in vulg. Hesiodi editionibus habentur, regulas colligit falsas.

272. Ὦ Πέρση.) Denuo fratrem ad justitiam colendam

Et hæc (ſiquidem vult) inſpicit: neque ipſum latet
Quale hoc quoque judicium civitas intus exerceat.
Ego porro nec ipſe nunc inter homines juſtus
Sim, nec meus filius: quando malum eſt, juſtum
Eſſe: ſiquidem plus juris injuſtior habebit.
Sed hæc nunquam arbitror facturum Jovem fulmine gaudentem.
O Perſa, cæterum tu hæc in animo tuo repone,
Et juſtitiæ quidem obtempera, violentiæ vero obliviſcere prorſus.
Namque hanc hominibus legem poſuit Saturnius:
Piſcibus quidem & feris & avibus volucribus,
Se mutuo ut devorent, quandoquidem juſtitia carent:
Hominibus autem dedit juſtitiam, quæ multo optima
Eſt. Si quis enim velit vera in publico dicere
Quæ novit, ei opes largitur late videns Jupiter:
Qui vero teſtimoniis volens pejerans
Mentietur, adverſus juſtitiam delinquens, ſine ſpe remedii læditur.
Atque ejus obſcurior poſteritas poſtea relinquitur:
Viri autem juſti progenies apud poſteros præſtantior.

Cæte-

dam adhortatur, argumento ſumpto a natura hominis.

273. Καί νυ δίκης, &c.) Dicit, hominibus quasdam ſententias eſſe inſitas, ſeu divinitus inſcriptas in animis, quæ doceant nos recta: in beſtiis non ſunt ejusmodi ſententiæ, quæ indicent, quid ſit faciendum.

282. Ἀμαυροτέρη γενεή.) Poſteritas quæ propemodum obliteratur. Neque enim tantum ſumitur ſupplicium de ipſo; ſed de ipſius etiam liberis: nam illi poſtea deterius habebunt.

284.

Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση
Τὴν μέντοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι. μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον. ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει χαλεπή περ ἐοῦσα.
Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει,
†Φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ᾗσιν ἀμείνω·
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρήιος ἀνήρ.
Ἀλλὰ σύγ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
Ἐργάζευ Πέρση, δῖον γένος, ὄφρά σε λιμὸς

Ἐχθαι

284. Σοὶ δ'.) In sequentibus Poëta laboris & industriæ fructus, incommoda vero & opprobria ignaviæ, variis argumentis declarat. Hortatur ergo ad laborem, & ita eum proponit, ut sit conjunctus cum virtute & justitia. Estque egregia hæc sententia: *Mala, & improbitas, ubique pro foribus sunt.*

285. Κακότητα.) Hic pro malo interno accipitur.

286. * Ὀλίγη μὲν ὁδὸς.) Si hæc verba ita, ut vulgo eduntur, leguntur ταυτολογίαν habent maxime ingratam, cum ὀλίγη & ἐγγύθι ναίει unum idemque si Quare ambabus amplecto alteram lectionem, qua vir quidam doctus in Observatt. Miscell. Tom. I. Vol. I. p. 318. e Platone petitam exhibuit,

Ῥηϊδίως. ΛΕΙΗ μὲν ὁδὸς,
μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.

quod & sequentibus ὄρθιος & τρηχὺς melius respondet. K.

287. Τῆς δ') Argumentum a natura virtutis. Ita enim laborem proponit, ut conjungat cum virtute & justitia. Hunc locum imita

tui

Cæterum tibi ego bene cupiens dicam, ſtultiſſime Perſa.
Malitiam quidem cumulatim etiam capere
Facile eſt: brevis quippe via eſt, & in proximo habitat.
Ante virtutem vero ſudorem Dii poſuerunt
Immortales, longa vero atque ardua via eſt ad ipſam,
Primumque aſpera: ubi vero ad ſummum veneris,
Facilis deinceps eſt, quantumvis difficilis fuerit.
Ille quidem optimus eſt, qui ſibi ipſi per omnia ſapit,
†Cogitans quæcunque dein & ad finem usque ſint meliora.
Sed & ille bonus eſt, qui bene monenti paruerit.
Qui vero nec ſibi ſapit, neque alii parere
In animum inducit, ille contra homo inutilis eſt.
Verum tu noſtri ſemper præcepti memor,
Operare, o Perſa, divinum genus, ut te Fames

Oderit,

tus eſt, qui literam Pythagoræ deſcripſit.

288. Μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος.) Oportet enim, ut quod juſtum eſt, ſimplex, planum & perſpicuum ſit. Nam & veritatis oratio ſimplex eſt, & rectum ſibi per omnia conſtat.

289. Εἰς ἄκρον ἵκηαι) Duplex lectio eſt. Sunt enim qui ἵκηαι: ſunt qui ἵκηται, legant. Quod ſi legas ἵκηται, tunc imperſonaliter erit exponendum.

291. Οὗτος.) Tria hominum genera deſcribit. Livius in Fabio & Minucio hunc locum pæne ad verbum expreſſit: Sæpe ego audivi, milites, eum primum eſſe virum, qui ipſe conſulat, quod in rem ſit: ſecundum, eum, qui bene monenti obediat: Qui nec ipſe conſulere, nec alteri parere ſcit, eum extremi ingenii eſſe.

296. Ἀλλὰ σύ γ᾽ ἡμετέρης. &c.) Hæc demum eſt de labore propoſitio. Labora, ut poſſis effugere famem. Et argumentatur a locis honeſtatis, quod & Diis & hominibus ſint cari homines ſolertes. Oderunt

autem

Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δὲ ἐΰστέφανος Δημήτηρ
Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πίμπλησι καλιήν.
Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
Ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις ἴκελος ὀρμήν,
Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ,
Ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί.
Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
Καί τ' ἐργαζόμενος, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
Ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖς. μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
Πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.

Δαί

autem Dii ignavos. Addidit quoque similitudinem, qua vitam inertium fucis comparat.

298. Φιλέῃ δὲ ἐϋστέφανος.) Alii: δέ σ' ἐϋστέφανος.

302. Κοθούροις.) Κόθουρος, a κεύθω, abscondo, & οὐρὰ, cauda, quod aculeum non exerant fuci, vel propter ignaviam, vel quia non habeant: fucorum enim alii aculeos habent, alii non, ut Plato docet.

304. Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν.) Philosophi sæpe μέτριον dicunt id, quod in unaquaque re bona maximum est. Sic & apud Platonem μετρίως λέγειν, ubique est optime & verissime dicere; Ἀμέτριον σοφίης, multum sapientiæ. Id enim quod optimum est, extra mediocritatem esse non potest, quia alias ad vitium deflecteret.

* Nihil hic vidit vir doctus. ἔργα μέτρια, h. l. sunt *opera, quæ viros honestos decent*. Bene Tzezes μὴ ἀπρεπῆ. Jubet Hesiodus fratrem suum curare opera honesta, atque adeo animum ab ignavia, alienique intervertendi studio abducere.

Oderit, amet autem pulchre coronata Ceres
Veneranda, victuque tuum impleat horreum.
Fames namque ſemper ignavo comes eſt viro.
Atque eundem & Dii oderunt, & homines, quicunq; otioſus
Vivit, fucis aculeo carentibus ſimilis cupiditate,
Qui apumq; laborem abſumunt otioſi
Vorantes: tibi vero opera decentia obire gratum ſit,
Ut tibi æſtate collecto victu impleantur horrea.
Ex laboribus autem viri evadunt divites & opulenti.
Et laborans multo etiam carior jam immortalibus
Eris ac hominibus: valde enim oderunt otioſos.
Operari autem non eſt dedecus, ſed ignavia dedecus eſt.
Quodſi laboraveris, mox te æmulabitur & otioſus
Diteſcentem: divitias vero virtus & gloria comitatur.
Deo

cere. Neque μετρίως apud Platonem eſt, *optime*, & *veriſſime dicere*, ſed *loqui convenienter*, *apte*, & *ut ipſius rei dignitati convenit*, ut dudum vidit ὁ πάνυ Grævius. K.

309. Ἔργον.) Eſt occupatio contra fratris & multorum ſtultam opinionem.

311. * Πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ) Mire in his verbis laborat Clericus pater, quomodo Heſiodus dicere poſſit, *virtutem eſſe divitiarum comitem & quaſi pediſſequam.* Multa ad id defendendum affert, ſubtiliter excogitata: ſed ſubtilitas in aliam occaſionem differenda. Audiamus Plutarchum, optimum horum verborum interpretem: qui in libello, *de Audiendis Poetis*, vocem ἀρετῆς diverſimode capi oſtendit: in quam rem tradit hæc: ὅταν ὁ νέος ἀναγινώσκει τό, τε

Πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.

Μὴ καθήσθω τοὺς πλουσίους ἐκπεπληγμένος, καὶ τεθηπὼς, καθάπερ ὤνιον εὐθὺς ἀργυρίου τὴν ἀρετὴν ἔχοντας; μηδ' ἐπὶ τύχῃ κεῖσθαι τὴν αὑτοῦ φρόνησιν αὔξειν ἢ κολούειν νομίζων.

Δαίμονι δ' οἷος ἔησθα. τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
Εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίου, ὥς σε κελεύω.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει.
Αἰδὼς ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι·
Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίην, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβον.
Χρήματα δ' οὐχ' ἁρπακτά. θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω.
Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται,
Ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται, (οἷά τε πολλὰ
Γίνεται, εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
Ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ)
Ῥεῖα τέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δὲ οἶκοι

Ἀνέρ[i]

μείζων, ἀλλ' ἀντὶ δόξης ἢ δυνάμεως, ἢ εὐτυχίας, ἢ τινος ὁμοίου τῇ ἀρετῇ κεχρῆσθαι τὸν ποιητὴν ἡγούμενος. Cum Juvenis legit hoc: *Divitias virtus & gloria sequuntur*, *ne desideat*, *divites cum stupore admirans & suspiciens, quasi vero ii pecunia virtutem emere possint, aut suæ prudentiæ incrementum, decrementumque in fortunæ sit potestate. Verum hoc judicet, virtutis voce pro gloriæ, potentiæ, secundarum rerum, aut similis alicujus rei nota poëtam fuisse usum.* Dignus quoque, qui ad h. l. conferatur Tzezes: quorum sententiæ non dubito quin quisque lubentius subscribat, quam Robinsonio, qui ἀρετὴν h. l. *formam, pulchritudinem* significare dicit. K.

312. Δαίμονι.) Occurrit objectioni de paupertate.

313. Ἀεσίφρονα θυμόν.) Hesychius ματαιόφρονα exponit, ὁ κοῦφας ἔχων τὰς φρένας.

315. Αἰδώς.) Occupatio item est, non esse turpe laborare, præsertim egenti.

Deo autem similis fueris. Laborare (inquam) melius,
Si quidem ab alienis facultatibus stolidum animum
Ad opus convertens, de victu sis sollicitus, sicut te jubeo.
Pudor autem non bonus indigentem virum tenet:
Pudor qui viros valde & lædit & juvat.
Pudor quidem ad paupertatem, audacia ad divitias (ducit).
Opes vero non rapiendæ: divinitus enim datæ multo meliores.
Si quis enim & manibus per vim magnas opes paraverit,
Aut lingua prædatus fuerit, (qualia multa
Fiunt, quam primum lucri amor mentem deceperit
Hominum: pudorem vero impudentia vicerit)
Facile & illum pessumdant Dii, minuuntur vero familiæ
Viro

ti. Citatur hic versus proverbialiter, mendicos debere esse impudentes: verum hæc neutiquam Hesiodi sententia est. Est enim duplex verecundia. Prodest in loco pudor: obest, si eo ignaviam nostram prætexamus. Pudorem ergo inertium improbat, quos vocat Virgil. *Degeneres animos.* Hunc versum, sicut & proxime sequentem, ex Homero insertum esse, Plutarchi testimonio confirmat Proclus. Priorem Odyss. ρ. posteriorem Iliad. α.

317. Ἀνολβίην.) Vet. Palat. Θάρσος δὲ πρὸς ὄλβον. in altero tamen dandi casu.

318. Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά.) Est in omnium ore hæc sententia: *Male parta, male dilabuntur:* honeste parta durant apud hæredes.

319. Εἰ γάρ τις.) Duo genera injuriæ facit. Sunt qui alienas facultates vi rapiant. Alii per fraudem & perjuria ditescere cupiunt.

323. Ῥεῖα τέ μιν μαυροῦσι.) Validissimum argumentum est, quo absterrentur homines a malefactis, videlicet metu pœnarum.

 324.

Ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ' ὅς θ' ἱκέτην, ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει·
Ὅς τε κασιγνήτοιο ἑοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνοι,
Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια ῥέζων.
Ὅς τέ τευ ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα·
Ὅς τε γονῆα γέροντα, κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ,
Νεικείῃ χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·
Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν.
Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱερ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν.
Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσ' θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι,
Ἠ μὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
Ὡς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·
Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.

Τά

324. Παῦρον.) *Male partum, male disperit.* Et, *de male quæsitis non gaudet tertius hæres.*

325. Ἶσον.) Supplicem antiquitus nefas erat non solum lædere, sed & ope privare. Jus etiam hospitii sacrosanctum habebatur: unde Jupiter ξένιος. Sequitur catalogus præceptorum de variis officiis.

328. Ὅς τέ τευ ἀφραδίης.) Et sacra scriptura horrendum supplicium iis minatur, qui pueros lædunt. Est enim alioqui ea ætas obnoxia malo. Bis autem peccant, qui lædunt orphanos. Ἀλιτραίνεται.) In v. Pal. in alio ἀλιταίνων.

329. Κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.) Antithesi quadam præcepta decalogi refert. Nam cum in

Viro illi: exiguum vero ad tempus divitiæ adſunt.
Par eſt delictum, ſi quis ſupplicem & hoſpitem malo af-(ficiat:
Quique fratris ſui cubilia aſcenderit,
Furtivi cauſa concubitus uxoris, ſcelerata patrans:
Quique mala cujuſpiam fraude deceperit orphanos liberos:
Quique parentem ſenem, miſera in ſenectute,
Probris affecerit gravibus inceſſens verbis:
Huic certe Jupiter iraſcitur, ad extremum vero
Pro operibus iniquis gravem exhibet talionem.
Verum tu quidem ab his omnino cohibe ſtultum animum.
Pro virili autem ſacra facito immortalibus Diis
Caſte & pure, ſplendidaque femora adurito.
Interdum certe libaminibus atque odoramentis placa,
Et quando cubitum ieris, & quando matutinum tempus venerit:
Ut benevolum erga te cor atque animum habeant;
Ut aliorum emas agrum, non tuum alius.

in decalogo doceamur, parentes eſſe honorandos, eamque ob cauſam addita ſit promiſſio: nihil præcipitur hic aliud, quam non eſſe contumelia & probris afficiendos. Eſt autem elegans metaphora, ἐπὶ γήραος οὐδῷ, id eſt, in limine ſenectæ, pro extrema ſenecta.

334. Καδδύναμιν.) Præceptum de cultu divino. Primus eſt, hoſtiarum femora pinguedine obducta cremare. Secundus, libare, cum vinum effunditur. Tertius, ſuffitum facere.

339. Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον.) Hoc eſt, ut aliorum juves rem familiarem, poſſeſſionem &c.

∗ Male hæc a viro docto capta. Senſus eſt: *ut aliorum agrum emas, non alius*

Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.
Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
Ἔμμορέ τοι τιμῆς ὅστ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴκε δύνηαι·
Ὡς ἂν χρηΐζων, καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρης.
Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτησιν.
† Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.
† Καὶ δόμεν ὅς κεν δῷ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῷ.
† Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα.

Ὃς

tum. Κλῆρος h. l. eſt ager, facultates, quarum maxima pars conſiſtebat in agris. K.

340. Τὸν φιλέον τ' &c.) Adjicit quædam præcepta liberalitatis, ſed tamen alieniora a primis illis juſtitiæ gradibus. Sic & Cicero in Officiis facit.

341. Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν &c.) Admonet, vicinum ſtudioſe colendum eſſe. Cum enim tota noſtra vita ad ſocietatem comparata ſit, nemo ignorat, quam ingens bonum ſit, bonum habere vicinum. Nec poëta hanc ſententiam temere multis rationibus amplificat, ubi vicinorum & cognatorum ſedulitatem in negotiis obeundis, & officiis præſtandis ita confert, ut quam longiſſime cognatos, ſi opus ſit alieno auxilio, vicini antecellant.

342. Εἰ γάρ.) Hoc intelligendum de difficultatibus in-

Amicum ad convivium vocato, inimicum vero relinque.
Eum vero potissimum vocato, quicunque te prope habitat.
Si enim tibi aliquod negotium rusticum inexpectatum eveniat,
Vicini discincti accurrunt, cinguntur autem cognati.
Noxa tam magna est malus vicinus, quantum bonus commodum.
Nactus est rem bonam, quicunque nactus est vicinum bonum.
Neque bos interierit, nisi vicinus malus sit.
Recte quidem a vicino mutuum accipe, recteque redde,
Eadem mensura, & amplius, si quidem possis:
Ut indigens etiam in posterum promptum invenias.
Ne mala lucra captes: mala lucra æqualia damnis.
† *Amantem te ama, & invisentem te invise.*
† *Et da ei, qui dederit, neque da, qui non dederit.*
† *Datori namque est qui dat, non danti vero nemo dat.*
Donatio bona, rapina vero mala atque lethifera.

insuetis & improvisis. Ἐγχώριον ἄλλο.) Elegantissimum est illud ἄλλο: quo hoc loco ea ratione usus est, qua frequenter scriptores Attici τῷ ἄλλως.

342. * Χρῆμ' ἐγχώριον.) Vulgo redditur, *res fortuita*. Sed malim cum Grævio interpretari, opus rusticum, quod ad agricolas pertinet, de qua re plura ad h. l. Grævius.

343. Ἄζωστοι.) Id est, sine mora. Affines autem cunctantius adsunt, & non tam prompte.

345. Τιμῆς.) Id est, famam, honorem.

347. Εὖ μέν.) De gratitudine præcipit in referendo beneficio. Μετρεῖσθαι, dimensum accipere, vel mutuo.

354. Δὼς ἀγαθή &c.) Liberalitatis præceptum est. Quamquam autem nullæ leges cogant hominem ad libe-

Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅγε κἂν μέγα δοίη,
Χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
Ὃς δέ κεν αὐτὸς ἕληται, ἀναιδείηφι πιθήσας,
Καί τε σμικρὸν ἐὸν τό τ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.
Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τοῦθ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
Ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὅδ' ἀλύξεται αἴθοπα λιμόν.
Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἑλέσθαι· πῆμα δὲ θυμῷ,
Χρηΐζειν ἀπεόντος· ἅ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Ἀρχομένου δὲ πίθου, καὶ λήγοντος κορέσασθαι,
Μεσσόθι φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.

Μηδὲ

liberalitatem præstandam, ipsa tamen humanitas obtinet & cogit nos, ut benefaciamus bonis viris, & communem societatem juvemus.

359. *Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρόν.*) Ad multa utilis erit hæc sententia. Verum non inepte ad studia literarum referri queat. Commendat autem nobis diligentiam & assiduitatem. Est enim jucundum præsenti copia frui, & semper aliquid habere præ manu. *Ἐπὶ σμικρῷ.*) Malim cum vet. & recentiore Palatin. quum apud Platonem & Plutarchum ita legatur.

361. *Αἴθοπα λιμόν.*) Sic vocat famem ab effectu, quod nigrum aut luridum colorem inducat.

366. *Ἀρχομένου.*) Extrema liberalitatis fugienda monet, ut neque sis prodigus, neque sordidus. Vinum in summo tenuius est, quod sit proximum aëri: in imo

fæcu-

Quicunque etenim vir libens dat, etsi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur suo in animo.
Qui vero lubens rapuerit, impudentia fretus,
Quamvis id sit exiguum, tamen cruciat suum animum.
Siquidem enim parvum parvo addideris,
Et frequenter istud feceris, mox magnum & hoc evaserit.
Qui vero partis adjicit, is vitabit atram famem.
Neque vero quod domi repositum est, virum sollicitum habet.
Domi melius esse: quoniam obnoxium quod foris est.
Bonum quidem de præsenti capere: noxa vero animo
Egere absente: id quod te cogitare jubeo.
Quin relinitur dolium, & fere est epotum, saturare,
Medio parce: sera vero in fundo parsimonia.
Merces autem viro amico constituta sufficiens esto.
Etiam cum fratre ludens testem adhibeto.
Credulitas pariter ac diffidentia perdunt homines.

fæculentum est: in medio autem purum. Ergo in medio probatur parsimonia.

367. Δαλή.) Proverbium in eos qui omissis demum occasionibus incipiunt sapere. Δαλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ. Alii legunt δειλή. Sed sicut Poëtis δαελινὸν μετὰ πλεονασμοῦ Ἰωνικοῦ est δαλινὸν: sic δαλὸν μετὰ συγκοπῆς, idem est, quod *serum*.

368. Μισθὸς δ' ἀνδρί.) Mercenarios benigne tractandos dicit; mercedemque sufficientem solvendam iis, quos conduxisti; ita illi vicissim operam dabunt, ut respondeant in laborando.

369. Καί τε.) Non temere ulli fidendum monet, ita ut etiam cum fratre jocans, testem adhibeas. Vel, secundum quosdam, ut etiam cum fratre caute agas, fide quadam interposita, non aperte quidem, sed quasi per jocum, sine offensione fra-

Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω,
Αἱμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλιήν.
Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ᾽ ὅγε φιλήτῃσι.
Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι πατρώϊον οἶκον (σι.
Φερβέμεν· ὣς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροι-
Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ᾽ ἐγκαταλείπων.
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον,
Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ᾽ ἐπιθήκη.
Σοὶ δ᾽ εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶ σῇσι.
Ὧδ᾽ ἔρδειν· ἔργον δέ τ᾽ ἐπ᾽ ἔργῳ ἐργάζεσθαι.
Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων,
Ἄρχεσθ᾽ ἀμητοῦ· ἀρότοιο δέ, δυσσομενάων.
Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύ-

fratris, & aliqua diffidentiæ tuæ indicatione.

371. Πυγοστόλος.) De meretrice intelligit, quæ immodicæ elegantiæ cultus sit dedita.

374. Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι.) Eo admonemur, juxta vetus proverbium: *Oculo domini saginari equum.*

* Si hi versus eo, quo vulgo exhibentur, ordine leguntur, sensum non satis commodum habent. Subscribo igitur D. Heinsio, qui ita locum exhibet:

Μουνογενὴς δὲ πάϊς σώζοι πατρώϊον οἶκον,
Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ᾽ ἐγκαταλείπων
Φερβέμεν. ὣς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι. K.

375. Φερβέμεν.) Pueri φέρβεσθαι dicuntur, dum in tenera illa ætate sunt, qua crescunt, nutriunturque, ut & βόσκεσθαι. Heinsius vult, ut sequens versus huic anteponatur.

376. Γηραιὸς δὲ θάνοις.) Duplex sensus horum versuum. Prior ratio est, quo major liberorum grex relinquitur, hoc felicius procedere rem familiarem. Altera est, quod res domestica non unius tantum opera potest augeri. Siquidem unius

Ne vero mulier te animo nates exornans, (meretrix) decipiat,
Blande garriens, tuum inquirens ſinum.
Qui namque mulieri confidit, confidit is furibus.
Unicus vero filius ſervet paternam domum
Paſcendo: ita enim opulentia creſcet in ædibus.
Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
Facile vero & pluribus præbuerit Jupiter ingentes opes.
Major autem plurium cura, major quoque acceſſio.
Tibi vero ſi opes animus appetit intra ſeſe,
Sic facito: operamque operæ ſubinde addito.
Pleiadibus Atlante natis exorientibus,
Incipe meſſem; arationem vero, occidentibus.
Hæ quidem noctesque & dies quadraginta

La-

unus vir, nullus vir; ut habet proverbium.

379. Σοὶ δ'.) Concluſio generalis, vel παρασκευὴ ad doctrinam ſequentis libri. Aſſiduitate diteſces, inquit, ſis ſedulus in opere tuo: *Gutta enim cavat lapidem, non vi, ſed ſæpe cadendo.*

381. Πληϊάδων.) Hoc loco primum per ortum & occaſum Pleiadum oſtenditur tempus meſſis & arationis, tam pro locis maritimis, quam a mari remotis. Sunt autem Pleiades, ſeptem ſtellæ in tergo Tauri, Latini Vergilias vocant. Siderum autem ortum & occaſum tribus modis advertit agricola. Quod Soli orienti cooritur cooccidit que, κοσμικῶς oriri vel cadere dicitur. Quod Soli occidenti, χρονικῶς. Quod autem Solis adventu abituve occultatur aut emergit, ἡλιακῶς. Quando igitur Pleiades mane ante Solis ortum conſpiciuntur, quod fit menſe Junio, meſſem inchoari vult. Quando autem mane ſub terram deſcendunt (quod fit menſe Novembri) arationis tempus adeſſe dicit.

383. Αἳ δή.) Occultantur 40. dies & noctes propter vicinitatem Solis, Taurum & Geminos peragrantis: quod

Κεκρύφαται· αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάωσ᾽, οἵ τ᾽ ἄγκεα βησσήεντα
Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι πίονα χῶρον
Ναίωσιν. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ᾽ ἀμάειν, εἴ χ᾽ ὥρια πάντ᾽ ἐθέλῃσθα
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
Ὡρὶ ἀέξηται, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ᾽ ἔμ᾽ ἦλθες. ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
Οὐδ᾽ ἐπιμετρήσω. ἐργάζευ, νήπιε Πέρση,
Ἔργα, τάτ᾽ ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο·
Μή ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων,
Ζη-

quod eſt a Majo usque ad Junium. Poſt menſes ergo duos mane cernuntur, ubi longius jam Sol diſceſſerit a Tauro. Deinde menſe Octobri poſt matutinum occaſum, noctu rurſus cernuntur. Neque eſt ſic accipiendum, quod poſt occaſum matutinum, poſt autumnum lateant, nam ita noctu cernerentur. Nunc Poëta nec noctu, nec interdiu conſpici dicit. Id fit in æſtate, dum Sol propius Taurum verſatur.

384. Περιπλομένου.) Epith. anni, a πέλομαι, id eſt, exiſto: vel πολέω, verto: vel a περιπλοῦμαι. Gellius 3. c. 16.

386. Οὗτός τοι πεδίων.) Elliptica oratio eſt, vult enim dicere, illis, qui prope mare habitant, quippe valles concavas, &c. hæc lex ſervanda eſt.

387. Ἄγκεα.) Paluſtrem terram ſignificat.

389. Γυμνόν.) Vult ut hos labores perficiat mature & ante ſævitiem hyemis, atque licite & feſtinanter, ad egeſtatem & ejus moleſtias vitandas. Hic verſus in Homeri & Heſiodi certamine

Latent: rursum vero revoluto anno
Apparent, primum ut acuitur ferrum.
Hæc utique arvorum est lex, quique mare
Prope habitant, quique valles flexuosas
Mari fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus serito, nudusque arato,
Nudus quoque metito, si quidem matura omnia voles
Opera ferre Cereris: ut tibi singula
Matura crescant, ne quando interim egens
Mendices ad alienas domos, nihilque efficias. (donabo,
Sicut & nunc ad me venisti: ego vero tibi non amplius
Neque amplius mutuo dabo. Labora, stolide Persa,
Opera, quæ hominibus Dii destinarunt:
Ne quando cum liberis uxoreque animo dolens
Quæ-

mine, ab H. Steph. edito, ita legitur: Γυμνόν τ' ἀμάειν ὅταν ὥρια πάντα πέλωνται. in MS. P. ἀμάειν, id est, συναθροίζειν ἢ θερίζειν. Εἰ χ' ὥρια πάντ'.) Ὥριον non est semper τὸ καθ' ὥραν; sed & τὸ ἐντελὲς in fructibus.

* Ad hunc locum respexit Virgilius: *Nudus ara, sere nudus, hyems ignava colono.* Ubi Servius: *id est, adeo sereno cælo, ut vestimentis non egeas.* Γυμνὸς autem, & *nudus*, ut hoc in tironum gratiam addam, dicitur in ea re de homine, qui, sola tunica indutus, vestibus exterioribus caret; ut homines vulgo opus facere solebant. Cujus rei imaginem exhibuit Ampliss. Cuper. Observatt. I. 7. ex quo more exponenda illa D. Matthæi XXIV, 18. ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ, μὴ ἐπιστρεψάτω ὀπίσω ἆραι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, *qui in agro colendo occupatus est, ne domum redeat, vestem exteriorem sumturus.* KREBSIVS.

396. Ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι.) Causa quare sit laborandum. Quia homo factus & ordinatus est ad labo-

Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσιν.
Δὶς μὲν γὰρ καὶ τρὶς τάχα τεύξεαι· ἢν δ' ἔτι λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις.
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.
Οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα,
Κτητὴν οὐ γαμετὴν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο.
Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι.
Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ,
Ἡ δ' ὥρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
Μήδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔννηφιν.
Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιὴν,
Οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει.

Ἦμος

labores. Neque frustra est, quod hoc tam sedulo inculcat & urget Poëta. Nam præterquam quod Dei voluntas est laborare, etiam hoc significare Poëta voluit, non posse fieri, ut quis honeste vivat, nisi simul laboret. Διατεκμαίρομαι, est ordino, constituo.

401. Νομός.) Alii fortasse melius νόμος legunt, id est, oratio vel series verborum ad persuadendum apposita: nonnulli etiam de modulis & cantu mendicorum intelligunt.

403. Οἶκον μὲν πρώτιστα.) Primus versus hujus libri continebat propositionem, complectens summam agriculturæ, messis videlicet & arationis: Nunc narrationem contexit, qui generalia quædam præcepta continet, de constituenda re familiari.

404. Κτητὴν.) Famulam intelligit jure acquisitam: Aristoteles tamen, initio

Oeco-

Quæras victum per vicinos, hi vero negligant.
Bis enim & ter forsitan consequeris: si vero amplius molestus fueris,
Rem quidem non facies, tu vero inania multa dices.
Inutilis autem erit verborum copia. Sed te jubeo
Cogitare debitique solutionem, famisque evitationem.
Domum quidem primum, uxoremque bovemque aratorem,
Famulam non nuptam, quæ & boves sequatur:
Instrumenta vero domi omnia apta para:
Ne tu quidem petas ab alio, illeque recuset, tu vero careas,
Tempus autem prætereat, minuaturque tibi opus.
Ne vero differas inque crastinum, inque perendinum.
Non enim laboris fugitans vir implet horreum,
Neque procrastinator: studium vero tibi opes auget.
Semper autem dilator operum vir cum damnis luctatur.
Quum

Oeconomici sui, ad uxorem refert. Κτητὴν κ.) Notarunt jam olim viri docti, Philosophum in Oeconomicis etiam τὴν κτητὴν pro conjuge sumere. In jure certe Attico etiam conjux inter τὰ κτήματα numerabatur, & maritus ὁ κύριος appellabatur.

405. Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ.) Commendat ordinem & curam in re domestica hoc præceptum. Columella enim nihil magis prodesse dicit, quam si servetur ordo.

407. Ἡ δ' ὥρη παραμείβηται.) Oportet agricolam diligenter observare occasionem, quia non levis jactura est in mutuo accipiendo: dum enim mutuum petis, perdis temporis occasionem.

408. Μηδ' ἀναβάλλεσθαι.) Sunt hæc communia præcepta de non cunctando. Recte Ovidius in hanc senten-

Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο
Καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς
Πολλὸν ἐλαφρότερος· (δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων
Ἔρχεται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)
Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
Ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει.
Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον.
Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν,
Ἄξονά θ' ἑπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενον οὕτω.
Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦράν κε τάμοιο,
Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἁμάξῃ,

Πόλλ'

tentiam dixit l. 1. de Rem. Am.

Qui non est hodie, cras minus aptus erit.

Ἔννηφιν.) Ab ἕνη, id est, postremus dies mensis.

412. Ἦμος δὴ λήγει.) Secundum præceptum, de aratro faciendo, & quando cædenda sit materia ad rem rusticam. Orditur autem a chronographia. Ἰδάλιμον καῦμα, τὸ ἱδρωποιὸν exponunt, id est, æstus, qui sudorem ciet.

414. Μετὰ δὲ τρέπεται &c.) Id est, remisso æstu respirat corpus. Nam propter æstum & calorem corpora torpent.

415. Σείριος.) Stella est in ore canis majoris, ad latus Austri, vicina Leoni, dicta quod nimio calore exsiccet & debilitet vires humanas.

417. Πλεῖον.) Ubi sol accesserit Scorpium, Canicula mane aliquantisper ante solem, ortu Heliaco, conspicitur: Orto autem sole statim labitur sub terram.

* Πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ) Reddebatur: *nocte autem magis fruitur.* pote-

Quum itaque jam desinit robur acuti Solis
A calore sudorifero, per autumnum pluente
Jove præpotente, movetur vero humanum corpus
Multo levius. (nam tunc Sol
Paulisper supra caput fato obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte laborat.)
Quando incorrupta est cæsa ferro
Materiâ, folia autem humi fundit, ab ramisque cessat:
Tunc sane ligna secare tempestivum esse opus memento.
Mortarium quidem tripedale seca, pistillum vero tricubitale,
Axemque septempedalem: valde enim certe conveniens sic.
Si vero octopedalem & malleum inde secueris,
Trium palmorum curvaturam rotæ secato decem palmorum currui,
Mul-

teratne imperitius? reddendum, *nocte autem magis laborat, majores capit labores.* Subintellecto τῷ καμάτῳ. τὸ ἐπαυρεῖν est ἀδιάφορον & cum in bonam, tum malam partem sumitur, pro diversa voce ἀγαθὸν, κακὸν subintellecta. Idem lapsus interpretis in illo Homerico Ἰλιάδ. ά. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, quod reddidit, *ut omnes fruantur rege*, cum esset reddendum, *ut omnes puniantur ob regem.* Genitivus dependet a τῷ ἕνεκα, aut simili particula subintellecta. K.

418. Ἦμος ἀδηκτοτάτη.) Describit commodum tempus secandi ligna. Durant enim hæc longo tempore, nec sunt obnoxia corrosioni. Hoc significat ἀδηκτοτάτη, i. e. incorruptissima, a δήκω, i.e. mordeo, quæ non mordentur a vermibus.

421. Ὅλμον τριπόδην.) Per ὅλμον τριπόδην quidam intelligunt mortarium trium pedum, quo veteres usi sunt pro mola.

424. Δεκαδώρῳ.) A δῶρον, id

Πόλλ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα· φέρειν δὲ γύην, ὅτ' ἂν εὕρῃς,
Εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος, ἢ κατ' ἄρουραν,
Πρίνινον· ὃς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν·
Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμωὸς ἐν ἐλύματι πήξας
Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆι.
Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
Αὐτόγυον καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω.
Εἴ χ' ἕτερον γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο.
Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες.
Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου δὲ γύην. βόε δ' ἐνναετήρω
Ἄρσενε κεκτῆσθαι (τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν)
Ἥβης μέτρον ἔχοντε· τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.
Οὐκ ἂν τώ γ' ἐρίσαντες ἐν αὔλακι καμμὲν ἄροτρον
Ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο,
Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον,

Ὅσ κ'

id est, palmus, quod munerum datio δῶρον appelletur: id autem geritur per palmam manus.

428. Ἀθηναίης.) Sic vocat Cererem, quod ipsa Athenienses, adeoque omnes homines, de frugibus docuerit.

* Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμωὸς.) Reddebatur, *Atticæ Cereris famulus.* Satis inscite. quis iste famulus? Poteratne interpres Latinus ignorare Ἀθηναίαν esse Minervam, eamque a veteribus tamquam præsidem omnium artificum, inprimisque artis fabricæ magistram celebrari? Ἀθηναίης igitur δμωὸς h. l. est τέκτων s. faber. K.

430. Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα.) Indicat, patrem familias oportere bene instructum esse, ne quis casus per inopiam supellectilis remoretur rusticum laborem.

431.

Multa præterea curva ligna: ferto autem burim, cum inveneris,
Domum, sive in monte quærens, sive in agro,
Iligneam. Hæc enim bobus ad arandum firmissima est:
Nempe quum Palladis famulus dentali insigens
Clavis conjungens adaptaverit temoni.
Bina vero facito aratra, laborans domi,
Non compositum & compactile: quoniam multo optimum.
Si quidem alterum fregeris, alterum bobus injicias. (sic
E lauro autem vel ulmo firmissimæ stivæ sunt.
E quercu dentale, ex ilice burim, boves vero duos novennes
Masculos comparato (horum enim robur non imbecillum est,)
Iuventutis mensuram habentes, hi ad laborandum optimi.
Non utique hi contendentes in sulco aratrum
Fregerint, opus vero imperfectum reliquerint.
Hos autem simul quadragenarius juvenis sequatur,
Panem cœnatus quadrifidum, octo frustorum,

Quî

431. Αὐτόγυον.) Aratrum quod habet dentale solidum & adnatum, non affixum: vel quod non sit plane elaboratum, sed usque ad dentale.

439. Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς.) Habes hoc loco præceptum de ministro, qua hunc ætate & moribus præditum esse oporteat. Si hoc in ministro requirit Hesiodus, ut juvenem bobus præficere noluerit, quanto minus Ecclesiasticis & rebus publicis præficeret?

440. Ὀκτάβλωμον.) Octo morsuum, a βλωμὸς morsus, ita tamen, ut unum frustum habeat binos morsus. Servum intelligit robustum, qui integrum panem in 4. partes divisum absumat in cœna, vel cui opus sit pane, cujus quadrantes octonis bolis seu partibus constent.

Ὅσ κ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν ἄυλακ' ἐλαύνοι,
Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων· τοῦδ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
Σπέρματα δάσσασθαι, καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται.
Φράζεσθαι δ' εὖτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης,
Ἥ τ' ἀροτοῖό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
Δεικνύει ὀμβρηροῦ· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω·
Δὴ τότε χορτάζειν ἕλικας βόας ἔνδον ἐόντας.
Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἄμαξαν·
Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι, παρὰ δ' ἔργα βόεσσιν.
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἄμαξαν,
Νήπιος· οὐδὲ τό γ' οἶδ' ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης·
Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν, οἰκήϊα θέσθαι.
Εὖτ' ἂν δὲ πρώτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
Δὴ τότ' ἐφορμηθῆναι, ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς,
Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων, ἀρότοιο καθ' ὥρην,
Πρωῒ μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.

Εἴαρι

441. Ὅσ κ'.) Ætatis, quam in ſervo requirit, rationes addit admodum graves, ſentitque multum ſitum eſſe in maturitate ætatis.

444. Ἐπισπορίην.) Quaſi ſuperſeminatio, quæ uſurpari ſolet, cum prior ſementis non eſt rite peracta.

446. Φράζεσθαι.) Tempus arandi indicat per clangorem gruum avolantium, idque (ut Poëtæ fingunt) in Ægyptum, ubi belligerantur cum Pygmæis.

449. Ὀμβρηνοῦ.) MS. Palat. & alii, ὀμβρηροῦ. Κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρός.) Id eſt, terret eum, cui non ſunt boves,

Qui quidem opus curans rectum sulcum ducat,
Non amplius respectans ad coætaneos, sed in opere
Animum habens. Hoc vero neque junior alius melior
Ad spargendum semina, & iteratam sationem evitandam.
Junior enim vir æqualium desiderio flagrat.
Considera vero, cum vocem gruis audieris
Alte ex nubibus quotannis clangentis;
Quæ & arationis signum affert, & hyemis tempus
Indicat imbriferæ: cor autem rodit viri bobus carentis.
Tunc sane pasce camuros boves, domi manentes.
Facile enim dictu est, par boum da & plaustrum:
Facile autem recusare, (& dicere,) boves occupati sunt.
Constituit autem homo, qui opinione sua dives est, fabricare currum,
Stultus: & hoc nescit centum esse lingua plaustri.
Horum ante curam habere oportet ut sibi acquirat.
Cum primum igitur arationis tempus mortalibus apparuerit,
Tunc aggredere, simul & servi & tu ipse,
Siccam & humidam arans, arationis ad tempus:
Summo mane festinans, ut impleantur tibi arva.

ves, propterea quod jam instat tempus postremæ arationi.

451. Ῥηΐδιον.) Occupatione negligentiam & inscitiam rusticorum taxat, qui non considerant, quibus opus habeant, sed in alienam opem sunt intenti. Respondet ergo eadem opera posse aliquem petere & negare.

456. Εὖτ' ἂν.) Docet diligentiam, quæ est adhibenda in aratione. Addit versu 458. signa & circumstantias, qualis terra sit aranda, sicca scilicet & humida, id est, non lutosa, & tamen madefacta.

Εἴαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει.
Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν.
Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.
Εὔχεσθαι δὲ Διῒ χθονίῳ, Δημήτερί θ' ἁγνῇ,
Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότου, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
Χειρὶ

460. Εἴαρι.) Modus & ratio arandi traditur. Pingue ſolum ſolet quater arari: Qui vero tenuius ſolum habent, ter arant. Prima aratio eſt proſciſſio: ſecunda fit menſe Junio, quæ eſt iteratio: tertia cum ante ſementem aratur, quæ eſt tertiatio.

461. Νειὸν.) Concedendum eſt ſuum intervallum terræ, quo interquieſcat, ut deinde copioſiorem fructum ferat. Eſt autem Novale, ager qui alternis annis ſeritur. Κουφίζουσαν, id eſt, recens aratam, adhuc elevatam.

462. Ἀλεξιάρη.) Pellens exſecrationem. Solent enim agricolæ maledicere, quando fructus ex ſententia non proveniunt. Εὐκηλήτειρα, liberos exhilarans; utpote quibus ſuppeditet copioſum victum.

463. Διῒ χθονίῳ.) Redditur vulgo, *Jovi terreſtri.* Sed quis ſit ille Jupiter terreſtris ego cum ignariſſimis ſcio. Ζεὺς χθόνιος, qui & βασιλεὺς χθόνιος dicitur, eſt Pluto, cujus ſedes ſub terra ſunt. Χθόνιος enim dici de eo, quod ſub terra eſt, diu docuit maximus Salmaſius ad Conſecrat. Templ. in Agr. Herod. p. 116. in Crenii Muſeo Philolog. Tom. II. Apud. Sophocl. in Ajac. verſ. 847. occurrit Ἑρμῆς χθόνιος, quod male reddunt, *Mercurius terreſtris.* Dicitur Mercurius χθόνιος eam ob cauſam, quia, deducendis ad orcum mortuorum animis, ſæpe apud inferos commoratur. Cæterum quare Pluto ab agricolis fuerit invocandus, docet ad h. l. Grævius. Scilicet id exinde exponendum, quod in Plutonis ditione, poteſtateque terram, & omnia, quæ ſub ea ſunt, eſſe, illum-

Vere vertito, æstate vero iterata non te fallet.
Novalem vero serito adhuc levem terram. (est
Novalis imprecationum expultrix, liberorum placatrix.
Supplica vero Jovi infero, Cererique castæ,
Ut matura grandescant, Cereris sacra munera.
Ut primum incipias arare, cum extremum stivæ

 Ma-

illumque ipsum crediderint veteres esse auctorem, munificumque datorem divitiarum omnium, quæ e terra proveniant. K.

464. Ἱερόν.) Id est, aram. Alludit enim ad Eleusinia Cereris sacra, quæ Athenis fiebant, & vocabantur mysteria. Videntur mihi fuisse conspirationes & fœdera, quibus se adstrinxerant cives ad civilia officia. Erant autem majora & minora sacra, & hæc sub autumnum fiebant.

* Hic male Interpretis partes vir doctus egit. quid enim sibi vult, cum per ἱερὸν hic intelligi *aram* dicit? cave eum audias. De ara quadam æque minus ac de Mysteriis Eleusiniis hic cogitavit Hesiodus. Decepit forte virum doctum ἱερὸν τῷ ἀκτὴν junctum. sed id quidem nullam crucem ei figere debebat; dictum enim pro ἱερὰν ἀκτήν. Apud Sophoclem in Ajac. v. 501. δούλειος τροφή· quod quoniam non erat publici saporis, mutari oportuit in δουλεία: Male, ut ad illum locum pluribus dicemus. Constat enim Græcos adjectivi desinentis in os genus masculinum & fœmininum eodem modo efferre. conf. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 53. Cæterum quod idem vir doctus putat, sacra Eleusinia fuisse conspirationes & fœdera quædam, in eo vereor, ut multis sententiam suam sit probaturus. Sed de ea re fuse docteque nuper egit amicissimus *Bachius* noster, in perquam eleganti dissertatione *Pro Mysteriis Eleusiniis*. K.

465. Ἀρχόμενος.) Quomodo sit arandum. Ἐχέτλη, stiva, quia αὐτῆς ἔχεται ὁ ἀρότης, quod eam manu teneat arator.

467.

Χειρὶ λαβὼν ὅρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβων· ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν
Δμωὸς ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη,
Σπέρματα κακκρύπτων. εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
Θνητοῖς ἀνθρώποις· κακοθημοσύνη γὰρ κακίστη.
Ὧδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε,
Εἰ τέλος αὐτὸς ὄπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι·
Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καί σε ἔολπα
Γηθήσειν, βιότοιο ἐρεύμενον ἔνδον ἐόντος.
Εὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ· οὐδὲ πρὸς ἄλλους
Αὐγάσεαι· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀρόσῃς χθόνα δῖαν,
Ἥμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἐέργων,

Ἀντία

467. Ἔνδρυον.) Καρδία δένδρου, καὶ τὸ μέσον, inquit Hesych. Vett. Codd. Palat. ἔνδρυον, id eſt, δρύϊνον, vel αὐτὸν τὸν ἱστοβοέα, lignum eſſe dicunt, quod eſt proximum temoni.

469. Εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη.) Epiphonema eſt. Crede mihi, multum commodi affert induſtria. Homo ignavus vix unquam diteſcet. Solet autem ſic Poëta ſubinde ſpargere ſententias de diligentia, quod ſine ea nemo quicquam laude dignum efficere poteſt.

472. Εἰ τέλος αὐτὸς.) Egregia hæc ſententia eſt, quam nemo negare poteſt ex patrum religione promanaſſe, veluti per manus traditam eſſe. Convenit enim cum primo Decalogi præcepto, quo jubemur Deum honorare ac illi fidere: & ne in proſperis inſoleſcamus vel in adverſis dejiciamur. Ad hunc modum Heſiodus Agriculturam & quicquid eſt laborum, nobis commendat. Vult ut pro ſe quiſque acriter in laborem animum intendat: verum finem laborum, &, ut nos vocamus, benedictionem, non niſi a Deo, exſpectet.

473. Ἐκ δ'.) Quia ſcilicet omnia ſepoſitoria & vaſa repleta ſint.

474.

Manu capiens stimulum boum terga attigeris
Quernum temonem trahentium loro. juvenis autem pone
Servus ligonem tenens negotium avibus facessat,
Semina abscondens. rectus ordo enim optimus
Mortalibus hominibus est; confusio vero pessima.
Sic quidem ubertate spicæ nutabunt ad terram,
Si finem ipse postea Jupiter bonum præbuerit.
E vasis autem ejicies araneas: teque arbitror
Gavisurum, victu potitum intus reposito.
Bene instructus cibis autem provenies ad canum ver, neque
Respicies: tui vero alius vir indigus erit. *(ad alios*
Si vero bruma araveris terram almam,
Sedens metes, pauxillum manu comprehendens,

474. Ἐρεύμενον.) Cum inquisitione & delectu capientem.

475. Πολιὸν ἔαρ.) Epitheton veris, quod adhuc ab hyeme & pruinis canescit. Et ἐνωχέων cum ω in antepenultima scribendum, concidit autem rursus longa brevem, ut sæpe jam supra.

477. Εἰ δέ.) Improbat hic arationem dilatam ad solstitium hybernum.

478. Ἥμενος.) Ob culmorum brevitatem scilicet & paucitatem. Singula verba significanter hic ponuntur, ad declarandum tristem eventum tardæ arationis.

* Ἥμενος ἀμήσεις.) Reditur *sedens metes.* ratio ejus rei in hac notula redditur, *ob culmorum brevitatem scilicet, & paucitatem:* egregie sane, & nollem factum! Neque tamen subscribere possum sententiæ Grævii, qui ad h. l. ita scribit: ἥμενον ἀμᾶν est, *tempore messis, cum alii occupantur & exercentur in demetendis & congerendis frugibus, otiosum esse, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus, ob serotinam arationem.* Nam quod vir doctus eo loco multus est in significatu τοῦ ἧσθαι pro *otiosum esse* probando, eo non efficit quod debe-

Ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων.
Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ· παῦροι δέ σε θηήσονται.
Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος Αἰγιόχοιο·
Ἀργαλέος δ' ἄνδρεσσι καταθνητοῖσι νοῆσαι.
Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσεις, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη.
Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
Τὸ πρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
Τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι, μηδ' ἀπολήγοι,
Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν, μήτ' ἀπολείπων·
Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει.
Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, μήθ' ὥριος ὄμβρος,
Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπαλέα λέσχην,
Ὥρῃ

debebat: de eo enim nemo, opinor, dubitat. Sed an ἥμενος ἀμήσεις significare possit, tempore messis otiosus eris, de eo ego quidem vehementer dubito. Amplector potius sententiam Clerici, ita hunc locum exponentis: *Metes otiose. Nam non erit, cur festines.* Vide ipsum pluribus ad h. l. de ea re disputantem. K.

480. Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ.) Extenuatio est: Donum portabis, non vehes: opus tibi erit calatho, non onusto plaustro: habebis enim multum culmorum & parum granorum. Φορμὸς enim dicitur, quidquid consutum est, φόρμιον, stragulum factum ex juncis.

481. Ἄλλοτε.) Ἀνθυποφορὰ, & mitigatio præcepti de tarda aratione, quod tempestates variæ sint pro voluntate Jovis.

483. Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσεις.) Si vero sero araveris, hoc poterit esse remedio, & verna aratio tum felix esse poterit, si pluerit ad tertium usque diem, ita ut pluvia neque superet ungulam bovis, neque destituat: in summa, ut impleat vestigia. Et quia humor est principium vitæ, hinc fit, quod

Ex adversa parte manipulos ligans cum labore, nec valde
Feres autem in sporta: pauci vero te suspicient. (gaudens
Alias vero alia Jovis mens Ægiochi:
Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
Sin autem sero araveris, hoc quidem tibi remedium fue-
Quando cuculus canit quercus in frondibus (rit:
Primum, delectatque mortales in immensa terra,
Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinat,
Non utique supra bovis ungulam, neque infra:
Ita & serus arator primo aratori æqualis fuerit,
Animo autem bene omnia serva: neque te lateat
Neque ver exoriens canum, neque tempestiva pluvia,
Præteri autem ærariam officinam, & calidam tabernam,
Tem-

quod humor tam facile non lædit quam siccitas.

489. Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα.) Admonet rursus diligentiæ: solet enim Poëta subinde morales sententias aspergere, præcipue de sedulitate, cujus usus & vis in omnes vitæ partes se extendit. Nam, ut res diligentia crescunt, ita socordia decrescunt.

491. Πὰρ δ' ἴθι.) Id est, παράτρεχε, πάρεχε, ut gloss. & *præteri* interpretandum potius, quam *accede*: licet utramque interpretationem Proclus admittere videatur. Monet enim diligentem agricolam, ne vel tempus hybernum, more vulgi, ociosis & inanibus confabulationibus transigat, sed tum etiam rem familiarem promovere studeat. Per χάλκειον θῶκον intelligit officinas ferrarias, in quas antiquitus in Græcia pauperiores & ociosi solebant convenire ad collocutiones frivolas, sicut apud Romanos in tonstrinis. Pro ἐπ' ἀλέα, ut constet versus, quidam legunt, ἐπ' ἀλέα, neutro genere, *in locis calidis*, ab ἀλεός. Doctiss. G. Canterus ἀπαλέα uno verbo, quem vide lib. 5. c. 23. Λέσχαι quondam dicebantur conventicula Philoso-

Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργον
Ἰσχάνει. ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλει.
Μή σε κακȣ̃ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ
Σὺν πενίῃ, λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις
Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
Χρηΐζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.
Ἐλπὶς δ' ȣ̓κ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Ἥμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
Δείκνυε δὲ δμώεσσι, θέρευς ἔτι μέσσȣ ἐόντος,
Οὐκ αἰεὶ θέρος ἔσσεται, ποιεῖσθε καλιάς.
Μῆνα δὲ Ληναιῶνα, κάκ' ἤματα, βȣδόρα πάντα,
Τȣ̃τον ἀλεύασθαι· καὶ πηγάδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν
Πνεύσαντος βορέαο, δυσηλεγέες τελέθȣσιν·

Ὅς

losophorum: deinde quia inter ipsos plerumque de rebus levissimis agitabatur, factum est, ut mendicorum conventus etiam hoc nomine vocarentur: Atque inde etiam ipsæ nugæ λέσχαι dictæ sunt. Ἐπ' ἀλέα.) Eustathii lectionem ἐπ' ἀλέα, *propter teporem*, seu *teporis captandi gratia*, confirmat simile hemistichium infra.

495. Λεπτῇ δέ.) Aristot. 1. sect. Problem. scribit, fame diutina laborantibus pedes intumescere. Superiores autem partes eadem ratione extenuantur & macrescunt. Huc alludit Poëta, cum jubet cavere, ne pedem tumefactum tenui manu demulcere oporteat.

* Unde in Scuto Hercul. v. 264. γȣνοπαχὴς, *famè confecta, & exhausta*, ubi conferendus Grævius.

496. Πολλά.) Verissimum est Columellæ dictum, *Homines nihil agendo, male agere discunt.*

497. * Κακὰ προσελέξατο θυμῷ.) Vulgo redditur: *mala animum suum increpat:*

Tempore hyberno, cum frigus homines vehemens
Detinet: tunc ſanè impiger vir valde domum auget.
Ne te malæ hyemis difficultas opprimat
Cum paupertate, macilenta vero craſſum pedem manu premas.
Multa vero ignavus vir vanam ob ſpem expectans,
Egens victus, mala verſat in animo.
Spes vero non bona indigentem virum fovet,
Sedentem in taberna, cui victus non ſufficiens ſit.
Dic autem ſervis, æſtate adhuc media,
Non ſemper æſtas erit, facite tuguria.
Menſem vero Lenæonem, malos dies, bobus nocentes omnes,
Hunc vitate: & glacies, quæ quidem, ſuper terram
Flante borea, moleſtæ exiſtunt:

Qui

pat. inepte. Critici antiqui hic erant audiendi, qui προσλέγειν θυμῷ κακὰ, exponunt κακὰ ἐννοεῖν ἐν ἑαυτῆ ψυχῇ. *Cogitare de malis artibus victus comparandi.* Reddendum igitur: *Mala in animo ſuo verſare ſolet.* Hæc enim eſt Aoriſtorum vis. Sic v. 675. ἔθηκεν *ponere ſolet.* infinitisque locis aliis. K.

500. Δείκνυε δὲ δμώεσσι.) Spargit rem in perſonas, atque ita a temporis circumſtantia auget. In media æſtate certa opera præſcribe. Sequitur ratio, quia non ſemper æſtas erit. Hæc ſententia ſpeciem proverbii habet, qua monemur, occaſionem temporis non eſſe negligendam.

502. Μῆνα.) Hyemis tempus, & menſem, Boreali frigore graviſſimum, copioſe & eleganter deſcribit. Ληναιών, menſis Januarius eſt. Lenæa enim Bacchi feriæ & Pythia ſub id tempus agebantur, cum vini primitias libabant. Βούδορα vocat frigora, quæ adurunt

Ὅς τε διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὤρινε. μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·
Πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους, ἐλάτας τε παχείας,
Οὔρεος ἐν βήσσης πιλνᾷ, χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
Θῆρες δὲ φρίσσουσ᾽, οὐρὰς δ᾽ ὑπὸ μέζε᾽ ἔθεντο,
Τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατάσκιον· ἀλλά νυ καὶ τῶν
Ψυχρὸς ἐὼν διάησι, δασυστέρνων περ ἐόντων.
Καί τε διὰ ῥινοῦ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
Καί τε δι᾽ αἶγα ἄησι τανύτριχα· πώεα δ᾽ οὔτι,
Οὕνεκ᾽ ἐπηεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
Ἶς ἀνέμου Βορέου· τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι.
Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν,
Ἥτε δόμων ἔντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει,
Οὔπω ἔργ᾽ εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
Εὖ τε λοεσσαμένη τέρενα χρόα, καὶ λίπ᾽ ἐλαίῳ
Χρισαμένη, νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου
Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ᾽ ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει,
Ἔν τ᾽ ἀπύρῳ οἴκῳ, καὶ ἐν ἤθεσι λευγαλέοισιν.
Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι·

Ἀλλ᾽

urunt & excoriant, etiam ipſos boves.

505. Ὅς τε.) Naturam vini, effectus Boreæ, prolixe declarat.

516. Τροχαλὸν.) Inclinatum, contractum vel properantem in inceſſu, quamlibet alioqui tardum. Τροχαλὸν.) Diſtributione quadam hyemis incommoda recenſet, & aptiſſime dicit, incurvum ſenem Boreæ injuriis obnoxium, quod hæc ætas omnium maxime gaudeat ſole & fugiat frigus; unde

Qui per Thraciam equorum altricem late mari
Inspirans illud movet: constringitur autem terra & sylva:
Multas vero quercus alticomas, abietesque densas,
Montis in vallibus dejicit, ad terram multos pascentem
Incumbens, & omnis reboat tunc ingens sylva.
Feræ autem horrent, caudasque sub pudenda ponunt,
Eæ etiam quarum villis cutis densa est, sed & has
Frigidus valde perflat, villosas licet pelles habentes.
Quin etiam per bovis pellem penetrat, neq; ipsum cohibet.
Etiamque per capram flat hirsutam: ovium autem greges non item
Eo quod densi ipsarum villi sunt, non perflat
Vis venti boreæ: incurvum vero senem facit.
Et per tenelli corporis virginem non perflat,
Quæ in ædibus caram apud matrem manet,
Nondum opera sciens aureæ Veneris:
Beneque lota tenerum corpus, & pingui oleo
Uncta, noctu cubat intra domum
Tempore hyberno, quando exossis polypus *suum pedem (arrodit,*
Inque frigida domo, & in habitaculis tristibus.
Non enim illi Sol ostendit pabulum ut invadat:

Sed

unde notum est illud: *aprici meminisse senes.*

518. Ἧτε δόμων.) Curam virginum in honestioribus familiis exponit, quæ domi asservabantur, nec in publicum prodibant.

522. Ὅτ' ἀνόστεος.) Polypi hæc natura est, teste Plin. lib. 9. c. 19. ut fame laborans sibi pedes arrodat; quo maxima hyemis sævitia notatur: & quia vehementer frigore læditur, latet plurimum in antro suo. Vocat hanc speciem polyporum ἀνόστεον, quod cartilaginem pro spina habeat.

525.

Ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
Στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει.
Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται
Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρυά βησσήεντα
Φεύγουσιν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,
Οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι,
Καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι,
Οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται.
Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν ἀλευόμενοι νίφα λευκήν.
Καὶ τότε ἕσσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω,
Χλαῖναν μὲν μαλακὴν, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.
Τὴν περιέσσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
Μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο.
Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσας.
Πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὁπόταν κρύος ὥριον ἔλθῃ,
Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, ὄφρ' ἐπὶ ὤμῳ
Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλεήν· κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ·

Ψυχρὴ

525. Ἀλλ' ἐπὶ.) Sol tum, cum eſt in Sagittario, diutius verſatur apud Æthiopas, qui ſunt meridionales, quam apud Græcos.

528. Μυλιόωντες.) Μύλη dentem molarem ſignificat, a quo fit verbum μυλιάω, quod ſignificat, dentes concutio, ſtrideo propter frigus.

531. Γλάφυ.) Pro γλαφυρόν. Τρίποδι βροτῷ, homini ſeni, tertio jam pedi, nempe bacillo, innitenti. Vide proverb. *Bœotica ænigmata.*

534. Καὶ τότε ἕσσασθαι.) Verſatur per omnes circum-

Sed super nigrorum hominum populumque & urbem
Vertitur, tardius autem Græcis lucet.
Et tunc sane cornutæ bestiæ & incornutæ silvicubæ
Misere dentibus stridentes per quercetum clivosum
Fugiunt; & passim omnibus id curæ est,
Quæ tecta inquirentes densas latebras habent,
Et cavernas petrosas: tunc utique tripedi homini similes,
Cujus & humeri fracti sunt, & caput terram spectat:
Huic similes incedunt vitantes nivem albam.
Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo,
Lænam mollem; & talarem tunicam.
Stamine vero in pauco multum tramam subteminis intexe.
Hanc circuminduito, ut tibi pili non tremant,
Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
Circum vero pedes calceos bovis vi occisi
Aptos ligato, pedulibus intus condensans.
Primogenitorum vero hædorum, cum frigus tempestivum
Pelles consuito nervo bovis, ut super humerum (venerit,
Contra pluviam injicias munimentum. supra caput vero
Pileum habeto elaboratum: ut aures ne humefiant:

Fri-

cumstantias corporis, & monet, propter frigus arcendum crasso panno & multis pilis intertextis utendum esse.

535. Χλαῖνάν τε.) Χιτὼν interior vestis erat, supra quam utebantur pallio.

536. Κρόκα.) Pro κροκίδα.

539. Ἰφι κἰαμένοιο.) Quem fuit difficile prosternere: vel qui fuit robustus cum prosterneretur.

543. Ὑετȣ̃.) Ad pluviam propulsandam: ut ἀλεὴ sit ab ἀλεύεσθαι. Gloss. MS. Palat. τȣ̃ ὄμβρȣ περιθῆς ἀλεωρὴν, ad propulsandam pluviam. Quare expun-

gen-

Ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται Βορέαο πεσόντος·
Ἠῶς δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Ἀὴρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις.
Ὅς τε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ ἀεναόντων,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄησι,
Πυκνὰ Θρηϊκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος.
Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσας, οἶκόνδε νέεσθαι,
Μήποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, κατά θ' εἵματα δεύσῃ.
Ἀλλ' ὑπαλεύασθαι· μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος
Χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
Τῆμος θ' ἥμισυ βουσ', ἐπὶ δ' ἀνέρι καὶ πλέον εἴη
Ἁρμαλιῆς· μακραὶ γὰρ ἐπίῤῥοθοι εὐφρόναι εἰσί.
[Ταῦτα φυλασσόμενος, τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
Ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἤματα, εἰσόκεν αὖθις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.]
Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα, μετὰ τροπὰς ἠελίοιο,

Χειμέ-

genda erit illa interpretatio, quæ habet ἀλέην, *teporem*.

545. Ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς.) Enumerat jam caussas pluviæ. Quemadmodum enim vapor ex olla in operculo repercussus in aquam resolvitur: sic vapor ex terra in nubibus repercussus in aquam resolvitur, & deinde decidit. Postea quid ventus sit, dicit, nimirum nubium agitatio.

547. Ἀὴρ πυροφόρος.) Vapor ex terra in nubibus repercussus, & in aquam resolutus, decidit; humectat autem aër sata & arva.

555. Μεὶς γάρ.) Repetit admonitionem de vitando hoc mense Januario: cujus difficultates hactenus descripsit.

557.

Frigida enim aurora eſt Borea cadente:
Matutinus vero ſuper terram a cœlo ſtellifero
Aër frugiſer extenſus eſt beatorum ſuper opera:
Qui hauriens e fluminibus ſemper fluentibus,
Alte ſupra terram levatus venti procella,
Interdum quidem pluit ad veſperam, interdum flat,
Denſas Thracio Borea nubes excitante.
Hunc antevertens, opere perfecto, domum redi,
Ne quando te cœlitus tenebroſa nubes opprimat,
Corpusque madidum faciat, veſtesque humectet,
Sed evitato. menſis enim graviſſimus hic
Hybernus, gravis ovibus, difficilisque hominibus.
Tunc medium bobus, homini vero amplius adſit
Alimoniæ: longæ enim noctes ſuccurrunt illis.
[Hæc obſervans, totum in annum
Æquato noctesque & dies, donec rurſum
Terra omnium mater fructum omnigenum proferat.]
Quum autem ſexaginta, poſt verſiones Solis,

Hyber-

557. Τῆμος.) Bobus dimidiam partem pabuli detrahendam, viro vero aliquid addendum: in noctem ſcilicet. Nam Græci homines tantum cœnabant, & largius quidem.

558. Εὐφρόναι.) Sic vocant Poëtæ noctem, παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἡμᾶς ἐν αὐτῇ, vel διὰ τὸ εὐφραίνειν τὸ σῶμα διὰ τῆς ἀναπαύσεως.

559. Ταῦτα φυλασσόμενος.) Abſolvit hactenus deſcriptionem hyemis, nunc autem veris deſcriptionem hoc caput continet. Eſtque primum ſignum, quando Jupiter ſexaginta dies, id eſt, duos menſes, Januarium videlicet & Februarium, confecerit, poſt brumam, vel converſionem Solis: tum ſtella Arcturus,

Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δή ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο,
Πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.
Τόνδε μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος οἴνας περιταμνέμεν· ὧς γὰρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ,
Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων.
Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν,
Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους, καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον,
Ὥρῃ ἐν ἀμητοῦ, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφῃ.
Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἴκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
Ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη.
Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.
Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου.
Ἠὼς ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
Ἀνθρώπους, πολλοῖσί δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.

Ἦμος

nuncia veris, primum apparere incipit.

* Ταῦτα φυλασσόμενος.) Hunc verſum cum duobus ſequentibus expungendos cenſuit olim Plutarchus, &, ſi Grævii judicio ſtandum eſt, rectius abeſſent. KREBSIUS.

564. Ἀρκτοῦρος.) Stella eſt ſub zona Bootæ: oritur veſpere initio veris.

566. Πανδιονὶς.) Hirundinem intelligit: reſpicit autem ad fabulam de Progne & Philomela, Pandionis filiabus.

567. Ἐς φάος.) Poëta videtur in ea opinione eſſe, ut putet, hirundines hyeme latere quaſi mortuas in ſuis nidis. Alii putant, eas avolare in regiones tepidiores.

569. Ἀλλ' ὁπότ'.) Meſſis tempus deſcribit. Per φερέοικον intelligit teſtudinem, quod

Hybernos perfecerit Jupiter dies, tunc sane stella
Arcturus relinquens immensum fluctum Oceani,
Primus totus apparens exorietur vespertinus.
Post hunc mane lugens Pandionis venit hirundo
In lucem hominibus, vere nuper cœpto.
Hanc prævertens vites incidito: sic enim melius.
At cum domiporta testudo a terra plantas ascenderit,
Pleïades fugiens, tunc non amplius fodiendæ vites:
Sed falcesque acuito, servosque excitato.
Fugito vero umbrosas sedes, & matutinum somnum
Tempore messis, quando Sol corpus attenuat,
Tunc festina, & domum fruges congere,
Diluculo surgens, ut tibi sufficiens sit victus.
Aurora enim operis tertiam sortitur partem.
Aurora magis promovet quidem viam, magisque promovet (laborem.
Aurora quæ apparens multos ingredi fecit viam
Homines, pluribus vero juga bobus imponit.

quod domum suam circumferat. Alii aliud animalculum intelligunt, quod pro vitando Solis æstu solebat ascendere plantas & virgulta.

572. Φεύγειν.) Prohibet tempore messis somnum ad multam lucem protrahere. Καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον.) Ubi ut quinta versus regio spondeum habet pro dactylo, ita in superiori hemistichio anapæstum habet pro dactylo seu spondeo: quomodo & prima regio apud Homerum, Βορέης καὶ Ζέφυρος: item, Πλέονες καὶ μνηστῆρες & apud Virgilium:

Fluviorum rex Eridanus.

Quamquam & synizesis in istis potest statui; ut in Homerico illo,

Θώρηκας ῥῆξαν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι.

Qua de re monuit etiam Hephæstio.

Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καματώδεος ὥρῃ,
Τῆμος πιόταταί τ' αἶγες, καὶ οἶνος ἄριστος,
Μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες
Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γόνατα Σείριος ἄζει,
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πετραίη τε σκιὴ, καὶ βύβλινος οἶνος,
Μάζα τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίης,
Πρωτογόνων τ' ἐρίφων. ἔτι δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον,
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
Ἀντίον ἀκραέος ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπον,
Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορρύτου, ἥ τ' ἀθόλωτος
Τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου.
Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν

Δι

580. Ἦμος δὲ σκόλυμος.) Hesiodus æstatem constituit ἐπὶ σκολύμου καὶ τέττιγος: Ita loquuntur eleganter οἱ χαρίεντες, id est, *tempore cardui & cicadæ*, vel dum carduus & cicada est. Ἦμος δὲ σκόλυμός τ'.) Æstatis a solstitio descriptio. Primum ponit prognosticum maximi æstus, deinde quid faciendum sit. Græci post ver statim incipiunt messem. Deinde sequitur solstitium æstivale, tunc nos habemus messem.

587. Βύβλινος.) Byblinum vinum dicitur a Byblia regione Thraciæ, ubi nobilissima vina sunt.

590. Πρωτογόνων.) Illa enim caro est valde laudata, quod facilis sit concoctu. Estque in æstate istis cibis utendum, qui facile concoqui possunt. Itaque & hujus mentionem hic facit Poëta. Αἴθοπα.) Vinum rubrum

Quum vero scolymusque floret, & canora cicada
Arbori insidens stridulum fundit cantum
Frequenter sub alis, æstatis laborioso tempore,
Tunc pinguesque capræ, & vinum optimum.
Salacissimæ vero mulieres, & viri imbecillissimi
Sunt, quoniam caput & genua Sol exsiccat,
Siccum vero corpus ob æstum. Sed tunc jam
Sit in antro umbra, & Byblinum vinum,
Polentaque pastoritia, lacque caprarum non amplius la-ctantium
Et bovis quæ frondibus pascitur, caro nondum enixæ,
Tenerorumque hædorum. prætereà nigrum bibito vi-num,
In umbra sedens, animo saturatus cibo,
Contra purum zephyrum obverso vultu,
Fontemque perennem ac defluentem, quique illimis sit.
Tres aquæ partes prius infunde, quartam vero partem vini
Famulis autem impera Cereris sacrum munus *(admisce.*

rubrum pinguius est, & magis alit, tenuiusque est, & facilius penetrat.

592. *Ἀντίον ἀκραέος ἀνέμου.*) Inter cæteras voluptates non postrema est, si quis in æstate sub umbra gratam auram captet, ita ut faciem versus leviter susurrantem ventum vertat. Erit major hæc voluptas, si adfuerint rivuli perpetuo scaturientes, quibus semper multum delectati sunt Poëtæ. *Ἀνέμου.*) Pro eo diserte Palat. *ζεφύρου* legit & gloss. *ἄδος ἀνέμου.*

594. *Τρὶς δ' ὕδατος.*) Græci nunquam merum bibere solebant. Athenæus hanc diluendi vini consuetudinem fuisse dicit, ut ad duos vini cyathos quinque aquæ adderent: nonnunquam ad quatuor vini cyathos, duos aquæ.

595. *Δμωσὶ δ' ἐποτρύνειν.*) Servavit hunc ordinem Poë-

Δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος,
Χώρῳ ἐν εὐαεῖ καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ.
Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου,
Θῆτά τ' ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
Δίζεσθαι κέλομαι. χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος.
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν· μὴ φείδεο σίτου.
Μήποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἕληται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι, καὶ συρφετὸν, ὄφρά τοι εἴη
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανόν. αὐτὰρ ἔπειτα
Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρα-

Poëta, ut a vere describeret, quicquid singulis anni temporibus fieri conveniret: nunc subjicit præceptum de tritura, quæ fit in mense Augusto, cum mane ortu Heliaco paulisper ante Solem emergens Orion cernitur. Addit etiam locum, in quem sit reponenda area, nimirum qui sit ventis expositus, & quia fruges debent torreri a Sole, ergo necesse est locum esse expositum Soli.

596. Εὖτ' ἂν.) Id incidit in mensem Augustum.

598. Μέτρῳ.) Monet mensurandas esse fruges, ut sciat agricola, quantum ex agro redeat.

600. Θῆτα ἄοικον.) Conducendum suadet mercenarium aliquem, qui possit rebus domesticis vacare, qui non habeat multa, quæ sibi ipsi domi agat. Fieri enim non potest, ut multa simul bene agere possimus. Eadem ratio habenda ancillæ, ut non habeat liberos. Subjecit deinde præceptum de Cane, quem vocamus custodem rei familiaris. Θῆτα.) Venet. & Steph. exempl. edit. Θῆτ', reponendum ex MSS. Palat. Θῆτά τ' & ita legisse Moschopulum liquet.

702. Καρχαρόδοντα.) A sono factum videtur. Sunt autem

Triturare, quando primum apparuerit vis Orionis,
Loco in ventoso, & bene planata in area.
Mensura vero diligenter recondito in vasis. sed postquam
Omnem victum deposueris conditum intra domum,
Servum domo carentem conducere, & sine liberis ancillam
Inquirere jubeo: molesta est autem, quæ liberos habet ancil-
Et canem dentibus asperum nutrito: nec parcas cibo: (la.
Ne quando tibi interdiu dormiens fur facultates auferat.
Fœnum autem importato, & paleas, ut tibi sit
Bobus ac mulis annuum pabulum, sed postea
Servi refocillent cara genua, & boves solvantur.
Quum vero Orion & Sirius in medium venerit

F 5 *Cœlum;*

tem canes asperrimis dentibus, & omnium firmissime tenent semel in fauces recepta.

603. Ἡμερόκοιτος.) Furem intelligit.

604. Συρφετόν.) Intelligit non tantum paleas, sed & folia vitium, quercuum, tum vero herbas, aliaque id genus, quæ pecoribus in hyeme possint esse non incommodum pabulum.

606. Δμῶας ἀναψύξαι.) Feriandum esse a labore non tantum homini, verum etiam pecori. Sunt enim recuperandæ vires, alioqui nemo tam ferreus esse poterit, qui sufficeret continuis laboribus, juxta illud Nasonis:

Quod caret alterna requie, durabile non est.
Hæc reparat vires fessaque membra levat.

Γόνατα.) Usitatum est Poëtis usurpare hoc vocabulum pro potentia, viribus, & robore Vel quia fessis genua labant, & fatigatio maxime in his sentitur, ideo dixit, famulis cara genua esse reficienda.

607. Εὖτ' ἄν.) Tempus vindemiæ describit.

610.

Οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς·
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας.
Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πληϊάδες θ', Ὑάδες τε τό τε σθένος Ὠρίωνος
Δύνωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
Ὡραίου· πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ,
Εὖτ' ἂν Πληϊάδες, σθένος ὄβριμον Ὠρίωνος
Φεύγουσαι, πίπτωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἀῆται·
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι

Πάν-

610. Δεῖξαι.) Hoc intelligunt nonnulli de quadam certi vini præparatione, in qua rationem faciendi uvas paſſas complexus ſit. Alii generale præceptum eſſe putant de modo vindemiandi pro temporibus & locis illis optimo.

611. Συσκιάσαι.) Intelligit autem, ex aprico in locum non expoſitum Soli auferendas eſſe.

612. Αὐτὰρ ἐπὴν δή.) Redit ad arationem & ad hyemem. Sunt vero ea repetenda, quæ ſupra de aratione diximus. Nam pro qualitate & natura ſoli proſcinditur ager. Feracius ſolum ut minimum ter arari ſolet. Nam menſe Octobri mane cum Tauro occidunt Pleiades & Hyades, item Orion: ſed principio noctis rurſum apparent. Pleiades ſunt in poſtrema parte Tauri, Hyades vero in fronte, quas Latini *Suculas* vocant.

615. Πλειὼν δὲ κατὰ χθονός.

Cœlum, Arcturum autem inspexerit rosea digitis Aurora,
O Persa, tunc omnes decerpe & fer domum uvas.
Exponito vero Soli decem dies totidem noctes.
Quinque autem in locum opacum repone, sexto in vasa haurito
Dona lætitiæ datoris Bacchi. Sed postquam utique
Pleiadesque, Hyadesque, ac robur Orionis
Occiderint, tunc deinde arationis memor esto
Tempestivæ, ita annus in opere rustico bene dispositus sit.
Quod si te navigationis periculosæ desiderium ceperit,
Quando utique Pleiades, robur validum Orionis
Fugientes, occiderint in obscurum pontum,
Tunc certe variorum ventorum strident flamina:
Et tunc ne amplius naves habe in nigro ponto:
Terram autem exercere memento ita, ut te jubeo.
Navem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
Undi-

νὸς.) Ephemeris in operibus Hesiodi, non in diebus est: & ibi incipit: Μῆνα δὲ Ληναιῶνα. Ita ut tota agriculturæ doctrina in Ephemeride desinat. Hanc postquam cum anno terminavit, cujus doctrina ab hyeme incipit, in autumno desinit; totam simul Ephemeridem & agriculturæ doctrinam, tali clausula concludit: πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη. quod interpretes Latini ineptissime vertunt, *Annus vero per terram accommodus sit.* Multum torsit omnes illud κατὰ χθονὸς, quæ verba absolvunt agriculturæ præcepta, simulque ad navigationem viam præparant.

616. Εἰ δέ σε) De navigatione præcepta quædam subjicit. Fuit enim illis familiare, devehere fruges & merces. Prohibet, sub Autumnum esse navigandum, cum Pleiades occidunt propter tempestatem maris,

Πάντοθεν, ὄφρ᾽ ἴσχωσ᾽ ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
Ὅπλα δ᾽ ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ,
Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.
Πηδάλιον δ᾽ εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
Αὐτὸς δ᾽ ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ᾽ ἑλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον
Ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἵν᾽ οἴκαδε κέρδος ἄρηαι,
Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σὸς, μέγα νήπιε Πέρση,
Πλωΐζεσκεν νηυσὶ, βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ.
Ὅς ποτε καὶ τῆδ᾽ ἦλθε πολὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηῒ μελαίνῃ.
Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,
Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἄνδρεσσι δίδωσι·
Νάσσατο δ᾽ ἄγχ᾽ Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,
Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ᾽ ἐσθλῇ.
Τύνη δ᾽, ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
Ὡραίων πάντων, περὶ ναυτιλίης δὲ μάλιστα.
Νῆ᾽ ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ᾽ ἐνὶ φορτία θέσθαι.

Μεί-

maris, insaniunt enim venti, &, quemadmodum Virgilius ait, lib. 1. Æneid. vers. 87. *Qua data porta ruunt.*

624. Χείμαρον.) Clavum significat, quo foramen in navis carina obstruitur, quo amoto naves in siccum tractæ aquam in sentina collectam emittunt.

625. Ἐγκάτθεο.) MS. ἐνικάτθεο.

626. Νηὸς πτερὰ.) Remos intelligit.

631. Ὥσπερ.) Exemplum patris sui proponit, quem dicit ex patria profugisse non propter invidiam ex opibus conflatam, sed propter paupertatem.

633. Καὶ τῆδ᾽ ἦλθ᾽.) Significat

Undiquaq; ut arceant ventorum robur humide flantium,
Sentina exhausta, ut ne putrefaciat Jovis imber.
Instrumenta vero congrua omnia domi tuæ repone,
Recte contrahens navis alas pontigradæ.
Clavum vero fabrefactum super fumum suspendito.
Ipse autem tempestivam expectato navigationem, dum veniat.
Tuncque navem celerem ad mare trahito, intus vero onus
Aptum imponito, domum ut lucrum reportes,
Quemadmodum meusque Pater, & tuus, stultissime Persa,
Navigabat navibus, victus indigus boni.
Qui olim & huc venit, immensum pontum emensus,
Cuma Æolide relicta, in navi nigra:
Non reditus fugiens, neque opulentiam ac facultates,
Sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat.
Habitavit autem prope Heliconem misero in vico,
Ascra, hyeme malo, æstate autem molesto, nunquam bono.
Tu vero, o Persa, operum memor esto
Tempestivorum omnium, navigationis vero maxime.
Navem parvam laudato, magnæ vero onera imponito.
Majus

ficat hic, se in Ionia natum. Magnum mare vocat Ægæum mare. Æolicam Cumam ideo vocat, quia Æoles eam condiderunt. Sita est in littorali Asia.

636. Ἀλλὰ κακὴν πενίην.) Hic locus ad providentiam pertinere videtur, cum dicit, Jovem hominibus dare paupertatem; quia sæpe accidit, ut etiam boni & optimi viri sint pauperes.

637. Νάσσατο.) Describit nunc patriam suam Poëta.

639. Τύνη δ', ὦ Πέρση.) Cum in omni re temporis ratio habenda sit, Tu vide, o Persa, ut suo quæque tempore facias, alia enim aliis temporibus conveniunt.

641. Νῆ' ὀλίγην.) Medio-

Μείζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος
Ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμὸν,
Βέλῃαι δὲ χρέα τε προφυγεῖν, καὶ λιμὸν ἀτερπῆ,
Δείξω δή τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Οὔτέ τι ναυτιλίης σεσοφισμένος, οὔτέ τι νηῶν.
Οὐ γάρ πώποτε νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, ᾗ ποτ' Ἀχαιοὶ,
Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἐνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἀέθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος
Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα· τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
Ἆθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθά μέ φημι

Ὕμνῳ

diocritatem tutiorem esse dicit.

* Νῆ' ὀλίγην.) De hoc versu multis disputavimus in Commentariolis nostris ad Plutarchi libellum *de audiendis Poëtis*, quæ huc transferre non necesse est. Plutarchus τὸ αἰνεῖν sumi vult pro ἐπαινεῖν, h. e. *rejicere, recusare.* alii aliter. Mihi hoc Hesiodium simplicissime sumendum videtur, ut illud Virgilianum:

Laudato ingentia rura
exigua colito. K.

646. Δείξω δή τοι μέτρα.) Si volueris, inquit, debitum effugere & injucundam famem, ostendam tibi modum, quando commodum sit navigare, & quando non; licet navigationis peritus non sim.

647. Οὔτέ τι.) Removet a se reprehensionem ob imperitiam. Hic videmus, σοφίζειν primo usurpatum fuisse cum laude, pro docere, & tradere aliquid eruditius præ aliis.

649. Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος.) Commemorat hic, quomodo victor extiterit carminibus in Chalcide, & Musis suis in Helicone victoria-

Majus quidem onus, majus vero lucrum ad lucrum
Erit, si quidem venti malos contineant flatus.
Quando autem ad mercaturam verso imprudente animo
Volueris & debita effugere, & famem molestam,
Ostendam tibi rationes sonori maris,
Etsi neque navigandi peritus, neque navium.
Neque enim unquam navi transmisi latum mare,
Nisi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Græci,
Expectata tempestate, magnum collegerunt exercitum
Græcia e sacra ad Trojam pulchris fœminis prædi-tam.
Illuc ego ad certamina strenui Amphidamantis
Chalcidemque trajeci. prædicta vero multa
Præmia posuerunt juvenes magnanimi: ubi me glorior
Carmi-

ctoriale præmium dedicarit, ut dignum erat homine Poëta. Aulis civitas littoralis est in Bœotia, non procul ab Helicone: Chalcis est urbs celebris in Eubœa.

652. Ἀμφιδάμαντος.) Amphidamas rex Eubœæ in bello adversus Erythræos occisus fuit: in cujus obitum filii ejus certamina edixerunt. Apparet sane, Hesiodum Homero posteriorem fere centum annis fuisse: proinde cum eo in hoc certamine non certavit.

* Quod dicit vir doctus, satis apparere Homero Hesiodum centum fere annis posteriorem esse, id nondum est confectum, sed de eo adhuc sub judice lis. conf. in eam rem Robinsonii Dissertationem Hesiodo præmissam. K.

653. * Τὰ δὲ προπεφραδμένα.) reddebatur; *prædeliberata vero multa certamina instituerunt*. Immani errore. Προπεφραδμένα non sunt *prædeliberata*, sed, ut bene doctissimus Tzezes, προκεκηρυγμένα, *per præcones indicta*. Neque ἆθλα sunt *certamina*, id enim ἆθλοι de-

Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ᾽ ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσης Ἑλικωνιάδεσσ᾽ ἀνέθηκα,
Ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
Τόσσόν τοι νηῶν γε πεπείραμαι πολυγόμφων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.
Μοῦσαι γάρ μ᾽ ἐδδίαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν.

Ἤματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο,
Ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος καματώδεος ὥρης,
Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος, οὔτε κε νῆα
Καυάξαις, οὔτ᾽ ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,
Εἰ μὴ δὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι.
Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
Τῆμος δ᾽ εὐκρινέες τ᾽ αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων.
Εὔκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
Ἑλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ᾽ εὖ πάντα τίθεσθαι.
Σπεύδειν δ᾽ ὅττι τάχιστα πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι.
Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον.
Καὶ χειμῶν᾽ ἐπιόντα, νότοιό τε δεινὰς ἀήτας,
Ὅς τ᾽ ὤρινε θάλασσαν, ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
Πολ-

denotat, *sed præmia certaminis*. Jam dudum Ampliss. Cuper. Obsservatt. Lib. III. c.20. hos interpretis errores notavit. K.

660. Μοῦσαι γάρ μ᾽ ἐδίδαξαν.) Significat, divinitus esse doctos Poëtas, quod hi, qui egregium quiddam in Poëtica efficere voluerint, opus habeant furore Poëtico divinitus inspirato, quem furorem recte φυσικὰς ἀρετὰς dixerunt.

661. Ἤματα.) Tempus navigationis commodissimum tradit, æstivum scilicet. Suspectum nobis esse non debet hoc τροπὰς, quod ultimam habeat brevem, sic enim

Carmine victorem tulisse tripodem auritum.
Quem ego quidem Musis Heliconiadibus dicavi,
Ubi me primum sonori compotem fecerunt cantus.
Tantum naves expertus sum multos clavos habentes.
Sed tamen dicam Jovis consilium Ægiochi,
Musæ enim me docuerunt divinum carmen canere.
Dies quinquaginta post versiones Solis,
Ad finem progressa æstate laboriosi temporis,
Tempestiva est mortalibus navigatio: nec certe navem
Fregeris, neque homines perdiderit mare,
Nisi dedita opera Neptunus terræ quassator,
Aut Jupiter immortalium rex velit perdere.
Penes hos enim potestas est simul bonorumque malorumque.
Tunc vero facilesque auræ, & mare innocuum,
Tranquillum: tunc navem celerem, ventis fretus,
Trahito in pontum, onus vero bene omne colloca.
Propera autem quam celerrime iterum domum redire:
Neque vero expectato vinumque novum, & autumnalem imbrem,
Et hyemem accedentem, Notique molestos flatus,
Qui concitat mare, comitatus Jovis imbre

Mul-

enim paulo post νότοιό τε δεινὰς ἀήτας. & hujusmodi alia alibi. Sic apud Theocritum τὰς τέχνας ἐγείρει, & alia multa.

667. Ἐν τοῖς.) Proverbialis est hic versiculus, & valde pius, quo admonemur, quidquid nobis adversum aut prosperum accidit, Deo adscribendum esse.

668. Εὐκρινέες αὖραι.) Sic vocat faciles & leves flatus, ut sunt Etesiæ, & similes placidi.

672. Μηδὲ μένειν οἶνον.) Monet, tempestive domum esse redeundum: Nam oculus domini pascit equum,

Πολλῷ ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν
Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν·
Ἦμος δὴ τὸ πρῶτον, ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
Ἴχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος· οὔ μιν ἔγωγε
Αἴνημ'. οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστὶν,
Ἁρπακτός. χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. ἀλλά νυ καὶ τὰ
Ἄνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο.
Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν· ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὅσσ' ἀγορεύω.
Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι·
Ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι·
Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι.
Δεινὸν γ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας,
Ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη.
Μέτρα φυλάσσεσθαι, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι·

Μήτε

ut dici ſolet. Præſtat itaque ante Autumnum conficere navigationem, ob autumnales imbres & tempeſtates impendentes.

679. Ἄλλος.) Vernám navigationem deſcribit; quam ipſe quidem non probat, ut periculoſam, ſed quæ tamen eſt uſitata hominibus ob cupiditatem pecuniæ.

686. Ὅσσ' ἀγορεύω.) In uno ὥς σ' ἀγορεύω, in altero ὥς σε κελεύω.

687. Μηδ' ἐνὶ νηυσίν.) Id eſt, ne ſemel adducas in diſcrimen quicquid eſt rerum tuarum, nec omnia navi-

Multo autumnali: difficilem vero pontum facit.
Sed alia verna eſt navigatio hominibus,
Nempe cum primum, quantum incedens cornix
Veſtigium fecit, tantum folia homini appareant
Summa in ficu: tum ſane pervium eſt mare.
Verna autem hæc eſt navigatio, non ipſam ego tamen
Probo: neque enim meo animo grata eſt,
Quia occaſio ipſius invadenda. ægre quidem effugeris malum, ſed tamen & hæc
Homines faciunt ſtultitia mentis.
Pecunia enim anima eſt miſeris mortalibus.
Miſerum vero eſt mori in fluctibus. Verum te jubeo
Conſiderare hæc omnia in animo, quæcunque tibi conſulo.
Ne vero intra naves omnem ſubſtantiam cavas pone:
Sed plura relinquito: pauciora vero imponito.
Miſerum enim ponti in fluctibus in malum incidere:
Miſerum etiam, ſi quidem in currum prægrande onus imponens,
Axem fregeris, onera vero intereant.
Modum ſerva: tempus vero in omnibus optimum.
Mature autem uxorem tuam ad domum ducito.

Neque

navibus committas; ſed retine quædam, & viliora impone: ne ſi navem fregeris, de toto victu pericliteris. Generaliter vero, mediocritatis laudem continet.

692. Μέτρα.) Epiphonemate generali concludit, modum eſſe ſervandum. Μέτρα φυλάσσεσθαι.) Non intellexerunt hæc interpretes. Heſiodus μέτρα θαλάσσης vocavit τὸν ὡραῖον πλοῦν.

693. Ὡραῖος) Tradit tempus conjugio maturum in mare & femella.

Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πολλ' ἀπολείπων,
Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος ἔτος.
Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώη, πέμπτῳ τὲ γαμοῖτο.
Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς.
Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν, ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς.
Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο,
Δειπνολόχης· ἥτ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα
Εὕει ἄτερ δαλοῦ, καὶ ὠμῷ γήραϊ θῆκεν.
Εὖ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι·
Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον.
Εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς·
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ κεν ἄρχῃ

Ἤ τι

694. Τριηκόντων.) Alii τριήκοντα.

696. Τέτορ'.) Pollux quatuordecim exponit. Plato & Ariſtot. conſtituunt puellæ decimum octavum annum nubendi.

699. Μὴ γείτοσι χάρματα.) Propter tuum infortunium & malum. Hoc eſt, ne jocus fias, quod talem duxeris uxorem.

700. Οὐ μὲν γάρ τι.) Commendat bonam mulierem hic verſus, quam etiam ſacræ litteræ non vulgariter prædicant.

702. Δειπνολόχης.) Quæ comeſſationibus clam indulget, & quæ paſſim adit convivia. Ἥτ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμον.) Efficit, ut etiam validus vir ante tempus ſeneſcat.

703. Ἄτερ δαλοῦ.) Sine face, id eſt, clam, etiamſi foris nihil appareat. Et crudam

Neque triginta annis valde multum deficiens,
Neque superans multum: nuptiæ vero tibi tempestivæ hæ.
Mulier autem quartodecimo anno pubescat, quinto decimo nubat.
Virginem vero ducito, ut mores castos doceas.
Eam vero potissimum ducito, quæ te prope habitat:
Omnia diligenter circum contemplatus, ne vicinis ludibria ducas.
Neque enim muliere quicquam vir sortitur melius
Bona: rursus vero mala non gravius aliud,
Comessatrice: quæ virum, licet robustum,
Torret sine face, & crudæ senectæ tradere solet:
Bene vero reverentiam erga Deos immortales observato,
Neque fratri æqualem facito amicum:
Quod si feceris, ne ipsum prior malo afficias.
Ne vero mentiaris dicis gratia. Sin autem cœperit

dam senectutem, τὴν παρὰ καιρὸν vocat & præcocem.

* Θῆκεν.) Recepi lectionem Robinsonii, ex MSto prolatam, Stobæo etiam, Tzezi & Proclo confirmatam. δῶκεν, quod vulgo editur, sensum minus commodum habet. K.

704. Εὖ δ'.) De religione præcipit. Ὄπις, in Deo significat inspectionem & gubernationem rerum, justamq; indignationem contra impios: In homine autem respectum ad Dei metum & reverentiam.

705. Μηδὲ.) Præceptum plenum humanitatis, nullam amicitiam præponendam esse sanguinis conjunctioni.

707. Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης.) Hoc est, ne præ te feras benevolentiam simulatam, nec aliud sentias & aliud dicas. Et ne simules, ne

Ἤ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἠὲ καὶ ἔρξας,
Δὶς τόσα τίννυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖθις
Ἡγῆτ᾽ ἐς φιλότητα, δίκην δ᾽ ἐθέλησι παρασχεῖν,
Δέξασθαι. δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
Ποιεῖται· σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος·
Μηδὲ πολύξεινον, μηδ᾽ ἄξεινον καλέεσθαι,
Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ᾽ ἐσθλῶν νεικεστῆρα.
Μηδὲ ποτ᾽ ὀλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τέτλαθ᾽ ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος

Φει-

ne præ te feras linguæ quandam gratiam.

708. Ἤ τι ἔπος εἰπών.) Si quis aut verbis offendet alium, aut manibus vim inferet, memor ſit, quod retalietur injuria multipliciter.

709. Δὶς τόσα) Jubet offenſionem amici duplici vindicta penſare, idque eo, ut agnoſcat delictum: & tum ſi in gratiam redire velit, benigne recipiendum docet. Alii ſic intelligunt, ac ſi in genere diceret, nullum peccatum impunitum relinqui.

712. Σὲ δέ.) Tu vites omnia, quæ in amicis improbantur, nec prodas animum tuum minus, quam conveniat integrum. Vel, vide ne vultus tuus præ ſe ferat ſimultatem, ſed ex animo ejicias omnem priſtinarum injuriarum memoriam.

713. Μηδὲ πολύξεινον.) Utraque extrema liberalitatis fugienda monet. Eſt autem hic intelligenda priſca illa hoſpitalitas, quæ erat ſacroſancta.

714. Μηδὲ κακῶν ἕταρον.) Admonet, malorum conſuetudinem eſſe fugiendam: corrumpunt enim bonos mores colloquia prava. Proveniunt autem duo mala ex malorum commercio. Primum quia nos induimus mores iſtius, quocum vivimus. Secundo etiam famam

Aut verbum aliquod loqui ingratum, aut facere,
Bis tantum punire memineris: Sin vero rursus
Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præstare,
Suscipe, miser namque vir amicum alias alium
Facit: te vero ne quid animum coarguat vultus.
Ne vero multorum hospes, neve nullius hospes dicaris,
Neve malorum socius, neque bonorum conviciator.
Neque unquam miseram pauperiem, animi consumptricem, homini
Sustineas exprobrare. divorum munus immortalium.
Linguæ certe thesaurus inter homines optimus

mam propriam prostituimus. Μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.) Id est, ne facias convitium bonis, quia virtus est honore afficienda. Sed impossibile est in benefactis invidiam effugere, quemadmodum nec corpus umbram potest declinare.

715. Μηδέ ποτ' οὐλομένην.) Docet hoc loco, nemini exprobrandam esse paupertatem; ratio est, quod sit donum Dei, esse divitem vel pauperem.

* Μηδέ ποτ'.) Adducit hos duos versus Plutarchus in sæpius jam laudato libro *de audiendis Poëtis*, & de his verbis μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων ita differit, θεόσδοτον νῦν τὸ τυχηρὸν εἴρηκεν, ὡς οὐκ ἄξιον ἐγκαλεῖν τοῖς διὰ τὴν τύχην πενομένοις, ἀλλὰ τὸν μετ' ἀργίας καὶ ῥαθυμίας καὶ μαλακίας καὶ πολυτελείας εὐπορίαν αἰσχρὰν καὶ ἐπονείδιστον οὖσαν. *Divinitus datum vocat id, quod fortuna obtigit: innuens, non esse eos culpandos, qui fortunæ injuria pauperes sunt: cum ignavia potius, socordia, mollitie & luxu conjunctas divitias in turpibus, & vituperatione dignis habendas.* Et in sequentibus observat, cum nondum τύχης vocabulum fuisset in usu, Veteres Fortunæ vim Jovis, aut aliorum Deorum nomine designasse. K.

717. Γλώσσης τοι θησαυρός.)

Φειδωλῆς, πλείϛη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰȣ́σης.
Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ᾽ αὐτὸς μεῖζον ἀκȣ́σαις.
Μηδὲ πολυξείνȣ δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι
Ἐκ κοινȣ͂· πλείϛη δὲ χάρις, δαπάνη τ᾽ ὀλιγίϛη.
Μηδέ ποτ᾽ ἐξ ἠȣ͂ς Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ᾽ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
Οὐ γὰρ τοίγε κλύȣσιν, ἀποπτύȣσι δέ τ᾽ ἀράς.
Μηδ᾽ ἄντ᾽ ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.
Αὐτὰρ ἐπήν κε δύῃ, μεμνημένος, ἔς τ᾽ ἀνιόντα
Μήτ᾽ ἐν ὁδῷ, μήτ᾽ ἐκτὸς ὁδȣ͂ προβάδην ȣ̓ρήσῃς,
Μηδ᾽ ἀπογυμνωθείς· μακάρων τοι νύκτες ἔασσιν.
Ἑζόμενος δ᾽ ὅγε θεῖος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς,
Ἢ ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.

Μηδ᾽

ρός.) Generalis hæc ſententia eſt. Linguæ theſaurus inter homines optimus. Nam ſermo vincit omnes opes & quicquid eſt admirabile in rebus humanis.

719. Κακὸν ἔποις.) V.C. Palat. κακὸν γ᾽ ἔπῃς: & mox ἀκȣ́σας. Sunt qui legant, εἰ δὲ κακόν τ᾽ ἔποις, ubi elidendum eſſet, vel ε, vel ι. Hic certe τι aptius eſſet, quam τε, quod alioquin eſſet παραπληρωματικόν. Durior tamen eliſio exiſtimatur τȣ͂ ι, quam τȣ͂ ε.

720. Δυσπέμφελος.) Moroſus, id eſt, non ſis difficilis acceſſionis & collationis.

722. Μηδέ ποτ᾽ ἐξ ἠȣ͂ς Διΐ.) Hactenus leges tradidit, quæ ad mores pertinent, jam tradet ceremonias, id eſt, ritus ſacrorum. Sunt autem illi ritus ſymbola quædam, id eſt allegoriæ, ut in Moyſe: *Bovi trituranti ne obligaveris os*, ſignificatur, quo animo in illos eſſe debeamus, quorum opera utimur. Sic quum dicit, Mane Jovi libes nigrum vinum manibus lotis; ſignificat,

Parcæ, plurima vero gratia ejus, quæ modum servat.
Quod si malum dixeris, forsan & ipse majus audies.
Neque in convivio publico morosum te præbeas,
Quod communibus sumptibus instruitur: plurima enim gratia, sumptusque minimus.
Neque unquam mane Jovi libato nigrum vinum
Manibus illotis, neque aliis immortalibus.
Neque enim illi exaudiunt, respuunt vero etiam preces.
Neque contra Solem versus erectus mejito,
Sed etiam postquam occidit, memor ejus rei, usque ad orientem,
Neque in via, neque extra viam progrediendo mejas,
Neque denudatus: Deorum quippe noctes sunt.
Sedens vero divinus vir & prudens,
Aut ad parietem accedens bene septæ caulæ.

ficat, sacra reverenter esse tractanda, & ut non solum corpus foris, verum etiam animum a contagione vitiorum abluant.

725. Μηδ᾽ ἀντ᾽.) Non esse mingendum contra Solem. Vel allegorice, contra magnos & honestos viros nihil proterve & irreverenter agendum.

726. Ἀνιόντα.) Al. Ἀνιόντος.

729. Ἑζόμενος.) Turcis etiamnum hodie religiosum est, ut sedentes mingant, & ingens flagitium designari credunt, si quis in publico cacaret aut mingeret.

730. * Αὐλῆς.) Reddebatur *atrii.* non satis accurate. Αὐλαὶ antiquis dicebantur loca subdialia, aperta, quæ vento exposita erant. unde locus διαυλίζων dicitur, qui ventum ab utraque parte admittit; ut docet Athenæus Lib. V. c. 5. in his locis apertis, quæ ante domos erant, quoniam pecudes continebantur, factum est, ut αὐλὴ denotet *caulam.* qua notione h. l. sumen-

Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου
Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
Σπερμαίνειν γενεὴν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
Μηδέ ποτ' αἰενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ
Ποσσὶ περᾶν, πρίν γ' εὔξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
Ὃς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἄνιπτος,
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ
Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
Μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν

Πινόν-

sumendum. Denique αὐλαὶ dicebantur *palatia*, *domus potentum hominum*. cujus denominationis Athenæus l. c. duplicem reddit rationem, aut quia ante domos divitum ejusmodi loca subdialia fuerint, aut quia in iis locis regii stipatores stationem suam habuerint, ibique dormiverint. conf. ad illum Athenæi locum Casaubonus. K.

731. Μηδ' αἰδοῖα.) A congressu uxoris ne ad sacra accedas.

733. Μηδ' ἀπό.) Ab hilariore convivio, non a tristioribus sacris, accedendum ad uxorem docet.

* Τάφου.) Reddebatur *bustum*. male. τάφος h. l. est περίδειπνον, filicernium s. cœna funebris. Hesychius τάφος τὸ γινόμενον περίδειπνον ἐπὶ τῇ τῶν κατοιχομένων τιμῇ. Τάφος est *convivium quod in mortuorum honorem celebratur*. K.

735. Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν.) Poëtæ senserunt, vim quandam numinis esse infusam in omnes res; itaque & omnibus fluminibus suos deos finxerunt, qui illa agitarent & moverent, ob quam causam & sacra illis fecerunt.

740. Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο.) Ungues non esse præcidendos

Neque pudenda semine pollutus intra domum
Focum juxta revelato, sed caveto.
Neque a feralibus epulis reversus
Seminato progeniem, sed Deorum a convivio.
Nec unquam perennium fluviorum limpidam aquam
Pedibus transito, priusquam oraveris aspiciens pulchra
Manus lotus amœna aqua limpida. (fluenta,
Qui fluvium transierit, malitia vero manus illotus,
Ei succensent Dii, & damna dant in posterum.
Ne vero a manu, Deorum in celebri convivio,
Siccum a viridi reseca nigro ferro.
Neque unquam patinam libatoriam pone super craterem
Biben-

dos in convivio, præsertim solenni. Πένταζον vocat manum, quod quinque digitis tanquam ramis constet.

742. Μηδέ ποτ' οἰνοχόην.) Duplex potest esse sensus: vel, ut prohibeat parvum poculum supra craterem magnum collocari, ut ita potantibus inde haurire liceat quantum velint: vel ut ne velit parvum poculum pro cratere apponere, atque ita prohibeat parcimoniam in compotationibus. Tzetzes allegorice sic interpretatur. Ubi agitur de republica, ne proprium commodum publico præposueris, neque partem toti, ex hoc enim infortunium sequitur, pretiosior enim crater quam trulla aut calix.

* Μηδέ ποτ'.) Plutarchus in Libello *de audiendis Poëtis* eo loco, ubi præcipit causam dictorum esse quærendam, inter cætera & hæc addit: ἀλλ' οἱ πολλοὶ τῶν μὲν τοιούτων τὰς αἰτίας πικρῶς ἀπαιτοῦσι, καὶ διαπυνθάνονται, πῶς λέλεκται.

Μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν.

Τῶν δὲ μειζόνων ἀβασανίστως παραδέχονται τὴν πίστιν. *Sed plerique nimis curiose causas inquirunt, quomodo & cur dictum sit,*

Ne

Πινόντων· ὀλοὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται,
Μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
Μή τοι ἐφεζομένη κράζῃ λακέρυζα κορώνη.
Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέκτων ἀνελόντα
Ἔσθειν, μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή·
Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνέρ' ἀνήνορα ποιεῖ.
Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.
Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι
Ἀνέρα. λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ
Ποινή· μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας,
Μωμεύειν ἀΐδηλα· θεός νύ τι καὶ τὰ νεμεσσᾷ.

Μηδὲ

Ne cum vina bibunt, supra cratera tenebis
Tu cyathum.

Gravioribus autem sine ullo examine assentiuntur. Ex quo loco apparet, Plutarchum existimasse, eum, qui in hujus dicti causa quærenda nimis curiose laboret, tempus operamque perdere, cum res sit nullius aut exiguæ certe utilitatis. Et quamquam hoc Hesiodium dictum apud eundem Plutarchum *in Convivio septem sapientum*, ita a quodam exponitur, quasi præcipiatur, poculum s. cyathum non quiescere debere, ne mora inter bibendum fiat (quam legem illi, qui largius vino invitare se volebant, sibi ipsi posuisse videntur) tamen non crediderim Hesiodum hoc dicto id præcipere voluisse, qui potius existimen, hoc & plura alia, hic allata, dictum inter aniles superstitiones esse referendum. K.

744. Μηδὲ δόμον.) Spartam quam nactus es, orna. In quocunque genere verseris, in illud incumbe, & in eo persevera.

745. Κορώνη.) Fama sinistra & maligna potest intelligi.

Bibentium: perniciosum enim in ipso fatum est situm.
Neque domum faciens imperfectam relinquito,
Ne forte insidens crocitet stridula cornix.
Neque a pedatis ollis nondum dedicatis rapiens
Comedito, neque lavator: quia & hisce noxa inest.
Neque super bustis locato (non enim bonum est)
Puerum duodennem: quia virum inertem facit:
Neque duodecim mensium: æquale & hoc est.
Neque muliebri in balneo corpus abluito
Vir: gravis enim suo tempore & hujus rei
Pœna. neque in sacrificia accensa incidens,
Reprehende arcana: Deus quippe & hæc indigne fert.

Nec

ligi. Λακέρυζα, pro κελάρυζα, garrula, stridula.

746. Μηδ' ἀπό.) Ex ollis nondum sacrificatis & illibatis non capiendum esse cibum. Quidam per χυτρόποδας ἀνεπιῤῥέκτους intelligunt ollas supra focum stantes, ex quibus cibi, nondum rite patinis infusi, mensis impositi atque consecrati sunt.

748. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι.) Prohibet liberorum collocationem super sepulcra & morticina, (quæ vocat ἀκίνητα, quod non moveantur, vel non sint movenda,) quod priscis infaustum videbatur. Vel allegorice prohibet ignaviam, otium & delicias in prole XII. annorum. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν.) Pueri autem δυωδεκαταῖοι & δυωδεκάμηνοι omnia communia cum matribus habebant, δίαιταν, τροφὴν, οἶκον, id est, ipsum Gynæceum. Hesiodus ergo, ne ejusmodi puerulos matrum λουτροῖς assuescere sinant, ex disciplina veteri, quia θηλύνεσθαι τὰ σώματα ex aquæ tepore existimabant, diligenter monet. Ibid. Οὐ γὰρ ἄμεινον.) Vetus clausula, qua potissimum utebantur in interdictis suis principes, erat, Οὐ γὰρ ἄμεινον.

755.

Μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων,
Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι.
Μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γάρ οὔ τοι λώϊόν ἐστιν
Ὧ δ' ἔρδειν. δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.
Φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται, κούφη μὲν ἀεῖραι
Ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
Φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζουσι. θεός νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτή.

ΕΡΓΩΝ ΤΕΛΟΣ.

755. Μηδὲ ποτ') Hi recte in fontes immingere dicuntur, qui sacram doctrinam commaculant.

756. Μηδ' ἐπὶ κρηνάων.) Hic versus in Ald. & aliis editionibus deest; quem tamen agnoscunt Scholiastæ, vel alio loco poni volunt, nempe versu 735. ut in editione Stephani, & hic, & ibi positus est.

758. Δεινὴν.) Boni nominis præcipuam curam haben-

ΗΣΙΟ-

Nec unquam in alveo fluviorum mare influentium,
Neque super fontes mejito: quin valde evitato.
Neque incacato. id enim nihilo est melius
Sic facere. gravem vero mortalium evitato famam.
Fama enim mala est, quæ celeriter quidem excitatur
Facillime, molesta vero portatu, difficilisque depositu.
Fama vero nulla prorsus perit, quam quidem multi
Populi divulgant. quippe Dea quædam est & ipsa.

OPERVM FINIS.

habendam esse vult, quia (versu sequenti) nulla fama prorsus evanescat tanquam inanis, & non omnino de nihilo sit, quod vulgo fertur, famæ enim vim quandam divinam etiam inesse.

Ex hoc loco desumsit Virgilius descriptionem famæ, 4. Æneid. v. 173. *Fama malum*, &c.

762. Φημίζουσι.) Ita C.V. alii φημίξουσι, θ, ν. τοι.

HESIO-

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
Ἡμέραι.

ARGVMENTVM IN DIES.

Tradit diſcrimina dierum, qui fauſti vel inauſpicati ſint, item alia aliis diebus licere. Quædam vero diſcrimina ad cauſas naturales referri poſſunt, quædam ſunt ex ſuperſtitionibus. Sunt autem eatenus diſcrimina ſervanda, quatenus cauſæ naturales cogunt. Superſtitio vero præter cauſas naturales eſt, & ex impietate profecta. Eſſet vero inſania, non

Ἤματα δ' ἐκ διόθεν πεφυλαγμένος, εὖ κατὰ μοῖραν,
Πεφραδέμεν δμώεσσι· τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἁρμαλιὴν δατέασθαι.
Εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσιν·
Αἳ δὲ γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς παρὰ μητιόεντος.
Πρῶτον ἔνη. τετράς τε, καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ·
Τῇ

2. Πεφραδέμεν δμώεσσι, τριηκάδα μηνός.) Orditur a tricesima menſis die, quam dicit optimam eſſe. Eo die exactiones debitorum & uſurarum, ut patet ex Ariſtophane, ſimiliter & forenſia judicia Athenis fieri ſolebant. Conveniebat enim populus in feriis, ut judicaretur, doceretur de religione, & mores formarentur. Tum ſcenici ludi fiebant, qui vice concionum fuerant. Et hi ritus ad res politicas, non phyſicas referendi ſunt.

4. Εὖτ' ἄν.) Quidam Scholiaſtes

HESIODI ASCRAEI DIES.

ARGUMENTUM IN DIES.

non habere naturæ rationem, cum illa nobis usui sit, & nostra causa a Deo condita. Itaque discrimina dierum nata sunt aliqua ex parte ex aspectibus, quibus Luna intuetur Solem: nam quadrati aspectus cient pugnam naturæ cum morbo: sed superstitiosa observatione aucta sunt. Nam inde apparet, non esse certam rationem discriminis dierum apud Hesiodum, quod ait, aliis alios dies probari.

Dies vero ex Jove observans, bene secundum decorum
Præcipe servis: tricesimam mensis optimam
Ad opera inspicienda, demensumque dividendum:
Nempe cum circa juris negotia & judicia populi versentur.
Hi dies enim sunt Jove a prudente.
Primum novilunium, quartaque, & septima, sacra dies:
Hac

liastes hunc versum aliter intelligit, & ita interpretatur: ὅταν μετὰ ἀληθείας κρίνωσιν οἱ ἄνθρωποι τὰς ἡμέρας· ἤτοι ὅταν τὴν ἀληθῆ ἐπίσανται σύνοδον, καὶ μετ' ἀκριβείας γινομένην.

6. Πρῶτον ἔνη.) Athenienses mensem, qui apud eos est 30. tantum dierum, in tres decades dividunt, quarum primam nominant ἱσαμένε μηνὸς, secundam μεσᾶντος, tertiam φθίνοντος. Deinde primæ decadis diem primam νεμηνίαν, secundam δευτέραν ἱσαμένε, tertiam τρίτην ἱσαμένε, & ita

Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε, δύω γε μὲν ἤματα μηνὸς
Ἔξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι·
Ἑνδεκάτη τε, δυωδεκάτη τ', ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί.
Ἡ μὲν ὄϊς πείκειν, ἡ δ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.
Ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἑνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης
Ἤματος ἐκ πλείου, ὅτε ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται.
Τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.
Μηνὸς δ' ἱσταμένου τρισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
Σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
Ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν.

Ἀν-ita deinceps usque ad δεκάτην ἱσταμένου. Secundæ decadis diem primam πρώτην ἐπὶ δέκα, secundam δευτέραν ἐπὶ δέκα usque ad εἰκοστὴν sive εἰκάδα, id est, XX. diem. Tertiæ primam πρώτην ἐπὶ εἰκάδι: vel Solonis invento, numeros dierum ad Lunæ decrementum minuendo, ἐνάτην φθίνοντος, secundam ὀγδόην φθίνοντος, tertiam ἑβδόμην φθίνοντος, usque ad τριακάδα, id est 30. diem, quam etiam ἕνην καὶ νέαν vocabant, id est, veterem & novam: quo nomine etiam instantis mensis prima dicebatur: itemque prima dies Lunæ jam apparentis, & tertia a coitu digressæ. Cæterum Hesiodus hic, nec singulatim omnes dies, aut ex ordine, nec iisdem etiam appellationibus commemorat, sed repetit quosdam bis aut ter, nonnullis interim velut μετα δέκων καὶ ἀκηρίων prætermissis: quod suo quoque loco notabimus. Ἕνη igitur primus dies est, pro ἕνη καὶ νέα, nempe metri causa. Hunc dicit esse sacrum: sunt enim omnia initia sacra: τετρὰς pro τετάρτη, quartus dies, qui itidem sacer est, quia eo die prodit a coitu Luna, primumque tunc conspicitur.

8. Ὀγδο-

Hac enim Apollinem enſe aureo armatum genuit Latona.
Octavaque & nona, ambæ dies menſis,
Egregie creſcentis ad curandum opera mortalium.
Undecima vero, duodecimaque, ambæ quidem bonæ:
Hæc quidem tondendis ovibus, illa lætis ſegetibus metendis.
Duodecima tamen undecima multo melior.
Hac enim net fila in aëre ſuſpenſus araneus
Die adulto, quum & prudens (formica) acervum colligit.
Hac telam ordiatur mulier, proponatque opus.
Menſis autem inchoati decima tertia caveto
Sementem incipere: plantis vero inſerendis optima eſt.
Sexta vero media valde incommoda eſt plantis:
Viri-

8. Ὀγδοάτη.) Præteritis ſecundo & tertio, quinto item & ſexto diebus, ut *mediis*, venit ad octavum & nonum, quos recte *utiles* dicit creſcentibus: nam humores alit creſcentia lunæ.

10. Ἑνδεκάτη.) Decimo præterito, undecimum & duodecimum varie laudat: quia Luna Solem trigono aſpectu intuetur, quem beneficum vocant.

11. Ἡ μὲν ὄϊς.) Per ſynæreſin pro ὄϊας.

13. Τῇ.) Id eſt, ταύτῃ. Ἀερσιπότητος, pro ἀερσιπότης, in aëre pendens.

14. Ἤματος.) Quidam legunt ἐκπλέου, unico vocabulo, & dicunt, ita vocari XXII. diem, quaſi cumulatum & adauctum.

16. Μηνός.) Ait, XVIII. diem ſationi obeſſe, nimirum propter immodicum humorem. Vetant enim ſementem facere in ſolo humidiore juſto. Contra plantas ſerere præcipiunt pluviis etiam tempeſtatibus. Vocat autem hunc diem τρισκαιδεκάτην μηνὸς ἱσταμένου, qui dicitur alias τρίτη ἐπὶ δέκα.

18. Ἕκτη.) Præter vulgatum morem vocat decimum ſextum diem, ἕκτην μέσην, quum alias dicatur ἕκτη ἐπὶ δέκα. Eſt autem

 hæc

Ἀνδρογόνος τ' ἀγαθή· κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
Οὔτε γενέσθαι πρῶτ', οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.
Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη κούρησι γενέσθαι
Ἄρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μήλων·
Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἤπιον ἦμαρ.
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος, φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,
Ψεύδεά θ', αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς.
Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον
Ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέῳ ἤματι, ἴστορα φῶτα
Γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.
Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρῃ δέ τε τετρὰς
Μέσση. τῇ δέ τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Καὶ κύνα καρχαρόδοντα, καὶ οὐρῆας ταλαεργοὺς
Πρηΰνειν, ἐπὶ χεῖρα τιθείς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ
Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε

Ἀλ-

hæc dies, contra quam superior, incommoda plantis, decrescente nimirum Luna; utilis vero maribus gignendis: nam ex humido semine femellæ, ex ficciore puelli nascuntur. Et decrescente Luna semen minus humidum est, quam crescente.

20. Οὔτε γενέσθαι· οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι.) Id est, non est utile puellis, ut tum contrahant nuptias, quia a plenilunio cœpit jam humor deficere. Addit deinde quædam pastoralia officia, quæ omnia ad quadratum aspectum pertinere videntur. *Ibid.* Γενέσθαι. MSS. Γείνασθαι μάλα.

26. Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ.) Hoc tempore aprum & bovem castrare convenit.

27. Ταμνέμεν.) Hoc loco εὐνουχίζειν, non occidere, ut vulg. interpr.

28. Εἰκάδι.) Sic vocat vigesimum diem, quod summa dies sit μηνὸς μεσοῦντος,

die-

Viripara bona: puellæ vero non utilis est,
Neque gignendæ primum, nec nuptiis tradendæ,
Nec prima quidem sexta puellæ gignendæ
Apta est, sed hœdis castrandis & gregibus ovium,
Stabuloque circumsepiendo pastorali benigna dies est,
Bona vero viripara, amatque convitia loqui,
Mendaciaque, & blandos sermones, & occulta colloquia.
Mensis vero octava caprum & bovem valde mugientem
Castrato, mulos autem duodecima laboriosos.
Vicesima vero in magna, plena die, prudentem virum
Generato: valde enim animo sapiens est.
Bona autem viripara decima, puellæ vero & quarta
Media. hac vero & oves, & curvipedes camuros boves,
Et canem asperis dentibus, mulosque laboriosos
Cicurato, manum imponens. Teneto vero memoria,
Quarto die ut vites finientis & inchoantis mensis

diebus τȣ φθίνοντος continuo insequentibus. Εἰκάδι δ᾽ ἐν μεγάλῃ.) In vigesima die dicit prudentem virum nasci, & qui bona indole præditus sit. Ἵστορα eum vocat, qui multa scit & vidit.

29. Γίνεσθαι.) Hic pro πεπυκασμένος nonnulla exemplaria habent πεπνυμένος.

30. Κȣ́ρῃ δέ τε τετρὰς.) Vocat diem decimum quartum, τετράδα μέσην, qui puellæ gignendæ bonus est, quia Luna tum abundat humore, ejusque lumen est gelidum magis, & calor temperatior, quapropter etiam animantia, cum tunc propter humoris abundantiam mitiora sint, facilius cicurantur.

34. Τετράδ᾽.) Quartam diem a fine mensis & decimumquartum, vel (ut alii volunt) quartum & vigesimum quartum improbat. tunc enim & oppositio & interlunium lædunt corpora.

Ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθαι ἐς οἶκον ἄκοιτιν,
Οἰωνοὺς κρίνας, οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.
Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι. ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί.
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν,
Ὅρκον τιννυμένας, τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις,
Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπιπτεύοντα ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα,
Νηΐά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς.
Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ.
Πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν.
Ἐσθλὴ μὲν γάρ θ' ἥδε φυτευέμεν, ἠδὲ γενέσθαι
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί. καὶ οὔποτε πάγκακον ἦμαρ.
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
Ἄρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι
Βουσὶ

ra. Qui laborant cholericis morbis, ad postremam quartam magis languent; phlegmatici contra.

38. Πέμπτας.) Quintos dies monet fugiendos, nempe v, xv, & xxv. cujus rei nullam adfert rationem naturalem, sed eam, quæ est de religione, nempe quod tunc furiæ obambulent, & pœnas expetant a sceleratis hominibus.

41. Μέσσῃ δ'.) Monet Poëta, fruges ventilandas a plenilunio, quia sub id tempus excitantur venti, & aura siccior est. Prodest autem importari frumentum siccius: nam madidum importatum, statim corrumpitur.

43. Βάλλειν ὑλοτόμον.) Jubet secari ligna ad thalamos & naves, quod materia, quæ cæditur decrescente Luna, firmior sit; quæ vero

Doloribus conficere animum. valde hæc ſacra eſt dies.
Quarta autem menſis uxorem domum ducito,
Obſervatis avibus, quæ ad hanc rem ſunt optimæ.
Quintas vero evitato: quia noxiæ ſunt & graves.
In quinta enim ajunt Furias obambulare,
Horcum vindicantes: quem Eris peperit in perniciem perjurorum.
Media vero ſeptima Cereris ſacrum munus
Diligenter inſpiciens bene æquata in area
Ventilato: roborumque ſector incidito cubicularia ligna,
Navaliaque ligna multa, & quæ navibus congrua ſunt.
Quarta vero incipito naves compingere tenues.
Nona autem media pomeridiana melior dies.
Prima vero nona prorſus innoxia hominibus.
Bona ſiquidem eſt ad plantandum, & ad generandum,
Tam viro quam mulieri: nec unquam prorſus mala dies.
Sed pauci rurſus ſciunt tertium nonum menſis optimum
Relinendis doliis, & ad jugum collo imponendum

vero creſcente Luna, illico putreſcat.

44. Νήϊα.) In quibusdam exempl. interjicitur hic verſus, Τῆμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ. Sed quoniam is ſupra habetur verſu 419. abundare omnino videtur.

46. Εἰνάς.) Nona dies media, id eſt, XIX. meridiana, melior eſt. Ἐπιδείελα, adverb. e plurali numero, ut πρῶτα. Quidam legunt ἐπὶ δείελα. Derivatur a δείελον, crepuſculum.

47. Πρωτίστη.) Prima nona dies, ſcilicet a principio menſis, innocua eſt propter geminum aſpectum, cum Sol abeſt a ſignis.

49. Ἀνέρι οὔποτε πάγκακον.) Proverb. Nullus dies omnino malus.

50. Παῦροι.) Loquitur de XIX. die menſis, biduo nempe ante ἕνην καὶ νέαν.

51. Ἄρξασθαι πίθυ.) Græci-

Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι.
Νῆα πολυκληΐδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον
Εἰρύμεναι· παῦροι δὲ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
Τετράδι δ' οἶγε πίθον. περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ
Μεσσήῃ· παῦροι δ' μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην,
Ἠοῦς γινομένης· ἐπιδείελα δ' ἐστὶ χερείων.
Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὔτι φέρουσαι.
„Ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
„Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὃς τάδε πάντα
Εἰδὼς ἐργάζηται, ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
„Ὄρνιθας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

ΤΕΛΟΣ.

ciſmus, pro aperire dolium.

54. Εἰρύμεναι. παῦροι δέ τ', &c.) Id eſt, pauci certe ſervant hoc dierum diſcrimen, pauci norunt, quisnam dies præſtet.

55. Τετράδι.) Diem XIV. intelligit.

56. Μεσσήῃ. παῦροι δ' αὖτε.) Ἔλλειψις hic eſt: nam ad dies referri debet, ut ſit ſenſus: Pauci poſt vigeſimam menſis optimam probant ſequentes dies. Nam & tempeſtatum & corporum maxime mutationes fiunt principio poſtremæ quartæ.

58. Αἵδε μέν.) Epilogus eſt præceptorum. Eſt igitur conſiderandum, quid religio præcipiat, deinde quid oriatur ex cauſis naturalibus. Quod enim ſecus ſe habet, ſuperſtitio eſt.

59. Αἱ

ΗΣΙΟ-

Bobus & mulis & equis celeribus.
Navem multa tranſtra habentem celerem in nigrum
Trahito. Sed pauci veracem dicunt. (pontum
Quarta vero aperi dolium. præ omnibus ſacra dies eſt
Media:pauci vero rurſum poſt viceſimam menſis optimam
Aurora oriente. pomeridiana vero eſt deterior.
Et hæ quidem dies ſunt hominibus magno commodo.
Cæteræ autem intercidentes ſunt, nihil ſignificantes, nihil
Sed alius aliam laudat, pauci vero norunt. (ferentes.
Interdum noverca eſt dies, interdum mater.
De his beatusque & felix, qui hæc omnia
Sciens operatus fuerit, inculpatus diis,
Auguria obſervans, & delicta evitans.

FINIS.

59. Aἵδ᾽.) Μετάδεκον promiſcuum ſonat. Ἀκήριοι autem videtur Politianus vertiſſe emortuos dies. Et Hom. ſomnia vocat ἀκήρια, quaſi dicas inania.

60. Ἄλλος.) Hic videmus Heſiodum non ubique ſecutum certam rationem, ſed in plerisque ſuperſtitionem & conſuetudinem hominum.

61. Ἄλλοτε.) Proverbium: Dies noverca & parens.

62. Τάων.) Bene, inquit, habebit, qui ſervaverit diſcrimina rerum. Adjecit tamen correctionem, quod alii alias probent ac laudent. Verum iſte inculpabilis, i. e. ille non peccabit, qui non violabit ea, quæ religioſe & utiliter conſtituta ſunt. Nam Dii favent iis, qui natura recte utuntur.

HESIO-

* *

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Ἀσπὶς Ἡρακλέους.

ARGVMENTVM IN SCVTVM HERCVLIS.

Inſcribitur hoc Poëma proprio nomine Herculis Scutum, quod ejus præcipua ſit hic deſcriptio. Rei autem argumentum ſic habet. Taphii facta expeditione in Electryonis boves, interemerunt fratres Alcmenæ, qui armenta a vi illorum defendere conabantur. Cum autem Amphitryo cum ea coire vellet, non prius promiſit, quam de fratricidis pœnas ſumſiſſet. Quamobrem ipſe eo profectus illos interfecit. Eadem autem nocte cum ea coëunt & Jupiter & Amphitryo: hic reverſus a prœlio, ille vero homini-

Ἢ οἵη, προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν,
Ἤλυθεν ἐς Θήβας, μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα
Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος.
Ἥ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
Εἴδεΐ τε μεγέθει τε. νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε
Τάων

1. Ἢ οἵη.) Dubitari a multis ſolet, quid ſibi velit hoc ἀσπίδος initium, quod & abruptum videtur, & obſcurum, ideoque varie abſurdeque a multis eſt expoſitum. Nos igitur, ex G. Cantero, declarationem ejus evidentem adferemus (cujus ille I. Auratum ſibi auctorem eſſe profitetur) qua omnis omnino difficultas tolli

* *

HESIODI ASCRAEI
SCVTVM HERCVLIS.
ARGVMENTVM IN SCVTVM HERCVLIS.

minibus auxiliatorem generare volens. Peperit illa ex Amphitryone quidem Iphiclum, ex Jove vero Herculem: qui cum auriga Iolao proficiſcitur adverſus Cygnum, Martis filium: qui decimas ducentes ad Pytho, deprædabatur. Profectus igitur, ſcuto per Vulcanum facto, Trachinem abit ad Ceycem. Congreſſus cum Cygno, eum interimit, Martemque pro filio ſuo pugnantem in cruce vulnerat. Atque ita venit ad Ceycem. Erat autem Cygnus gener Ceycis, ob filiam Themiſtonoën.

Aut qualis relicta domo ac patria tellure
Venit Thebas, ſecuta martium Amphitryonem
Alcmena, filia bellicoſi Electryonis.
Quæ mulierum genus ſuperabat mollium (certabat
Formaque & proceritate. mente utique ulla cum ea
Illa-

tolli videtur. Eſt autem res paulo altius repetenda. Heſiodus inter cætera, quæ Pauſanias in Bœoticis enumerat, ſcripſit etiam μεγάλας ἠοίας, ut vocat idem Pauſanias, & præterea Athenæus, & Apollonii, Pindari, Sophoclis interpres: in quibus præclariſſimas quasque mulieres & heroinas perpetuo carmine celebravit, ut vel ſingulas pro exemplo nobis pro-

Τάων, ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων
Τοῖον ἄηθ', οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ καὶ ὣς κατὰ θυμὸν ἑὸν τίεσκεν ἀκοίτην,
Ὡς οὔπω τὶς ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων,
Ἦ μήν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν, ἶφι δαμάσσας,
Χωσάμενος περὶ βουσί. λιπὼν δ' ὅγε πατρίδα γαῖαν,
Ἐς Θήβας ἱκέτευσε φερεσσακέας Καδμείους.
Ἔνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίη παράκοιτι.
Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου, οὐ γάρ οἱ ἦεν
Πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρου Ἠλεκτρυώνης,
Πρίνγε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
Ἧς

proponeret, vel unam aliquam præclariſſimam cum reliquis compararet. Hinc enim dictæ ſunt ἠοῖαι, quod ſingulæ ſimilitudines ab his vocibus, Ἢ οἵη, inciperent: ſicut & in Homeri Bœotia factum cernimus, & apud Hebræos in Pentateucho. Quocirca etiam contigit, ut Ἠοίην poſteriores Poëtæ, & inter alios Hermeſianax Colophonius, Heſiodi fuiſſe amicam putarint, quam hoc modo celebraverit, ut & Homerus Penelopen, & alii alias. Earum igitur Ἠοιῶν fragmentum eſt, quod hodie exſtat, Scutum Herculis, quo una comparatio earum, quibus totum opus conſtabat quam plurimis, continetur: itaque & ab Ἢ οἵη, ſicut etiam reliquæ, incipit. Et quamvis hoc opuſculum magni ſit operis fragmentum, proprio tamen inſignitur nomine (ut antea diximus) & Scutum Herculis vocatur, quod ejus præcipua ſit in hac comparatione deſcriptio, ſicut apud nos Somnium Scipionis dicitur. Hæc igitur de ipſis vocabulis initii. Orditur autem Poëta a commen-

Illarum, quas mortales mortalibus peperere concumben-
Cujus & a vertice, & a palpebris nigricantibus (tes
Tale quiddam ſpirabat, quale & ab aurea Venere.
Atque hæc talis exiſtens, tam animo ſuum colebat conjugem,
Perinde ut nulla unquam coluit mulierum mollium,
Quanquam ipſi patrem præſtantem occidiſſet, vi domitum
Ira commotus propter boves: relicta autem ille patria tellure
Thebas venit, ſupplicans ſcutatis Cadmeis.
Ubi idem habitabat cum veneranda conjuge, (ipſi
Seorſim absque concubitu deſiderabili. Non enim licebat
Ante lectum conſcendere formoſæ Electryonidis,
Quam cædem ultus eſſet fratrum magnanimorum
Suæ

mendatione Alcmenæ, quæ Amphitryonem patris interfectorem Thebas ſecuta eſt.

* De initio hujus opuſculi agit quoque vir quidam doctus in Obſervat. Miſcell. Tom. I. Vol. III. p.81. Mihi non diſplicet ſententia Clerici, qui exiſtimat, hæc verba ἢ οἵη continere ἀπόδοσιν comparationis, cujus πρότασις cum Poematis initio perierit. Cum enim in antecedentibus fuerit τοίη μὲν, ſecutum probabile eſt τοίηδε & deinde ἢ οἵη. K.

7. Κυανεάων.) Religio fuit in verſu, qui tam male haberet, mutare quicquam viris doctis, quod ignorarent rationes Poëticas. Legendum κυανεάιων.

13. Ἐς Θήβας ἱκέτευσε.) Ἱκετεύειν, hoc loco ξενίζειν, μετοικίζεσθαι ἐπὶ βοηθείᾳ. ἱκέτευσε ἐς Θήβας Καδμείους, nihil aliud eſt, quam εἰς Θήβας ἐπὶ βοηθείᾳ τοὺς Καδμείους ἐπῴχετο: Thebanos auxilii cauſa petebat: Vel Thebas, imploraturus auxilium Cadmeorum, proficiſcebatur. Quæ ἱκετεία veteribus & ducibus erat uſitatiſſima.

15. Νόσφιν.) Declarat occaſio-

Ἧς ἀλόχου, μαλερῷ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
Ὣς γάρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν.
Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῆνιν, ἐπείγετο δ' ὅττι τάχιστα
Ἐκτελέσαι μέγα ἔργον. ὅ οἱ διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα, ἱέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε,
Βοιωτοὶ πλήξιπποι, ὑπὲρ σακέων πνείοντες,
Λοκροί τ' ἀγχέμαχοι, καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι
Ἕσποντ'. ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐῢς πάϊς Ἀλκαίοιο,
Κυδιόων λαοῖσι· πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσὶν, ὄφρα θεοῖσιν
Ἀνδράσι τ' ἀλφηστῆσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ.
Ὦρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
Ἱμείρων φιλότητος ἐϋζώνοιο γυναικὸς
Ἐννύχιος· τάχα δ' ἷξε Τυφαόνιον, τόθεν αὖθις
Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεύς.
Ἔνθα καθεζόμενος, φρεσὶ μήδετο θέσκελα ἔργα.
Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἠλεκτρυώνης
Εὐνῇ

caſionem ſuſcepti belli ab Amphitryone.

22. Ὃ οἱ διόθεν θέμις ἦεν.) Vox θέμις hic τὸ ἀναγκαῖον deſignat, ſicut ex imitatione Græcorum apud Latinos ſæpe, & præcipue Horatium: *Quicquid corrigere eſt nefas*, ὅπερ διορθώσασθαι ἀδύνατον, & per conſequens, ὅπερ μὴ καθορθώσασθαι ἀνάγκην ἔχει, vel ἀναγκαῖον ἐστι. Cæterum vox διόθεν ad juramentum ſpectat quod præceſſerat. Quicunque ergo jura-

jura-

Suæ conjugis, flagrantique combussisset igne vicos
Virorum heroum Taphiorum atque Teleboarum.
Ita enim constitutum ipsi erat, diique testes facti fuerant.
Quorum ille verebatur iram, festinabatque quam celerrime
Exequi magnum opus, quod ipsi divinitus incumbebat.
Hunc autem una, cupidi bellique prœliique,
Bœotii equitando insignes, super clypeis spirantes, (scil. robur,)
Locrique cominus pugnantes, & Phocenses magnanimi,
Sequebantur. ducebat autem eos præstans filius Alcæi,
Gaudens tot populis. At pater hominumque deorumque
Aliud consilium texebat in animo, ut Diis pariter
Et hominibus rerum indagatoribus malorum depulsatorem generaret.
Profectus autem ab Olympo est dolum alta mente volvens,
Desiderans concubitum elegantis mulieris (rursum
Per noctem: celeriterque venit in Typhaonium, unde
Ad Phicium summum accessit prudens Jupiter.
Ubi residens mente versabat divina opera.
Nam eadem quidem nocte cum pulchra Electryonide

Lecto

juramento se obstringit, illum urget Διὸς θέμις, aut θέμις διόθεν: quare jusjurandum, *Jovis jurandum* dixerunt veteres.

29. Φυτέυσῃ.) Legitur etiam φυτέυσαι.

32. * Τυφαόνιον.) Cum Typhaonii montis in Boeotia nusquam alibi occurrat mentio, τιλφώσιον ὄρος autem, *mons Tilphosius*, Clericus h. l. pro τυφαόνιον legi vult, τιλφώσιον. Sed vide quid pro vulgata afferen-

Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ.
Αὐτῇ δ' Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως,
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὅνδε δόμονδε.
Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας
Ὦρτ' ἰέναι, πρίν γ' ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς.
Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητα
Νούσου ὕπ' ἀργαλέης, ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ·
Ὥς ῥα τότ' Ἀμφιτρύων χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας,
Ἀσπασίως τε φίλως τε ἑὸν δόμον εἰσαφίκανε.
Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ θεῷ δμηθεῖσα, καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ,
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε (κασιγνήτω γε μὲν ἤστην)
Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Δεινόν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακληείην·
Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δορυσσέῳ Ἀμφιτρύωνι,
Κεκριμένην γενεήν. τὸν μὲν, βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα.
Τὸν δὲ, Διῒ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων.
Ὃς καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρητιάδην μεγάθυμον.

Εὗρε

renda attulerit vir quidam doctus in Observat. Miscell. Tom. I. Vol. I. pag. 350. KREBS.

36. Εὐνῇ.) Sunt exempl. quæ habent Εὐνῇ ἐν φιλότητι.

42. * Ὑπεκπροφύγῃ.) Non exprimitur vis harum particularum, verbo adjunctarum

ctarum

Lecto & concubitu mixtus est, perfecitque desiderium:
Eadem autem & Amphitryo bellicosus illustris heros,
Perfecto magno opere, rediit domum suam.
Neque ille ad famulos & pastores agrestes
Perrexit ire, antea quam suæ conjugis conscendisset lectum.
Tale siquidem corde desiderium ceperat pastorem populorum,
Sicut quando quispiam magno affectu effugit malum
Morbo ex difficili, aut etiam validis ex vinculis:
Ita tunc Amphitryo difficili labore exantlato,
Magnoque affectu, lubentique animo domum suam reversus est,
Totaque nocte concubuit cum veneranda uxore,
Oblectando se muneribus aureæ Veneris.
Illa autem a Deo pariter compressa, & ab homine longe optimo,
Thebis septem portas habentibus geminos peperit pueros,
Haud quaquam similes, (quamquam fratres essent,)
Alterum siquidem deteriorem, alterum autem longe præstantiorem virum,
Magnum ac validum, Herculem.
Hunc quidem compressa a pluviæ auctore Jove,
Iphicleum autem hastarum a concussore Amphitryone,
Diversa sobole: alterum quidem, cum viro mortali concumbens
Alterum autem, cum Saturnio Deorum imperatore omnium:
Qui & Cygnum occidit, Martis filium, magnanimum.

Inve-

ctarum in interpretatione, *magno affectu effugit*, reddendum, si quis *vix ac ne vix quidem effugerit*, de vi diversarum particularum, cum verbo compositarum, cujus rei exempla multa apud Homerum, agit Longinus περὶ ὕψους Sect. X. p. 84. Ed. Toll. K.

Εὗρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
Αὐτὸν, καὶ πατέρ' ὃν, Ἄρην, ἄτον πολέμοιο,
Τεύχεσι λαμπομένους, σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσοντες χηλῇσι· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει.
Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον.
Ἵππων ἱεμένων· κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
Ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήϊον, ἡνίοχόν τε.
Χαλκῷ δῃώσειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακληείην.
Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε, καὶ αὐτοῦ·
Πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο· τίς κεν ἐκείνῳ
Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι,
Πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν·
Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερὸν Ἰόλαον·

Ἥρως, ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ τι μετ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ἤλιτεν Ἀμφιτρύων, ὅτ' ἐϋστέφανον ποτὶ Θήβην
Ἦλθε, λιπὼν Τίρυνθον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κτείνας Ἠλεκτρύωνα, βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων·
Ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα, καὶ Ἡνιόχην τανύπεπλον.
Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο, καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,

Invenit enim in luco longe jaculantis Apollinis
Ipsum, & patrem ipsius, Martem, bello insatiabilem,
Armis fulgentes, ceu fulgor ignis ardentis,
Stantes in curru: terram autem pulsabant veloces equi,
Ferientes ungulis; pulvisque circa ipsos dividebatur,
Excitatus compactis a curribus & pedibus equorum.
Currus autem fabrefacti & rotarum ambitus circum resonabant,
Equis festinantibus, gaudebat autem Cygnus egregius,
Sperans se Jovis filium, strenuum, aurigamque
Ferro interemturum esse, & inclyta arma despoliaturum,
Sed ipsius vota non exaudivit Phœbus Apollo.
Ipse enim contra illum concitavit Herculem.
Totus vero lucus & ara Apollinis Pagasæi
Collucebat præ vehementis Dei armis, & ipso; (illi
Et quasi quidem ignis ex oculis effulgebat. Quis autem
Sustinuisset mortalis obviam ire
Præter Herculem & præclarum Iolaum?
Illorum enim & vis magna & manus invictæ
Ex humeris natæ erant una cum robustis membris.
Is igitur tunc aurigam allocutus est fortem Iolaum.

O heros Iolaë, mortalium longe carissime omnium,
Utique in immortales beatos, qui Olympum tenent,
Peccavit Amphitryo, quoniam bene munitas ad Thebas
Abiit, relicta Tiryntho urbe bene fundata,
Postquam occiderat Electryonem, propter boves latas habentes frontes:
Venitque ad Creontem, & Heniochen longis ornatam ve- (stibus.
Qui ipsum ultro receperunt, & necessaria omnia præbuerunt,

Ἧι δίκη ἔσθ' ἱκέτῃσι, τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.
Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ
Ἧι ἀλόχῳ· τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
Γεινόμεθ', οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι, οὔτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ. τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς·
Ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε τοκῆας,
Ὤιχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα,
Σχέτλιος· ἦ που πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω,
Ἣν ἄτην ἀχέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
Ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα
Ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα, καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
Ὃς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
Φοίβου Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος.
Ἦ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος·
Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τιμᾷ σὴν κεφαλήν, καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα·

Οἷον

90. Ὅς προλιπών.) Multa exemplaria & quædam MSS. pro δόμον hic habent δῶρα, non ſine magno fœdoque errore: cui tamen facillimum erat mederi, vel eo modo, quo nos fecimus, vel ſic: Ὅς προλιπὼν δώματα σφέτερον σφετέρους.

92. Σχέτλιος.) Hic etiam pro μάλα, e Palat. cod. repoſuimus πολλά, ut conſtet verſus.

94.

Quatenus fas est supplicibus, colueruntq; ex animo magis
Vivebat autem exultabundus cum formosa Electryonide,
Conjuge sua: moxque nos revoluto anno
Nati sumus, neque statura similes corporis, neque ingenio,
Pater tuus & ego: cujus quidem mentem sustulit Jupiter,
Qui relicta domoque sua, & suis parentibus,
Abiit veneraturus nocentem Eurystheum,
Infelix. certe multum ingemiscebat postea,
Culpam suam lugens: sed illa irrevocabilis est.
Mihi vero Deus difficiles imperavit labores.
O amice, sed tu celeriter accipe habenas rutilantes
Equorum alipedum; magnamque mente fiduciam concipiens,
Recta dirige celerem currum, & alipedum robur equorum,
Nihil veritus strepitum Martis hominum occisoris,
Qui nunc cum clangore circumquaque furit per sacrum nemus
Phœbi Apollinis longe jaculantis regis.
Enim vero, etiam validus licet existat, tamen exsaturabitur bello.

Hunc contra allocutus est egregius Iolaus:
O venerande, certe multum pater hominum atque Deorum
Honorat caput tuum, & taurinus Neptunus,
Qui Thebarum mœnia tenet, & tuetur civitatem:

94. Ἀυτὰρ.) Pro ἐπέτελλετο, legitur etiam ἐπέτελλεν. MS. Palatin. priori assentitur.

103. Ἦ θεῖ᾽.) Ita C. Palat. Alii ὦ θεῖ᾽.

105. Ὃς Θήβης.) Fuit & Thebe in Ægypto, a Busiride rege condita, ambitu centum quadraginta stadiorum, centum portis insignis. Præterea etiam Thebe in Bœotia fuit a Cadmo Agenoris filio condita, quam

Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.
Ἀλλά γε, δύσσεο τεύχε' ἀρήϊα, ὄφρα τάχιστα
Δίφρους ἐμπελάσαντες, Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε,
Μαρνώμεσθ'. ἐπεὶ οὔτι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν,
Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται. ἀλλά μιν οἴω
Φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
Οἵ δή σφι σχεδὸν εἰσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στήσειν· τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ βίη Ἡρακληείη,
Θυμῷ γηθήσας. μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν.
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἥρως ὦ Ἰόλαε, διοτρεφὲς, οὐκέτι τηλοῦ
Ὑσμίνη τρηχεῖα· οὐδ', ὡς πάρος ἦσθα δαΐφρων,
Ὣς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
Πάντη ἀναστρωφᾶν, καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνηαι.
Ὣς εἰπὼν, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ,
Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε.
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε
Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον· ὅν ῥ' οἱ ἔδωκε
Παλλὰς Ἀθηναίη κούρη Διὸς, ὁππότ' ἔμελλε

Τὸ

Amphio muris ornavit, Bacchi & Herculis patria.

114. Φίλτερα.) Palatin. φέρτερα.

116. Θυμῷ.) Nonnulli codices habent μυθῷ.

118. Ἰόλαε.) Nomen peritissimi aurigæ, quasi dicas,

Quemadmodum & hunc mortalem validumque magnumque
Tuas in manus adducunt, ut gloriam magnam auferas.
Sed age, induere arma Mavortia, ut quam celerrime
Currus inter se committentes, Martis & nostrum,
Decertemus. Quoniam neque intrepidum Jovis filium,
Neque Iphiclidem perterrebit: sed ipsum puto
Mox fugiturum duos filios inculpati Alcidæ,
Qui prope adsunt, cupientes bello
Certamen instituere: quæ res ipsis multo gratior quam epulæ.
Sic ait. Arrisit autem fortis Hercules,
Animo oblectatus, admodum enim illi grata dixerat.
Atque ipsum, respondens, verbis volucribus allocutus est:
O heros Iolaë, Jovis alumne, non procul etiam hinc
Pugna aspera. Tu vero, quemadmodum antea fuisti bellicosus,
Ita & nunc magnum equum Arionem nigricantibus setis obsitum
Quoquoversum converte, & auxiliare pro eo ac poteris.
Sic locutus, ocreas ex Orichalco splendido,
Vulcani inclyta dona, tibiis induxit.
Mox & thoracem pectori induit
Pulchrum, aureum, variegatum: quem ipsi dederat.
Pallas Minerva filia Jovis, tunc cum cœperat

cas, εἰς τοῦ λαοῦ, jaculum seu telum populi.

122. Ὀρειχάλκοιο.) Orichalcum, æs montanum. Schol. Hesiodi scribit esse æs candidum, quod in montibus inveniatur, aut materiam quandam metallicam, ære pretiosiorem.

123. Ἡφαίστου.) Vulcani, quæ

Τὸ πρῶτον στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
Δεινὸς ἀνήρ. κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
Καββάλετ' ἐξόπιθεν. πολλοὶ δ' ἔντοσθεν ὀϊστοὶ
Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον, καὶ δάκρυσι μῦρον·
Μέσσοι δὲ ξεστοὶ, περιμήκεες. αὐτὰρ ὄπισθεν
Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
Ἦσαν. ὁ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀκαχμένον εἵλετο χαλκῷ.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε,
Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Ἥ τ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.
ΧΕΡΣΙ΄ γε μὲν σάκος εἷλε πανάιολον. οὐδέ τις αὐτὸ
Οὔτ' ἔῤῥηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ, λευκῷ τ' ἐλέφαντι,
Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο.

Ἐν

quæ vox quibusdam videtur orta ex *Tubalkain*, de quo Genes. IV. v. 22. sic dicta ab ἅπτω accendo, & ἀϊστόω destruo.

130. Καββάλετ'.) Est alia lectio, quæ pro δ' ἔντοσθεν, ut est in Palat. habet δέ τοι ἔσσαν.

136. * Ἀδάμαντος.) Notent tirones hoc enallages exemplum. Dicendum enim fuerat ἀδαμαντίνην, ut δαιδαλέην. Sed hujus generis exempla apud optimum quemque obvia. Homer. Ἰλιαδ. ζ. v. 180.

Ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων.

Pro

Primum luctuosa aggredi certamina.
Posuit autem circa humeros malorum depulsorem ferrum
Fortis vir: cavam autem circa pectora pharetram
Rejecit in tergum, in hac multæ erant sagittæ
Horrendæ, mortis, vocem eripientis, datrices.
Hæ ab anteriori quidem parte mortem habebant præfixam, & lacrymis madebant:
Mediæ autem politæ erant, longæ: sed a tergo
Nigræ aquilæ contectæ alis
Erant. ille autem validam hastam præfixam ære corripuit:
Capiti vero ingenti galeam fabrefactam imposuit,
Variegatam, firmam temporibus adaptatam,
Quæ tutum reddebat caput Herculis divini.
At manibus clypeum accepit varium totum, quem nemo quisquam
Neque perrupisset jaciendo, neque comminuisset, mirum visu.
Nam totus quidem circumquaque gypso, candidoque ebore,
Et electro lucidus erat, auroque fulgido
Splendens: cæruleæ laminæ erant ductæ.

Pro ἀνθρώπινον, de quo cum non cogitaret Barnesius, ut centena alia in Homero, ita & hoc, Codicibus non addicentibus, mutavit in ἄνθρωπον. K.

139. Χερσί.) Sequitur jam clypei Herculis elegantissima & admirabilis descriptio. In MS. Palatin. & fere eodem modo. Ald. & Flor. editionibus præfixus est titulus huic versui, Ἀρχὴ τοῦ ἐπιγράμματος τῆς ἀσπίδος, quasi vero præcedentia non pertineant ad idem opus.

143. Κυάνου.) Aliis κυανοῦ.

Ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντος ἔην φόβος, οὔτι φατειὸς,
Ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων,
Δεινῶν, ἀπλήτων. ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου.
Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
Σχετλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἵλετο φωτῶν
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷϊ φέροιεν.
Τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ' ἄϊδος εἴσω
Αὐτῶν· ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης
Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴη.
Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο.
Ἐν δ' ὅμαδός τε, φόβος τ', ἀνδροκτασίη τ' ἐδεδήει.
Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον. ἐν δ' ὀλοὴ κὴρ,
Ἄλλον

148. * Δεινὴ Ἔρις.) In hac clypei deſcriptione Clericus reprehendit duo: primo, quod plures imagines in hunc Clypeum ab Heſiodo fuerint congeſtæ, quam contineri in eo potuiſſe veroſimile ſit. Deinde, quod in eo finxerit αὐτόματα ſeu res ſe ipſas moventes. Primam dubitationem jam dudum ſuſtulit Cl. Boivinius in diſſertatione de Clypeo Homerico: alteram removet Robinſonius in notis ad h. l. ita, ut doceat, in harum rerum, quæ ſe ipſas movere dicantur, deſcriptione intelligendum eſſe, ὡσεὶ, ἴκελος &c. ita ut δεινὴ Ἔρις πεπότητο ſignificet, *cælata erat imago contentionis volitantis:* cf. virum laudatum ad h. l. K.

153. Κελαινῃ.) Quidam malunt, μελαίνῃ: eadem tamen ſignificatione.

154.

In medio autem draconis erat terror, haudquaquam
effabilis,
Retro oculis igne lucentibus tuens.
Cujus & dentibus quidem repletum erat os candican-
tibus,
Sævis, magnis, super terribilem autem frontem
Sæva contentio devolitabat, accendens pugnas homi-
num,
Tetra, quæ & mentem eximebat & præcordia viris
Quicunque bellum adversus Jovis filium gererent.
Quorum & animæ quidem sub terram eunt ad Orcum in-
Ipsorum: ossa autem ipsis, pelle circum putrefacta, (tro
Sole sub torrido, in nigra putrescunt terra.
In eo autem & propulsatio & vice versa persecutio factæ
erant. (indignatione.)
In eo tumultus, horror, & homicidium ardebant (sc. ira,
In eo contentio quoque, & motus furebant: in eo perni-
ciosa Parca,

Vi-

154. Ἐν δὲ) Est hic ὑποτύπωσις acerrimæ pugnæ. προΐωξις, q. d. prosecutio, vel propersecutio: Interpr. ἐν τούτοις φησὶν ἦν καὶ προδίωξις καὶ ὀπισθοδίωξις, ὥς τινες θεαὶ ἐζωγραφημέναι. καὶ γὰρ οἱ πολέμιοι ποτὲ μὲν διώκουσι, καὶ καλεῖται τοῦτο προΐωξις, ποτὲ δὲ διώκονται, καὶ καλεῖται τοῦτο παλίωξις. Igitur παλίωξις est, quum ii qui fugerant, eos, qui fugarant atque vicerant, versa Martis alea, insectantur. Huic loco similis est ille apud Virg. cum Trojana pubes pugnæ ciet simulacra sub armis:

Inde alios ineunt cursus aliosque recursus
Adversis spatiis. - -

Et nunc terga fugæ nudant, nunc spicula vertunt
Infensi &c.

165.

Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα, κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φω-
τῶν,
Δεινὸν δερκομένη, καναχῇσί τε βεβριθυῖα.
Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν οὔτι φατειῶν
Δώδεκα. ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώ-
πων,
Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱῒ φέροιεν.
Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, εὖτε μά-
χοιτο
Ἀμφιτρυωνιάδης. τὰ δὲ δαίετο θωϋτὰ ἔργα.
Στίγματα δ' ὣς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δρά-
κουσι
Κυάνεα κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια,
Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν, ἠδὲ λεόντων
Ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων τ' ἱεμένων τε,
Τῶν καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἤισαν· οὐδέ νυ τώγε
Οὐδέτεροι τρεέτην· φρίσσον γε μὲν αὐχένας
ἄμφω.
Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς, ἀμφὶ δὲ κάπροι
Δοιοὶ, ἀπουράμενοι ψυχὰς, κατὰ δέ σφι κελαινὸν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'. οἱ δ', αὐχένας ἐξερί-
ποντες,
Κείατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι.
Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
Ἀμφότεροι, χλοῦναί τε σύες, χαροποί τε λέοντες.
Ἐν

165. Θωϋτὰ ἔργα.) Sunt cum Palat. qui legant θαυματά. Τὰ δὲ δαίετο θωϋτὰ ἔργα.) Videtur legisse Diaconus, θαυματὰ, quod glossa sua satis declarat.

167.

Vivum alium tenens recens vulneratum, alium autem illæsum,
Alium mortuum, per pugnam trahebat pedibus.
Vestem autem habebat circum humeros cruentam sanguine virorum,
Sævum videns, clamoribusque vehementer strepens.
In eo autem & serpentum capita sævorum erant, haud quaquam effabilium,
Duodecim; quæ perterrefaciebant super terram homines,
Quicunque bellum contra Jovis filium moverent.
Quorum & dentium quidem crepitus edebatur, quoties pugnabat
Amphitryoniades. Hæc autem distincta erant miranda (opera.
Porro veluti puncta quædam apparebant sævis draconibus
Cærulea per terga, denigratæque erant illis maxillæ.
In eo autem & suum greges agrestium erant, atq; leonum
Mutuo se se aspicientium, irascentiumque & ruentium,
Quorum etiam turmatim ordines incedebant, neq; vero hi,
Neque illi alteros timebant; horrebant attamen colla amborum.
Juxta enim ipsos jacebat magnus leo, circum autem apri
Duo, spoliati vita, deorsumque ipsis niger
Cruor destillabat in terram. Ipsi autem, cervicibus dejectis
Jacebant mortui sub terribilibus leonibus.
At illi magis etiam excitabantur, incensi ad pugnandum,
Utrique, agrestesque sues, trucesque leones.

In

167. Κυάνεα.) Idem Palat. & quædam alia exempl. habent Κυάνεοι.

176. Τοὶ δ'.) Alii malunt κότεόν τε, & irascebantur, seu incendebantur. & ita Palat.

178.

Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθάων αἰχμητάων,
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
Ὁπλέα τ', Ἐξάδιόν τε, Φάληρόν τε, Προλοχόν τε,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος,
Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῒ τεύχε' ἔχοντες.
Κένταυροι δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο,
Ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον, ἰδ' Ἄσβολον οἰωνιστὴν,
Ἄρκτον θ', Οὔριόν τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα,
Καὶ δύο Πευκείδας, Περιμήδεά τε, Δρύαλόν τε,
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Καί τε συναΐκτην, ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες,
Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι
Χρύσεοι. ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης
Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
Αἵματι φοινικόεις, ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων,
Δίφρῳ ἐμβεβαώς. παρὰ δὲ Δειμός τε Φόβος τε
Ἕστασαν, ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν·
Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγελείη Τριτογένεια,
Τῇ ἰκέλη, ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
Ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ, χρυσείην τε τρυφάλειαν,
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις. ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν.
Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορός· ἐν δ' ἄρα μέσσῳ
Ἱμερόεν κιθάριζεν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς

Χρυ-

178. Ἐν δ' ἦν.) Allusit ad pugnam Lapitharum cum Centauris in nuptiis Pirithoi.

186. Ἄρκτον.) Alia exempl. habent Θούριον τε.

189. * Συναΐκτην) Vir quidam

In eo autem erat & pugna Lapitharum bellatorum,
Cæneus rex, Dryasque, Pirithousque,
Hopleusque, Exadiusque, Phalerusque, Prolochusque,
Mopsiusque Ampycides, Titaresius filius Martis,
Theseusque Ægides, similis immortalibus:
Argentei, aurea circum corpus arma habentes.
Centauri autem ex altera parte contra hos congrega-
Magnus Petræus, atque Asbolus augur, (bantur,
Arctusque, Huriusque, nigerque pilis Mimas,
Et duo Peucidæ, Perimedes, Dryalusque.
Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
Atque impetum pariter faciebant, perinde ac si vivi
essent.
Lanceisque atque abietibus cominus certabant.
Inter hæc autem Martis terribilis alipedes stabant equi
Aurei, & ibidem ipse quoque spoliator perniciosus Mars,
Mucronem in manibus habens, milites exhortans,
Sanguine cruentus, perinde atque vivos spoliaret,
Currui insistens, juxta autem Pavorque Metusque
Stabant, gestientes bellum subire virorum.
Ibidem autem & Jovis filia Agelea Tritogenia,
Ei similis, quasi quæ pugnam vellet ciere.
Hastam habens in manibus, aureamque galeam,
Ægidemque circum humeros: gradiebatur autem in præ-
lium sævum.
At erat in eo clypeo & immortalium chorus, in cujus medio
Dulce personabat Latonæ & Jovis filius

Aurea

dam doctus in Observatt. Miscell. Tom. I. Vol. I. p. 416. mallebat ex quibusdam Codd. συνοῖ, δηρ. KREBSIVS.

202. Ἱμερόεν.) Deest fortasse

Χρυσείη φόρμιγγι· θεῶν δ' ἕδος ἄγνυτ' Ὄλυμπος.
Ἐν δ' ἀγορὴ, περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐςεφάνωτο,
Ἀθανάτων. Ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς
Μοῦσαι Πιερίδες λιγὺ μελπομέναις εἰκυῖαι.
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέροιο,
Κλυζομένῳ ἴκελος· πολλοί γε μὲν ἀμμέσον αὐτοῦ
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες,
Νηχομένοις ἴκελοι· δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς.
Τῶν ὑπὸ χάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
Ἧςο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληςρον, ἀπορρίψοντι ἐοικώς.
Ἐν δ' ἦν ἠϋκόμου Δανάης τέκος ἱππότα Περσεύς·
Οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὔθ' ἑκὰς αὐτοῦ.
Θαῦμα μέγα φράσσασθ'· ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐςήρικτο.
Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεῦξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Χρύσεον. ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος, ὁ δ' ὥςτε νόημ' ἐποτᾶτο.
Πᾶν δ' μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου

Γορ-

tasse articulus, ὁ ante Λητοῦς, vel simile quippiam, ad explendum versum; non aliter tamen Palat.

203. Θεῶν δ' ἕδος ἀγνὸς Ὄλυμπος.) Scribendum omnino existimo: θεῶν δ' ἕδος ἄγνυτ' Ὄλυμπος. Græcis ἄγνυσθαι, Latinis frangere, est ἠχώ τινα ἀποτελεῖν, sonitum edere. Unde *fracti fluctus* Horatio dicuntur. Et ne quis dubitet, infra dicitur περὶ δὲ σφίν ἄγνυτο ἠχώ. ubi Diaconus interpretatur: ἐκλᾶτο ἡ ἠχώ, sicut

Aurea cithara. Deorum autem ſedes reſonabat Olympus
Ibi & cœtus, circum autem ſplendor immenſus fuſus erat
Immortalium. In certamine Deæ autem incipiebant can-
Muſæ Pierides, ſuave canentibus ſimiles. (tum
In eo autem & portus appulſu facilis immenſi maris,
Rotundus factus erat puriſſimo e ſtanno,
Inundanti ſimilis: multi vero per medium ipſius
Delphines hac atque illac ferebantur piſcibus inhiantes,
Natantibus ſimiles. Duo autem ſurſum efflantes
Argenti delphines, depaſcebant mutos piſces.
Sub his ærei trepidabant piſces, ſed in ripis
Sedebat vir piſcator obſervans; habebat autem manibus
Piſcium rete, projecturo ſimilis.
In eo autem & pulchricomæ Danaës filius eques Perſeus,
Neque quidem contingens clypeum pedibus neque longe
ſeparatus ab illo: (tur.
Miraculum magnum dictu: quoniam nusquam niteba-
Ita enim ipſum manibus fecerat inclytus Vulcanus,
Aureum, circum pedes autem habebat alata talaria.
Ex humeris autem circa cum nigro capulo nigra enſis
pendebat
Æreus de loro: ipſe autem velut cogitatio volabat.
Totum autem tergum ejus tenebat caput ſævi monſtri
Gor-

ſicut hoc loco, ἄγνυτ᾽ ὄλυμπος, nihil aliud eſt.

204. *Ὄλβος.) Clericus legi mallet ὄχλος, conjectura ſatis infelici. ὄλβος h. l. denotat feliciſſimam illam Deorum conditionem, quæ εὐδαιμονία alias dicitur. Senſus eſt: *Circumfuſa erat immenſa beatitudo, ſive, immenſa pompa, ſplendor.* K.

216. Ἐν δ᾽ ἦν.) Perſeum clypeo antevolantem fingit.

222. Χάλκεον.) Quædam

Γοργοῦς· ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
Ἀργυρέη· θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοὶ
Χρύσειοι. δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
Κεῖτ' Ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐῤῥίγοντι ἐοικὼς
Περσεὺς Δαναΐδης ἐτιταίνετο. ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐῤῥώοντο,
Ἱέμεναι μαπέειν. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
Βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
Ὀξέα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντε
Δοιὼ ἀπηωρεῦντ', ἐπικυρτάοντε κάρηνα.
Λίχμαζον δ' ἄρα τώγε. μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας,
Ἄγρια δερκομένω. ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοις
Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος. οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες.
Τοὶ μὲν ἀπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμύνοντες· τοὶ δὲ πραθέειν μεμαῶτες.
Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες
Μάρνανθ'. αἱ δὲ γυναῖκες ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων
Χάλκεον ὀξὺ βόων. κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειὰς
Ζωῇσιν ἴκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
Ἄνδρες δ' οἳ πρεσβῆες ἔσαν, γήραΐ τε μέμαρπον,
Ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέκεσσι
Δειδιότες. τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον, αἱ δὲ μετ' αὐτοὺς
Κη-

exempl. habent, νόημα ποτᾶτο. Palat. νόημ' ἐπ]ᾶτο.

227. Κεῖτ'.) Orci galeam invisibilem facit.

242.

Gorgonis. ipsum autem caput pera erat inclusum, mirum
Argentea, fimbriæque dependebant lucidæ (visu,
Aureæ, sæva autem circum tempora regis
Posita erat Orci galea noctis caliginem gravem habens.
Ipse autem fugienti & formidanti similis
Perseus Danaides currebat. post ipsum vero
Gorgones inaccessæ & ineffabiles ruebant.
Cupientes ipsum apprehendere: in pallido autem chalybe
Euntibus ipsis resonabat clypeus magno strepitu
Acutum & tinnulum quippiam: in zonis autem dracones
Duo suspensi erant, incurvantes capita.
Lambebant autem illi, iraque infrendebant dentibus,
Crudele tuentes. supra sæva autem capita
Gorgonum agitabatur magnus terror, ac supra ipsas
Viri pugnabant, bellica arma habentes,
Hi quidem a sua civitate, suisque parentibus,
Pestem depellentes: illi autem depopulari studentes.
Ac multi quidem jacebant, plures autem etiam pugnam cientes
Dimicabant. mulieres autem in bene constructis turribus
Vehementer acute clamabant, lacerabanturque genas,
Vivis similes, opera inclyti Vulcani.
Viri autem qui seniores erant, & senectutem assecuti
Conferti extra portas ibant, sursumque Diis (erant,
Manus tendebant beatis, pro suis liberis
Metuentes. illi autem contra pugnam conserebant, post ipsos autem

242. Μάρναντ'.) Quidam legunt ἀπὸ πύργων.

245. Ἄνδρες.) Alii malunt γῆράς τ' ἐμέμαρπτον.

Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
Δεινωποὶ, βλοσυροί τε, δαφοινοί τ' ἄπλητοί τε
Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. πᾶσαι δ' ἄρ' ἵεντο
Αἷμα μέλαν πιέειν· ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
Κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους. ψυχὴ δ' ἄϊδός δε κατεῖε
Τάρταρον ἐς κρυόενθ'. αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο
Αἵματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω,
Ἂψ δ' ὅμαδον καὶ μῶλον ἐθύνεον αὖτις ἰοῦσαι.
Κλωθὼ καὶ Λάχεσίς σφιν ἐφέστασαν. ἡ μὲν ὑφήσσων,
Ἄτροπος, οὔτι πέλεν μεγάλη θεὸς, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν, πρεσβυτάτη τε.
Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο
Δειναὶ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θυμήνασαι.
Ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
Πὰρ δ' Ἀχλὺς εἱστήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνὴ
Χλωρὴ, αὐσταλέη, λιμῷ καταπεπτηυῖα,
Γουνοπαχής· μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν
Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε, ἡ δὲ ἄπλητον σεσαρυῖα
Εἱστήκει. πολλὴ δὲ κόνις κατενύνοθεν ὤμους,
Δάκρυσι μυδαλέη· παρὰ δ' εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν.

Χρύ-

252. Αἷμα.) Legitur etiam μάρποιεν, sed cum μεμάποιεν melius fluit versus. Et supra etiam est ἱέμεναι μα- πιέειν.

Parcæ nigræ candidis crepantes dentibus,
Torvæ terribilesque, cruentæque, inaccessæque
Certamen habebant de iis, qui cadebant. omnes enim cupiebant
Cruorem nigrum bibere, & quem primum forte ceperant
Jacentem vel cadentem recens saucium, ei quidem
Injiciebant ungues magnos. animaque ad Orcum abibat,
Tartarum in frigidum. illæ autem præcordia postquam exsatiassent
Sanguine hominis, ipsum quidem abjiciebant post tergum,
Retro autem in tumultum & stragem festinabant iterum ire.
Clotho & Lachesis ipsis astabant, atque paulo minor
Atropos: neque enim erat magna Dea: sed tamen
Aliis quidem præstantiorque erat, & ævo grandissima.
Omnes autem circa unum virum pugnam acerbam instituerant:
Sævoque modo seipsas mutuo aspiciebant, oculis succensentes.
Inter se autem ungues manusque audaces conserebant.
Juxtà autem & Tristitia stabat, ærumnosa & gravis,
Pallida, aridaque, fame exhausta,
Crassis genibus: longique ungues a manibus prominebant.
Hujus quidem ex naribus mucus manabat, ex genis autem
Cruor destillabat in terram, ipsa autem terribiliter dentes stringens
Stabat, multusque pulvis constraverat ei humeros,
Lacrymis humida. Iuxta autem turrita civitas hominum.

πέαν. & verſ. 304. ἱέμενος μαπέαν.

259. Ἄτροπος.) Vel, ἀλλ᾽ ἄρα ἥγε, ut Palat.

276.

Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι
Ἑπτὰ πύλαι. τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε
Τέρψιν ἔχον. τοὶ μὲν γὰρ ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης
Ἦγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα. πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἐνὶ δμώων, ταὶ δ' ἀγλαΐῃ τεθαλυῖαι
Πρόσθ' ἔκιον, τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἕποντο.
Τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἵεσαν αὐδὴν
Ἐξ ἁπαλῶν στομάτων, περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ·
Αἳ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα.
Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
Τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
Τοί γε μὲν αὖ γελόωντες· ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστοι
Πρόσθ' ἔκιον. πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε
Ἀγλαΐαι τ' εἶχον. τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόληος
Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον. οἱ δ' ἀροτῆρες
Ἤρεικον χθόνα δῖαν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
Ἐστάλατ'. αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον. οἵγε μὲν ἤμων
Αἰχμῆς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα,
Βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτήν.
Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιτνον ἀλωή·

Οἱ

276. Χερσὶν.) Vel ἀγλαΐαις, ut idem liber.

289. Αἰχμῆς.) Nonnulli codices habent κορυνιόεντα, q. d. fastigiatos culmos. Interpr. ῥαβδώδη, καὶ δι' εὐκαρπίαν εὔογκα.

291. Οἱ δ' ἄρ' ἐν.) Pro ἔπιπλον

Aureæ autem ipsam tenebant superliminaribus adaptatæ
Septem portæ, hominesque in voluptatibus & choreis
Oblectationem capiebant. Alii siquidem fabrefacto in curru
Ducebant viro uxorem, multusque hymenæus excitabatur.
Et procul ab ardentibus facibus fulgor resplendebat
In manibus famulorum. Mulieres autem venustate florentes
Præibant, quas chori saltantes sequebantur.
Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum
Ex tenero ore, circumque ipsos repercutiebatur echo.
Illæ autem ad cytharam ducebant chorum amabilem,
Inde rursum ex alia parte juvenes comessabantur ad fistulam:
Alii quidem contra ludentes saltatione & cantu,
Alii autem contra ridentes. Sub tibicine autem singuli
Procedebant, totamque civitatem lætitiæ choreæque
Voluptatesque tenebant. Alii autem rursus extra civitatem
Tergis equorum conscensis currebant. aratores autem
Proscindebant terram bonam, ornateque tunicas
Succinctas habebant: sed erat magnus ager, segetibus consitus, ubi alii quidem metebant
Mucronibus acutis incurvos culmos,
Gravidos spicis, veluti Cereris donum,
Alii autem in manipulos ligabant & projiciebant in aream:

πλον Palat. & alii legunt ἐπιπλυον.

* Ἔπιτνον.) Secutus sum lectionem Robinsonii, a Grævio jam ex Codd. exhibitam ἔπιτνον, quod veteres Critici exponunt, ἐξέτεινον ἐπὶ τὴν ἅλω, *extenderunt*

Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων
Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ἀπὸ ὄρχων,
Βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέης ἐλίκεσσιν.
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν. παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
Χρύσεος ἦν, (κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο)
Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι.
[Τῷ γε μὲν οὖν παίζονται ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος]
Βριθόμενος σταφυλῇσι· μελάνθησάν γε μὲν αἵδε.
Οἵγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρυον. οἱ δ' ἐμάχοντο
Πύξ τε καὶ ἑλκηδόν. τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἥρευν
Ἄνδρες θηρευταὶ, καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρὸ,
Ἱέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἱέμενοι ὑπαλύξαι·
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
Δῆριν ἔχον καὶ μόχθον. ἐϋπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
Ῥυτὰ χαλαίνοντες. τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
Ἅρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀίδιον εἶχον πόνον. οὐδὲ ποτέ σφιν
Νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον.
Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
Χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.

Ἀμ-

runt manipulos in area. Qui vulgatam ἔπιπλον tuentur, exponunt, arcam s. horreum implent. K.

293. Οἱ δ' αὖτ.) In hoc & quarto deinceps versu pro ἐς ταλάρους est in nonnullis

Rursum alii vindemiabant vineas, falces in manibus habentes.
Alii autem in calathis ferebant a vindemiatoribus acceptos,
Albos & nigros racemos, magnis ex vitibus,
Gravidis foliis, & argenteis capreolis.
Alii rursus in calathis portabant, juxtaque ipsos ordo vitium
Aureus erat (inclyta opera prudentis Vulcani)
Agitatus foliis, & argenteis perticis.
[Inde quidem igitur ludunt ad tibicinem unusquisque]
Oneratus uvis, quæ ipsæ nigræ erant.
Alii quidem calcabant in lacu, alii hauriebant, alii autem dimicabant
Pugnis, & luctando: alii vero alipedes lepores venabantur
Viri venatores, & serratis dentibus canes duo ante ipsos,
Cupientes assequi, illi autem cupientes effugere.
Juxta ipsos autem & equites habebant laborem, proque præmiis
Certamen habebant & pugnam. bene junctis autem in curribus
Aurigæ stantes immittebant veloces equos,
Habenas laxantes, illi autem subsultantes volabant
Currus compacti, rotarumque modioli valde resonabant.
Illi quidem igitur perpetuum habebant laborem, neque enim dum ipsis
Victoria expedita erat, sed anceps habebant certamen.
Ipsis autem etiam propositus erat magnus tripus in stadio,
Aureus, inclyta opera prudentis Vulcani.

nullis codicibus, ἐν ταλάροις.

299. * Τῷ γε.) Hic versus Grævio videtur irreptitius. K.

304. Ἱέμενος.) Legitur in Palatin. ἀπαλύξαι.

Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς·
Πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον· οἱ δὲ κατ' αὐτὸν
Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον· οἵ ῥά γε πολλοὶ
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ. πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο,
Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλὰς
Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Ἀρσάμενος παλάμῃσι, τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Πάλλεν ἐπικρατέως. ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου,
Εἴκελος ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Κοῦφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἰόλαος
Δίφρου ἐπεμβεβαὼς ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Καὶ σφέας θαρσήνουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Χαίρετε Λυγγῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο,
Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὕμμι διδοῖ, μακάρεσσιν ἀνάσσων.
Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Ἄλλο δέ σοι τί ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν.
Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς,
Τό μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο·
Αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
Ἔνθά κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὔτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἂψ

326. Καὶ σφέας.) Alias φωνήσασ'.

330. Ἄλλο.) Legitur etiam, Ἄλλο δέ τοι ἔπος ἐξερέω. 333.

Circa extremam autem oram manabat Oceanus, inundanti ſimilis.
Totum autem continebat clypeum variegatum, per ipſum autem
Cygni altivolantes magnum clangebant, qui illic multi
Natabant in ſumma aqua. juxta autem piſces laſciviebant,
Mirum viſu etiam Jovi gravitonanti, cujus conſiliis
Vulcanus fecit clypeum magnumque validumque,
Aptans manibus, quem quidem Jovis fortis filius
Jactabat facile: equeſtrem autem aſſiliit in currum,
Similis fulguri patris Jovis, ægida tenentis.
Leviter ingrediens: huic autem auriga fortis Iolaus,
Bigis inſiſtens regebat curvum currum.
Prope autem ipſis advenit Dea cæſiis oculis Minerva,
Atque ipſos confirmans verbis volucribus alloquebatur:
Salvete Lyncei progenies longe inclyti,
Nunc itaque Jupiter robur vobis dat, is, qui beatis imperat,
Cygnumque interficere, & inclyta arma ejus deſpoliare.
Sed tibi aliud verbum dicam, multo fortiſſime mortalium.
Poſtquam jam Cygnum dulci vita ſpoliaveris,
Illum quidem tum eodem loco relinque, & arma ipſius:
Ipſe autem homines perimentem Martem accedentem obſervans,
Ubi nudatum clypeo variegato
Oculis videris, ibi vulnera acuto ferro;

Re-

333. Αὐτὸς.) Quædam exemplaria, inter quæ Palat. habent, ἐπὶ νῶτα pro ἐπίοντα.

344.

Αὖψ δ' ἀναχάσσασθαι, ἐπεὶ ἔ νυ τοι αἴσιμόν ἐστιν
Οὔθ' ἵππους ἑλέειν, οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
Ὣς εἰποῦσ' ἐς δίφρον ἐβήσατο δῖα θεάων,
Νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα
Ἐσσυμένως. τότε δή ῥα διόγνητος Ἰόλαος
Σμερδαλέον θ' ἵπποισιν ἐκέκλετο, τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο.
Ἐν γάρ σφιν μένος ἧκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰγίδ' ἀνασσείσασα. περιστονάχιζε δὲ γαῖα.
Τοὶ δ' ἅμυδις προγένοντ' ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ,
Κύκνος θ' ἱππόδαμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος ἀϋτῆς.
Τῶν θ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὀξεῖα χρέμισαν, περὶ δέ σφιν ἄγνυτο ἠχώ.
Τὸν πρότερον προσέειπε βίη Ἡρακληείη.
Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους,
Ἀνδράσιν, οἵ τε πόνου καὶ ὀϊζύος ἴδριες εἰμέν;
Ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον ἐΰξοον, ἠδὲ κελεύθου
Εἶκε παρὲξ ἰέναι. Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω
Ἐς Κήϋκα ἄνακτα· ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
Τρηχῖνος προβέβηκε. σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός.
Τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα Θεμιστονόην κυανῶπιν·
Ὦ πέπον. οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτὴν
Ἀρκέ-

344. Αἰγίδ'.) Περιστενάχησε, idem eod.

355. * Προβέβηκε.) Reddendum: *Trachinem imperio suo tenuit, & adhuc tenet.* Hæc genuina est hujus Temporis vis; sic apud Homer. Ἰλιαδ. α. v. 37. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, *qui Chrysen tuitus es, & adhuc tue-*

Retroque te recipe, quoniam tibi fas non est
Neque equos capere, neque inclyta arma illius.
Sic locuta, in currum ascendit diva Dearum,
Victoriam immortalibus manibus & gloriam tenens
Celeriter. Tunc igitur generosus Iolaus
Horrendum equos increpuit. illi autem a comminatione
Leviter ferebant celerem currum, pulverem cientes per campum.
Nam ipsis animum addiderat Dea cæsiis oculis Minerva,
Ægide concussa. ingemiscebat autem circumquaque tellus.
Illi autem pariter procedebant, similes igni, sive procellæ,
Cygnus equum domitor, & Mars insatiabilis bello.
Horum equi deinde obviam sibi mutuo facti
Acutum hinnivere, circaque ipsos resonabat echo.
Atque hunc prior alloquebatur Hercules:
Cygne ignave, cur nobis immittis veloces equos,
Viris, qui laboris & ærumnæ experti sumus?
In diversum age currum bene politum, atque e via
Cede prætergrediendo. Trachinem enim tendo
Ad Ceycem regem. nam ille potestate pariter & majestate
Trachinis imperium tenet. Tu vero satis hoc scis etiam ipse:
Ejus enim connubio tenes filiam Themistonoem nigriculam.
O ignave, non enim tibi neque Mars mortis exitium

Pro-

tueris. Ad quem locum dignus est, qui legatur accuratissimus Clarcius. K.

356. Τῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα.) In Solonis legibus opponebantur. *βίνειν* (male legitur *βαίνειν*) & *ὀπυίειν*. Hesych. *βίνειν τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, τὸ δὲ κατὰ νόμον ὀπυίειν.*

364.

Ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμίζειν.
Ἤδη μέν τέ ἑ φημὶ καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχεος ἡμετέρου, ὅθ' ὑπὲρ Πύλου ἠμαθόεντος
Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.
Τρὶς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἠρείσατο γαίῃ,
Οὐταμένου σάκεος· τὸ δὲ τέτρατον, ἤλασα μηρὸν,
Παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα·
Πρηνὴς δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ.
Ἔνθά κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἄρα Κύκνος ἐϋμμελίης ἐμενοίνα
Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
Δὴ τότ' ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν
Παῖς τε Διὸς μεγάλου, καὶ Ἐνυαλίοιο ἄνακτος.
Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους.
Τῶν δ' ὑποσευομένων κανάχιζε ποσ' εὐρεῖα χθών,
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι,
Πολλαὶ δὲ δρῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δέ τε πεῦκαι,
Αἴγειροί τε τανύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
Ῥίμφα κυλινδομένων, εἵως πεδίον δ' ἀφίκωνται.
Ὣς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.

Πα-

364. Παντὶ.) Notandum est hic *σάκος* poni priori longa, ut & infra verſ. 461. quum tamen alibi ſoleat Heſiodus alios Poëtas in corripienda illa ſyllaba ſequi.

* Cauſa, quare prima in *σάκος* produci poſſit, eſt in *τῷ κ.* quod quoniam pronunciando quodammodo dupplicatur, præcedentem ſyl-

Prohibuerit, ſi nos inter nos congrediamur pugnando.
Jam ipſum quidem ajo ante quoque aliquoties periculum feciſſe
Haſtæ noſtræ, quando pro Pylo arenoſa
Adverſus ſtetit mihi pugnam inſatiabiliter optans.
Ter ſiquidem mea haſta percuſſus ſuſtinuit ſe terra.
Vulnerato clypeo: quarto autem transadegi femur ejus,
Omnibus viſibus incumbens, magnumque illius clypeum perforavi.
Pronus autem in pulveribus humi proſtratus cecidit haſtæ impetu.
Ubi etiam ignominia affectus inter immortales fuit,
Manibus ſub noſtris relictis ſpoliis cruentis.
Sic dixit: at Cygnus bellicoſus haudquaquam volebat
Huic obtemperans retinere trahentes currum equos.
Ac tunc a bene compactis bigis deſilierunt celeriter in
Et Jovis filius magni, & Enyalii regis. (terram,
Aurigæ autem propius egerunt pulchricomos equos.
Illis autem irruentibus ſonitu pedum concitata eſt la-
Ut autem ab alto vertice montis magni (ta terra.
Rupes deſiliunt, aliæ ſuper alias cadentes:
Multæque quercus alticomæ, multæ item piceæ
Alnique totis radicibus refringuntur ab ipſis
Celeriter delabentibus, donec in campum perveniant:
Ita & illi in ſe mutuo ruebant cum magno clangore.

Tota

ſyllabam efficit longam, quod ipſum quoque de litteris μ, π, ρ & aliis eſt notandum, de quo cum viri docti non cogitarent, ſæpe ſunt lapſi. K.

372. Ἡνίοχοι.) Scribe cum Palat. ἔμπλην.

374. Ὡς δ' ὅτ'.) Comparatio hæc eſt Homero frequens.

Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκὸς,
Ἄρνη τ', ἠδ' Ἑλίκη, Ἄνθειά τε ποιήεσσα,
Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχον. οἱ δ' ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ σύνισαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
Κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας,
Σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί.
Οἷος δ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι
Κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
Ἀνδράσι θηρευτῇς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
Δοχμωθεὶς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι
Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην,
Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφί τε δειρήν.
Τῷ ἴκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππείου θόρε δίφρου.
Ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ
Ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν
Ἄρχεται, ᾧ τε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση,
Καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῷος χέει αὐδὴν
Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει.
Ἦμος δὲ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθουσι,
Τοὺς τε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος
Τὴν ὥρην μάρναντο, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ὡς δὲ λέοντε δύω, ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο

Ἀλλή-

384. Κὰδ δ') Hoc Homero & Virgilio ſemper ſignum cladis eſt.

Tota autem Myrmidonum civitas, celebrisque Iaolcus,
Arneque, & Helice, & Anthea herbosa,
Præ voce utriusque valde resonabant. Illi autem cum clamore
Mirando congressi sunt. magnum autem intonuit prudens Jupiter,
Et a cœlo guttas dimisit sanguinolentas,
Signum id ponens bello suo multum confidenti filio.
Qualis autem in vallibus montis acerbus aspectu
Aper dentes habens exsertos fertur impetu ad pugnandum
Cum viris venatoribus, acuitque candidum dentem
Incurvatus, spuma autem circa os mandenti.
Destillat, oculique ipsi igni splendenti similes sunt,
Erectis autem in vertice horret setis, circaque collum:
Talis similis Jovis filius ab equestri desiliit curru,
Quando autem viridi nigricans alis sonora cicada
Ramo insidens, æstatem hominibus canere
Incipit, cujus & potus & cibus herbas vegetans ros est
Atque per totum diem, & mane fundit vocem
Æstu in gravissimo, quando corpus Sirius exsiccat,
Quando item & milio aristæ surgunt,
Quæ æstate seminant, cum uvæ acerbæ colorem mutant,
Qualia Bacchus dedit hominibus in lætitiam & laborem;
Eo tempore pugnabant, multus autem tumultus excitabatur.
Ut autem leones duo, pro occisa cerva

Sibi

399. Τὰς τε θέρει.) Σπείρωσιν Palatin.

Δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λέων ὡς σώματι κύρσας,
Ὅς τε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
Σχίσσας ὅττι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
Ἐμμενέως δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ·
Γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὤμους
Οὐρῇ μαστιόων, ποσσὶ γλάφει· οὐδέ τις αὐτοῦ
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν, οὐδὲ μάχεσθαι·
Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ἀντίος ἔστη Ἄρηος· ἐπὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
Ἐσσυμένως. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ.
Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπαὶ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀρούσῃ
Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχῇ
Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν
Ὑψηλὸς, τῷ δὴ συνενείκεται, ἔνθα μιν ἴσχει.
Τόσσῃ ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρματος οὔλιος Ἄρης
Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος ἐρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα,
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες, ἐπίσχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
Ἡρακλέα κτείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο.
Ὡς ἔφατ'. ἀλλ' οὐ πεῖθ' Ἄρεος μεγαλήτορα θυμόν.

Ἀλλά

431. Οὐρῇ.) Legitur etiam μαστιγόων.

Sævum videns oculis, ut leo corpus forte nactus,
Qui admodum accurate pelle validis unguibus
Dissecta, quam celerrime dulcem vitam abstulit:
Alacriter autem hujus nigrum expletur cor,
Ac cæsiis intuens oculis sævum, costasque & humeros
Cauda flagellans, pedibus fodit; neque quisquam ipsum
Sustinet ex adverso aspiciens prope ire, neque pugnare.
Talis igitur & Amphitryoniades insatiabilis bello
Contra Martem stetit, in præcordiis audaciam augens
Celeriter. Ille autem prope venit afflicto corde.
Utrique autem cum clamore alter alterum invaserunt.
Ut autem, quando a magno rupes cacumine præcipitans,
Et in longum delata saltu volvitur, fragorque
Venit subito ingens, collis autem ipsi obvius fit
Altus, ad quem cursu defertur, ubi ipsam retinet:
Tanto ille fremitu currum gravans perniciosus Mars
Vociferans irruit; ille autem prompte venientem excepit.
Porro Minerva filia Jovis ægida tenentis.
Obviam venit Marti, tenebrosam habens ægidem,
Sæva autem torve intuens verbis volucribus allocuta est:
Mars, inhibe animos ingentes & manus invictas.
Neque enim tibi fas est inclyta arma auferre,
Hercule occiso, Jovis magnanimo filio.
Sed age, desiste a pugna, neque adversus steteris mihi.
Sic ait: sed non persuasit Martis magnanimi animo:

450. Ὣς ἔφατ᾽. ἀλλ᾽ οὐ.) Palatin. Ἄρηος.

Ἀλλὰ μέγα ἰάχων φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακληείῃ,
Κακτάμεναι μεμαώς. καί ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος
Σπερχνὸν, ἑοῦ παιδὸς κοτέων περὶ τεθνειῶτος,
Ἐν σάκεϊ μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἔγχεος ὁρμὴν ἔτραπ', ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου,
Δριμὺ δ' Ἄρην ἄχος εἷλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ,
Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι. τὸν δ' ἐπιόντα
Ἀμφιτρυωνιάδης δεινῆς ἀκόρητος ἀϋτῆς,
Μηρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο,
Οὔτασ' ἐπικρατέως. διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε,
Δούρατι νωμήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάββαλε μέσσῃ.
Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος εὔτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Ἤλασαν αἶψ' ἐγγὺς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα
Ἵππους μαστιέτην, ἵκοντο δὲ μακρὸν Ὄλυμπον·
Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος,
Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
Νίσσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνος ἵκοντο
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη

Ἐξί-

458. Ἔσσυτ'.) MS. Ἡρακλῆϊ, editi quidam Ἡρακλεῖ.

Sed magno fremitu flammæ similia arma vibrans,
Celeriter invasit Herculem,
Occidere festinans; & conjecit æratam hastam
Magno impetu, ob suum filium irascens mortuum,
In clypeum magnum. At procul cæsia Minerva
Hastæ impetum avertit, protendens se a curru,
Acerbus autem dolor Martem cepit: extractoque gladio acuto,
Irruit contra Herculem magnanimum. at illum accedentem
Amphitryoniades sævo insatiabilis bello
Femore nudatum clypeo sub variegato
Vulneravit valide: magnumque trajecit clypeum,
Hasta perrumpens, in terra autem prostravit media Martem,
At illi Pavor & Metus agilem currum & equos
Adegerunt celeriter propius, & a terra lata
In currum posuerunt variegatum: atque inde celeriter
Equos flagellis impulerunt, veneruntque in altum Olympum.
Filius autem Alcmenæ & gloriosus Iolaus,
Cygno despoliato armis ab humeris pulchris detractis
Revertebantur. moxque exinde ad civitatem Trachiniam venerunt
Equis velocibus. At cæsiis oculis Minerva

Ἐξίκετ' Οὔλυμπόνδε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
Κύκνον δ' αὖ Κήϋξ θάπτεν, καὶ λαὸς ἀπείρων,
Οἵ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος,
Ἄνθην, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτήν τ' Ἰαωλκὸν,
Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλίκην· πολλὸς δ' ἠγείρετο λαὸς,
Τιμῶντες Κήϋκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων· τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
Λητοΐδης ἤνωξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
Ὅστις ἄγοι Πυθοῖδε, βίῃ σύλασκε δοκεύων.

ΤΕΛΟΣ.

Pervenit in Olympum magnum, & domos patris.
Cygnum autem contra Ceyx sepelivit, & populus infinitus.
Qui prope civitatem habitant inclyti regis,
Anthen, Myrmidonumque civitatem, celebremque Jaolcum,
Arnenque & Helicen. multus autem congregabatur populus,
Honorantes Ceycem, carum beatis Diis.
Sed illius sepulcrum & monumentum obscurum reddidit Anaurus,
Imbre hyemali exundans. ita enim ipsum Apollo
Latonæ filius jussit, propterea quod inclytas hecatombas
Quicunque portaret Delphos, eum vi spoliabat insidiatus.

FINIS.

* *

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΘΕΟΓΟΝΙ'Α.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
Αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα ποσσ' ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος,
Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο,
Ἢ Ἱππουκρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο,
Καλοὺς, ἱμερόεντας· ἐπεῤῥώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ
Ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Ὑμνεῦσαι Δία τ' Αἰγίοχον καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,
Κούρην τ' Αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην

5. **Καί τε.**) In nonnullis exemplaribus est Τερμησσοῖο & vers. sequenti quidam dividunt ἵππου κρήνης.

9. *Ἠέρι πολλῷ.) Recepi lectionem a Robinsonio ex quibusdam MSS. prolatam. Pleræque Edd. exhibent πολλῇ. quod sine dubio inde ortum est, quod putarunt, qui & Pavonis error est (vid. Vann. Crit. p. 108.) ἀὴρ *caligo* genere masculino non usurpari. Ea autem

* *

HESIODI ASCRAEI
DEORVM GENERATIO.

A Musis Heliconiadibus incipiamus canere,
Quæ Heliconis habitant montem, magnumque divinumque:
Et circa fontem cæruleum pedibus teneris
Saltant, aramque præpotentis Saturnii,
Atque ablutæ tenerum corpus in Permessi aqua,
Aut in Hippocrene, aut in Olmio sacro,
Summo in Helicone choreas duxerunt,
Pulchras, amabiles; fortiterque tripudiarunt pedibus.
Inde concitatæ, velatæ aëre multo,
Noctu incedunt, perpulchram vocem emittentes,
Celebrantes Jovemque ægida tenentem, & venerandam Junonem
Argivam, aureis calceamentis incedentem:
Filiamque Ægiochi Jovis, cæruleos oculos habentem Minervam:
Auguremque Apollinem, & Dianam sagittis gaudentem,
Atque Neptunum terram continentem, terræ motorem,
Et Themin venerandam, & blandis oculis Venerem,
He-

tem est lex Critica, eaque certissima, quæ ex duabus lectionibus minus usitatam jubet præferri. ἀὴρ enim si *caliginem* denotat, etiam masculino genere efferri, docet Eustathius ad Ἰλιάδ. ε. v. 776. etsi negari nequit, sæpius, si pro caligine sumitur, genere fœminino usurpari; adeo ut doctissimus Robinsonius humani quid passus videatur, cum ad h. l. scribit, ἀὴρ sæpius gene-

Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
Ἠώ τ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Λητώ τ', Ἰαπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
Γαῖάν τ', Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ νύκτα μέλαιναν·
Ἄλλων τ' Ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδήν,
Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν.
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο.
Ποιμένες ἄγραυλοι, κακ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
Ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι,
Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
Δρέψασθαι θηητόν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν,
Θείην, ὡς κλείοιμι τάτ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην;
Τύνη, Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διῒ πατρὶ
Ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Εἴρευσαι, τά τ' ἔοντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
Φωνῇ ὁμηρεῦσαι· τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα. γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς

genere maſculino uſurpari. KREBS.

32. Θείην.) Magis placeret altera lectio, ἵνα κλείοιμι, ſi cum ea ſtare poſſet verſus, quod infra quoque Poëta utatur verbo κλείειν. Quid

Hebenque aurea corona decoram, formosamque Dionen,
Auroramque, Solemque magnum, splendidamque Lunam,
Latonamque, Japetumque, ac Saturnum versipellem,
Terramque, Oceanumque vastum, & Noctem atram:
Aliorumque immortalium sacrum genus semper existentium.
Quæ olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos pascentem Helicone sub divino.
Hoc autem me primum Deæ sermone compellarunt,
Musæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi:
Pastores in agris pernoctantes, mala probra, ventres solum,
Scimus mendacia multa dicere veris similia:
Scimus etiam, quando voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ magni veridicæ.
Et mihi sceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
Decerpere mirandum. inspirarunt autem mihi vocem
Divinam, ut canerem tam futura quam præterita.
Et me jubebant celebrare beatorum genus sempiternorum
Se vero primo & postremo semper decantare.
Sed quo mihi hæc circa quercum, aut circa petram?
O tu, a Musis ordiamur, quæ Jovi patri
Canendo oblectant magnum animum in Olympo,
Memorantes, & præsentia, & futura, & præterita,
Voce concinentes; illarum vero indefessa fluit vox
Ab ore suavis. rident autem domus patris

Jovis

Quid si vero legamus ὡς κλέοιμι.

* Quam conjecturam protulit vir doctus, eam ex MSS. confirmat Robinsonius, eamque, tanquam sensui magis convenientem, recepi in textum; sen-

Ζηνὸς ἐριγδέπoιο θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ
Σκιδναμένῃ· ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Δώματα ἀθανάτων. αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἱεῖσαι,
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
Ἐξ ἀρχῆς, οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτον,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.
Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαὶ, λήγουσαί τ' ἀοιδῆς,
Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν, κράτεΐ τε μέγιστος.
Αὖθις δ' ἀνθρώπων τε γένος, κρατερῶν τε γιγάντων
Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
Μνημοσύνη. γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.

Ἐννέα

sensus est, *ut canerem.* KREBSIUS.

48. Ἀρχόμεναι.) Altera lectio, λήγουσαι, videretur fortassis melius convenire, si mensura versus ferre posset. Sensus certe est manifestus, idem nempe qui est vers. 34. Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν. qui commode effici non potest, si legamus λήγουσι, nisi ita exponamus: καὶ λήγουσιν ἀοιδῆς subintellige, αὐτὸν ὑμνεῦσαι.

* Λήγουσαι.) Viris doctis quibusdam hæc lectio crucem fixit, quoniam, servata ea, metrum laborare putarunt. Itaque Guietus legendum contendit λήγουσι, quod etiam quædam Edd. sunt secutæ, male. Sensus enim non postulat, sed necessario exigit λήγουσαι, qui est hic: *Iterum Jovem Musæ celebrant & incipien-*

Jovis valde tonantis, Dearum voce a ſuavi
Diſperſa. reſonat vero vertex nivoſi Olympi,
Domus immortalium. hæ vero immortalem vocem emittentes,
Deorum genus venerandum inprimis celebrant cantilena
Ab exordio, quos Tellus & Cœlum Latum genuerunt,
Quique ex his prognati ſunt Dii, datores bonorum.
Secundo rurſum Jovem, Deorum patrem atque etiam hominum,
Incipientesque canunt Deæ, & finientes carmen,
Quam ſit præſtantiſſimus Deorum, & imperio maximus.
Porro & hominum genus, fortiumque gigantum
Celebrantes, oblectant Jovis mentem in Olympo.
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis ægida habentis:
Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixta
Mnemoſyne, collibus Eleutheris imperans,
Oblivionemque malorum, & ſolatium curarum.

No-

pientes & finientes cantum. quomodo Virgilius: *A te principium, tibi deſinet.* Frigidiſſimus autem elicietur ſenſus, ſi Guietum ſequare. Sed quomodo metro conſtabit, inquis, integritas ſua, hac lectione ſervata? Doctiſſimus quidem Jenſius in Lect. Lucian. p. 181. hunc locum inter ea affert; quibus efficiat, diphthongos etiam ante conſonantes corripi. Sed hæc ſententia, Caſaubono quoque & Salmaſio quondam probata, jam dudum a Francio, Bentleio, & noviſſime ab Arnoldo eſt confutata: qui in Animad. Critic. p. 29. ſeqq. omnia loca, a Jenſio l. c. allata examinat & refellit, in quibus & hunc Heſiodium a fictitia illa licentia poëtica ita vindicat, ut dicat, priores duas ſyllabas in ἀοιδῆς per Synizeſin eſſe,

tan-

Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεὺς,
Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων,
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ᾗσιν ἀοιδὴ
Μέμβλεται, ἐν στήθεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου,
Ἔνθά σφιν λιπαροί τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ' αὐτῆς Χάριτες, καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν,
Ἐν θαλίῃς· ἐρατὴν δὲ διὰ στόμα ὄσσαν ἱεῖσαι,
Μέλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἤθεα κεδνὰ
Ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπήρατον ὄσσαν ἱεῖσαι·
Αἳ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον ἀγαλλόμεναι, ὀπὶ καλῇ,
Ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
Ὑμνεύσαις· ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει,
Νισσομένων πατέρ' εἰς ὅν, ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει.
Αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον· εὖ δὲ ἕκαστα
Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,

Καλ-

tanquam unam, pronunciandas, & ita effici versum Spondaicum: Cujus sententiæ subscribo. KREBSIVS.

61.

Novem enim ei noctes mixtus est prudens Jupiter,
Seorsim ab immortalibus, sacrum lectum conscendens.
Sed cum jam annus exactus, circumvoluta vero essent tempora
Mensium decrescentium, diesque multi transacti essent,
Ipsa peperit novem filias concordes, quibus carmen
Curæ est, in pectoribus securum animum habentibus,
Paululum a summo vertice nivosi cæli;
Ubi ipsis splendidique chori, & ædes pulchræ.
Juxta vero eas Gratiæ & Cupido domos habitant
In conviviis: amabilem autem per os vocem emittentes,
Canunt omniumque leges, & mores venerandos
Immortalium celebrant, amabilem autem per os vocem emittentes.
Istæ tum ibant ad Olympum exultantes voce pulchra,
Immortali cantilena: undique vero resonabat terra atra
Canentibus hymnos: jucundus vero a pedibus strepitus excitabatur,
Euntium ad patrem suum, ille autem in cœlo regnat.
Ipse habens tonitru, atque ardens fulmen,
Vi superato patre Saturno. bene autem singula
Immortalibus dispofuit simul & ordinavit honores.
Hæc sane Musæ canebant, cœlestes domos tenentes:
Novem filiæ magno e Jove prognatæ:
Clioque, Euterpeque, Thaliaque, Melpomeneque,
Terpsichoreque, Eratoque, Polymni aque, Uraniaque,
Cal-

61. Μέμβλεται.) Ald.edit. habet μέλεται: Germ. μέλλεται: Venet. μεμέληται. Sed notum est ex Homero μεμέληται contrahi in μέμβλεται.

Καλλιόπη θ'. ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Ἡ μὲν γὰρ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ
Ὅντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων,
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἐέρσην,
Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ νυ λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι, διακρίνοντα θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν. ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.
Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς
Βλαπτομένοις ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι
Ῥηΐδίως, μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, ἱλάσκονται
Αἰδοῖ μειλιχίῃ· μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν
Οἵα τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί.
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες. ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα Μοῦσαι
Φιλεῦνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν;
Αἶψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
Μέ-

83. * Ἐέρσην.) Legebatur anteà ἀοιδήν. Sed alteram lectionem

Calliopeque: hæc autem præstantissima est omnium.
Hæc enim & reges venerandos comitatur.
Quemcunque honoraturæ sunt Jovis filiæ magni,
In lucem editumque aspexerint a Jove nutritorum regum,
Huic quidem super linguam dulcem fundunt rorem,
Hujus verba ex ore fluunt blanda: cæterum populi
Omnes ad ipsum respiciunt, reddentem jus
Rectis judiciis. hic autem secure in concione verba faciens,
Statim etiam magnam contentionem scite diremit.
Propterea etiam reges prudentes sunt, quod populis
Damno affectis in foro res iterum integras restituant
Facile, mollibus alloquentes verbis.
Incedentem vero per urbem, veluti Deum, venerantur
Reverentia blanda: eminet vero inter ipsos congregatos
Tale Musarum ingens munus hominibus,
A Musis etenim, & eminus feriente Apolline,
Viri cantores sunt super terram & citharædi:
Ex Jove vero reges. Ille vero beatus, quemcunque Musæ
Amant: suavis ei ab ore fluit vox.
Quod si enim quis, luctum habens recenti dolore saucio animo,
Tristetur, animo dolens, Poëta vero
Musarum famulus res claras priscorum hominum
Laudibus celebraverit, beatosque Deos, qui Olympum incolunt;
Statim hic sollicitudinum obliviscitur, nec quicquam dolorum

Memi-

nem tanquam verissimam, à Grævio vindicatam, recepi. K.

Μέμνηται· Ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεάων.
Χαίρετε τέκνα Διός, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.
Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Νυκτός καὶ δνοφερῆς, οὕς θ' ἁλμυρὸς ἔτρεφε Πόντος·
Εἴπατε δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοί, καὶ Πόντος ἀπείριτος, οἴδματι θύων,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων.
Ὥς τ' ἄφενος δάσσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
Ἠδὲ καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολύπτυχον ἔχον Ὄλυμπον.
Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἴπαθ' ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
Ἤτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Λυσιμελής, πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε, μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο.
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,
Οὓς τέκε κυσσαμένη, Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα.
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ

Οὐρα-

Meminit: cito enim deflexerunt cum alio dona Dearum.
Salvete natæ Jovis, date vero amabilem cantilenam.
Celebrate quoque immortalium divinum genus, semper existentium,
Qui Tellure prognati sunt, & Cælo stellato,
Nocteque caliginosa, quosque salsus nutrivit Pontus.
Dicite insuper, ut primum Dii & terra fuerint,
Et flumina, & Pontus immensus, æstu furens,
Astraque fulgentia & cælum latum superne:
Et qui ex his nati sunt Dii, datores bonorum.
Utque opes diviserint, & quomodo honores distinxerint,
Atque quomodo primum multa juga habentem tenuerint cælum.
Hæc mihi dicite Musæ, cælestes domos inhabitantes
Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.
Primo omnium quidem Chaos fuit, ac deinde
Tellus lata, omnium sedes tuta semper
Immortalium, qui tenent juga nivosi Olympi,
Tartaraque tenebricosa in recessu terræ spatiosæ:
Atque Amor, qui pulcherrimas inter immortales Deos,
Solvens curas, & omnium Deorum, omniumque hominum
Domat in pectoribus animum, & prudens consilium.
Ex Chao vero Erebusque, nigraque Nox editi sunt.
Ex nocte porro Ætherque & Dies prognati sunt:
Quos peperit ubi concepisset, Erebo concubitu mixta.
Tellus vero primum quidem genuit parem sibi

Οὐρανὸν ἀστερόενθ᾽, ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι,
Ὄφρ᾽ εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.
Γείνατο δ᾽ οὔρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους
Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν᾽ οὔρεα βησσήεντα.
Ἡ δὲ καὶ ἀτρύγετον Πέλαγος τέκεν οἴδματι θύον,
Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα, τέκ᾽ Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ᾽, Ὑπερίονά τ᾽, Ἰαπετόν τε,
Θεῖάν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ᾽ ἐρατεινήν.
Τοὺς δὲ μεθ᾽ ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ᾽ ἤχθηρε τοκῆα.
Γείνατο δ᾽ αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
Βρόντην τε, Στερόπην τε, καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον.
Οἳ Ζηνὶ βροντήν τ᾽ ἔδοσαν, τεῦξάν τε κεραυνόν.
Οἳ δή τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνος δ᾽ ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ᾽ ὄνομ᾽ ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ᾽ ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ.
Ἰσχύς τ᾽ ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ᾽ ἔργοις.
Ἄλλοι δ᾽ αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοὶ,
Κοτ-

140. Βρόντην.) Hæc lectio Latinorum Poëtarum testimoniis confirmatur. Altera autem Ἀστερόπην habet pro Στερόπην.

145.

Cœlum stellis ornatum, ut ipsam totam obtegat,
Utque esset beatis Diis sedes tuta semper.
Genuit præterea montes altos, Dearum grata domicilia
Nympharum, quæ habitant per montes saltuosos.
Atque etiam infrugiferum pelagus peperit æstu furens,
Pontum, absque amore suavi. cæterum deinde
Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundos vortices habentem,
Cœumque, Creumque, Hyperionemque, Japetumque,
Theamque, Rheamque, Theminque, Mnemosynenque
Phœbenque aurea corona insignem, Tethynque amabilem.
Hos vero post natu minimus natus est Saturnus vafer,
Sævissimus inter liberos: floridum autem odio prosequebatur parentem.
Porro genuit & Cyclopes superbum cor habentes,
Brontenque, Steropenque & Argen forti animo præditum:
Qui Jovi & tonitru dederunt, & fabricarunt fulmen.
Qui sane per alia Diis similes erant,
Unus vero oculus media positus erat fronte.
Cyclopes vero illis nomen e re erat, eo quod ipsorum
Circularis oculus unicus inerat fronti;
Roburque & vires, & fraudes erant in operibus.
Alii rursum e Tellure & Cœlo prognati sunt,
Tres filii magni, & prævalidi, nefandi,

145. Κυκλοτερὴς.) Al. ἐὼν, al. ἔεν. patet autem legendum esse ἔας, pro ἇς per diæresin.

Κοττός τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Ἄπλαστοι· κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Ἰσχὺς δ' ἄπλατος, κρατερὴ, μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆι
Ἐξ ἀρχῆς. καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
Πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε,
Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
Οὐρανός· ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη,
Στεινομένη. δολίην δὲ κακὴν ἐπεφράσσατο τέχνην.
Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος,
Τεῦξε μέγα δρέπανον, καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν.
Εἶπε δὲ θαρσύνουσα φίλον τετιημένη ἦτορ·
Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀτασθάλου, αἴκ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι, πατέρος γε κακὴν τισαίμεθα λώβην
Ὑμετέρου. πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἕλεν δέος, οὐδέ τις αὐτῶν
Φθέγξατο. θαρσήσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Ἂψ αὖτις μύθοισι προσηύδα μητέρα κεδνήν.
Μῆτερ, ἐγώ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
Ἔργον. ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
Ἡμε-

Cottusque, Briareusque, Gygesque, superba proles.
Quorum centum quidem manus ab humeris prorumpebant
Inaccessæ: capita vero unicuique quinquaginta
Ex humeris prognata erant super robustos artus.
Robur autem immensum, validum, ingenti in statura.
Quotquot enim Tellure & Cælo procreati sunt,
Potentissimi filiorum, a suo infestabantur parente
Ab initio. & horum quidem ut quisque primum nascebatur,
Omnes occultabat, & in lucem non emittebat,
Terræ in latebris: malo autem oblectabatur opere
Cælum. ipsa vero intus ingemiscebat Terra vasta,
Dolens: dolosam vero malamque excogitavit artem.
Statim vero cum procreasset genus cani ferri,
Fabricavit magnam falcem, edixit vero caris liberis.
Dixit autem animum addens, caro mærens corde:
Filii mei & patris nefarii, si volueritis
Parere, patris malam ulciscemur contumeliam
Vestri. prior enim sæva machinatus est opera.
Sic dixit: illos vero omnes invasit metus, neque quispiam illorum
Locutus est. confirmato animo tandem magnus Saturnus versutus
Rursus verbis compellavit matrem venerandam:
Mater, ego certe hoc in me recipiens peragam
Facinus. patrem enim detestabilem nihil curo

Ἡμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὣς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ. ἐνέθηκε δὲ χερσὶ
Ἅρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ᾽ ὑπεθήκατο πάντα.
Ἦλθε δὲ Νύκτ᾽ ἐπάγων μέγας Οὐρανός· ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο· καί ῥ᾽ ἐτανύσθη
Πάντῃ· ὁ δ᾽ ἐκ λοχεοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην,
Μακρὴν, καρχαρόδοντα· φίλου δ᾽ ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε, πάλιν δ᾽ ἔῤῥιψε φέρεσθαι
Ἐξοπίσω· τὰ μὲν οὔτι ἐτώσια ἔκφυγε χειρός·
Ὅσσαι γὰρ ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
Πάσας δέξατο Γαῖα. περιπλομένων δ᾽ ἐνιαυτῶν,
Γείνατ᾽ Ἐρίννυς τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γίγαντας,
Τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ᾽ ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
Νύμφας θ᾽ ἃς Μελίας καλέουσ᾽ ἐπ᾽ ἀπείρονα γαῖαν.
Μήδεά θ᾽, ὡς τὸ πρῶτον ἀποτμήξας ἀδάμαντι
Κάββαλ᾽ ἐπ᾽ Ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ Πόντῳ·
Ὣς φέρετ᾽ ἀμπέλαγος πουλὺν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λευκὸς
Ἀφρὸς ἀπ᾽ ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο· τῷ δ᾽ ἔνι κούρη
Ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
Ἔπλετο. ἔνθεν ἔπειτα περίῤῥυτον ἵκετο Κύπρον.

Ἐκ

Nostrum. prior enim sæva meditatus est opera.
Sic dixit: gavisa est autem valde animo Tellus ingens.
Collocavit autem ipsum celans in insidiis: indidit vero manui
Falcem asperis dentibus: dolo autem instruxit omni.
Venit autem Noctem adducens magnum Cœlum: undique vero Telluri
Flagrans desiderio concubitus incumbebat, & sane extensus est
Passim. ex insidiis autem filius petiit manu
Sinistra, dextra vero immanem cepit falcem,
Longam, asperos dentes habentem, suique genitalia patris
Festinanter demessuit, rursumque abjecit ut ferrentur
Pone. illa quidem non incassum elapsa sunt manu:
Quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
Omnes suscepit Terra. circumvolutis autem annis,
Produxit Erinnyasque validas, magnosque Gigantes,
Armis nitentes, longas hastas manibus tenentes:
Nymphasque, quas Melias vocant super immensam terram
Testesque, postquam ut prius (scil. dictum) resecuit ferro,
Projecit e continenti undis agitatum in pontum.
Sic ferebantur per pelagus longo tempore: circumcirca vero alia
Spuma ab immortali corpore oriebatur: in ea autem puella
Innutrita est: primum vero ad Cythera divina
Vehebatur, inde tum circumfluam pervenit ad Cyprum.

Pro-

Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός. ἀμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. τὴν δ' Ἀφροδίτην,
Ἀφρογενῆ τε θεὰν, καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ
Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις.
Κυπρογενῆ δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
Ἠδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη
Τῇ δ' Ἔρος ὡμάρτησε, καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλὸς,
Γεινομένῃ τὰ πρῶτα θεῶν τ' ἐς φῦλον ἰούσῃ.
Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἡ δὲ λέλογχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε,
Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.

Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν,
Παῖδας νεικείων μέγας Οὐρανὸς, οὓς τέκεν αὐτός.
Φάσκε δὲ, τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.
Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
Καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὕπνον· ἔτικτε δὲ φῦλον Ὀνείρων,
Οὔτινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.
Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν.
Ἑσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο

Χρύ-

209. Φάσκε.) Τιταίνοντας quidam exponunt *nocentes.*

Prodiit vero veneranda formosa Dea: circum vero herba
Pedibus sub mollibus crescebat: Aphroditem autem ipsam,
Spuma prognatam Deam, & decoram pulchris sertis Cytheream,
Nominant tam Dii quam homines: eo quod in spuma
Nutrita fuit: Cythereamautem, quod appulit Cythera:
Cyprigenam vero, quod nata sit undosa in Cypro:
Atque amantem genitalia, quia ex genitalibus emersit.
Hanc vero Amor comitatus est, & Cupido sequebatur pulcher.

Natam primum, & Deorum ad cœtum euntem.
Hunc vero ab initio honorem habet, atque sortita est
Sortem inter homines & immortales Deos,
Virgineas confabulationes, & risus, & deceptiones,
Oblectationemque suavem, & amicitiam, blanditiasque.

Illos vero pater Titanas cognomento vocabat,
Filios objurgans magnus Cœlus, quos genuit ipse.
Dictabat porro, festinantes ex protervia magnum patrasse
Facinus, cujus deinceps ultio in posterum futura sit.
Nox præterea peperit odiosum Fatum, & Parcam atram,
Et Mortem: peperit etiam Somnum, peperit vero agmen Somniorum:
Quæ nulli mixta Dea peperit Nox obscura.
Rursum postea Momum, & Ærumnam dolore plenam,
Hesperidesque, quibus mala ultra inclytum Oceanum

Aurea

centes. sed judicet lector, num potior sit interpretatio *extendentes*, scilicet manum.

Χρύσεα καλὰ μέλουσι, φέροντά τε δένδρεα καρπόν.
Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵτε βροτοῖσι
Γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε, κακόν τε,
Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι,
Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρὶν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν ὅστις ἁμάρτῃ.
Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
Νὺξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε, καὶ Φιλότητα,
Γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,
Λήθην τε, Λιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,
Νείκεά τε, ψευδέας τε Λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν·
Ὅρκον θ', ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ.
Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος· οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν.
Αὖτις δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητὼ καλλιπάρῃον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήρατα τέκνα θεάων

Πόν-

240. Μεγήριτα.) Alii legunt μεγήρατα τέκνα, id est, μεγάλας

Aurea pulchra curæ sunt, ferentesque arbores fructus,
Et fatales Deas, & Parcas genuit immites,
Clothoque, Lachesinque & Atropon: quæ mortalibus
Nascentibus dant habendum bonumque malumque,
Quæque hominumque Deorumque delicta persequentes,
Nunquam desinunt Deæ a vehementi ira,
Priusquam illi rependerint malam ultionem, quisquis peccarit.
Peperit præterea & Nemesin, cladem mortalibus hominibus,
Nox perniciosa: post hanc Fraudem enixa est, & Concubitum,
Seniumque noxium, & Contentionem peperit pertinacem.
Cæterum Contentio odiosa peperit quidem Laborem molestum,
Oblivionemque, Famemque, & Dolores lacrymabiles,
Pugnasque, Cædesque, Prœliaque, Stragesque virorum,
Jurgiaque, mendacesque Sermones, Disceptationesque,
Legum contemtum, Noxamque, familiares inter sese:
Juramentumque quod plurimum terrestres homines
Lædit, quando quispiam volens pejeraverit:
Nereumque alienum a mendacio, & veracem genuit Pontus,
Maximum natu filiorum: sed vocant senem,
Eo quod verus atque placidus: nec juris & æqui
Obliviscitur, sed justa & mansueta consilia novit.
Deinde rursum Thaumantem magnum & fortem Phorcyn,
Terræ commistus, & Ceto formosam,
Eurybiamque, ferreum in pectore animum habentem.
Ex Nereo porro prognatæ sunt perquam amabiles filiæ Dearum

Ponto

μεγάλα, ἐπίῤῥητα, ἢ ὑπερηφανα τέκνα, διὰ τὸ κάλλος.

Πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ, καὶ Δωρίδος ἠϋκόμοιο,
Κούρης Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
Πρωτώ τ', Εὐκράτη τε, Σαώ τ', Ἀμφιτρίτη τε,
Εὐδώρη τε, Θέτις τε, Γαλήνη τε, Γλαύκη τε,
Κυμοθόη, Σπειώ τε, Θοὴ, Θαλίη τ' ἐρόεσσα,
Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, καὶ Ἀγαυὴ,
Πασιθέη τ', Ἐρατώ τε καὶ Εὐνείκη ῥοδόπηχυς,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Νησαίη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Πρωτομέδεια,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια,
Ἱπποθόη τ' ἐρόεσσα, καὶ Ἱππονόη ῥοδόπηχυς,
Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ,
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
Ῥεῖα πρηΰνει, καὶ ἐϋσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ·
Κυμώτ', Ἠϊόνη τε, ἐϋστέφανός θ' Ἁλιμήδη,
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδὴς, καὶ Ποντοπόρεια,
Λειαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομέδεια·
Πουλυνόμη τε, καὶ Αὐτονόη, καὶ Λυσιάνασσα,
Εὐάρνη τε φυήν τ' ἐρατὴ, καὶ εἶδος ἄμωμος·
Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δίη τε Μενίππη·
Νησώ τ', Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε, Προνόη τε·
Νημερτής θ', ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
Αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυῤῥείταο θύγατρα
Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην· ἡ δ' ὠκεῖαν τέκεν Ἶριν,
Ἠϋκόμους θ' Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται,

Ὠκείης

243. Πρωτώ τ'.) Quædam exemplaria habent Εὐκράτη.

Ponto in infructuoso, & ex Doride pulchra,
Filia Oceani ultimi fluvii,
Protoque, Eucrateque, Saoque, Amphitriteque,
Eudoraque, Thetisque, Galeneque, Glauceque,
Cymothoë, Spioque velox, Thaliaque jucunda,
Et Melita gratiosa, & Eulimene & Agave,
Pasitheaque, Eratoque, & Eunice roseis lacertis prædita,
Dotoque, Protoque, Pherusaque, Dynameneque,
Nesæaque, & Actæa, & Protomedia.
Doris, & Panope, & speciosa Galatea,
Hippothoëque amabilis, & Hippone roseis lacertis prædita,
Cymodoceque, quæ fluctus in obscuro ponto,
Et flatus vehementium ventorum, una cum Cymatolege,
Facile mitigat, & cum pulchros talos habente Amphitrite:
Cymoque, Ejoneque, pulchreque coronata Halimede,
Glauconomeque hilaris, & Pontoporia,
Liagoreque, & Euagore, & Laomedia:
Polynomeque, & Autonoë, & Lysianassa,
Euarneque tam indolis gratæ, quam inculpatæ formæ.
Et Psamathe decora corpore, divinaque Menippe:
Nesoque, Eupompeque, Themistoque, Pronoëque,
Nemertesque, quæ patris habet animum immortalis,
Hæ quidem ex Nereo inculpato procreatæ sunt
Filiæ quinquaginta, inculpata opera callentes.
Thaumas vero Oceani profundiflui filiam
Duxit Electram. hæc autem celerem peperit Irim,
Pulchricomasque Harpyias, Aëlloque, Ocypetenque,
Quæ ventorum flamina, & aves assequuntur

 Perni-

Ὠκείης πτερύγεσσι· μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.
Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπάρηος.
Ἐκ γενετῆς πολιὰς, τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοὶ, χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι,
Πεφρηδώ τ' εὔπεπλον, Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
Γοργούς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός· ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι.
Σθεινώ τε, Εὐρυάλη τε, Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.
Ἡ μὲν ἔην θνητὴ, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω
Αἱ δύο. τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης,
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς
Γένεθ'· ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλῃσιν.
Χ' ὡ μὲν ἀποπτάμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων,
Ἵκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει,
Βροντήν τε στεροπήν τε φέρων Διῒ μητιόεντι.
Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα,
Μιχθεὶς Καλλιρόη κούρη κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίη Ἡρακληείη,
Βουσὶ παρ' εἰλιπόδεσσι, περιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.
Ἠμα-

269. Μεταχρόνιαι.) In cœlum volabant: cœlum enim etiam χρόνον dici annotat Schol. Sed sunt, qui legant μεταχθόνιαι, ut sit relicta terra.

270.

Pernicibus alis. ſublimes enim feruntur.
Phorco poſt hæc Ceto Græas peperit formoſa.
A partu canas, quas ob id Græas vocant
Immortalesque Dii, humique incedentes homines.
Pephredoque pulchro peplo, Enyoque croceo peplo,
Gorgonesque, quæ habitant celebrem Oceanum,
In extrema parte ad occaſum: ubi Heſperides argutæ,
Sthenoque, Euryaleque, Meduſaque, gravia perpeſſa.
Ipſa erat mortalis, aſt aliæ immortales, & ſenio non obnoxiæ
Duæ: cum una concubuit cærulea cæſarie Neptunus
In molli prato & floribus vernis.
Ejus autem Perſeus caput cum amputaſſet,
Exiliit Chryſaor magnus, & Pegaſus equus.
Huic quidem cognomentum erat, quod Oceani apud fontes
Natus eſſet: hic, quod enſem aureum tenebat manibus ſuis.
Et ille quidem cum avolaſſet, relicta terra matre pecorum,
Pervenit ad immortales: Jovis vero in domo habitat,
Tonitruque & fulgur ferens Jovi prudenti.
Chryſaor porro genuit tricipitem Geryonem,
Mixtus Calliroæ filiæ nobilis Oceani.
Illum quidem armis exuit Hercules,
Boves apud flexipedes, circumflua in Erythia:

Die

270. Καλλιπ.) Al. καλλικάρηνος.

288. Μιχθεὶς.) Verſus hic in omnibus exemplaribus collocatus reperitur 9. verſ. ſuperius, poſt illum

Ἤματι τῷ, ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο,
Ὄρθρον τε κτείνας, καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα.
Σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Ἃ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἐοικὸς
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Σπῆϊ ἐνὶ γλαφυρῷ, θείην κρατερόφρον' Ἔχιδναν·
Ἥμισυ μὲν νύμφην ἑλικώπιδα, καλλιπάρηον,
Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε
Ποικίλον, ὠμηστὴν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης·
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω, κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἔχιδνα,
Ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήρατος, ἤματα πάντα.
Τῇ δὲ Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότητι,
Δεινόν θ', ὑβριστήν τ' ἄνεμον, ἑλικώπιδι κούρῃ.
Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη τέκετο κρατερόφρονα τέκνα·
Ὄρθρον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆϊ·
Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν,
Κέρβερον ὠμηστὴν, Ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον,
Πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε.

Τὸ

Ἐν μαλακῷ, cum tamen eo pertinere nullo modo possit. Nam tres tantum traduntur Gorgones, Stheno, Euryale, & Medusa, neque in his recensetur Calliroë. Quocirca nos, G. Canterum sequuti

Die illo cum boves egit latas frontes habentes
Tirynthum in sacram, mensus iter Oceani,
Orthroque interfecto, & bubulco Eurytione,
Stabulo in obscuro, ultra inclytum Oceanum.
Ipsa insuper peperit aliud mónstrum, ingens, nihil simile
Mortalibus hominibus, neque immortalibus Diis,
Specu in concavo; divinam animo infracto Echidnam:
Dimidio nympham, nigris oculis, pulchris genis,
Dimidio item ingentem serpentem, horrendumque magnumque,
Varium, crudivorum, divinæ sub cavernis terræ,
Illic vero ei specus est in imo, cava sub petra,
Procul ab immortalibusque Diis mortalibusque hominibus:
Ibi sane ei destinarunt Dii inclytas domos incolere.
Atque coërcebatur apud Syros sub terra tetra Echidna,
Immortalis nympha & senii expers, diebus omnibus.
Huic Typhaonem ajunt mixtum esse concubitu,
Vehementem & violentum ventum, nigris oculis decoræ puellæ.
Illa vero gravida facta, peperit fortes filios.
Orthrum quidem primo canem peperit Geryoni.
Iterum secundo edidit partu immensum, dirum,
Cerberum crudivorum, Plutonis canem magna voce,
Quinquaginta capitum, impudentemque fortemque.

quuti, versum illum huc transtulimus. Nam hoc cum historia plane convenit, quæ tota repetitur Κύρη δ' 'Ωκεανοῖο, supra in Aspide, vers. 142.

297. Σπῆι.) Alii rectius legunt

Τὸ τρίτον, Ὕδρην αὖτις ἐγείνατο λύγρ' εἰδυῖαν
Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄπλητον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληείῃ.
Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ
Ἀμφιτρυωνιάδης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
Ἡρακλέης, βουλῇσιν Ἀθηναίης Ἀγελείης.
Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινήν τε, μεγάλην τε, ποδώκεά τε, κρατερήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν, χαροποῖο λέοντος,
Ἡ δὲ χιμαίρης· ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος.
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Τὴν μὲν Πήγασος εἷλε, καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
Ἡ δ' ἄρα Φῖκ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
Ὄρθρῳ ὑποδμηθεῖσα· Νεμειαῖόν τε λέοντα,
Τόν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις,
Γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων, ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
Κοιρανέων Τρητοῖο, Νεμείης, ἠδ' Ἀπέσαντος·
Ἀλλά ἑ ἶς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.
Κητὼ δ' ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνα-

legunt σπέα, σπέος, ἔεος, τοῦ, antrum.

321. Χαροποῖο.) Χαροπὸς, lætitiam cordis vultu prodens. Peculiariter autem χρῶμα quoddam dicitur χάροπον & χαροποὶ, qui eo sunt præditi. Is color putatur esse cæsius vel cœruleus, vel etiam fulvus, ut

hic

Tertio, Hydram rursus genuit perniciosam
Lernæam, quam enutrivit Dea albis ulnis Juno,
Insatiabiliter indignans Herculi.
Ac illam quidem Jovis filius occidit sævo ferro
Amphitryoniades, cum bellicoso Iolao,
Hercules, ex consiliis Minervæ Ageleæ.
Tum ipsa Chimæram peperit, spirantem terribilem ignem,
Trucemque, magnamque, pernicemque, validamque,
Illius erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
Alterum capellæ: tertium vero serpentis robusti draconis.
Ante leo, pone vero draco, in medio autem capra,
Horrende efflans ignis vim ardentis.
Hanc quidem Pegasus occidit, & strenuus Bellerophontes;
Illa sane Sphingem exitialem peperit, Cadmeis perniciem,
Ab Orthro subacta: Nemeæumque leonem,
Quem Juno cum enutrivisset, Jovis veneranda uxor,
In locis fertilibus collocavit Nemeæ, cladem hominibus,
Ibi sane hic commorans, damna intulit hominibus,
Imperans Treto, Nemeæ, atque Apesanti.
Sed ipsum robustus domuit Hercules.
Ceto vero minimum natu, cum Phorcyne concubita mixta,

hic pro fulvo leone sumitur.

326. * Φῖκ') Antea legebatur Σφίγγ'. Sed Scholiastes docet, quondam lectum fuisse, Φῖκ' ὀλοὴν, quod explicat σφίγγα ὀλοήν. conf. Græevium ad h. l. pluribus hanc lectionem vindicantem. K.

Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.
Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυος γένος ἐστί.
Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας,
Νεῖλον τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
Φᾶσίν τε, Ῥῆσον τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην,
Νέσσον τε, Ῥόδιόν θ', Ἁλιάκμονά θ', Ἑπτάπορόν τε
Γρήνικόν τε, καὶ Αἴσηπον, θεῖον τε Σιμοῦντα,
Πηνειόν τε, καὶ Ἕρμον, ἐΰῤῥείτην τε Κάϊκον,
Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθένιόν τε.
Εὔηνόν τε, καὶ Ἄρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἳ κατὰ γαῖαν
Ἄνδρας κουρίζουσιν, Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς· ταύτην δὲ Διὸς παρὰ μοῖραν ἔχουσι,
Πειθώ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρη τε,
Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίη θεοειδής,
Ἱππώ τε, Κλυμένη τε, Ῥοδία τε, Καλλιρόη τε,
Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυῖά τε, Πασιθόη τε,
Πληξαύρη τε, Γαλαξαύρη τε, ἐρατή τε Διώνη,
Μηλόβοσίς τε, Θόη τε, καὶ εὐειδὴς Πολυδώρη,
Κερκηίς τε φυὴν ἐρατὴ, Πλουτώ τε βοῶπις,
Περσηίς τ', Ἰάνειρά τε, Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε,

Πε-

345. Εὔηνον.) In nonnullis exemplaribus est Ἀλδίσκος, pro Ἄρδησκος.

356. Ἀκάστη.) Ab ἀκάζω acuo, accentus retrahitur, discriminis causa, ἀκαστὸς, ἡ, ὸν, sic ἐραστὸς amabilis: at quum est nomen viri, retrahi-

Peperit gravem ſerpentem, qui obſcuræ in latibulis terræ
Finibus in amplis prorſus aurea mala cuſtodit.
Hoc quidem Cetus & Phorcynis genus eſt.
Tethys autem Oceano flumina peperit vorticoſa,
Nilumque, Alpheumque, & Eridanum profundos vortices habentem
Strymonem, Mæandrumque, & Iſtrum pulchrifluum,
Phaſinque, Rheſumque, Acheloium limpidum,
Neſſumque, Rhodiumque, Haliacmonemque, Heptaporumque
Granicumque, & Æſepum, divinumque Simoënta,
Peneumque, & Hermum, amœneque fluentem Caicum,
Sangariumque magnum, Ladonemque, Partheniumque,
Euenumque, & Ardeſcum, divinumque Scamandrum.
Peperit quoque filiarum ſacrum genus, quæ per terram
Viros a teneris educant, una cum Apolline rege,
Et fluminibus: hanc vero a Jove ſortem habent,
Pithoque, Admeteque, Jantheque, Electraque,
Dorisque, Prymnoque, & Urania forma Deam referens,
Hippoque, Clymeneque, Rhodiaque, Calliroëque,
Zeuxoque, Clythieque, Idyiaque, Paſithoëque,
Plexaureque, & Galaxaure, amabilisque Dione,
Melohoſisque, Thoëque, & venuſta Polydora,
Cerceisque indole amabilis, Plutoque magnis oculis,
Perſeisque, Janiraque, Acaſteque, Xantheque,

trahitur accentus, Ἔραστος, Rom. XVI, 23. vel ab ἄκαστος, η, ον, non ornatus, κάζω, orno. Joh. Tzetzes: ἀκάστη, ἡ θεραπεία, ſanatio, ἀκέομαι, medeor. ἀκεστὴς, ȣ, ὁ, Medicus. Verum primum Etymon convenientiꝰ videtur.

363.

Πετραίη τ' ἐρόεσσα, Μενεσθώ τ', Εὐρώπη τε,
Μῆτίς τ', Εὐρυνόμη τε, Τελεσθώ τε κροκόπεπλος.
Κρισίη τ', Ἀσίη τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ·
Εὐδώρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρώ, Ὠκυρόη τε·
Καὶ Στὺξ, ἣ δὴ σφέων προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Αὗται δ' Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
Πρεσβύταται κοῦραι. πολλαί γε μέν εἰσι καὶ ἄλλαι·
Τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι,
Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,
Υἱέες Ὠκεανοῦ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς·
Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνίσπειν·
Οἳ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν οἳ ἂν περιναιετάωσι.
Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠώ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Ἀθανάτοις τε θεοῖς τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Γείναθ', ὑπευνηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.
Κρίῳ δ' Εὐρυβίη τίκτεν, φιλότητι μιγεῖσα,
Ἀστραῖόν τε μέγαν, Πάλλαντά τε, δῖα θεάων,

Πέρ-

363. *Πρεσβύταται.) Redditur: *majores natu.* male. πρεσβύταται, h. l. sunt *maxime venerandæ, præstantissimæ.* Sæpe eo sensu apud Poëtas imprimis ea vox. Homer. Ἰλιαδ. δ. v. 59.

Καὶ μὲ πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.

Ubi Scholia recte, ἐντιμοτάτην. & sic Ὀδυσσ. N. v. 142. aliisque locis multis. Interpretes sæpe in ea voce sunt lapsi. K.

370.

Petræaque lepida, Meneſthoque, Europaque,
Metisque, Eurynomeque, Teleſthóque croceo peplo:
Criſieque, Aſiaque & amabilis Calypſo:
Eudoreque, Tycheque, & Amphiro, Ocyroëque:
Et Styx, quæ ipſarum excellentiſſima eſt omnium.
Atque hæ Oceano & Tethyde prognatæ ſunt,
Præſtantiſſimæ filiæ. multæ quidem ſunt & aliæ.
Ter mille enim ſunt pulchræ filiæ Oceani,
Quæ ſanè diſperſæ terram, & profunditates lacus,
Paſſim pariter incolunt, Dearum ſplendida proles.
Tot rurſus alii fluvii cum ſtrepitu fluentes,
Filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
Quorum nomina difficile omnium mortalem virum proloqui:
Sed ſinguli noverunt, quicunque circumhabitant.
Thia præterea Solemque magnum, lucentemque Lunam,
Auroramque, quæ omnibus terreſtribus lumen præbet,
Immortalibusque Diis qui cœlum latum tenent,
Genuit, congreſſa cum Hyperione in concubitu.
Crio autem Eurybia peperit, per amorem mixta,
Aſtræumque magnum, Pallantemque, præſtantiſſima Dearum,

Per-

370. Οἱ δὲ ἕκαστοι.) Legitur etiam ὅσοι περιναιετάωσι.

375. Κρίῳ.) Omnino legendum eſt & corrigendum, Κρείῳ δ' Εὐρυβίη: ut ſit ſenſus, Eurybiam peperiſſe Creo &c. Nam vir Creus recenſetur ſupra in catalogo filiorum Cæli & Terræ, verſ. 134. Eurybiæ autem mulieris ſit mentio, v. 239. ubi Εὐρυβίη ex Ponto, & terra prognata dicitur. Porro in hoc verſu

pro

Πέρσην θ', ὃς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσιν.
Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον, ἐν φιλότητι θεῷ θεὰ εὐνηθεῖσα.
Τοὺς δὲ μετ' ἀστέρα τίκτεν Ἑωσφόρον ἠριγένεια,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.
Στὺξ δὲ τέκ' Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, Πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι,
Καὶ Κράτος, ἠδὲ Βίην, ἀριδείκετα γείνατο τέκνα,
Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη,
Οὐδ' ὁδὸς, ὅππῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει.
Ἀλλ' αἰεὶ παρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.
Ὣς γὰρ ἐβούλευσε Στὺξ ἄφθιτος, Ὠκεανίνη,
Ἤματι τῷ, ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Εἶπε δ', ὃς ἂν μετὰ εἷο θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
Μή τιν ἀποῤῥαίσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον
Ἑξέμεν, ἣν τοπάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' ἔφαθ', ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν ᾗ θέμις ἐστί.
Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στὺξ ἄφθιτος, Ὀλυμπόν δε
Σὺν σφοῖσι παίδεσσι, φίλου διὰ μήδεα πατρός.
Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.

Αὐτὴν

pro τίκτεν, legitur etiam τέκεν ἐν φιλότητι.

377. Πέρσην θ'.) Legitur etiam ὃς πάσαισι.

379. Ἀργέστην.) Alias λαιψηροκέλευθον.

393. Μή τιν.) Ἀποῤῥαίσειν

Persenque, qui etiam omnes præcellebat peritia.
Astræo vero Aurora ventos peperit validos,
Celerem Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum, in amore cum Deo Dea congressa.
Post hos vero Aurora stellam genuit Luciferum mane-genita,
Astraque fulgentia, quibus cœlum cinctum est.
Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
Zelum & Nicen, formosam in ædibus,
Et Robur, atque Vim, præclaros genuit filios.
Quibus non est seorsim a Jove domus, nec ulla sedes,
Neque via, qua non illis Deus præit:
Sed semper apud Jovem graviter tonantem sedem habent.
Sic enim consuluit Styx incorruptibilis, Oceani filia,
Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
Immortales vocavit Deos ad altum cœlum.
Dixit autem, quod quisquis una secum Deorum contra Titanes pugnet,
Nulli se ademturum præmia, sed honorem quemque
Habiturum, quem antea inter immortales Deos.
Illum etiam dixit, qui honoris expers fuerit sub Saturno & immunis,
Ad honores ac præmia provecturum, ut fas est.
Venit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
Cum suis filiis cari per consilia patris.
Ipsam vero Jupiter honoravit, eximia quoque dona dedit.

Ipsam

σαν reposuimus pro ἀπο-ῥῆσαν, Hesychium secuti. Videtur autem hic capi vox illa pro vi spoliare, vel simpliciter pro adimere. Sunt tamen, qui malunt pro *carere* accipere.

438.

Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑοὺς μεταναιέτας εἶναι.
Ὡς δ' αὔτως πάντεσσι διαμπερὲς, ὥσπερ ὑπέστη,
Ἐξετέλεσσ'· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ, ἠδὲ ἀνάσσει.
Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν.
Κυσσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι,
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεὶ,
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.
Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἥν ποτε Πέρσης
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε. πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' Οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,
Ἀθανάτοις τε Θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα.
Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἕρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
Κικλήσκει Ἑκάτην· πολλή τέ οἱ ἕσπετο τιμὴ
Ῥεῖα μάλ', ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς·
Καί τε οἱ ὄλβον ὀπάζοι· ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστιν.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἁπάντων.
Οὐδέ τί μιν Κρονίδης ἐβιήσατο, οὐδέ τ' ἀπηύρα
Ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῆσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν·
Ἀλλ' ἔχει ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός·

Ipsam enim constituit Deorum magnum ut sit juramentum,
Filii autem diebus omnibus sui cohabitatores ut sint.
Similiter etiam omnibus prorsus, sicuti pollicitus erat,
Perfecit: ipse autem præpotens est, atque regem agit.
Phœbe porro Cœi peroptabilem venit ad lectum.
Gravida vero facta deinde Dea Dei in concubitu,
Latonem cæruleo peplo peperit blandam semper,
Mitem hominibus atque immortalibus Diis,
Suavem ab initio, in primis hilarem intra Olympum.
Genuit insuper Asteriam claram, quam olim Perses
Duxit in amplam domum, cara ut esset uxor.
Illa autem gravidata Hecaten peperit, quam super omnes
Jupiter Saturnius honoravit: dedit vero ei splendida dona,
Potestatem ut habeat terræque & infrugiferi maris.
Imo etiam stelligero a Cœlo sortita est honorem,
Immortalibusque Diis honorata est maxime.
Etenim nunc quando alicubi aliquis terrestrium hominum
Faciens sacra fausta secundum patrios mores expiat,
Invocat Hecatem: ingens vero eum sequitur honor
Facillime, cujus benevola Dea suscipit preces:
Et illi divitias largitur; nam facultas ipsi adest.
Quotquot enim Terra Cœloque prognati sunt,
Et honorem sorte acceperunt, istorum habet sortem omnium.
Neque quicquam ipsi Saturnius per vim ademit, neque privavit
Eorum, quæcunque sortita est Titanas inter priores Deos.
Sed habet sicut prius ab initio facta est distributio.

Nec

Οὐδ' ὅτι μουνογενὴς, ἧσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
Καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ, ἠδὲ θαλάσσῃ.
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν.
Ὧι δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν,
Ἔν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ὃν κ' ἐθέλησιν.
Ἡ δ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται
Ἀνέρες, ἔνθα θεὰ παραγίνεται οἷς κ' ἐθέλησι,
Νίκην προφρονέως ὀπάσαι καὶ κῦδος ὀρέξαι,
Ἔν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει.
Ἐσθλὴ δ' αὖθ' ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν,
Ἔνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίνεται ἠδ' ὀνίνησι.
Νικήσας δὲ βίῃ καὶ κάρτεϊ, καλὸν ἄεθλον
Ῥεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει.
Ἐσθλὴ δ' ἱππήεσσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλησι,
Καὶ τοῖς οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται,
Εὔχονται δ' Ἑκάτῃ, καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ,
Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδρὴ θεὸς ὤπασε πολλήν,
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξειν,
Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
Ποίμνας τ' εἰροπόκων γ' ὀΐων, θυμῷ γε θέλουσα.
Ἐξ ὀλίγων βριάει, κὰκ πολλῶν μείονα θῆκεν.
Οὕτω τοι καὶ μουνογενὴς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα,
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἳ μετ' ἐκείνην

Ὀφθαλ-

438. Ῥεῖα.) Quidam malunt, φέρει χαίρων τε, τοκεῦσι δὲ κῦδος.

450. * Κουροτρόφον, οἵ) Illud οἳ non habere videtur,

Nec quia unigenita, minorem Dea sortita est honorem,
Et potestatem tam in terra ac cœlo, quam in mari:
Sed insuper multo magis, quoniam Jupiter honorat ipsum.
Cui vero vult, magnifice præsto est, atque juvat,
Inque concione inter homines eminet, quem scilicet voluerit.
Atque quando ad bellum perdens viros armantur
Viri, tum Dea adest quibus voluerit,
Victoriam prompte ut præbeat, & laudem porrigat.
Inque judicio reges apud venerandos sedet.
Bona insuper quando viri in certamine colluctantur;
Ibi Dea & illis præsto est, atque juvat.
Qui vero vicerit virtute & robore, pulchrum præmium
Facile fert, lætusque parentibus gloriam dat.
Bona item equitibus adesse, quibus voluerit:
Et his, qui glaucum mare *tempestuosum exercent,*
Votaque faciunt Hecatæ, & valde sonanti Neptuno.
Facile etiam prædam inclyta Dea dedit copiosam,
Facile vero abstulit apparentem, volens saltem animo.
Bona præterea in stabulis cum Mercurio pecus augere,
Armentaque boum, gregesque, & greges magnos caprarum,
Gregesque lanigerarum ovium, animo certe volens,
Ex paucis copiosos facit, & ex multis pauciores reddit.
Adeo sane licet unigenita ex matre existens,
Omnibus inter Deos honorata est muneribus,
Fecit autem ipsam Saturnius alumnam juvenum, qui post ipsam

Oculis

tur, quo referatur. Sed notent tirones referri ad κᾶροι, quod inclusum est in τῷ κα-ροτρόφον, idem enim est ac si dixisset τρόφον κάρων. KREBS.

O

Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδερκέος Ἠοῦς.
Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος· αἵδε τε τιμαί.
Ῥεία δ' ὑποδμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
Ἑστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
Ἴφθιμόν τ' Ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων· καὶ ἐρίκτυπον Ἐννοσίγαιον,
Ζῆνά τε μητιόεντα θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο.
Τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν οὐρανιώνων
Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν.
Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Τῷ ὅγε οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
Παῖδας ἑοὺς κατέπινε. Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
Τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Μῆτιν συμφράσσασθαι, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐριννῦς πατρὸς ἑοῖο
Παίδων, οὓς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο,
Καί οἱ πεφραδέτην ὅσαπερ πέπρωτο γενέσθαι
Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ καὶ υἱέϊ καρτεροθύμῳ·

Πεμ-

Oculis aspexerunt lumen multa contuentis Auroræ.
Sic ab initio nutriens filios: atque hi sunt honores.
Rhea autem compressa a Saturno, peperit illustres liberos,
Vestam, Cererem, & Junonem aureis calceamentis gaudentem,
Fortemque Plutonem, qui sub terra domos incolit,
Immite cor habens, & valde sonantem Neptunum,
Jovemque sapientem, Deorum patrem atque hominum,
Cujus & a tonitru concutitur lata terra.
Atque istos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicunque
Ex utero sacro matris ad genua venerat:
Hæc agitans, ne ullus clarorum filiorum Cœli
Alius inter Immortales haberet regium decus.
Audierat enim ex Terra, & Cœlo stellis micante,
Quod sibi fatale esset proprio a filio domari,
Quantumvis robusto existenti, Jovis magni per consilia.
Ideoque hic non vanam speculationem habuit, sed insidias struens
Filios suos devorabat: Rheam autem tenebat luctus gravis.
Sed quando jam Jovem erat Deorum patrem atque virorum
Paritura, jam tum charis supplicabat parentibus
Suis, Terræque, & Cœlo stellato,
Consilium ut suggererent, quo pacto clam pareret
Filium charum, possetque ulcisci furias patris sui
Contra filios, quos devorabat ingens Saturnus versutus.
Illi vero filiæ dilectæ auscultarunt & morem gesserunt,
Et ei commemorarunt, quæcunque fatis constitutum esset fieri
Circa Saturnum regem, & filium magnanimum.

Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι
Ζῆνα μέγαν. τὸν μέν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
Κρήτη(ἐν) εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναί τε.
Ἔνθα μὲν ἷκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Πρώτην ἐς Λύκτον· κρύψεν δέ ἑ χερσὶ λαβοῦσα
Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Αἰγαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι.
Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ.
Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδὺν,
Σχέτλιος· οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσσω
Ἀντὶ λίθου ἑὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
Λείπεθ', ὅ μιν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ἐξελάαν, ὁ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.
Καρπαλίμως δ' ἄρ ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Ηὔξετο τοῖο ἄνακτος· ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθεὶς,
Ὃν γόνον ἂψ ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παιδὸς ἑοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον, πύματον καταπίνων.
Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῖο,
Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
Οὐρα-

480. Κρήτῃ.) Judicet lector, num recte additum sit

Miserunt autem in Lyctum, Cretæ ad pinguem tractum,
Cum minimum natu filiórum esset paritura,
Jovem magnum. hunc quidem ipsi suscepit Terra vasta
In Creta lata ad educandum & enutriendum.
Tum quidem pervenit ferens celerem per noctem nigram,
Primum ad ipsum Lyctum: abscondit autem ipsum manibus prehensum
Antro in excelso, divinæ sub latebris terræ,
Aigæo in monte denso sylvoso.
Huic autem fasciis involutum magnum lapidem in manus dedit
Cœli filio præpotenti, Deorum priori regi.
Quem tum arreptum manibus suam condidit in alvum,
Miser; nec cogitavit animo quod sibi in posterum
Pro lapide suus filius invictus & securus
Superesset, qui ipsum mox esset vi & manibus domitum
Ex honore expulsurus, ipseque immortalibus esset imperaturus.
Celeriter autem deinde robur & fortia membra
Crescebant illius regis: revoluto autem anno,
Terræ consilio astuto circumventus,
Suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,
Victus artibus ac vi filii sui.
Primum vero evomuit lapidem, ultimo devoratum.
Illum quidem Jupiter firmiter defixit in terram spaciosam
Pytho in divina, in anfractu Parnassi,
Monumentum ut sit inposterum, miraculum mortalibus hominibus.
Solvit vero patruos noxis a vinculis

493. Ηὔξετο.) Nonnulli codices habent ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν.

503.

Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσιν,
Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων,
Δῶκαν δὲ βροντὴν, ἠδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Καὶ στεροπήν· τὸ πρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκεύθει.
Τοῖς πίσυνος, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν.
Ἡδέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποίκιλον, αἰολόμητιν· ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα,
Ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσι.
Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα
Παρθένον. ὑβριστὴν δὲ Μενοίτιον εὐρύοπα Ζεὺς
Εἰς ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ,
Εἵνεκ' ἀτασθαλίης τε καὶ ἠνορέης ὑπερόπλου.
Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης
Πείρασιν ἐν γαίης, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι.
Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεύς.
Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.
Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὅ γ' ἧπαρ
Ἤσθιεν ἀθάνατον· τὸ τ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντη
Νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.

503. Οἵ οἱ.) Pro ἀπεμνήσαντο legitur & ἐπεμνήσαντο.

Cœligenas, quod vinxerat pater ex amentia.
Qui ipſi retulerunt gratiam beneficiorum,
Dederuntque tonitru, atque candens fulmen,
Et fulgur; quæ antea immanis terra occultaverat:
Quibus confiſus, mortalibus atque immortalibus imperat.
Puellam porro Japetus pulchram Oceanidem
Duxit Clymenen, & eundem lectum conſcendit.
Ipſa vero ei Atlantem magnanimum peperit filium:
Peperit præterea gloria præſignem Menœtium, atque Prometheum
Varium, verſipellem: ſtultumque Epimetheum,
Qui noxa ſtatim ab initio fuit hominibus inventoribus rerum.
Primus enim Jovis fictam ſuſcepit mulierem
Virginem. Flagitioſum vero Menœtium late videns Jupiter
In Erebum detruſit, feriens ardente fulmine,
Propter improbitatem & fortitudinem inſolentem.
Atlas vero cælum latum ſuſtinet dura ex neceſſitate,
Finibus in terræ, e regione Heſperidum argutarum
Stans, capiteque & indefeſſis manibus.
Hanc enim ipſi ſortem deſtinavit prudens Jupiter.
Ligavit vero firmiſſimis compedibus Promethea verſutum,
Vinculis duris mediam per columnam adigens.
Et ei aquilam immiſit expanſis alis: cæterum hæc hepar
Comedebat immortale: quin ipſum creſcebat tantum ubique
Noctu, quantum toto die ediſſet extentas alas habens avis.

Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκεν
Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων·
Οὐκ ἀέκητι Ζηνὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
Πλεῖον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
Ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν.
Καί περ χωόμενος, παύσθη χόλου, ὃν πρὶν ἔχεσκεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ, θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμενος προὔθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ.
Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
Ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοίρας.
Ὣς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
Ἦ κ' ἐπιμειδήσας (δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης)
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων,
Τῶν δ' ἕλευ ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.

Φῆ

532. * Ταῦτ' ἄρ'.) In his duobus verſibus ταυτολογία eſt maxime ingrata, eamque ob cauſam Guietus priorem verſum ſuppoſititium putat. Robinſonius ex codice quodam exhibet locum ita, ut duo verſus in unum coaleſcant.

Ταῦτ'

Hunc quidem Alcmenæ formoſæ fortis filius
Hercules occidit, malam veró peſtem profligavit
Ab Japetionida, & liberavit ab ægritudine:
Non invito Jove Olympio in alto imperante,
Quo Herculis Thebis geniti gloria eſſet
Major etiam quam antea ſuper terram multos paſcen-(tem.
Ob id itaque veneratus honorabat præclarum filium.
Et licet ſuccenſens, remiſit iram, quam prius habuerat,
Eo quod contendiſſet conſilio cum præpotente Jove.
Etenim quando diſceptabant inter ſe Dii mortalesque homines
Meconæ, ibi tum magnum bovem volente animo
Diviſum propoſuit, Jovis mentem fallens.
Nam hac quidem parte carneſque & inteſtina cum pin-(gui adipe
In pelle depoſuit, tegens ventre bovino:
In altera rurſum oſſa alba bovis doloſa arte
Rite diſponens recondidit, tegens candida arvina.
Jamque tum ipſum allocutus eſt pater hominumque Deorumque:
Japetionida omnium illuſtriſſime regum,
O amice, quam inique partitus es portiones!
Sic dixit cum carpens Jupiter perpetua conſilia ſciens.
Hunc viciſſim alloquutus eſt Prometheus vafer,
Tacite arridens: (doloſæ autem non immemor erat artis)
Jupiter glorioſiſſime, maxime Deorum ſempiternorum,
Harum elige utram tibi in pectoribus animus ſuadet.

Ταῦτ' ἄρ' ἀζόμενος παύθη χόλον, ὅν πρὶν ἐπᾶχεν. Quo facto ταυτολογία tollitur. K.

537. Δασσάμενος.) Finis hujus verſus ſic legitur in Ald. & Flor. edition. Ζηνὸς νόον ἐξαπατίσκων. ubi Ζηνὸς nullo modo ferri poteſt. de ἐξα-

Φῆ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Γνῶ ῥ', οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν·
Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν. ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ.
Χώσατο δὲ φρένας· ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Ὡς ἴδεν ὀςέα λευκὰ βοὸς, δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίουσ' ὀςέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν,
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἰαπετιονίδη, πάντων περὶ μήδεα εἰδὼς,
Ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπιλήθεο τέχνης.
Ὣς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Ἐκ τούτου δ' ἤπειτα δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο,
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
Ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.
Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισι.
Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.

Ζῶ-

ἐξαπατίσκω autem (quod tanquam ab ἐξαπατάω deductum

Dixit ſane doloſa cogitans. Jupiter autem æterna conſilia ſciens
Cognovit certe nec ignoravit dolum: mala autem concipiebat animo
Adverſus homines mortales, quæ & perficienda erant.
Manibus vero hic utrisque ſuſtulit album adipem.
Iraſcebatur autem mente: ira vero ejus occupabat animum,
Ut vidit oſſa alba bovis, doloſa arte.
Ex illo tempore Diis ſuper terram genus hominum
Adolent oſſa alba odoratis in aris.
Hunc autem valde indignatus allocutus eſt nubicogus Jupiter:
Japetionida, ſuper omnes ſapiens,
O amice, nondum ſane doloſæ oblitus es artis.
Sic dixit ira percitus Jupiter æterna conſilia ſciens.
Ex illo tempore deinceps doli memor ſemper,
Non dabat miſeris ignem inſatiabilem
Mortalibus hominibus, qui ſuper terram habitant.
Sed ipſum decepit egregius filius Japeti,
Furatus indomiti ignis eminus apparentem ſplendorem
In concava ferula. momordit vero imo animo
Jovem in alto tonantem, & ad iram ipſius animus commotus eſt,
Ut vidit inter homines ignis longe apparentem ſplendorem.
Protinus autem pro igne ſtruxit malum hominibus.
Et terra enim conformavit perquam celebris Vulcanus
Virginis pudicæ ſimulacrum, Saturnii conſilio.
Cinxit

ductum videtur) lectori judicium relinquimus.

576.

Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργυφέϊ ἐσθῆτι· κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην
Δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνους νεοθηλέος ἄνθεσι ποίης
Ἱμερτοὺς παρέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφιν ἔθηκε,
Τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἀσκήσας παλάμῃσι, χαριζόμενος Διῒ πατρί.
Τῇ δ᾽ ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κνώδαλ᾽ ὅσ᾽ ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.
Τῶν ὅγε πόλλ᾽ ἐνέθηκε· (χάρις δ᾽ ἀπελάμπετο πολλή,
Θαυμασίη) ζωοῖσιν ἐοικότα φωνήεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ᾽ ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ᾽ ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ᾽ ἄνθρωποι,
Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Θαῦμα δ᾽ ἔχ᾽ ἀθανάτους τε θεοὺς, θνητούς τ᾽ ἀνθρώπους,
Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.
Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
Τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος, καὶ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ᾽ ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφορα ἀλλὰ κόροιο.

Ὡς

576. Ἀμφὶ.) Pro νεοθηλέος quidam reponunt νεοθηλέας, ut jungatur cum ποίης.

593. Οὐλομένης.) Mendoſe prorſus legitur hic verſus in nonnullis exemplar. cum injuria tam metri, quam ſenſus ipſius, hoc modo:

Cinxit vero & adornavit Dea cæsiis oculis Minerva
Candida veste: a capite vero calyptram
Ingeniose factam manibus imposuit, mirum visu:
Circum vero ei serta recens florentis e floribus herbæ
Amœna imposuit capiti Pallas Minerva:
Circumque ei coronam auream caput posuit,
Quam ipse fecerat inclytus Vulcanus,
Elaborans manibus, gratificans Jovi patri.
In hac artificiosa multa cælata erant, mira visu.
Belluæ quas Continens plurimas alit, atque Mare,
Ex illis multas in ea posuit. (gratia vero resplendebat magna,
Mirabilis) animantibus similes vivis.
Cæterum postquam effecit pulchrum malum, pro bono,
Eduxit ubi alii erant Dii atque homines,
Ornatu gestientem cæsiæ Palladis forti patre prognatæ.
Admiratio autem cepit immortalesque Deos, mortalesque homines,
Ubi viderunt dolum exitiosum, inexplicabilem hominibus.
Ex illa enim genus est mulierum tenerarum.
Illius enim perniciosum est genus, & sexus mulierum,
Nocumentum ingens mortales inter homines habitant,
Perniciosæ paupertatis non comites, sed luxus.

Ac

modo: Οὐλομένης πενίης ἀσύμφοροι, ἀλλ᾽ ἀκόροιο. Perperam etiam σύμφορα exponitur in vulgat. interpr. *commoda*, cum significet, *comitantia*, ut in illo ejusdem Poëtæ loco in Ἔργ. verſ. 300. Λιμὸς γάρ τοι πάμπ.

Ὡς δ' ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
Κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήονας ἔργων,
Αἱ μέν τε πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἠμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκὰ,
Οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται·
Ὣς δ' αὔτως ἄνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων. ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο.
Ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν,
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ὀλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
Χήτει γηροκόμοιο, ὅδ' οὐ βιότου ἐπιδευὴς
Ζώει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
Χηρωσταί. ᾧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
Κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι,
Τῷ δὲ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
Ἔμμεναι. ὃς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης,
Ζώει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην
Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστιν.
Ὣς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν,
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολύϊδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.
Βριάρεω δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ,
Κόττῳ τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ἠνο-

πάμπ. &c. Eſt ergo ſenſus; quæ non ſectantur pau-

Ac veluti cum in alveariis tectis apes
Fucos pascunt, malorum participes operum,
Illæ quidem per totum diem ad solem occidentem
Diurnæ laborant, & faciunt favos albos,
At illi intus permanentes coopertis in alveariis,
Alienum laborem suum in ventrem metunt:
Similiter viris rem malam mortalibus mulieres
Jupiter altitonans dedit, participes operum
Molestorum. aliud vero præbuit malum pro bono,
Qui nuptias refugiens, & laboriosa opera mulierum,
Non uxorem ducere velit, gravem vero attigerit senectam,
Caret senectutis suæ fomento, si non sine opibus
Vivat, mortui possessionem inter se dividunt
Remoti cognati. cui vero nuptiarum conditio contigerit,
Pudicam vero habuit conjugem, sapientem,
Huic perpetuo malum cum bono certat
Ut adsit. Qui vero adeptus fuerit nocentis generis fœminam:
Vivit in pectore gestans perpetuum mœrorem
Animo & corde, & immedicabile malum est.
Adeo non licet Jovis fallere consilium, neque effugere.
Neque enim Japetionides nulli injurius Prometheus
Illius evitavit gravem iram, sed necessario
Quamvis multiscium existentem magnum vinculum coërcet.
Briareo vero ubi primum pater iratus est animo,
Cottoque atque Gygæ, ligavit forti vinculo,

For-

paupertatem, sed luxus sunt asseclæ.

Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἔνθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι Γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνου ἐν φιλότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνες τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀθρύος Τιτῆνες ἀγαυοὶ,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Οὓς τέκεν ἠΰκομος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα,
Οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες,
Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροις, ἶσον δ' τέλος τέτατο πτολέμοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν,
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,

Ὄφρ'

Fortitudinem immanem admiratus, atque etiam formam,
Et magnitudinem: collocavit autem sub terram latam,
Ubi illi dolores habentes sub terra agentes.
Sedens in extrema plaga magnæ in finibus Terræ,
Usque valde mœrentes, corde magnum luctum habentes,
Sed ipsos Saturnius atque immortales Dii alii
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in concubitu,
Terræ consiliis reduxerunt in lucem iterum,
Ipsa enim eis cuncta prolixe recensuit,
Cum illis victoriamque & splendidam gloriam accepturos.
Diu enim pugnarunt, laborem animum cruciantem habentes.
Titanesque Dii, & quotquot e Saturno nati sunt,
Contra sese mutuo per validas pugnas:
Hi quidem ab alta Othry, Titanes gloriosi,
Illi vero ab Olympo, Dii datores bonorum,
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens,
Illi sane tum inter se pugnam animum excruciantem habentes,
Continue pugnabant, decem totos annos.
Neque ullus erat contentionis gravis exitus, neque finis
Neutris: æqualiter autem extendebatur bellum,
Sed quando jam illis præbuit congruentia omnia,
Nectarque ambrosiamque, quibus Dii ipsi vescuntur,
Omnium in pectoribus augebatur animus generosus.
Ubi vero nectar comederunt & ambrosiam amabilem,
Jam tum ipsos sic affatus est pater hominumque Deorumque:
Audite me, Terræque & Cæli inclyti liberi,

Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι,
Νίκης καὶ κράτεος περὶ μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.
Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαῒ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος, ὅσσα παθόντες
Ἐς φάος ἂψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
Ἡμετέρας διὰ βουλὰς, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
Δαιμόνι', οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἴδμεν ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα,
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
Σῇς δ' ἐπιφραδμοσύνῃσιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος
Ἄψορρόν δ' ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
Ἠλύθαμεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ, καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὣς φάτ'. ἐπήνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Μῦθον ἀκούσαντες. πολέμου δ' ἐλιλαίετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν

Πάν-

650. Φαίνετε.) Pro ἐναντίοι poteſt etiam legi ἐναντίον.

652. Ἐς φάος.) Pro ἀπὸ legitur etiam ὑπὸ: & fortaſſe rectius, ut ejus aſpiratio

Ut dicam quæ me animus in pectore jubet.
Jam enim admodum diu adversi nobis mutuo,
Pro victoria & imperio, pugnavimus dies omnes,
Titanesque Dii, & quotquot e Saturno sati sumus.
Vos vero magnamque vim & manus invictas
Ostendite Titanibus contrarii in pugna gravi,
Memores amicitiæ placidæ, & quæ perpessi
Ad lucem redieritis molesto a vinculo,
Nostra per consilia, a caligine obscura.
Sic dixit. illum vero rursum excepit Cottus egregius:
Venerande, non ignota loqueris: sed & nos
Scimus, quod excellas prudentia & intellectu,
Depulsor immortalibus damni fueris horrendi.
Tua vero prudentia ab caligine opaca
Retro iterum acerbis a vinculis
Venimus, Saturni fili rex, insperata passi.
Ideoque nunc intento animo, & prudenti consilio
Vindicabimus vestrum imperium in gravi conflictu,
Pugnantes cum Titanibus per acria prælia.
Sic dixit. collaudarunt vero Dii datores bonorum,
Sermone audito. bellum vero cupiebat animus
Magis etiam quam antea: pugnam vero arduam excitarunt

Omnes

ratio fulciat præcedentem syllabam.

658. Σῆς δ'.) Est & alia lectio Σῆσι δ' ἐπιφροσύνῃσιν.

659. Ἄψορρόν δ'.) Conjunxit

Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Οὕς τε Ζεὺς ἐρέβευσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς. κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Οἳ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Προφρονέως, χειρῶν τε, βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι. δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων.
Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν· ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος, πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὕπ' ἀθανάτων. ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωὴ
Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος· ἀλλά νυ τοῦ γε
Εἶθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίην· ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστράπτων ἔστειχε συνωχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο

Χειρὸς

junximus δὲ cum præcedenti voce ἄψορρον; ut videlicet sit adverbium motus, non autem conjunctio δὲ,

Omnes, fœminæque & mares, die illo,
Titanesque Dii, & quotquot Saturno prognati sunt,
Quosque Jupiter ex Erebo sub terra misit ad lucem,
Acres robustique, vires immensas habentes.
Horum centum quidem manus ab humeris erumpebant
Omnibus simul. capita vero unicuique quinquaginta
Ex humeris enata erant in robustis artubus.
Qui tum Titanibus oppositi sunt in pugna luctuosa,
Saxa prærupta validis in manibus gestantes.
Titanes vero ab altera parte confirmabant phalanges
Alacriter, manumque viriumque simul opus ostentabant
Utrique. horrende vero insonuit pontus immensus.
Terra vero valde stridebat: ingemiscebat vero latum cœlum
Quassatum, & penitus concutiebatur amplus Olympus
Impetu a Deorum. concussio vero venit gravis
Ad Tartarum tenebricosum, & pedum acris fragor,
Immodici tumultus, ictuumque fortium.
Ita sane in sese mutuo jaciebant tela gemebunda.
Vox autem utrorumque pervenit ad cœlum stellatum
Adhortantium. at illi congrediebantur magno cum clamore.
Neque sane amplius Jupiter cohibebat suum robur, sed ipsius
Statim robore implebantur animi, & omnem
Exeruit vim. simul etiam a cœlo atque ab Olympo
Fulgurans incedebat confertim: fulmina autem
Celerrime una cum tonitru & fulgure volabant

 Manu

δὲ, quæ jam est in præcedenti versu.

675. Πέτρας.) Pro στιβαρῆς, Steph. editio στιβαρὰς, quæ

Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες
Ταρφέες. ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
Καιομένη. λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος. τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ἄσπετος· ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἴσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι.
Αὔτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο, τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος·
Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο. φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος· κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.

Ἐκλίν-

quæ minus placet. vide verſ. 715.

703. Πίλνατο.) Legitur hic etiam, μέγας ὑπὸ δοῦπος, aſpiratione præpoſitionis fulciente ultimam ſyllabam

Manu a robusta, sacram flammam circumvolantia
Crebra. circum vero terra alma reboabat
Ardens: crepitabat vero undique igne valde magna sylva.
Fervebat vero terra tota, & Oceani fluenta,
Pontusque immensus. circumdedit autem calidus vapor
Titanes terrestres: flamma vero ad aërem divinum pervenit
Magna. oculos vero visu privabat quantumvis fortium
Splendor radians fulminisque fulgurisque.
Incendium autem immensum occupavit inferorum sedes. videbatur autem coram
Oculis aspicere, ac auribus vocem audire.
Itidem ut cum olim & terra & cœlum latum superne
Appropinquabat. talis enim maximus strepitus excitabatur,
Hac quidem diruta, illo autem ex alto diruente,
Tantus fragor erat Diis pugna confligentibus.
Simul quoque venti motumque pulveremque cum strepitu excitabant,
Tonitruque, fulgurque, & ardens fulmen,
Tela Jovis magni. ferebant autem fremitum, clamoremque,
In medium utrorumque: strepitus autem ingens excitabatur
Stupendæ pugnæ: robur autem exserebatur operum.

bam præcedentis dictionis, ut jam antea vidimus v. 652. Ἐς φάος.

706. Σὺν δ'.) Quidam malunt ἐσφράγιζον, quam dictionem Hesych. exponit ἀδό-

Ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο.
Οἵ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπασσυτέρας· κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας· καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης,
Ἶσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο.
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιὼν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι.
Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν. αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύκασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῆσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.

Τοῖς

ἐδόνουν, id est, jactabant, ciebant, movebant. Sed vide-

Inclinata vero eſt pugna. prius vero ſibi mutuo imminentes,
Fortiter pugnabant in forti prælio,
Illi vero inter primos pugnam acrem excitarunt,
Cottusque, Briareusque, Gygesque inſatiabilis belli.
Hi ſane trecentas petras robuſtis e manibus
Mittebant frequentes: obumbrarunt autem jaculis
Titanas: atque hos quidem ſub terram longe patentem
Miſerunt, & vinculis moleſtis alligarunt,
Vincentes manibus, ſuperbos licet exiſtentes,
Tantum infra ſub terram, quantum cælum diſtat a terra.
Par enim ſpacium a terra in Tartarum caliginoſum.
Novem enim noctes ac dies ferrea incus
Cælitus delapſa, decimo die ad terram perveniret:
Novem rurſus noctes & dies ferrea incus
Ex terra deſcendens, decimo die ad Tartarum perveniret.
Quem circa ferreum ſeptum ductum eſt. circum vero ipſum nox
Triplici ordine fuſa eſt circa collum. ſed ſuperne
Terræ radices creverunt & infructuoſi maris.
Illic Dii Titanes ſub caligine obſcura
Abſconditi ſunt, conſiliis Jovis nubicogi,
Loco in ſqualido, ubi vaſtæ ultima terræ.

viderint, quo pacto ita conſtet verſus.

Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
Χαλκείας· τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα Γύγης, Κόττος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἔνθά δε γῆς δνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ' εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.
Χάσμα μέγ'. οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.
Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι προθύελλα θυέλλη
Ἀργαλέη· δεινόν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκεν, νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέησι.
Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς, κεφαλῆ τε καὶ ἀκαμάτησι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χάλκεον. ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν
Ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα,
Γαῖαν ἐπιστρέφεται· ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἵκηται,
Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα·
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ, νεφέλη κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.
Ἔνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,

Ὕπνος

His non exitus patet : portas vero imposuit Neptunus
Ferreas : murus etiam circumdatus utrimque.
Illic Gyges, Cottusque, & Briareus magnanimus
Habitant, custodes fidei Jovis Aegiochi.
Ibidem terræ tenebricosæ, & Tartari caliginosi,
Pontique infructuosi, & cœli stelligeri,
Ex ordine omnium fontes & fines sunt,
Molesti, squalidi, quos oderunt etiam ipsi Dii:
Hiatus ingens. nec vero quisquam toto integro anno
Solum attingeret, ubi primum portas intra venerit.
Sed sane huc & illuc ferret impetuosa procella
Molesta : horrendumque etiam immortalibus Diis
Hoc monstrum : & noctis obscuræ domus horrenda
Stans, nubibus obtecta nigris.
Has ante Japeti filius sustinebat cœlum latum,
Stans, capiteque & indefessis manibus
Firmiter, ubi Noxque & Dies appropinquantes
Sese mutuo compellabant, alternis subeuntes magnum limen
Ferreum. hæc quidem intrat, illa vero foras
Egreditur, neque unquam utrasque domus intus cohibet :
Sed semper altera saltem extra domos existens,
Terram super movetur : altera rursum in domo existens,
Expectat sui tempus horam itineris, donec veniat.
Hæc quidem terrestribus multa cernens lumen habens,
Illa vero Somnum in manibus, fratrem Mortis,
Nox noxia, nube tecta atra.
Ibi autem Noctis obscuræ filii domus habent,

Somnus

Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρέη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβησιν
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν·
Ἔνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
Ἑστᾶσιν. δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλειής. τέχνην δὲ κακὴν ἔχει. ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν·
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει ὅν κε λάβησι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.
Ἐνθάδε ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στὺξ, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη. νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ'. ἀμφὶ δὲ πάντη
Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.
Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται·
Καί ῥ' ὅς τις ψεύδηται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,

Ζεὺς

764. Τοῦ δέ.) Σιδηρέη scribendum, sed per συνίζησιν legendum σιδηρῇ.

Somnus & Mors, graves Dii: neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cœlum ſcandens, nec cœlitus deſcendens.
Horum alter quidem terramque & lata dorſa maris
Quietus percurrit & placidus hominibus.
Alterius vero ferreum quidem cor, æreum vero ei pectus
Crudele in præcordiis: tenet autem quem primum arripuerit
Hominum: hoſtis vero etiam immortalibus Diis.
Illic Dei inferi in anteriore parte ædes reſonantes,
Fortisque Plutonis & terribilis Proſerpinæ
Stant. Horrendus autem canis pro foribus cuſtodit,
Sævus. artem autem malam habet. introeuntibus quidem
Adulatur pariter caudaque & auribus ambabus:
Exire vero non iterum permittit denuo, ſed obſervans
Devorat, quemcunque prenderit portas extra euntem
Fortisque Plutonis & terribilis Proſerpinæ.
Ibidem habitat abominanda Dea immortalibus,
Horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani,
Maxima natu. ſeorſum vero a Diis inclytas ædes incolit
Ingentibus ſaxis ſuperne tectas: circum vero quaque
Columnis argenteis ad cœlum firmatæ ſunt.
Raro vero Thaumantis filia pedibus velox Iris,
Nuncia verſatur ſuper lata dorſa maris,
Quando lis & contentio inter Deos exorta fuerit.
Et ſane quisquis mentiatur cœleſtes domos tenentium,

Jupi-

Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ
Ψυχρὸν, ὅ,τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο,
Ὑψηλῆς. πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὠκεανοῖο κέρας. δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασαι·
Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίνῃς ἀργυρέῃς εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει,
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν·
Ὅσκεν τὴν ἐπίορκον ἀπολλείψας ἐπομόσσῃ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἆθλος.
Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας,
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἰρέας ἀθανάτων, οἳ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
Ὠγύγιον, τὸ δ' ἵησι καταστυφέλου διὰ χώρου.

[Ἐν-

793. Ὅσκεν.) Ἀπολείψας, ab ἀπολείβω. Quidam tamen

Jupiter tum Irim mittit Deorum magnum jusjurandum ut ferat
E longinquo in aureo vase aquario celeberrimam aquam
Frigidam, quæ e petra destillat alta,
Excelsa. multum vero subtus terram spaciosam
E sacro flumine fluit per noctem nigram,
Oceani cornu. decima vero pars attributa est.
Novem quidem circa terramque & lata dorsa maris
Vorticibus argenteis intortum in mare cadit.
Una vero ex petra profluit, magnum damnum Diis.
Quisquis perjurium libans juraverit
Immortalium, qui tenent verticem nivosi Olympi,
Jacet spiritus expers integrum per annum:
Neque ambrosiæ & nectaris fruitur
Cibo, sed jacet non respirans, & mutus,
Stratis in lectis, malus autem veternus obtegit.
Sed postquam morbo defunctus est magnum per annum,
Alia ex alia excipit molestissima ærumna.
Novennio autem e Diis relegatur sempiternis,
Neque unquam ad consilium ineundum cum iis versatur, neque ad epulas,
Novem totis annis: decimo tandem versatur iterum
Cum cœtibus immortalium, qui cælestes domos incolunt.
Tale itaque jusjurandum constituerunt Dii Stygis perennem aquam,
Magnum, quæ tranat valde asperum locum.

[*Ibi*

men ab ἀπολάπω deducunt, & *relinquentes* exponunt. 807.

["Ενθα δὲ γῆς δνοφερῆς, καὶ Ταρτάρȣ ἠερόεντος,
Πόντȣ τ' ἀτρυγέτοιο καὶ Οὐρανȣ͂ ἀστερόεντος,
Ἑξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέȣσι θεοί περ.]
Ἐνθάδε μαρμάρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος ȣ̓δὸς
Ἀστεμφὴς, ῥίζῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρὼς,
Αὐτοφυής· πρόσθεν δὲ θεῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Τιτῆνες ναίȣσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκȣροι
Δώματα ναιετάȣσιν ἐπ' Ὠκεανοῖο θεμέθλοις,
Κόττος τ' ἠδὲ Γύγης· Βριάρεών γε μὲν ἠῢν ἐόντα
Γαμβρὸν ἑὸν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος·
Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυίειν, θυγατέρα ἥν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' ȣ̓ρανȣ͂ ἐξέλασε Ζεὺς,
Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη
Ταρτάρȣ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔργματ' ἔχȣσαι,
Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατερȣ͂ θεȣ͂· ἐκ δέ οἱ ὤμων
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
Γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελειχμότες· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίῃς κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε.
Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο,
Φω-

807. * "Ενθα δὲ γῆς.) Hic & tres sequentes versus e superioribus repetiti sunt, post versum enim 734. collocandi. Sed hinc fortasse tollendi. Guietus.

811.

[Ibi autem terræ caliginosæ, & Tartari obscuri,*
Pontique infructuosi, & cœli stellati,
Ex ordine omnium fontes & fines sunt,
Molesti, squalidi, quos oderunt etiam Dii ipsi,]
Illic splendidæque portæ, & æreum limen
Immotum, radicibus longis compactum,
Sua sponte natum. ante illud vero extra omnes Deos
Titanes habitant, ultra Chaos caligine obductum.
Cæterum valde tonantis Jovis inclyti auxiliarii
Domus incolunt in Oceani fundamentis,
Cottus atque Gyges. Briareum quippe, fortis cum esset,
Generum suum fecit graviter fremens Neptunus.
Dedit autem Cymopoliam, ut duceret in uxorem, filiam suam.
Ast ubi Titanes e Cœlo expulit Jupiter.
Minimum natu peperit filium Typhoëum Terra magna,
Tartari in concubitu, per auream Venerem.
Cujus manus quidem operantur. ob robur semper,
Et pedes indefessi robusti Dei: ex humeris vero ei
Erant centum capita serpentis, horrendi draconis,
Linguis nigris lambentia: præterea ex oculis ei
Admirandis in capitibus sub superciliis ignis micabat:
Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis.

811. Ἔνθα δὲ.) Legitur & λάϊνος.

825. Ἦν.) Nonnulli legunt κρατεροῖο δράκοντος.

828. Πασέων.) Legitur & πασῶν.

Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῇς κεφαλῇσι,
Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
Φθέγγονθ', ὥστε θεοῖσι συνίεμεν· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ταύρου ἐριβύχεω μένος ἄσχετον ὄσσαν ἀγαύρου·
Ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος·
Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαύματ' ἀκοῦσαι·
Αλλοτε δ' αὖ ῥοίζασχ', ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά.
Καὶ νύ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ,
Καί κεν ὅγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἄναξεν,
Εἰ μὴ ἄρ ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε, καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα
Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Πόντος τ', Ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ καὶ τάρταρα γαίης·
Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος
Ὀρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα.
Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,
Βροντῆς τε, στεροπῆς τε, πυρὸς ἀπὸ τοῖο πελώρου,
Πρηστήρων ἀνέμων τε, κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος·
Ἔζεε

830. Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι.) Si ἵημι scribitur, cur non ἱεῖσαι hic scriptum est? (quod consentaneum est). cur non ὄφ' ex ὄπ' factum est? Mihi quoque id mirum videri fateor; sed ex consensu omnium quos vidi

Voces quoque in omnibus erant horrendis capitibus,
Omnigenum sonitum emittentes ineffabilem. interdum enim
Sonabant, ut Diis intelligere liceret: interdum rursum
Tauri valde mugientis robore indomiti vocem ferocis:
Interdum rursus leonis sævum animum habentis:
Interdum rursum catulis similia, mira auditu:
Interdum vero stridebat, resonabantque montes alti.
Et sane evenisset res inevitabilis die illo,
Atque ipse mortalibus & immortalibus imperasset,
Nisi statim intellexisset pater hominumque Deorumque.
Graviter autem intonuit atque fortiter. circum vero terra
Horrende edidit fragorem, & cœlum latum superne,
Pontusque & Oceani fluxus, & infima loca terræ.
Pedibus vero sub immortalibus magnus contremuit Olympus
Insurgente rege: ingemiscebat autem tellus.
Ardor autem ab utrisque occupabat nigrum pontum,
Tonitruque, & fulguris igne ab isto immani,
Igneorumque turbinum, & fulminis ardentis.

Fer-

di codicum hanc lectionem reliqui: præsertim quum jam antea in quodam Homeri hymno εἰς Ἄρτεμιν, idem iisdem in vocibus observassem. Ibi enim legitur, αἱ δ' ἀμβροσίην ἐπ' ἴασαν, non ὑφ' ἴασαν. Steph.

Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ οὐρανὸς, ἠδὲ θάλασσα·
Θῦε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτὰς περί τ' ἀμφί τε κύματα μακρὰ
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τρέσσ' Ἀΐδης δ' ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων
Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος·
Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα,
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
Ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας,
Ἤριπε γυιωθεὶς, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν αἰδνῆς παιπαλοέσσης
Πληγέντος· πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὣς,
Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο
Θαλφθεὶς, ἠὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν·
Ὣς ἄρα τήκετο γαῖα, σέλᾳ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ῥῖψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων ἐς Τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,

Νόσφι

850. Τρέσσ'.) Melius fortasse sic, quam ut alia exempl. habent

Fervebat autem terra omnis, & cœlum, atque mare.
Æstuabant etiam circum litora, & circumcirca fluctus magni
Impetu Deorum: concussio autem sedari difficilis oriebatur.
Expavit autem Pluto inferis mortuis imperans,
Titanesque sub tartarum detrusi, circa Saturnum,
Ob inextinguibilem fremitum, & gravem conflictum.
Jupiter vero postquam excitavit suum robur, sumsitque arma,
Tonitruque fulgurque, & coruscans fulmen,
Percussit ab Olympo insiliens. circum vero omnia
Combussit ingentia capita sævi portenti.
Cæterum ubi ipsum vicit ictibus percutiens,
Cecidit mutilatum, ingemiscebat autem terra vasta.
Flamma autem fulmine icto prosiliebat a rege,
Montis in saltibus opacis asperis
Percussi. multa autem ac vasta ardebat terra
Ardore ingenti, & liquescebat stanni instar,
Quod arte juvenum & in magnum foramen habente catino
Calefactum, vel ut ferrum, quod solidissimum est,
Montis in cavitatibus, victum ab igne quod omnia comburit,
Liquescit in terra divina sub Vulcani manibus.
Sic sane liquescebat terra fulgore ignis ardentis.
Abjecit autem ipsum animo mœstus in Tartarum vastum.
Ex Typhoëo autem est ventorum vis humide flantium,

habent, Τρέσσε δ' ἀΐδης, cum qua lectione versus constare non potest.

Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ ἀργέστεω Ζεφύροιο.
Οἵ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεῇ θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μαψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν,
Αἳ δή τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ.
Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι, διασκιδνᾶσί τε νῆας,
Ναύτας τε φθείρουσι. κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ
Ἀνδράσιν, οἳ κείνοισι συναντῶσιν κατὰ πόντον.
Αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνθεμόεσσαν
Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
Πιμπλεῦσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι,
Δή ῥα τότ' ὤτρυνον βασιλευέμεν ἠδὲ ἀνάσσειν,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν, ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν',
Ἀθανάτων. ὁ δὲ τοῖσιν εὖ διεδάσσατο τιμάς.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
Αἱμυλίοισι λόγοισιν ἑὴν ἐσκάτθετο νηδὺν
Γαίης

870. Νόσφι) Malim Ζεφύρου τε cum pleriſque aliis. Nam ſuperius verſ. 379. ſeparavit quoque Zephyrum ab Argeſte. Aut igitur hic legendum Ζεφύρου τε, aut ſuperius conjungenda hæc duo Ἀργέστην & Ζέφυρον.

875. * Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι.) Ita legendum Aeolice pro

Excepto Noto, Boreaque, & celeri Zephyro.
Qui ſane ex Diis ſunt nativitate, hominibus magna utilitas.
Aſt alii ſine uſu venti inſpirant mare,
Qui utique incidentes in obſcurum pontum,
Clades magna hominibus gravi ſæviunt turbine,
Nuncque hi, nunc illi flant, diſſipantque naves,
Nautasque perdunt. mali autem non eſt remedium
Viris, qui illis occurrerint in ponto.
Iidem rurſum per terram immenſam floribus ornatam
Opera jucunda corrumpunt humo prognatorum hominum,
Replentes pulvereque & moleſto palearum ſtrepitu.
Sed poſtquam ſane laborem Dii beati perfecerunt,
Cum Titanibus autem pro honore pugnarunt vi,
Jam tum jubebant regnare atque imperare,
Ex Terræ conſilio, Olympium late cernentem Jovem,
Immortalibus. Hic vero inter illos rite diſtribuit munia.
Jupiter autem Deorum rex primam uxorem ſuam fecit Metin,
Plurimum ex Diis edoctam, & mortalibus hominibus.
Sed cum jam eſſet Deam cæſiis oculis Minervam
Paritura, tum demum dolis animo decepto
Blandis ſermonibus, in ſuam condidit alvum,

 Tellu-

pro ἀεῖσι. oſtendit Auctor Etymologici, τὸ γ' τῶν πληθυντικῶν ἄεισιν, Αἰωλικώτερον. ἔχρην γὰρ ἀεῖσι, ὥσπερ ἰεῖσιν. Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι. Quod etiam ſequens διασκιδνᾶσι confirmat. vulgo editur ἄησι; quod ferri non poteſt. K.

884. Γαίης.) Verſus hic eſt

Γαίης φραδμοσύνησι, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Τὼς γάρ οἱ ἐφρασάτην, ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν
Ἄλλος ἔχῃ, Διὸς ἀντὶ, θεῶν αἰειγενετάων.
Ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι·
Πρώτην γὰρ κούρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
*Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
Ἤμελλεν τέξεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα·
Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδὺν,
Ὥς δή οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν·
Αἵτ' ἔργ' ὡραίουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας θ', ᾗς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵ τε διδοῦσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.
Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κούρη, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων
Λυσιμελής· καλὸν δὲ ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται.

Αὐτὰρ

est hypermeter in nonnullis exempl. quæ habent, αἰεὶ Ζῆνα.

903.

Telluris conſiliis, & Cæli ſtellati.
Sic enim ei conſuluerunt, ne regium honorem
Alius haberet Jovis loco Deorum ſempiternorum.
Ex hac enim in fatis erat prudentes liberos naſci.
Primum quidem virginem cæſiis oculis apud Tritonem genitam,
Par habentem patri robur, & prudens conſilium:
Cæterum deinde ſane filium Deorum regem & virorum
Erat paritura, magnum animum habentem:
Sed illam ſane Jupiter ante in ſuum condidit ventrem,
Ut nempe ei indicaret Dea bonumque malumque.
Poſtea duxit ſplendidam Themin, quæ peperit Horas,
Eunomiamque, Dicenque, & Irenen florentem:
Quæ operibus venuſtatem conciliant mortalium hominum.
Parcasque, quibus maximum honorem dedit prudens Jupiter,
Clothoque, Lacheſinque, & Atropon: quæ dant
Mortalibus hominibus habere bonumque malumque.
Tres vero ei Eurynome Gratias peperit pulchras genas habentes,
Oceani filia, peroptabilem formam habens:
Aglaiam & Euphroſynen, Thaliamque amabilem:
Quarum e palpebris amor deſtillat contuentium
Solvens membra: jucundum vero ſub ſuperciliis aſpiciunt.

903. Αἵ τ'.) Quidam ſcribunt ὠραΐζουσι, ſpiritu leni: nonnulli etiam exponunt, *decorant*, ſpecioſa faciunt:

Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν,
Ἣ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀϊδωνεὺς
Ἥρπασεν ἧς παρὰ μητρὸς, ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεύς.
Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο,
Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
Ἐννέα, τῇσιν ἅδον θαλίαι, καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον περὶ πάντων οὐρανιώνων,
Γείνατ' ἄρ', αἰγιόχοιο Διὸς φιλότητι μιγεῖσα.
Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν·
Ἡ δ' Ἥβην, καὶ Ἄρηα, καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην,
Πότνιαν ᾗ κέλαδοί τε ἅδον, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότητι μιγεῖσα
Γείνατο, (καὶ ζαμένησε, καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ)
Ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον οὐρανιώνων.
Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας· ὅστε θαλάσσης
Πυθμέν' ἔχων, παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύσεα δῶ, δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἄρηϊ
Ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν
Δεινοὺς, οἵ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας

Ἐν

ciunt : quod nimirum Horæ dicantur pulchritudinis Deæ.

927.

Porro hic Cereris multa nutrientis ad lectum venit,
Quæ peperit Proserpinam formosam, quam Pluto
Rapuit sua a matre, dedit autem sapiens Jupiter.
Mnemosynen vero deinceps amavit pulchricomam,
Ex qua Musæ aureis articulis ornatæ natæ sunt
Novem, quibus placent convivia, & oblectatio cantus.
Latona autem Apollinem, & Dianam sagittis gaudentem,
Suavissimam prolem præ omnibus cœlicolis,
Peperit sane, Ægiocho Jovi concubitu mixta.
Postremam vero Junonem floridam duxit uxorem.
Hæc autem Heben, Martem, & Lucinam peperit,
Mixta concubitu Deorum regi & hominum.
Ipse vero ex capite, cæsiis oculis præditam Tritogeniam,
Acrem, tumultum excitantem, ducem exercitus, indomitam,
Venerandam: cui clamoresque placuerunt, bellaque pugnæque.
Juno autem Vulcanum inclytum, sine concubitu
Peperit, (& vires intendit, & contendit cum suo marito)
Præ omnibus, artibus ornatum, cœlicolis.
Ex Amphitrite autem & gravicrepo Neptuno
Triton late potens natus est magnus: qui maris
Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem
Incolit aureas ædes, magnus Deus. sed Marti
Clypeos dissecanti Venus Terrorem & Metum peperit,
Graves, quique virorum densas turbant phalanges

In

927. * Οὐ φιλότητι.) Recepi emendationem Cuperi, sensu postulante, antea legebatur ἐν φιλότητι. K.

938.

Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ,
Ἁρμονίην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.
Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν,
Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα.
Καδμείη δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱὸν.
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα,
Ἀθάνατον θνητή. νῦν δ' ἀμφότεροι θεοί εἰσιν.
Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἡρακληείην,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἀγλαΐην δ' Ἥφαιστος ἀγακλυτὸς, ἀμφιγυήεις,
Ὁπλοτάτην Χαρίτων, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Τὴν δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
Ἥβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς,
Ἲς Ἡρακλῆος, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου,
Αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν ἐν Οὐλύμπῳ νιφόεντι·
Ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσας,
Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη
Περσηῒς Κίρκην τε, καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
Κούρην Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο
Γῆμε, θεῶν βουλῇσιν, Ἰδυῖαν καλλιπάρῃον.
Ἡ δέ οἱ Μήδειαν εὔσφυρον ἐν φιλότητι
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

Ὑμεῖς

938. Ζηνὶ.) Alii Φαίδιμον Ἑρμῆν.

954. Ὄλβιος.) Legitur quoq; ἀθανάτοισι τελέσσαι.

961.

In bello horrido una cum Marte urbes devastante,
Et Harmoniam, quam Cadmus magnanimꝰ duxit uxorem.
Jovi vero Atlantis filia Maja peperit gloriosum Mercu-
Præconem Deorum, sacrum lectum conscendens. (*rium,*
Cadmi filia vero ei Semele peperit clarum filium,
Rem cum eo habens, Bacchum hilarem,
Immortalem mortalis: nunc vero ambo Dii sunt.
Alcmene vero peperit Herculem,
Mixta in concubitu Jovis nubicogi. (*dicans*
Aglaiam vero Vulcanus perceleber, utroque pede clau-
Minimam natu e Gratiis, floridam duxit uxorem.
Sed aureo crine conspicuus Bacchus flavam Ariadnen,
Filiam Minois, floridam fecit conjugem:
Hanc vero ei immortalem expertemque senii fecit Sa-
turnius. (*lius,*
Heben autem Alcmenæ pulchros talos habentis fortis fi-
Hercules peractis luctuosis certaminibus,
Filiam Jovis magni, & Junonis aureis calceamentis
Pudicam duxit uxorem in Olympo nivoso: (*utentis,*
Felix, qui magno facinore inter Deos confecto,
Habitat illæsus & expers senii omnibus diebus,
Soli autem indefesso peperit inclyta Oceanis
Perseis Circenque, & Aëtem regem.
Aëtes autem filius lucem hominibus dantis Solis,
Filiam Oceani ultimi fluvii (*ditam.*
Duxit, Deorum ex consiliis, Idyiam pulchris genis præ-
Hæc autem ei Medeam pulchram in concubitu
Peperit, subacta per auream Venerem.

Vos

961. 'Η δέ οἱ.) ε in particula δὲ sustentatur aspiratione sequentis dictionis.

Ὑμεῖς μὲν νῦν χαίρετ', Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Νῆσοί τ', ἤπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.
Νῦν δὲ θεάων φῦλον ἀείσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,
Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Ἐσθλόν· ὃς εἶσ' ἐπὶ γῆν τε, καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πᾶσαν· τῷ δὲ τυχόντι, καὶ οὗ κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολύν τέ οἱ ὤπασεν ὄλβον.
Κάδμῳ δ' Ἁρμονίη, θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Ἰνὼ καὶ Σεμέλην, καὶ Ἀγαυὴν καλλιπάρῃον,
Αὐτονόην θ', ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
Γείνατο, καὶ Πολύδωρον ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Κούρη δ' Ὠκεανοῦ Χρυσάορι καρτεροθύμῳ.
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Καλλιρόη τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἁπάντων
Γηρυονέα, τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληείη,
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιρρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.
Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν,
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἠμαθίωνα ἄνακτα.
Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν,
Ἴφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τόν ῥα νέον, τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης,
Παῖδ'

986. * Φυτήσατο.) Quidam legunt φυτεύσατο, quod metro repugnat, cum prima in φυτεύσατο sit brevis. Etsi

Vos quidem nunc valete, cœlestes domos tenentes,
Insulæque, & continentes terræ, & salsus intus Pontus.
Nunc autem Dearum cœtum cantate, blandiloquæ
Musæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi,
Quæcunque mortales apud viros cubantes
Immortales, pepererunt Diis similem prolem.
Ceres quidem Plutum genuit, præstantissima Dearum,
Jasio heroi mixta jucundo concubitu
Novali in ter proscisso, Cretæ in fertilissimo agro,
Bonum: qui vadit super terram, & lata dorsa maris,
Omnem: qui vero obviam fuerit, & cujus ad manus venerit,
Illum locupletem fecit, multamque ei præbuit felicitatem.
Cadmo præterea Harmonia, filia aureæ Veneris.
Ino & Semelem, & Agaven pulchras genas habentem,
Autonoënque, quam duxit Aristæus densa cæsarie præditus,
Peperit, & Polydorum in mœnia pulchra habentibus Thebis,
Filia vero Oceani Chrysaori magnanimo,
Mixta in concubitu abundantis auro Veneris.
Calliroë peperit filium mortalium robustissimum omnium
Geryonem, quem interfecit Hercules,
Boves propter flexipedes circumflua in Erythea.
Tithono vero Aurora peperit Memnona ærea galea munitum,
Æthiopum regem, & Emathionem regem.
Verum Cephalo peperit inclytum filium,
Fortem Phaëtontem, Diis similem virum,
Quem sane juvenem tenerum florem habentem gloriosæ pubertatis,
Puerum

Etsi enim apud Tragicos interdum producatur, quod exemplis aliquot ostendemus in lectionibus nostris Sopho-

Παῖδ' ἁπαλὰ φρονέοντα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Ὦρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
Νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.
Κούρην δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης, βουλῇσι θεῶν αἰειγενετάων,
Ἦγε παρ' Αἰήτου, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
Τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνωρ,
Ὑβριστὴς Πελίης, καὶ ἀτάσθαλος, ὀβριμοεργός·
Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην,
Αἰσονίδης, καί μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Καί ῥ' ἥγε δμηθεῖσ' ὑπ' Ἰήσονι ποιμένι λαῶν,
Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὔρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.
Αὐτὰρ Νηρῆος κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
Ἤτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθη τέκε, δῖα θεάων,
Αἰακοῦ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Πηλεῖ δὲ δμηθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
Αἰνείαν ἄρ' ἔτικτεν ἐϋστέφανος Κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὑληέσσης.
Κίρκη δ', Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
Γείνατ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
Οἳ

Sophocleis, tamen nescio, an apud alios occurrat. K.

1003. Αὐτάρ.) Reperitur etiam Νηρεΐδες.

1013.

Puerum juvenilia sapientem amans risus Venus,
Celeriter abripuit & ipsum in templis
Æditunm nocturnum fecit, dæmonem divinum.
Filiam vero Aëtæ a Jove nutriti regis
Æsonides, voluntate Deorum sempiternorum,
Abduxit ab Aëta, peractis gravibus certaminibus,
Quæ multa imperabat magnus rex superbus,
Injurius Pelias, & impius fortium facinorum patrator.
Quibus peractis, ad Jolcum rediit multa perpessus,
Veloci in nave vehens blandis oculis præditam puellam,
Æsonides, & ipsam floridam fecit uxorem.
Et sane hæc subacta ab Jasone pastore populorum,
Medeum peperit filium, quem in montibus educabat Chiron
Phillyrides: magni vero Jovis voluntas perficiebatur.
Ceterum Nerei filiæ marini senis,
Phocum quidem Psamathe peperit, præstantissima Dearum;
Æaci in concubitu, per auream Venerem.
A Peleo autem subacta Dea Thetis argenteos pedes habens,
Peperit Achillem prosternentem viros, leonis animo præditum.
Æneam porro peperit pulchre coronata Cytherea,
Anchisæ heroi mixta jucundo concubitu,
Idæ in verticibus, habentis multa juga, sylvosæ.
Circe vero, Solis filia, filii Hyperionis,
Peperit Ulyssis ærumnosi in concubitu,
Agrium, atque Latinum inculpatumque, fortemque,

Qui

1013. Ἄγριον.) In nonnullis codicibus hæc duo verba, ἀμύμονα, & κρατερὸν, scribuntur ut propria nomina.

Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῶν νησῶν ἱεράων,
Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.

Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Νῦν δὲ γυναικῶν φῦλον ἀείσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

ΤΕΛΟΣ

Τῆς Ἡσιόδου Θεογονίας.

Qui sane, valde procul in recessu insularum sacrarum,
Omnibus Tyrrhenis valde inclytis imperabant.
Nausithoum vero Ulyssi Calypso excellentissima Dearum
Peperit, Nausinoumque, mixta grato concubitu.

Hæ quidem, mortales apud viros cubantes
Immortales pepererunt Diis pares filios.
Nunc vero fœminarum agmen cantate suaviloquæ
Musæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi.

FINIS
Theogoniæ Hesiodi.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ
De quorundam verſuum dimenſione, nec non de aliis.

Non contracta legenda ſunt ceu contracta, metro postulante. Verbi gratia. ε. 5. Ῥέα μὲν γὰρ βρι‑ ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Hic prius ῥέα proferend‑ ῥᾶ. ε. 30. Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων Hic metrum poſtulat, ut pro νεικέων dicas νεικῶν, & p‑ Ionico ἀγορέων, ἀγορῶν. Iones nimirum non contrahu‑ Et pro νείκεα in dimenſione (quam alii ſcanſionem v‑ cant) legendum νείκη. In dimenſione, inquam, ſec‑ non. ε. 109. χρύσεον μὲν πρώτιστα μένος. Legendum h‑ χρυσῦν. & ſic in aliis. ε. 129. ἔτεα, ubi τὸ ἄλφα per‑ breve in cæſura producitur. Cæſura vocalem red‑ ancipitem. Sic Ovid. *Si nihil attuleris, ibis, Home‑ foras.* ubi ultima in *attuleris* propter cæſuram eſt a‑ ceps. *Sic* α. 5. εἴδεϊ τε μεγέθει τε, ubi prius τε produ‑ tur, & eſt quaſi cæſura. τε, enim prius, cum εἴδεϊ coh‑ ret, tanquam pars illius vocis conjunctæ. α. 458. p‑ Ἡρακλῆϊ lege, ſcil. in dimenſione, Ἡρακλεῖ. θ. 93. p‑ Μουσάων, lege Μουσῶν, pro ἀψευδέα, lege ἀψευδῆ, nimir‑ in dimenſione. Secus *Ioniſmus* paſſim retinendus, ſingula legenda, ſicut ſunt ſcripta. Sic Ἰλιαδ. α. 1. Π‑ ληϊάδεω Ἀχιλῆος. Hic non legendum Πηληϊάδεω, Πηληϊάδου, vel Πηληϊάδω, per ſyncopen τοῦ ἐψιλοῦ. S‑ licet tanta eſt Poëtarum licentia, ut pro πηλείδης (ὁ υἱ‑ τοῦ Πηλέως) dicant per Ionicam διαίρεσιν, Πηληΐδης, ου, ὁ, per novam τοῦ α epentheſin, Πηληϊάδης, ου, ὁ, pro Πηλη‑ δου vero Ionice Πηληϊάδεω. Tantopere luxuriantur a‑ διάλεκτοι, adeo, ut idcirco Græcanica ſeu Graja Poëſ‑ omnium facillima, & Poëta judice, Muſas videatur h‑ bere faventiores. Tum obſervandum, Heſiodum uſu‑ eſſe Dialecto Ionica, & quæ illi dialecto propria ſunt, ac‑ curate e Grammaticis petendum. ex.gr. α mutant in η. dati‑ vum pl. formant a nominativo plurali, ἔργοιο, pro ἔργου. re‑ jiciunt fere ubique augmenta verborum; & alia ſimilia, quæ uſu facilius quam præceptis addiſcuntur.

IN‑

INDEX VOCABVLORVM, QVÆ IN HESIODO OCCVRRVNT.

In Indice brevitatis ergo, literis quibusdam usi sumus; ut Th. designat Thema. p. præteritum. a. aoristum. f. futurum. m. medii, f. g. fœminini generis. ε. ἔργα καὶ ἡμέρας designat. α. ἀσπίδα, seu scutum. θ. θεογονίαν.

Α῾ *Quæ*, nom. pl. n. g. ab ὅ *quod*: articulus postpositivus. ε. 365.

Ἄαπτοι, ἀάπτους, ab ἄαπτος, ου, ὁ, ἡ, *non tangendus*, ex α priv. & ἅπτω vel ἰάπτω, & per pleonasmum τοῦ α, ἀάπτω. *lædo, noceo.* f. ψω. ε. 147. α. 75. θ. 649.

Ἀάσθη, 3. sing. a. 1. pass. ab ἄτω *lædo*, F. ἄσω. quod fit ex ἀάω. hinc a. 1. ἀάσθην pro ἤσθην. tollitur augmentum, & α poëtice reduplicatur. Th. ἀτάω, ῶ, f. ήσω, *lædo, noceo.* ε. 281.

Ἆασι, *flant.* 3. pl. ab ἄημι, *flo*, ut ἵστημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω, *flo, spiro.* θ. 875.

Ἄαται, *saturatur*, 3. person. ab ἄημι. in pass. ἄαμαι *expleor, satior*, ad formam τοῦ ἵσαμαι. Th. ἄω, f. ἤσω. flo, spiro. α. 101.

Ἄατος, ου, ὁ καὶ ἡ. *insatiabilis*, innoxius. Th. ἀτάω, ῶ. f. ήσω, lædo. θ. 714.

Ἀβούτεω, gen. Ionicus pro ἀβούτου, ab ἀβούτης, ου. *bobus carens.* ex α priv. & βοῦς, βοὸς, ὁ, ἡ, vacca, bos, taurus. ε. 449.

Ἀγαγὼν, part. a. 2. Attice pro ἀγὼν, ab ἄγω, duco. f. ἄξω. p. ἦχα. a. 2. ἦγον, Att. ἤγαγον. ε. 164.

Ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, bonus, a, um. dat. pl. ἀγαθοῖσι, parago-

ge Ionica, pro ἀγαθοῖς. comp. ἀμείνων, βελτίων, κρείσσων, ἀρείων, λωΐων. Superl. βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῷστος. ε. 24. 234.

Ἀγαίεται, 3. perſ. ind. ab ἀγαίομαι. *iraſcor, invideo.* ε. 331. Th. ἀγάω, ῶ, f. ήσω. demiror.

Ἀγακλυτὸς, adject. ex ἄγαν *nimis* & κλυτὸς *celebris.* a κλύω, pro quo etiam κλῦμι *audio*, ἀγακλυτοῖσιν, dat. pl. Ion. ϑ. 1015.

Ἀγανώτατον, ſuperl. ab ἀγανὸς, ȣ, ὁ placidus, ex α epitatico & γάνος, εος, τὸ, lætitia, gaudium. ϑ. 408.

Ἀγαλλόμενος, præſ. part. paſſiv. ab ἀγάλλω. f. λῶ, p. κα. *orno.* ἀγάλλομαι *exulto:* ad formam τȣ̃ ἀγαλλιάομαι, exulto, ab Hebræo גיל. ἀγαλλόμεναι, præſ. part. f. g. pl. num. α. 86.

Ἀγαυὴ, nomen fœminæ, *ſplendida*, a maſculino ἀγαυὸς, admirabilis, ſplendidus. Th. ἀγάω miror. ϑ 246.

Ἀγαυὴν nomen mulieris. vide paulo ante ἀγαυή. ϑ. 976.

Ἀγαυὸς, ȣ̃, ὁ. nobilis, admirabilis. ab ἀγάομαι admiror. ἀγαυῶν, gen pl. ϑ. 461. 632.

Ἀγαυρȣ̃, *ferocis.* gen. ſing. Th. γαῦρος, ȣ, ὁ. *ſuper-bus, elatus:* ἀγαυρὸς va[...] de ſuperbus. α non e[...] privativum, ſed inten[...] vum. ϑ. 832.

Ἄγγε pro ἄγγεα, *vaſa.* no[...] pl. n. g. ἄγγεσιν, dat. p[...] Th. ἄγγος, εος, τὸ, v[...] quodlibet. ε. 611.

Ἄγγελος, ȣ, ὁ. nuntius. ε. 4[...] ἀγγελίη, proprie res qu[...] nuntiatur. ϑ. 781. ab ἀ[...]γέλλω, nuntio. f. λῶ, [...] ἤγγελκα, a. 1. ἤγγειλα.

Ἄγγεσιν, vide paulo an[...] ἄγγε. ε. 473. 598.

Ἄγε, Adverb. hortantis, [...] ἄγε, præſ. imperat. a[...] verbi ἄγω, ago. α. 449[...]

Ἄγειραν, 3. pl. a. 1. act. Ion. pro ἤγειραν, ab ἀγεί[ρω] congrego. Poëtæ metr[i] cauſa tollunt augmen[-] tum. f. ερῶ. p. ἤγερκα. Att. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγει-ρα. ε. 650.

Ἀγέλαι. pl. num. *greges* ἡ ἀγέλη, grex. ab ἄγω. Grex agitur. ſic Latine *agmen* ab *agendo.* proprie pecudes aguntur, homines vero ducuntur. α. 268. ϑ. 445.

Ἀγε

Ἀγελείη, pro ἀγελεία, ας, ἡ. Ion. *prædatrix*. ab ἄγω & λεία, ας, ἡ. *præda*. α. 197. θ. 318.

Ἀγέραστος, ȣ, ὁ, ἡ. *immunis*, *præmio carens*. ex α privat. & γέρας, τος, τὸ, præmium, munus. θ. 395.

Ἄγεσθαι, præf. inf. pro imper. verbi ἄγω, duco. f. ἄξω. p. ἦχα. a. 2. ἦγον. ε. 693. 798.

Ἀγέστρατος, ὁ, ἡ. *dux exercitus*. Minervæ epitheton. ab ἄγω, duco, & στρατὸς, ȣ, ὁ, exercitus. θ. 925.

Ἀγήνορα, acc. ſing. *fortem*, ab ἀγήνωρ, ορος, ὁ, *ſtrenuus*. compoſitum ex ἄγαν valde & ἀνὴρ *vir*. ε. 7. θ. 641.

Ἀγήραος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, *ſenii expers*. μὴ γηράσκων. compoſitum ex α priv. & γῆρας, ατος, τὸ, *ſenectus*. θ. 305. 955.

Ἀγήρω, acc. ſing. 4. ſimplicium, ab ἀγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ, *ſenii expers*. Et ἀγήρω, nomin. plur. 4. ſimpl. Ex α privat. & γῆρας, ατος, τὸ, ſenectus. θ. 277. 949.

Ἄγκεα, pl. num. *valles*, ab ἄγκος, εος, τὸ, *vallis*. ε. 387.

Ἀγκυλομήτης, ȣ, ὁ. verſipellis, qui profert obliqua, non recta conſilia, compoſitum ex ἀγκύλος obliquus, & μῆτις, εως, ἡ, conſilium. ὁ ἀγκύλα, τȣτέςι, σκολιὰ βȣλευόμενος. ε. 48. θ. 19. 473. 495 &c.

Ἀγκυλοχῆλαι, nom. pl. *repandi roſtri*. ex ἀγκύλος *inflexus*, *curvus*, & χεῖλος, εος, τὸ, *labrum*, a nominativo ſingulari ἀγκυλοχείλης, ȣ, ὁ, pro quo etiam legitur ἀγκυλόχειλος, *curva habens labra*. α. 405.

Ἀγλαΐαι, nom. pl. *voluptates*, *gaudia*. ab ἀγλαΐα, ſplendor, ornatus. ab ἀγλαὸς, ȣ, ὁ, ſplendidus. α. 285.

Ἀγλαὰ, *ſplendida*. Th. αἴγλη, ης, ἡ. *fulgor*, ſplendor. ε. 335. θ. 412.

Ἁγνῇ, dat. ſing. ab ἁγνὸς, ȣ, ὁ. caſtus. ε. 463.

Ἄγνυτ' pro ἄγνυτο, 3. ſing. imp. paſſivi, ab ἄγνυμι *frango*, pro quo etiam dicitur ἀγνύω. Th. eſt ἄγω. f. ἄξω, &c. *frango*. α. 279. 348.

Ἁγνῶς, caſte, adverb. ab ἁγνὸς *caſtus*. ε. 335. α. 203.

Ἄγοι, *portaret*, præſ. act. opt. ab ἄγω porto. ἄγοντα, acc. ſing. præſ. part. act. vide ſupra ἀγαγών. α. 480.

Ἀγορεύω, f. εύσω, p. ευκα, *publice & in foro dico*, & per syn. speciei, *aperte dico*. ε. 278. 400.

Ἀγορὰ, ᾶς, ἡ. forum, ab ἀγείρω *congrego*. in præt. med. ἤγορα, quia in foro homines congregantur. ε. 686.

Ἀγορέων, Genitivus pl. Ionice pro ἀγορῶν. ε. 30. a nomine ἀγορὰ, ἡ, *forum*. Th. ἀγείρω *congrego*, ut supra, & ἀγορὴ, Ionice pro ἀγορά. ἀγορῆφι, *in foro*, φι est paragoge poëtica, & reddit vocem ἄκλιτον. α. 204. ϑ. 89.

Ἄγραυλοι, ruri seu in agro pernoctantes: Epitheton pastorum. compositum ex ἀγρὸς, ῦ, ὁ, *ager*, & αὐλὴ, ῆς, ἡ, *atrium*, hoc est, locus subdialis, apertus & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὕπαιθρον. item *stabulum*, *septum*. hinc αὐλίζομαι, *stabulor*: item *pernocto*, unde est ἀγραυλέω, *ruri pernocto*. ϑ. 26.

Ἄγρην, Ion. pro ἄγραν ab ἄγρα, ας, ἡ, *captura*, *venatio*. ϑ. 442.

Ἄγρια, neutrum plural. ponitur pro adverbio. Th. ἀγρὸς, ῦ, ὁ, ager. α. 236.

Ἄγριον, acc. est nomen proprium viri. Ἄγριος, ῦ, ὁ. ϑ. 1013.

Ἀγροιώτας, acc. pl. ab ἀγροιώτης, ῦ, ὁ, agrestis, agricola, pro ἀγρότης. Th. ἀγρὸς, ῦ, ὁ, rus. α. 39.

Ἀγροκύδοιμος, ῦ, ὁ. *qui in agris tumultuatur*. ab ἀγρὸς, ῦ, ὁ, ager, & κυδοιμὸς, ῦ, ὁ, tumultus. ϑ. 925.

Ἀγρομένοισιν, dat. pl. part. præs. Ion. syncope, pro ἀγειρομένοις ab ἀγείρω congrego. f. ερῶ. p. ἤγερκα & Attic. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ϑ. 92.

Ἀγροτέρης, feræ, gen. cas. f. g. ab ἀγρότερος vel ἀγρώτερος. Substantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρὸς, ῦ, ὁ, ager. α. 407.

Ἄγχ', pro ἄγχι *prope*. construitur cum Genitivo: est Adv. ε. 637.

Ἀγχέμαχοι vel ἀγχίμαχοι, plural. num. cominus pugnantes. ex ἄγχι. prope, & μάχομαι, pugno. f. μαχήσομαι. p. μεμάχημαι. α. 25.

Ἀγχίμολον, adverbialiter hic accipitur hoc neutrum, ex ἀγχίμολος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, e propinquo veniens, ex ἄγχι *prope*, & μολέω,

μολέω, seu μώλω, venio. α. 325.

Ἀγχίσῃ, dativus singul. ab Ἀγχίσης, ου, ὁ. nomen viri. ex ἄγχι & ἴσος. q. d. ἄγχι τῆς ἰσότητος. θ. 1009.

Ἀγώμενος, præs. part. pass. verbi ἀγάομαι, ῶμαι, demiror. Th. ἀγάω, ήσω, idem. θ. 619.

Ἄγων, *vehens*. part. præsens. ab ἄγω *duco*, *veho*. vide ἀγαγών. θ. 998.

Ἄγω, *duco*, f. ἄξω, p. ἦχα. a. 1. ἦξα. a. 2. ἦγον. ε. 206.

Ἀγῶνι, dat. sing. ab ἀγὼν, ῶνος, ὁ, *certamen*. θ. 435. α. 205.

Ἄγωσιν, 3. pl. subj. ab ἄγω *duco*, *veho*, *traho*. f. ξω. ε. 218.

Ἀδάητα, *indocta*, acc. pl. n. g. ab ἀδάητος, incognitus. Th. δαίω scio, disco. θ. 655.

Ἀδάμαντον, pro ἀδάμαντα. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμαντος, ου, vel ἀδάμας, αντος, ὁ, nomen clarissimæ gemmæ per metaph. ponitur pro ferro. ἀδάμαντος genitivus ab ἀδάμας, αντος, ὁ. ex α, quod hic idem valet quod δυς, & δαμάω *domo*. ε. 146. α. 137. θ. 188. 239.

Ἀδηκτοτάτη, ε. 418. est superlativus, a positivo ἄδηκτος, ου, ὁ, ἡ, proprie *morsui non obnoxius*: hic vero *cariem minime sentiens*. a δάκνω *mordeo*. f. δήξομαι. a. 2. ἔδακον. p. δέδηχα. unde etiam est nomen δὴξ vermis, qui lignum corrumpit. ἴψ (ab ἴπτω *noceo*) vermis qui cornua lædit. ἴξ (ab ἵκω advenio) vermis, qui palmitibus obest. σὴς (a σήπω putrefacio) vermis qui vestes depravat. τρὼξ (a τρώγω) qui vitiat legumina. ψὴν, qui ficus arrodit, &c.

Ἄδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ. non manifestus, obscurus. Th. δῆλος, ου, ὁ, manifestus. ε. 6.

Ἄδικος, ου, ὁ καὶ ἡ. injustus. ἀδικώτερος, comp. Th. δίκη, ἡ, justitia. ε. 258. 270.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomita*, a δαμάω, domo. θ. 349.

Ἆδον, pro ἦδον. 3. pl. a. 2. act. ab ἀδέω, *placeo*, f. ήσω, p. ηκα. at ἄδω, *saturo*, *expleo*. θ. 917.

Ἁδροσύνη, ἡ, *ubertas*, *copia*. ab ἁδρὸς, οῦ, ὁ, *dives*, *crassus*, *magnus*. ε. 471.

Ἀδώτῃ, dat. ſing. ἀδώτης, ου, ὁ. *qui nihil dat.* Ratio compoſitionis plane inſolens, ex α priv. & δώτης, ου, ὁ, *qui dat.* Th. δίδωμι do. ε. 353.

Ἄεθλον, ου, τὸ, certaminis præmium. ab ἄεθλος ſeu ἆθλος, ου, ὁ, *certamen.* ε. 652. α. 94.

Ἀεθλεύωσιν, *colluctentur.* 3. plur. præſ. ſubj. act. ab ἀεθλεύω. f. εύσω. p. κα. idem quod ἀεθλέω, *pugno, dimico.* vide ἄεθλον. ϑ. 435.

Ἀεὶ, adverb. ſemper. ϑ. 388.

Ἀειγενετάων, Genit. pl. Æolicus, ab ἀειγενέτης, ου, ὁ, ſempiternus. ex ἀεὶ & γενετὸς, qui genitus eſt. Th. γίνομαι, naſcor. f. γενήσομαι. a. 2. m. ἐγενόμην. ϑ. 548.

Ἀείδειν. præſ. inf. ἄειδον, 3. pl. imperf. act. pro ἤειδον, ab ἀείδω *cano.* Metri cauſa abjicitur augmentum: in proſa ᾄδω. f. ᾄσω. p. ἦκα. ε. 660. ϑ. 1.

Ἆραι, a. 1. act. inf. ab ἀείρω tollo. f. ἀερῶ. a. 1. ἤειρα. hinc ἀείρας. a. 1. part. act. ἀειρόμεναι, plur. part. præſ. f. g. ε. 759. 538.

Ἀεικέα, acc. ſing. ab ἀεικής, έος, ὁ, ἡ, durus, aſper. Th. εἴκω, cedo, f. ξω. ϑ. 166.

Ἀέκητι, *non invito*, adverb. ab ἀέκων invitus. Th. ἑκὼν, όντος, ὁ, ſpontaneus. ϑ. 529.

Ἀείσατε. 2. pl. a. 1. act. imperat. ab ἀείδω, f. σω. p. κα. canto. ϑ. 965.

Ἀέλλῃ, dat. ſing. ab ἄελλα, ης, ἡ, *turbo, procella,* ex ἄω *ſpiro* & εἰλέω *convolvo.* ϑ. 874.

Ἀελλὼ, nomen mul. q. d. *procelloſa.* ϑ. 267.

Ἀειναόντων, gen. pl. in nom. ἀειναών, οντος, perpetuo fluens. alii legunt ἀενάων, οντος. ex ἀεὶ *ſemper* & νάω, *fluo.* Th. ναίω, habito. ε. 548.

Ἀενάου, genit. g. f. ab ἀέναος. *perennis.* Poët. pro ἀείναος, ex ἀεὶ *ſemper* & νάω *fluo.* ἀενάων. gen. pl. ε. 593.

Ἀέντων. gen. pl. part. præſ. activi, ab ἄημι *flo*, ad formam τιθεὶς, έντος. Sed quia eſt ab ἄω, potius juxta ἵστημι eſſet flectendum. Notetur ergo hæc exceptio. ε. 623.

Ἀέξει, 3. præſ. ab ἀέξω augeo, pro quo in proſa αὐξάνω

αὐξάνω & αὔξω. f. ήσω. p. ηὔξηκα. ε. 6. ἀέξομαι, ῃ, εται, paſſ. ἀέξετο. imperf. ἀεξομένοιο. gen. Ion. part. præſ. ε. 6. 771. θ. 195. 444.

Ἀεργὸς, ῦ, ὁ. iners. ἀεργῷ, dativ. hinc ἀεργίη, inertia, Ionice, pro ἀεργία, ας, ἡ, *pigritia*. ab ἀεργὸς, pro quo in proſa ἀργός. Th. ἔργον, opus. *Proſa* dicitur quaſi *profuſa*; oratio vero ligata, quæ certis numeris aſtricta eſt. quale eſt poëma. ε. 301. 309. 310.

Ἀερσιπόται, nom. pl. *alte volantes*. Epitheton cygnorum, compoſitum ex ἀείρω, in altum tollo, & πέτομαι, volo. declinatur duobus modis. ἀερσιπέτης, ȣ, ὁ. prim. ſimplic. & in quinta ſimplicium, ἀερσιπότης, ητος, ὁ, *in aere ſuſpenſus*. α. 316. ε. 775.

Ἀεσίφρονα, acc. ſing. *ſtolidum*. ε. 313. a nominativo ἀεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ. ex ἄω, *flo*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. qui ventoſa mente præditus, inconſtans & temerarius eſt, & proinde *ſtultus*. hinc ἀεσιφροσύνῃσιν, dat. pl. Ionic. pro ἀεσιφροσύναις. ab ἀεσιφροσύνη, ſtultitia. θ. 502.

Ἀζαλέοιο. α. 153. Genitivus Ion. pro ἀζαλέȣ, ab ἀζαλέος, ȣ, ὁ, aridus, torridus. Thema eſt ἄζω torrefacio, arefacio.

Ἄζει. 3. perſ. præſ. verbi ἄζω, ſicco. ε. 585. α. 397.

Ἄζηται, præſ. ſub. *triſtetur*, ab ἄζομαι, proprie *exareſco*: per metaph. *cura & mœrore conficior*. α. 585. θ. 99.

Ἅζω, cum aſpero ſpiritu, *veneror*. σέβομαι. unde ἁζόμενος. θ. 532.

Ἄζωστοι, pl. num. *diſcincti*, ſcil. ut eo ſint expeditiores: ex α privat. & ζωστὸς, *cinctus*, quod eſt a ζωννύω vel ζώννυμι, *cingo*, in fut. ζώσω, in præt. ἔζωκα. in paſſivo præt. ἔζωμαι vel ἔζωσμαι. in 3. ſing. ἔζωσται. hinc eſt ζωστὸς, *cinctus*, ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, *cingulum*, baltheus. ε. 343.

Ἀηδόνα, acc. ſing. ab ἀηδὼν, όνος, ἡ, *luſcinia* ab ἀείδω *cano*, pro quo in proſa ᾄδω. ε. 201.

Ἄηθ' pro ἄητο, *ſpirabat*, imperfect. abjecto ο μικρῷ per apoſtrophum, & τ mutato in θ, propter ſeq. aſpiratam. Them. eſt ἄω *flo*. f. ήσω. unde

for-

formatur ἄημι & paſſ. ἄημαι. α. 8.

Ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, *aer*, ab ἄω in f. g. ſignificat caliginem. ε. 547.

Ἄησι, 3. ſingul. ab ἄημι *flo.* hinc ἀᾶσι, *flant*. 3. plur. ut ἵστημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω. *flo.* ε. 514. ϑ. 875.

Ἀήτας, accuſ. plur. a ſing. ἀήτη, ης, ἡ, *flatus.* in nom. pl. ἀῆται, *flumina.* Th. ἄω. *flo.* ε. 619. 643. 673.

Ἀθάναται, pl. num. f. g. ϑ. 968. Græci non dicunt ἄθνητος, ſed ἀθάνατος, ὁ καὶ ἡ, ex α negativo & θάνατος. Sic in Nov. Teſt. αἰώνιος, ου, ὁ, ἡ, & αἰώνιος in fig. αἰωνία. Regula. *Adjectiva compoſita, nec non quandoq; derivata, ſunt generis communis.* Ἀθανάτῃς, pro ἀθανάταις, Ion. ε. 62. & ἀθανάτοιο, pro ἀθανάτου, ut & ἀθανάτοισιν, dat. pl. Ion. pro ἀθανάτοις. ε. 307.

Ἀθέσφατος, ου, ineffabilis. compoſitum ex α privativo & θέσφατος pro θεόσφατος, a Deo pronunciatus: prout dicimus θεόσδοτος, *divinitus datus.* ἀθέσφατος etiam idem quod *nefandus*: ſed ſæpius in bonam partem accipitur, & tum α non eſt privativum, ſed intenſivum, ut ε. 660. ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, docuerunt divinum carmen canere. ε. 660. ex φατὸς dicendus, hoc a φάω, dico. idem quod φημί. ϑ. 830.

Ἀθηναίη, ης, ἡ. *Minerva.* Dicitur etiam Ἀθήνη, quaſi ἀθήλη, ex α priv. & θηλὴ, *papilla, mammæ apex,* quod Minerva prognata ex cerebro Jovis, (uti fabulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθῆναι, ῶν, αἱ, Athenæ, acceperunt nomen a Minervæ fictitii hujus idoli æde & cultu. Ἀθῆναι alio nomine Ἀκτὴ, ῆς, ἡ, *litus*, quod in litore maris fuerit condita, unde πολῆτις Ἀττικὴ (pro Ἀκτικὴ) civis Attica. α. 126. ε. 428.

Ἆθλ', pl. num. pro ἆθλα, a ſingul. ἆθλον, ου, τὸ, *præmium certaminis*, ſed ἆθλος, ου, ὁ, eſt ipſum certamen. Vide ſupra ἄεθλος, ου, ὁ. ε. 754. ϑ. 800.

Ἀθόλωτος, ου, *illimis, limpidus.* ex α priv. θολὸς, οῦ, ὁ, *limus, fæx, ſordes,* unde eſt θολόω turbo: θολωτὸς turbatus. ε. 593.

Ἀθρόος,

'Αθρόος, ου, ὁ. *confertus*, in unum collectus. α. 246.

Αἱ art. præposit. ab ἡ, hæc, ὁ, τό. ε. 36. 767.

Αἵ, artic. postp. ab ἥ, ὅς, ὅ, quæ, qui, quod. θ. 268.

Αἰακοῦ, genit. ab Αἰακὸς, οῦ, ὁ. Æacus. ab Αἴαξ, 'Αἴακος, ὁ, vel Αἴας, Αἴαντος, ὁ, quæ idem significant, nomen Herois. *Ajax*. θ. 1005.

Αἶαν, pro γαῖαν, terram, Poëtice, a γαῖα, seu γαίη, ἡ. ε. 124. 253.

Αἶγα, acc. ab Αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ, *caper*, *capra*. ε. 514. α. 407.

Αἰγάδην, acc. a nominativo, Αἰγάδης, ου, ὁ, ab Αἰγεὺς, έος, ὁ, nomen viri. Αἰγάδης ergo est patronymicum, sicut a Πηλεὺς dicitur Πηλείδης. α. 182.

Αἴγαροι, pl. nom. a sing. Αἴγαρος, ου, ἡ, *populus nigra*. Alii etiam vertunt *alnum*. ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως. α. 377.

Αἰγίδ', acc. sing. αἰγίδα. per apostrophum α abjicitur. ab αἰγὶς, ίδος, ἡ, *pellis caprina*, munimentum pectoris. Alii putant *scutum* fuisse pelle ista obductum. Th. αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ, *caper* vel *capra*. α. 344. 444.

Αἰγιόχοιο, gen. Ionic. pro αἰγιόχου, a nominativo αἰγίοχος, ου, ὁ. epitheton Jovis, sic dictus, quod generatus, in Creta nutritus fuerit a capra, (ὀχὴ sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. ε. 481. 659. α. 322. θ. 13. 1021.

Αἰγυπιοὶ, ab αἰγυπιὸς, οῦ, ὁ, *vultur*, avis prædatrix & rapax, a γὺψ, γυπὸς, ὁ, *vultur*. α. 405.

Αἱ δ', sunt duæ voces, αἱ, est art. præpositus, δ' per apostr. pro δὲ *vero*. ε. 821.

'Αΐδαο, Genitivus Æolicus pro ἀΐδου, a nominativo ἀΐδης, ου, ὁ, orcus, inferni. q. d. ἀΐδης, ἡ έος, ὁ, *obscurus*. ex α non, & εἴδω video. ε. 152. θ. 455.

Αἵδε, a nominativo ὅσδε, ἥδε, ὅδε. α. 280. 300.

'Αιδὲς, obscurum, adject. generis neutrius, ab ἀϊδὴς, έος. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον. α. 477.

'Αΐδεω, Genit. Ionicus pro ἀΐδου ab ἀΐδης, ου, ὁ, *infernus*. in prosa dicitur, ᾅδης, ου, orcus, tartarus. θ. 311. 768. 850.

'Αΐδηλου,

Ἀΐδηλα, acc. pl. arcana, ab ἀΐδηλος *tenebricosus*. Th. ἀΐδης, ου, ὁ, *infernus*. ε. 754.

Ἀΐδιον, ab ἀΐδιος, *perpetuus*. Th. ἀεὶ *semper*. α. 310.

Ἀϊδνῆς, dat. pl. Ionic. pro ἀϊδναῖς, ab ἀϊδνὸς, ἡ, ὸν, *tenebricosus*, ab εἴδω, video. ϑ. 860.

Αἰδοῖ, dat. sing. *reverentia*, ab αἰδὼ, όος, ἡ, *pudor*. ϑ. 92. hinc

Αἰδοῖα, τὰ. pudenda. α. 354. ε. 731.

Αἰδοίη, ης, ἡ. veneranda. ε. 71. αἰδοίοισι. dat. pl. Ion. Th. αἰδὼς, όος, ἡ. pudor. ε. 255. ϑ. 80.

Ἄϊδος, gen. sing. ab ἄϊς, ἄϊδος. ὁ. *orcus* idem quod ἀΐδης, ου, ὁ, vide supra ἄϊδόσ δε, *ad orcum*. Subintelligitur δόμον. α. 151. 254.

Ἀϊδρείῃσι. η. 683. dat. pl. Ion. pro ἀϊδρείαις, ab ἀϊδρεία, ἡ, inscitia ab ἴδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, sciens. Th. ἴσημι, scio. hinc

Ἄιδρις, *ignarus*. vide Th. ἴσημι *scio*. α. 410.

Αἰδῶ, *pudorem*. acc. sing. αἰδόα, αἰδῶ, ab αἰδὼς, pudor. ε. 322.

Αἰδωνεὺς, έος, ὁ. idem quod ἀΐδης, ου, ὁ. *Pluto*. ϑ. 913.

Αἰδὼς, *pudor*. ex α priv. & εἴδω video. quorum nos pudet, ea non aspicimus. ε. 190. 198. 315.

Αἰειγενετάων. ϑ. 893. *sempiternarum*. gen. pl. Æol. pro αἰειγενετῶν. ab αἰειγενέτης, ου, ὁ, sempiternus. ab ἀεὶ, semper, & γείνομαι, nascor. ϑ. 893.

Αἰεὶ pro ἀεὶ, *semper* Poëtice, & αἰὲν. ε. 114. & 296. ϑ. 21. &c.

Αἰὲ ναόντων, ex αἰὲ semper, poët. pro αἰὲ, & νάω, fluo. ε. 548.

Αἰετὸν, *aquilam*, pro ἀετὸν metri causa, ἀετὸς, ου, ὁ. ϑ. 523.

Αἰζήιος, *juvenilis*, ab αἰζηὸς, ου, ὁ. *juvenis*, q. d. ἀεὶ ζέων, *semper fervens*. α. 408. ε. 493.

Αἰζηῶν, *juvenum*, gen. pl. ab αἰζηὸς, ου, ὁ. pro quo & ἀζηὸς, juvenis. ϑ. 863.

Αἰήταο, Æolice pro Αἰήτου, ab Αἰήτης, ου, ὁ. nomen viri. ϑ. 992.

Αἴῃ dat. Ion. ab αἶα, pro γαῖα, *terra*. α. 153.

Αἰήτης, Αἰήτου, Αἰήτην. Vide Αἰήταο. ϑ. 958. 994.

Αἵθ', *quæ*, pro αἵτε *quæque*. ab ὁ, ἡ, ὸ. articuli postp. ϑ. 2.

Αἰθὴρ, έρος, αἰθέρι, ὁ. æther. ε. 18. ϑ. 124.

Αἰθιό-

Αἰθιόπων, gen. pl. ab Αἰθίοψ, οπος, ὁ, Æthiops. q. d. αἴθων τὴν ὄψιν, ab ὢψ, vultus. Th. ὄπτομαι, video, & αἴθω, uro. imp. ἦθον, ardebant. ϑ. 985.

Αἰθομένοιο, ardentis, præf. part. gen. Ion. ab αἴθω, *ardeo*, αἰθομένοισι, αἰθομένων, num. pl. part. præf. ε. 753. α. 60. 275.

Αἴθοπα, acc. fing. ab αἴθοψ, οπος, ὁ, καὶ ἡ, niger ab αἴθω, uro, & ὢψ, vultus. Th. ὄπτομαι, f. ὄψομαι, p. ὦμμαι. ε. 36.

Αἴθωνι, dat. ab αἴθων, ωνος, ὁ, *niger*. Th. αἴθω, uro. ε. 741.

Αἴκ', pro αἴκε. Dorice pro εἰ μὲν. αἴκε δύνησαι, fi quidem poffis. ε. 207. 348.

Αἷμα, αἷμ', pro αἷμα, τος, τὸ, *fanguis*. α. 174. 159. 252. 256.

Αἱματόεσσαι, *cruentæ*. pl. num. ab αἱματόεις, όεσσα, όεν. Th. eft αἷμα, ατος, τὸ, fanguis. ϑ. 183. α. 384.

Αἱμυλίοισι, dat. pl. Ion. αἱμύλος, ὁ καὶ ἡ, *blandus*. αἱμύλιος idem. ε. 78. Thema αἱμύλλω. ε. 372. ϑ. 890.

Αἰναί, pl. f. g. αἰνὸς *gravis*. differt ab αἶνος laus, accentu. ε. 802.

Αἰνεῖ, *laudat*, ab αἰνέω, laudo. f. ήσω vel έσω. p. ᾔνεκα. aor. 1. ᾔνεσα. aor. 1. imperat. αἴνεσον. Th. αἶνος, ου, ὁ, laus. ε. 822.

Αἰνείας, ου, ὁ, Æneas. ϑ. 1008.

Αἴνημ', pro αἴνημι, *probo*, & hoc pro αἰνέω, laudo. f. έσω, vel ήσω. p. εκα. Th. αἶνος, *laus*. ε. 681.

Αἶνον, acc. fabulam, ab αἶνος, ου, ὁ. ε. 200. α. 227.

Αἰνῇ, gravis, a mafculino, αἰνὸς, ἡ, ὸν, *gravis*, *horribilis*. ε. 160. hinc αἰνοτάτῳ, dat. fing. fuperl. α. 397. ϑ. 852.

Αἴνυτο, 3. fing. imp. medii, a Th. αἴνυμαι, *capio*. α. 41.

Αἰολίδα, acc. fingul. ab Αἰολὶς, ίδος, nomen regionis, ab αἰόλος, ου, ὁ, *varius*. hinc, αἰόλλω, *vario*. ε. 634.

Αἰόλλονται, mutant colorem. 3. pl. ind. præf. paff. ab αἰόλλω. vario. f. λῶ. p. κα. αἰόλος, ου, ὁ, varius. α. 399.

Αἰπόλιον, ου, τὸ. grex caprarum, ab αἰπόλος, ου, ὁ, *caprarius*. περὶ τὰς αἶγας πολῶν. Th. πολέω *verfo*, proprie qui verfatur circa capras. Nam αι prima fyllaba eft ex αἴξ, αἰγὸς, ἡ, *capra*. ϑ. 446.

Αἰπὺν,

Αἰπὺν, acc. ſing. ab αἰπὺς, έος, ὁ, *altus*. f. ἡ αἰπεῖα, τὸ αἰπύ. ε. 83. ϑ. 589. 682.

Αἱρῇ, *ceperit*. 3. ſing. præſ. act. ſubj. ab αἱρέω *capio*. f. ήσω. p. κα. a. 2. εἷλον. ε. 616.

Αἷς, *quibus*, dat. plur. ab ἥ, quæ. ϑ. 215.

Αἶσα, ἡ, *parca ſors*, it. *fatum*, *officium*, quaſi ἀεὶ ἴση, *ſemper æqualis*. ϑ. 422. ε. 576.

Αἰσηπὸς, nomen fluvii. ϑ. 342.

Αἴσιμον, αἴσιμος, ȣ, ὁ, *fatalis*, ab αἶσα fatum: item quod μόρσιμος, a μόρος, ȣ, ὁ. α. 336.

Αἰσονίδης, Filius Æſonis, cognomen viri. ϑ. 993. 999.

Ἀΐσσοντο, 3. plur. imperf. med. a verbo ἀΐσσω, *impetu feror, agitor*. f. ξω. p. χα. ϑ. 150. 671.

Αἴσχεσιν, dat. pl. ab αἶσχος, εος, τὸ, *turpitudo*. ex α privat. & ἴσχω *contineo*. Qui ſe non continent, ſunt turpes, ε. 209.

Αἴτ', ε. 92. αἶτε. ϑ. 218. 220.

Αἰτῇς, 2. perſon. ſubj. ab αἰτέω. peto. f. ήσω. p. ᾔτηκα. ε. 406.

Αἰχμὴ, ῆς, ἡ, *cuſpis*, die Spitze. αἰχμῇς, dat. pl. Ion. pro αἰχμαῖς. α. 289. 193.

Αἰχμητάων, gen. pl. Æolice pro αἰχμητῶν, ab αἰχμητὴς, ȣ, ὁ, *bellator*. Th. αἰχμὴ, ἡ, cuſpis. α. 178.

Αἶψ' pro αἶψα, *celeriter*. α. 370. ε. 45.

Αἰψηροκέλευθον, epitheton Boreæ. αἰψηροκέλευθος, ȣ, ὁ, ἡ, *celeriter viam conficiens*. ex αἰψηρὸς *velox*. Th. αἶψα cito & κέλευθος, ȣ, ἡ, *via*. ϑ. 379.

Ἀΐων, præſ. part. verbi Poëticum. ab ἀΐω, *audio*. ε. 9.

Αἰῶνος, gen. ſing. ab αἰὼν, ῶνος, ὁ, *ævum*. item in f. g. ἡ αἰὼν *vita*. α. 331.

Ἀκάμαντι, dat. ſing. ab ἀκάμας, αντος, ὁ, *indefeſſus*. compoſitum ex α privativo, & κάμνω *defatigor*. f. καμῶ, p. κέκμηκα. a. 2. ἔκαμον. ϑ. 956.

Ἀκάματος. ϑ. 824. ȣ, ὁ, ἡ, *indefeſſus*. ἀκαμάτοιο pro ἀκαμάτȣ, gen. Ion. ἀκαμάτῃσι, dat. pl. Ionice f. g. Th. κάμνος. ϑ. 566. 747.

Ἀκάστη, *nomen mulieris*, ab ἀκάζω, *acuo*. Th. ἀκὴ, ῆς, ἡ, cuſpis. ϑ. 356.

Ἀκκχ

Ἀκαχήμενος, *ex animo dolens*, præſens med. part. ab ἀκάχημι pro ἀκαχέω, *triſtitia afficio.* Th. ἄχος, εος, τὸ, *dolor.* ϑ. 99.

Ἀκαχμένον, *acutum*, part. præt. paſſ. ab ἀκαχέω *acuo.* ἀκαχμένος pro ἠκαχημένος, augmento abjecto & ſyncope facta ἀκαχμένος. Th. ἀκὴ, ῆς, ἡ, cuſpis, vel ἄχος, εος, dolor. α. 135.

Ἀκάχων, *animo mœſtus.* ab ἀκάχω, dolore afficio, ex Th. ἄχος, εος, τὸ, *dolor.* ϑ. 868.

Ἀκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, negligens, ex α privat. & κῆδος, εος, τὸ, *cura.* ϑ. 489. ἀκηδέα, acc. ſing. ε. 112. ϑ. 61.

Ἀκήριοι, pl. ſine ſorte. ex α priv. & κὴρ, κηρὸς, ἡ, *ſors, fatum.* ε. 821.

Ἀκινήτοισι, dat. pl. Ion. ab ἀκίνητος, qui non movetur. Sepulcra non ſunt movenda & refodienda, ſed corporibus mortuorum concedenda quies. Th. κινέω, ῶ, f. ήσω, moveo. ε. 748.

Ἀκιώτατοι, firmiſſimæ, pl. num. & ſuperl. grad. ab ἄκιος, *incorruptus*, ex α privat. & κὶς, κιὸς, ὁ, vermis, qui in ligno oritur illudque rodit. Vide ſupra ἀδηκτοτάτη. ϑ. 433.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus. Th. κάμνω, q. d. ἀκάμνων, quod nullis ictibus defatigetur. ϑ. 722.

Ἀκοίτην, accuſ. ab ἀκοίτης, ου, ὁ, *maritus.* α. 9. ἄκοιτιν, ab ἄκοιτις, ιος, ἡ, *marita.* ex α quod eſt non privat. ſed conjunctiv. ab ἅμα, *ſimul, una,* & κοίτη, ης, ἡ, lectus, a κεῖμαι, jaceo, cubo. ε. 798. ϑ. 410. 911.

Ἀκόρητος, apud Poëtas idem quod ἀκόρεστος, *inſatiabilis*, cum gen. ex privativa part. α, & κορητός. a κορέω, pro quo etiam dicitur κορέννυμι, ύω, ſatio. α. 346. 433. 459.

Ἄκουε, audi, præſ. imperat. ἀκούσαις, 2. ſing. aor. 1. act. opt. audiveris. ε. 211. 719.

Ἀκούσαντες, pl. num. a. 1. part. verbi ἀκούω, audio. f. σω. p. κα. p. m. ἤκοα & Att. ἀκήκοα. ϑ. 665.

Ἄκρη, Ion. pro ἄκρα, ſumma. neut. ἄκρον, ἀκρότατον, in ſuperl. ε. 231. 679. α. 33. ϑ. 7. 62.

Ἄκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, *anceps, dubium.* Th. κρίνω, ſecerno, judico. α. 311.

Ἀκρονέφαιος, *vespertinus.* comp. ex ἄκρος, α, ον, *summus*, & κνέφας, ατος, τὸ, *caligo*, item *crepusculum.* ε. 565.

Ἀκταίη, nomen proprium mulieris. θ. 249.

Ἀκτὴ, *litus.* ἀκταῖς dat. pl. *litoribus*, ab ἄγω, frango, quod ibi fluctus frangantur, & ἀκτὴν, *munus, donum.* ε. 32. 464. quod Junius & Constantinus derivant ab ἀκτὴς, ὁ, cibus.

Ἀκτίνεσσι, dat. pl. Poëticus, ab ἀκτὶν, ῖνος, ἡ, radius solis. ab ἄγνυμι *frango*, radiorum solarium est refractio. θ. 760.

Ἅλα, accus. sing. *mare*, ἡ ἅλς, mare: ὁ ἅλς, sal. solo genere differunt. θ. 791.

Ἅλαδ' pro ἅλαδε, *ad mare.* δὲ postpositum accusativo, valet *ad* ε. 629. 755.

Ἀλάληται, *errant*, 3. sing. verbi passivi, a verbo ἀλάομαι, ῶμαι, *vagor, erro*, pro quo etiam dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι in pass. ἀλάλημαι, σαι, ται. ε. 100.

Ἀλαλητῷ, dat. sing. ab ἀλαλητὸς, ȣ, ὁ, clamor militum, dicentium ἀλαλή: Gallice *alarme.* Th. ἀλαλὴ, ῆς, ἡ, ἀλαλά. α. 382. differt ab ἀλάλητος, inenarrabilis.

Ἄλαλκεν, *profligabat, arcebat*, imperf. Ion. ab ἀλάλκω. Th. ἀλκὴ, ῆς, ἡ, robur, vires. θ. 527.

Ἀλαοσκοπιὴν, *speculationem*, proprie *cæcam speculationem.* comp. ex ἀλαὸς, *cæcus*, & σκέπτομαι, f. ψομαι, circumspicio, unde est σκοπὴ & σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, *specula.* θ. 466.

Ἀλαπαδνὸν, *imbecillum.* ab ἀλαπάζω, *diripio, vasto.* Th. λαπάζω, & λαπάσσω, evacuo. ε. 435.

Ἄλαστος, ȣ, ὁ, καὶ ἡ, gravis, *non oblivioni tradendus.* Dorice, pro ἄληστος, a λήθω, f. σω. lateo. θ. 467.

Ἄλγε', pro ἄλγεα, ab ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*, unde Latinorum *algeo, frigeo.* ε. 132. 198. 209.

Ἀλγινόεντα, acc. sing. ab ἀλγινόεις, εντος, ὁ, *molestus.* Th. ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*, ἀλγινόεσσαν, f. g. acc. θ. 214. 226.

Ἀλέα, ας, ἡ, Ionice ἀλέη, ης, ἡ, *calor*, seu tepor, qui est ex Sole. ἐπ' ἀλέα λέσχην. ε. 491.

Ἀλέαϑαι, *vitare*. a. 1. med. infin. pro ἀλεύσαϑαι, pro quo ἀλεύαϑαι & ἀλέαϑαι, per geminam syncop. (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχέαι pro ἐκχεῦσαι) ab ἀλέω *molo*, f. έσω, p. εκα. item *vito*, *caveo*. ε. 732. 444. 778. pro ἀλέω dicitur etiam ἀλεύω, itemque ἀλεείνω, effugio. ε. 826. est versus ultimus.

Ἀλεγίζω, f. σω. p. κα. *curo*, ab ἀλέγω. hinc ἀλέγοντες. ε. 249. ϑ. 171.

Ἀλεείνω, evito. Vid. in ἀλέαϑαι.

Ἀλέην. Vide paulo ante ἀλέα

Ἀλεξιάρη, *imprecationum expultrix*, ex ἀλέξω vel ἀλεξέω, *arceo*, *depello*, & ἀρὰ, ᾶς, ἡ, *dira imprecatio*. est vox media, quæ modo in bonam partem accipitur & vertitur *precatio*, modo in malam, ut hic. ε. 462.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, *pinguedo*. ἀλείφω. f. ψω. a. 2. ἤλιφον. ϑ. 553.

Ἀλεύαϑαι. Vide paulo ἀλέαϑαι. ε. 503. 796.

Ἀλευόμενοι, vid. in ἀλέαϑαι. ε. 533.

Ἀλεωρῆ, Ionice pro ἀλεωρὰ, ᾶς, ἡ, *evitatio*. Th. ἀλέω, vito. ε. 402.

Ἀληϑέα, acc. sing. ab ἀληϑὴς, *verus*. hinc ἀληϑείην, Ion. pro ἀλήϑειαν. ϑ. 28. ε. 766. 816.

Ἁλιάκμονα, acc. sing. ab ἁλιάκμων, ονος, ὁ, nomen fluvii, ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare, & ἀκμὴ, ῆς, ἡ, cuspis, vigor, incrementum. ϑ. 343.

Ἀλίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non desinens. Th. λιάζω, f. σω. agito. ϑ. 611.

Ἁλιεὺς, έος, ὁ, *piscator*. proprie qui in mari piscatur. per synecd. spec. *piscator quivis*. Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare. α. 214.

Ἁλιμήδη, nom. mul. q. d. *quæ curat mare*. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare, & μῆδος, εος, τὸ, cura. ϑ. 255.

Ἁλίοιο, Poëtice, pro ἁλίου, ex ἅλιος, *marinus*. Thema ἅλς. ϑ. 1003.

Ἀλιτημένον, part. præt. pass. Ion. ab ἀλιτέω, *pecco*. α. 91.

Ἀλιτραίνεται, 3. præt. pass. *male agit*. ab ἀλιτραίνω, pecco, quod est ab ἀλιτρὸς, peccator. Th. est ἀλιτέω, pecco. f. ήσω. vel ἀλείτω, cujus aor. 2. ἤλιτον. ε. 239. & 328.

Ἀλκαίοιο, Ion. pro Ἀλκαίου, ab Ἄλκαιος, ου, ὁ, nomen viri. Th. est ἀλκὴ *robur*. α. 26.

Ἀλκείδαο, pro Ἀλκείδου, Æolice, a nominativo Ἀλκείδης, ου, ὁ, nomen viri ab ἀλκὴ, *robur*. α. 112.

Ἄλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, *robustus, fortis*. Th. ἀλκὴ, ῆς, ἡ, robur. α. 320. θ. 526.

Ἀλκμήνη, nomen fœminæ. q. d. *robur Lunæ*. Luna singulares habet influxus in *fœminam*, nec non in *Oceanum*, qui eſt quaſi *mundi uterus*. α. 3. 467. θ. 526. 950.

Ἀλκτῆρα, acc. ſing. ab ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, *defenſor. propugnator*. Th. ἄλκω, ab ἀλκὴ, unde ἀλάλκω profligo. α. 29. 128. θ. 657.

Ἀλλ', pro ἀλλά. ε. 11. 15. 35. θ. 98. &c.

Ἄλλαι, nom. pl. ab ἄλλη, alia. ε. 821. θ. 363. 872.

Ἀλλάων, *aliarum* pro ἄλλων, Æolice. α. 260. ἄλλην. α. 28. ἄλλῃ. ε. 260.

Ἀλλήλων, gen. pl. ε. 134. ἀλλήλοισιν dat. pl. Ion. pro ἐν ἀλλήλοις inter ſe. α. 347. 379. ἀλλήλας acc. pl. α. 375. 262. Flectitur tantum per Genitivum, Dativum & Acc. pluralem, idque in tribus generibus. ε. 134. 249. 276.

Ἄλλο. ε. 142. 156. ἄλλοι. θ. 147. ἄλλον. ε. 406. 711.

Ἀλλοίην, acc. ab ἄλλος. ε. 822.

Ἀλλοῖος, ου, ὁ, *diverſus*. ab ἄλλος, alius. ε. 481.

Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, alius, a, ud. ε. 339. 443.

Ἄλλοτε, *interdum*, *alias*. adv. ε. 243. 723.

Ἀλλότριος, ου, ὁ. Th. eſt ἄλλος, alienus, non proprius. ε. 34. θ. 599.

Ἁλμυρὸς, οῦ, ὁ, *ſalſus*. epitheton Oceani. Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare. θ. 107. 964.

Ἄλοχος, ου, ἡ, *uxor*. ἀλόχῳ dat. α. 87. ex α conjunctivo, quod eſt ex ἅμα, & λέχος, εος, τὸ, *lectus*, quod ſit in eodem lecto cum marito. θ. 886. ε. 327.

Ἄλσος, εος, τὸ, *lucus*. ex ἅλλομαι *ſalio*, quod arbores veluti e terra proſiliant. α. 70. 99.

Ἀλυκτοπέδῃσι, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπέδη, vinculum indiſſolubile, q. d. ἄλυκτος πέδη, indiſſolubilis pedica. ἄλυκτος, metri cauſa, pro ἄλυτος, ex α privat. & λύω, diſſolvo. θ. 521.

Ἀλύξεται, *vitabit*, *fugiet*. fut. 1. med. ab ἀλύσκω, *vito*. f. ξω. Th. eſt ἀλέω, *molo*, item *vito*. ε. 361.

Ἄλφειον, ab Ἄλφειος, ου, ὁ, nomen fluvii. θ. 338.

Ἀλφηστῇ·

ʼΑλφηςῆσιν, dat. pl. Poëtice & Ionice pro ἀλφησαῖς, ab ἀλφηςὴς, ȣ, ὁ, *inventor.* ab ἀλφέω, *invenio.* Th. ἄλφα primæ alphabeti Græci literæ nomen. ε. 82. α. 29. ϑ. 512.

ʼΑλωὴ, ῆς, ἡ. Th. ἅλως, ω, ἡ, *area.* Spiritus mutatur in ortu. ε. 597. α. 291.

ʽΑμʼ pro ἅμα, *una, cum.* Dat. ἅμα βροντῇ cum tonitru. ϑ. 80. 268. 691. ε. 217. α. 23. ἄμυδις Æolice pro ἅμυδις, idem quod ἅμα, simul. ϑ. 689.

ʼΑμαιμακέτοιο, *indomiti.* ἀμαιμάκετος, ȣ, ὁ, ex α intensivo, quod est ex ἄγαν, valde, & μαιμάω, vehementer cupio, impetu feror. *qui animo est in prælia admodum prono.* ἀμαιμάκετον πῦρ. Th. μάω, cupio. α. 207. ϑ. 319.

ʽΑμαξα, ης, ἡ, currus, plaustrum, quasi dicas ἅμα ἄξονι, cum axe. ε. 424.

ʼΑμαξαν, pro ἅμαξαν, Æolic. ε. 451. 690.

ʽΑμάρτη, *peccaverit.* 3. sing. a. 2. act. sub. ab ἁμαρτάνω, *pecco.* f. ἁμαρτήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον. ex α priv. & μάρπτω, assequor. ϑ. 222.

ʽΑμαρτίνοος, cujus mens est prava, ex ἁμαρτάνω pecco, & νόος, ȣς, *mens.* qui mente peccat. ϑ. 511.

ʼΑμάρυσσε, imperf. pro ἠμάρυσσε. *splendebat*, verbi ἀμαρύσσω, f. ξω, *fulgeo, splendeo* ex α ἐπιτατικῷ & μαίρω, *splendeo.* ϑ. 817.

ʼΑμᾶσθαι, præf. infinitivi medii, *metere.* Th. est ἀμάω, ῶ, f. ήσω, meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quam colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. ε. 776. 390. 773.

ʼΑμαυροτέρη, Ionice pro ἀμαυροτέρα. obscurior ab ἀμαυρὸς, ὰ, ὸν, obscurus, ex α priv. & μαίρω, *splendeo.* ε. 282.

ʼΑμαυρωθείη, intereant, a. 1. opt. pass. verbi ἀμαυρόω, ῶ. obfusco, obscuro. Th. ἀμαυρὸς, ȣ, ὁ, obscurus. ε. 691.

ʼΑμβατος pro ἀναβατὸς, scansilis, *pervius.* sic ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω. Th. est βαίνω, eo. f. βήσομαι. a. 2. ἔβην. ε. 679.

ʼΑμβολιεργὸς, ȣ, ὁ, *dilator operum.* ex ἀναβάλλομαι, *differo, procrastino.* μηδὲν ἀναβαλλόμενος, & ἔργον, ȣ, τὸ, *opus.* ε. 411.

Ἀμβροσίῃ, dat. sing. Ion. pro ἀμβροσίᾳ. ἀμβρόσιος immortalis, ex α priv. & βροτὸς, ȣ, ὁ, *mortalis*. κατ' ἐπένθεσιν τȣ̃ μῦ καὶ τροπὴν τȣ̃ ταῦ εἰς σίγμα. ϑ. 69. 796.

Ἄμβροτος, ȣ, immortalis, pro ἄβροτος. Th. βροτὸς, mortalis. ϑ. 43.

Ἀμέγαρτος, *ardua* invidia carens. Th. μεγαίρω, invideo. ϑ. 666.

Ἀμειβόμενος, præs. part. *respondens*, ἀμειβόμενοι, mutantes. ab ἀμείβω, f. ψω. *commuto*. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Acc. α. 117. ϑ. 654. 749.

Ἀμειλίκτων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, asper, durus. Th. μειλίσσω, mellitum reddo. ϑ. 659.

Ἄμεινον, melius, comparativus ab ἀγαθὸς, bonus. ε. 312. 700. Cæteroquin ἀμείνων ex α epitatico & μένος *robur*: sic ἀρείων est ex ἄρης. ἀμείνονα, ἀμείνω, acc. sing. m. g. α. 51. ε. 19. 292. 318. 283. Vide ἀγαθὸς.

Ἀμελῶσιν, 3. pl. sub. negligant. ab ἀμελέω, negligo. hinc ἀμελὴς, ex α priv. & μέλει, curæ est. ε. 398.

Ἀμέρσῃς, 2. sing. a. 1. act. subj. a verbo ἀμέρδω, *privo*. f. σω. ἄμερδε pro ἤμερδε imperfect. Ionic. Th. μέρδω, σω, privo. α. 331. ϑ. 698.

Ἀμηχανίη, Ionice pro ἀμηχανία, *difficultas*, ab ἀμήχανος, *minime cautus*, *perplexus*. ex α priv. & μηχανὴ, machina. ἀμήχανον, inexplicabile. ε. 494. 83. ϑ. 295. 310.

Ἀμήσεις, f. 1. ind. ab ἀμάω, meto. Vide paulo ante ἀμᾶσθαι. ε. 478.

Ἀμητὸς, ȣ, ὁ, *messis tempus*: sed ἄμητος, ȣ, ὁ, *messis*, ab ἀμάω *meto*. ε. 382. 573.

Ἄμμες, pro ἡμεῖς, Æolice, *nos*. ab ἐγὼ, ego. α. 87.

Ἀμμέσον, pro ἀνὰ μέσον, in *medio*. α. 209.

Ἀμοιβὴν, *talionem*, proprie *mutationem*. ab ἀμείβω, *muto*. f. ψω. præt. med. ἤμοιβα. ε. 331.

Ἀμολγαίη, *lactea*. ab ἀμέλγω f. ξω. *mulgeo*, ich melke. ἀμολγὸς, ȣ, ὁ, tempus, quo mulgentur vaccæ. ε. 588.

Ἄμοτον, adv. *insatiabiliter*, *incessanter*, ex α priv. & μοτὸς, ȣ, ὁ, linteum carptum, quod vulneribus inditur. α. 361.

"Αμπαυμα, *solatium.* pro ἀνάπαυμα, ατος, n. g. ab ἀναπαύομαι, quiesco. Th. παύω, finio, cesso. a. 2. ἔπαον. ϑ. 55.

'Αμπέλαγος, *per pelagum,* per syncop. pro ἀνὰ πέλαγος. θάλασσα, *mare.* sed πέλαγος, εος, τὸ, *maris profunditas.* ϑ. 190.

'Αμπυκίδην, acc. a nominativo ἀμπυκίδης, ε, ὁ, *Ampyci filius.*

"Αμπυκος, ε, ὁ, nomen viri, ab ἄμπυξ, υκος, ὁ, idem quod τὸ κάλλυντρον, *caliendrum, reticulum muliebre.* ab ἀμπέχω, *circumdo.* α. 181.

"Αμυδις, Æolic. Adverb. idem quod ἅμα, *simul cum.* α. 345.

'Αμύμονα, acc. sing. ab ἀμύμων, ονος, ὁ, ἡ, irreprehensibilis. idem quod ἀμώμητος, ab 'Αμύμων, ονος, ὁ, nom. viri. ϑ. 654. & valet idem, quod ἄμωμος, qui nihil commisit τῆς μυγμῆς, h. e. derisione dignum. a μύζω, f. ξω, *derideo.* Sic dicitur per syncopen τῦ γάμμα, pro ἀμύγμων. ϑ. 264. α. 65. 112.

'Αμύνοντες, præs. part. ab ἀμύνω, *juvo.* item *arceo, propello.* f. νῶ. a. 1. ἤμυνα, p. γκα. α. 240.

'Αμφ' pro ἀμφὶ idem quod περὶ, circa. ε. 203. α. 128. 200.

'Αμφαγαπῶντες, præs. part. pl. num. ab ἀμφαγαπάω. ex ἀμφὶ & ἀγαπάω, *valde diligo.* ε. 58.

'Αμφαράβιζον, imp. Ion. *circumstrepebant.* ab ἀμφαραβίζω, circumstrepo. compositum est ex ἀμφὶ & ἀραβίζω, quod est a Th. ἄραβος, ε, ὁ, *strepitus.* α. 64. alii legunt ἀμφεβάριζον, ex ἀβαρίζω, quod etiam ab ἄραβος. ibid.

'Αμφεκάλυψε, a. 1. act. ab ἀμφικαλύπτω, circumtego. ex ἀμφὶ *circa*, & καλύπτω, *tego*, f. ψω, p. κα, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 165.

"Αμφεπε, imperf. act. Ion. verbi ἀμφέπω, persequor, foveo. Th. ἕπω, operor, sequor. ϑ. 696.

'Αμφὶ, præpositio *circa*, per τμῆσιν separatum *circum* ε. 73. 539. α. 172.

'Αμφὶς, Adverb. ε. 699. *circum, seorsim.* ϑ. 851.

'Αμφιβάλῃ, aor. 2. med. subj. ab ἀμφιβάλλω, circumjicio, circumdo. f. λῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον. p. m. βέβολα. Th. βάλλω, jacio. ε. 543. ἀμφιβαλεῖν. ε. 785.

Ἀμφὶ..βάλλ', α. 253. per τμῆσιν, βάλλ' pro ἔβαλλε. Imperf. Ion. Th. βάλλω. α. 254.

Ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, rete quod a duobus utrimque projicitur in aquam, ex ἀμφὶ, circum, & βάλλω, jacio. α. 215.

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, utroque pede claudus. Vulcani epithetum, ex ἀμφὶ utrimque, & γυῖον, ου, τὸ, *membrum*, qui claudicat ex utroque pede. ἀμφοτέροις γυίοις ἢ ποσὶ χωλὸς. ε. 70. α. 219. θ. 751. 945.

Ἀμφιδάμαντος, gen. ab Ἀμφίδαμας, nomen viri. q. d. qui utrinque domat. ex ἀμφὶ & δαμάζω, domo. ε. 652.

Ἀμφιδεδήει, est 3. singul. plusquamperfecti medii, a δαίω, divido, convivor, scio, comburo. in a. 2. act. ἔδαον. Hinc est præt. med. δέδηα. Sicut a θάλλω τέτηλα, a καίω κέκηκ. α. 62.

Ἀμφικαλύψῃ, 3. sing. a. 1. act. subj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. καλύπτω, tego. f. ψω. p. φα. a. 2. ἐκάλυβον. ε. 553.

Ἀμφιλογίας, acc. plur. disceptationes, quæ sunt verbis ab ἀμφιλογία, ubi ex utraque parte contenditur, ex ἀμφὶ & λέγω, dico. θ. 229.

Ἀμφιπολεύω, f. εύσω, obambulo, comitor. Th. πολέω, *verso*; pro quo Poëtice πολεύω, *versor*. ε. 801.

Ἀμφιῤῥύτῳ, dat. ab ἀμφίῤῥυτος, *circumfluus*, ex ἀμφὶ, & ῥύω, pro ῥέω, *fluo*. f. εύσω, p. ἔῤῥευκα. θ. 983.

Ἀμφιρῶ, nomen mulieris contractorum. ex ἀμφὶ & ῥέω, *fluo*, &c. θ. 360.

Ἀμφιτρίτη, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τρίζω, *strido*, fut. τρίσω. a circumstrependo. θ. 243. 254. 930.

Ἀμφιτρύων, ύωνος, ύωνα. Nomen viri. ex ἀμφὶ *circum* & τρύω, *attero*, *macero*, *vexo*. τρύμα proprie *foramen*, item *veterator*. α. 2. 37. 54. 80. hinc

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ, filius Amphitryonis, per epenthes. τοῦ α. metri causa pro Ἀμφιτρυωνίδης, ου, ὁ. α. 165. 416. θ. 317.

Ἀμφιχέαι, a. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ & χέω, fundo. f. χεύσω. Æol. aorist. 1. act. ἔχευσα, & per syncopen τοῦ σ, ἔχευα & per novam τοῦ υ syncopen, ἔχεα. p. κέχευ-

κέχευκα. perf. pass. κέχυμαι. a. 1. pass. ἐχύθην. ε. 95.

Ἀμφότεροος, α, ον, *ambo*. dat. pl. ἀμφοτέροισιν, Ionic. α. 177. 382. θ. 771. hinc

Ἀμφοτέρωθεν, *utrimque*, adv. Th. ἄμφω, ambo. θ. 733.

Ἄμφω. ε. 772. α. 371.

Ἀμώμητος, inculpatus. ἄμωμος, qui est absque omni labe. ex α priv. & μῶμος, ε, ὁ, *probrum*, *dedecus*, item *derisor*. ab Hebr. מום macula. Hinc verbum μωμέομαι, ῦμαι, *cavillor*, prov. paronomasiasticum, Ῥᾷον μωμεῖσθαι ἢ μιμεῖσθαι. α. 102.

Ἀμῶνται, 3. pl. ind. pass. verbi ἀμάω, ῶ, f. ήσω, meto. θ. 599.

Ἄν, vocula seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt κε, κεν. ε. 179.

Ἀνά. præpositio, pro diversa significatione varios casus regens. ε. 226. 326. θ. 91.

Ἀναβάλλεσθαι, præs. inf. differre, procrastinare. Th. βάλλω, f. λῶ. jacio, ἀναβαλλόμενος. ε. 408. 410.

Ἀνάγκη, ης, ἡ, necessitas, ὑπ' ἀνάγκης, necessario. ε. 15. θ. 517. 615.

Ἄναγον, ducebant, 3. pl. imp. poët. pro ἀνῆγον, ab ἄγω *duco*. f. ξω p. ἦχα. a. 2. ἦγον. α. 280.

Ἀνάελπτα, plur. insperata, ab ἄελπτος, insperatus. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ. θ. 660.

Ἀναιδέα, ex α priv. & αἰδὼς, όος, ἡ, pudor. θ. 312. 833. ἀναιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. ἀναιδέη, dat. sing. Ionice, ut & ἀναιδέηφι. φι enim per paragogen additur. ab ἀναίδεια, *impudentia*. hoc ab ἀναιδὴς, έος, ὁ, ἡ, impudens. ex α priv. & αἰδὼς, όος, ἡ, *pudor*, αἰδὼς vero ex α. priv. & εἴδω *video*, ab intuendi fuga. ε. 357. & 322.

Ἀναίτιος, inculpatus, ex α priv. & αἰτία, ἡ, causa. ε. 825.

Ἄνακτα, acc. sing. ab ἄναξ, rex, ἄνακτος. ε. 69. θ. 347. α. 197. 226. θ. 493.

Ἀνάξειν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, *regno*. f. ἀνάξω. p. χα. a. 1. ἤναξα. & Ionic. ἄναξα, ἄναξεν. θ. 837. Distinguitur ab ἀνάγω, f. ἀνάξω ex sola contextus serie. θ. 491.

Ἀνάπνευστος, *non respirans*, ex α priv. & πνέω, spiro, f. πνεύσω. θ. 797.

Ἀνάσσει, præs. ind. Vide ἀνάξειν. θ. 506.

Ἀνασσείσασα, *quatiens*, est f. g. part. a. 1. act. Poët. ab ἀνασειω, *quatio*. Th. est σείω, *moveo*. f. σείσω. p. σέσεικα. α. 344.

Ἄνασσον, Ionic. & Poëtice pro ἤνασσον. 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, *regno*. vide ἀνάξειν. θ. 1015. α. 328.

Ἀναστρωφᾷν, converte. præs. inf. act. pro imperat. Hellenismus. ab ἀναστρωφάω, verto. Th. est στρέφω, verto, f. ψω. p. ἔστρεφα. a. 2. ἔστραφον. hinc στροφὴ, ῆς, ἡ, *versio, flexus*. & hinc στροφάω, verso, *circumago*, Poët. στρωφάω, *id*. α. 121.

Ἄναυδος, ου, ὁ, ἡ, *motus*, idem quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδὴ, *vox*. θ. 797.

Ἄναυρος, nomen viri, sine aura, vento. Th. αὖρα, aura, ventus, item *torrens*, & tum est ex α valde & νάω *fluo*. α. 477.

Ἀναχάσσασθαι, a. 1. med. in fin. Poëtice, pro ἀναχάσασθαι ab ἀναχάζω, *recedo*. Th. χάζω, f. άσω, recedo. α. 536.

Ἀναφυσιόωντες, præs. part. videtur oriri a φυσιόω, *inflo*, hinc φύσα, ης, ἡ, *follis*, Blasbalg. Th. φυσάω, *sufflo*. Sed esse a φυσιάω *anhelo*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀναφυσιῶντες, dicunt Poëtæ ἀναφυσιόωντες, ab ἀναφυσιάω, ῶ: Poëtice ἀναφυσιόω: sicut pro ὁράω, ὁρῶ dicunt ὁρόω, ubi ο μικρὸν præponunt præcedente syllaba brevi, ω vero præcedente syllaba longa. ἀναφυσιόοντας vero ab ἀναφυσιόω, contracte ἀναφυσιοῦντας, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.

Ἀναψύξαι, a. 1. act. infinit. ab ἀναψύχω, *refocillo, recreo*. Sicut ventus æstuantem reficit, ita quies laboribus exhaustum. Th. ψύχω, f. ξω, refrigero. ε. 606.

Ἄνδιχα, pro ἀνάδιχα, *divisim*. Adverb. a δίχα, *dupliciter*. Them. δὶς, *bis*. ε. 13.

Ἄνδρα, acc. sing. ε. 269. ἀνδράσι, dat. pl, ut & ἄνδρεσσι, sed hic est Poët. & Ion. ab ἀνὴρ, ὁ, vir. g. ἀνδρὸς. pl. ἄνδρες. ε. 269. 19. 482. 300.

Ἀνδρογόνος, *viripara*, quæ parit masculum. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Componitur ex ἀνὴρ, ὁ, vir, & γένομαι nascor,

nascor, quod in præt. med. habet γέγονα. inde γόνος, generatio. ε. 781.

Ἀνδροκτασίας, acc. pl. *strages*, seu *cædes virorum* ab ἀνδροκτασία, ας, ἡ, in dat. ἀνδροκτασίῃ, Ion. ab ἀνὴρ, vir, & κτείνω, *occido*. f. κτενῶ. pr. act. ἔκτακα. præt.m. ἔκτονα. θ.228.

Ἀνδρομμέυ, gen. ab ἀνδρόμεος, *virilis*. per syn. speciei, *humanus*, idem quod βρότεος, ἀνθρώπινος. Th. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir. α. 256.

Ἀνδροφόνοιο, genit. Ion. ab ἀνδροφόνος, qui virum occidit. ab ἀνὴρ, vir, & φένω, occido, quod in præt. med. πέφονα. α. 98. 420.

Ἀνέηκε, perfect. Act. pro ἀνῆκε, Attice. ab ἀνίημι, remitto, relaxo. f. ἀνήσω. a. 2. ἀνῆν. Th. ἵημι mitto. θ. 495.

Ἀνέθηκα, a. 1. act. ab ἀνατίθημι, impono, dico. Th. τίθημι, pono. ε. 656.

Ἀνελόντα, accus. part. a. 2. act. ab ἀναιρέω, aufero, tollo. in a. 2. act. ἀνεῖλον. in part. a. 2. act. ἀνελὼν, όντος, ὁ. ἀνείλετο, *sustulit*, a. 2. med. ab ἀναιρέομαι, ῦμαι, aufero. Th. αἱρέω, ῶ, capio, f. ήσω, p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον. ε. 746. θ. 553.

Ἄνεμος, ου, ὁ, ventus. ἀνέμοιο. gen. Ion. ἀνέμοισι, dat. pl. Ion. ε. 549. 619. 643. 669.

Ἀνεπίξεστος, ου, ὁ, ἡ, *impolitus*, *imperfectus*. ab ἐπιξέω, in superficie rado, seu scalpo; inde ἀνεπίξεστος, scalpendo aut dolando non perfectus. Th. ξέω, *rado*, *polio*, f. ξέσω. ε. 744.

Ἀνεπιῤῥέκτων, gen. pl. *nondum confectis*, vel libatis, h. e. in mensa appositis. ab ἐπιῤῥέζω, sacrifico. Th. ῥέζω, facio. f. ῥέξω & ἔρξω, p. ἔῤῥεχα, præt. pass. ἔῤῥεγμαι, &c. a. 1. part. ῥεχθείς. p. m. ἔρογα & ἔοργα. ε. 746.

Ἀνέρ', acc. pro ἀνέρα. Vide in ἄνδρα. ε. 749. 752.

Ἀνερειψαμένη abripiens, a. 1. med. part. a verbo ἀνερείπομαι, ex ἀνὰ & ἐρείπω, everto, attraho. f. ψω. θ. 990.

Ἀνεφαίνετο. imperf. ab ἀναφαίνομαι, appareo, manifestus reddor. Th. φαίνω. f. ανῶ, in lucem profero, p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἔφανον, p. m. πέφηνα. θ. 710.

Ἀνήγαγον, 3. pl. a. 2. Att. subduxerunt pro ἀνῆγον, verbi ἀνάγω, subduco, f. ἀνάξω. p. ἀνῆχα, a.1. pass. ἀνή-

ἀνήχθην. Th. ἄγω, duco. ϑ. 626.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ ab ἀκέω sano vel ἀκέομαι, οῦμαι, f. έσομαι, & ήσομαι. ϑ. 612.

Ἀνήνορα, acc. sing. ab ἀνήνωρ, iners, ex α priv. & ἀνὴρ, vir. ε. 749.

Ἀνὴρ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, &c. ε. 263.

Ἀνθεῖ, 3. person. præsent. ab ἀνθέω, *floreo*, f. ήσω, p. κα. ab ἄνθος, εος, τὸ, *flos*. ε. 500.

Ἄνθαν, ἡ, nomen proprium loci. α. 381.

Ἀνθεμόεσσαν, acc. sing. f. g. ab ἀνθεμόεις, εσσα, εν, *floridus*. ab ἄνθεμον, ου, τὸ, flos. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos. ϑ. 887.

Ἄνθεσιν, dat. pl. ab ἄνθος, εος, τὸ, flos. ε. 75. ϑ. 279.

Ἀνθεῦσι, 3. person. pl. ind. Dorice pro ἀνθοῦσι, & hoc pro ἀνθέουσι, florent. ab ἀνθέω, ῶ, f. ήσω, floreo. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos. ε. 225. ϑ. 688.

Ἄνθη, ης, ἡ, nomen urbis. α. 474. quidam scribunt Ἄντη.

Ἄνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, homo. apud Platonem in Cratylo, ἐτυμολογεῖται, quasi ὡς ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε, attente considerans, quæ vidit. vel ita dictus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, a sursum aspiciendo. ε. 49. 470.

Ἀνίεσκε, Poëtice pro ἀνίει 3. pers. imperf. ex ἀνὰ & ἵημι: in imperf. ἀνίην, ης, η, & Poëtice, ἀνίεσκον, ες, ε, ut ἐτύπτεσκον pro ἔτυπτον. Sicuti pro ἦν *eram* Poëtæ dicunt, ἔσκον, ες, ε. Th. ἵημι, vel ἕω, mitto. f. ἥσω. p. εἶκα. aor. 2. ἦν. aor. 2. imperat. ἕς. ϑ. 157.

Ἀνίην, *tristitiam*. accus. ab ἀνία, Ionice ἀνίη, ἡ, *mærror*. ϑ. 611.

Ἀνίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, invictus. a νικάω, *vinco*, f. ήσω. p. νενίκηκα. a. 1. ἐνίκησα. ϑ. 489.

Ἀνιόντα, aor. 2. part. proprie *sursum euntem*, h. e. *orientem*, ab ἀνίημι: ex ἀνὰ, ἄνω & εἶμι, *eo* seu ἵημι: idem quod εἶμι, hinc a. 2. act. ἴον, ες, ε, tanquam ab ἴω, sicut a λείπω est ἔλιπον, &c. ε. 726.

Ἀνίπτοισιν, dativus pl. Ion. ab ἄνιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex α priv. & νίπτω, f. ψω, lavo. ε. 723.

Ἀνιστάμενος, præs. part. ab ἀνίσταμαι, exsurgo. Th. ἵστημι, sto, f. στήσω. p. ἕστακα, a. 2. ἔστην. ε. 575.

Ἀνολ-

Ἀνολβίῃ, dat. Ion. pro ἀνολβίᾳ, miseria, ex α priv. & ὄλβιος, beatus. Th. ὄλβος, ου, ὁ, *felicitas*. q. d. ὅλος βίος. ε. 317.

Ἀνόστεος, *inossis*, ex α privat. & ὀστέον, ου, τὸ, os, *ossis*. ε. 522.

Ἀνστρέφεται, pro ἀναστρέφεται, percurrit. ab ἀνὰ, & στρέφω, verto, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔστραφον. θ. 763.

Ἀντ', pro ἀντὶ, e regione, & proinde accentus in prima non debet esse. ε. 724.

Ἄντα, *contra*. Adv. Poët. item *coram*. hinc ἀντάω, *obviam venio*. f. ήσω. ἀντίον, idem quod ἄντα. α. 432. θ. 630.

Ἀντεβόλησεν, a. 1. act. ab ἀντιβολέω, *occurro*, item *nanciscor*. cum Genit. f. ήσω. præt. ἀντιβεβόληκα. Th. βάλλω, jacio, percutio. α. 439.

Ἀντὶ, præpositio, *pro*, *loco*. ε. 57. θ. 893.

Ἀντίᾳ, Adverb. *e regione*, idem quod ἀντίον. ab Adj. ἀντίος, α, ον, *ex adverso stans*. Th. ἀντὶ, pro. ε. 479.

Ἀντιβίην, *obviam*. Adv. ab ἀντίβιος, *adversus*. ex ἀντὶ & βία, ας, ἡ, *vis*. α. 150. 163.

Ἀντιβολῆσαι, a. 1. act. infin. vide ἀντεβόλησεν. ε. 782.

Ἀντίῃ, Ionic. pro ἀντία, ex ἀντίος, adversus. Th. ἀντί. α. 444. ἀντίος. α. 361.

Ἀντιφερίζειν, præs. inf. proprie *obvium se offerre*, item *contendere*, f. ίσω. p. κα. ex ἀντὶ, & φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα. θ. 609.

Ἄντρῳ, dat. sing. ab ἄντρον, ου, τὸ, antrum. θ. 483.

Ἄντυγες, pl. num. ab ἄντυξ, υγος, ἡ, proprie, *ambitus rotæ in curris*, it. *orbita*. α. 64.

Ἀνύσσας, part. a. 1. act. pro ἀνύσας, poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω & ἀνύττω, perficio. a. 1. ἤνυσα. Notetur τμῆσις διὰ -- ἀνύσσας pro ἀ-νύσας metri causa, *emensus*. ε. 633. θ. 954. ἀνύσσῃς. ε. 393.

Ἄνωγα, 1. sing. præt. med. ab ἀνώγω *jubeo*. f. ἀνώξω. a. 1. ἤνωξα. præt. med. ἤνωγα seu ἄνωγα. ε. 365. 401. 685.

Ἄξαις, 2. sing. a. 1. act. opt. ab ἄγνυμι. seu ἄγω, *frango*, f. ἄξω. a. 1. ἦξα. ἄξειαν, pro ἄξαιεν, 3. pl. a. 1. act. opt. Æol. ἄξεια, ας, ε. in 3. pl. ἄξειαν, pro ἄξαιμι, αις, αι. ε. 432. & 438.

Ἄξει-

"Αξεινος, ε, poëtice pro ἄξενος, *sine hospite*. Th. ξένος, ε, ὁ, *hospes*, *peregrinus*. ε. 713.

"Αξονα, accus. sing. ab ἄξων, ονος, ὁ, *axis*. circa axem rota agitur & circumagitur, axe immoto manente. ε. 422. 691.

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, *cantus*. θ. 60. α. 282. a præt. med. ἤοιδα. Th. ἀείδω, *cano*. ἀοιδῆσι, dat. pl. Ion. ε. 1.

Ἀοιδὸς, ε, ὁ, *cantor*. Vide supra ἀοιδή. ε. 26. ἀοιδοί. θ. 95.

"Αοικος, ε, ὁ καὶ ἡ, domo carens, ex α priv. & οἶκος, ε, ὁ, *domus*. ε. 600.

"Αοκνος, ε, ὁ καὶ ἡ, impiger. ex α priv. & ὄκνος, ε, ὁ, pigritia. ex ἐ & κινέω *moveo*. quia pigri sunt velut trunci, & vix se movent. ε. 483.

"Αορ, ἄορος, τὸ, *ensis*. ab ἀείρω, *tollo*, *suspendo*. α. 221. 457.

"Ατος, ε, ὁ, illæsus, ab ἐτάω, *vulnero*. f. ήσω. α. 157.

Ἀπ', pro ἀπὸ, ab. ε. 28. 313. 546. α. 30.

Ἀπαὶ, præposit. pro ἀπὸ sicut παραὶ pro παρὰ &c. poëtice. Alia exemplaria habent ἀπὺ. α. 409.

Ἁπαλὰ, mollia. h. e. juvenilia. ab ἁπαλὸς, ε, ὁ, *tener*, *mollis*, quasi ἁφαλὸς ab ἁφὴ tactus, quia mollia facilè tanguntur. hinc ἁπάλοισιν, dat. pl. Ion. pro ἁπάλοις. θ. 3. & 989. α. 279.

Ἀπάλαμνος, iners. pro ἀπαλάμανος, ex α priv. & παλάμη, ἡ. unde Latinorum *palma*, manus. ε. 20.

Ἀπαλήσεται, *vagabitur*, fut. 1. med. ab ἄλημι, vel ἀλάομαι, ῶμαι, *vagor*, *erro*. in fut. ἀλήσομαι. & in compos. ἀπαλήσεται. α. 409.

Ἁπαλόχροος, genit. ab ἁπαλόχρες, οος, ὁ καὶ ἡ, quæ tenellum seu molle corpus habet. ex ἁπαλὸς, ε, ὁ, tener, mollis, & χρῶς, οὸς, ὁ, *cutis*. Th. χρόα, *color*. ε. 517.

Ἀπάνευθε, adverb. idem quod ἄνευ, *sine*, absque. θ. 386.

Ἀπανήνασθαι, *recusare*, a. 1. med. infin. ab ἀπαναίνομαι, *recuso*. a. 1. ἀπηνηνάμην. ex ἀπὸ & ἀναίνομαι recuso, quod est ab αἰνέω, *laudo*; item *assentior*. ε. 452.

"Απαντα, acc. sing. ab ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, omnis; & in genit.

genit. ἅπαντος, ἁπάσης, ἅπαντος, &c. gen.pl. ἁπασέων, Ion. pro ἁπασῶν. dat. pl. ἅπασιν. ex ἅμα, simul & πᾶς, omnis. ε. 687. 79. 361.

Ἁπάντη, *ubique*. adverb. Th. πᾶς, ὁ, omnis. θ. 524.

Ἁπασέων, gen. pl. Ion. pro ἁπασῶν. Vide in ἅπαντα. θ. 79.

Ἀπάτη, ἡ, fraus. ex α priv. & πάτος, ου, ὁ, *via*, quum a vera via abducimur. Th. ἀπατάω, *decipio*. hinc ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, *impostor*. θ. 224.

Ἀπατήσα, f. 1. verbi ἀπατάω, fallo, f. ήσω. p. ἠπάτηκα. ε. 46.

Ἀπεδειροτόμησεν, *caput amputasset*, a. 1. act. indicat. ex ἀπὸ, & δειροτομέω, *cervicem abscindo*, ex δέρη, ης, seu δειρὴ, ῆς, ἡ, *cervix, collum*, & τέμνω, seco, in præt. med. τέτομα, *resecui*. θ. 281.

Ἀπείριτος, ου, infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ, *finis*. α. 204. θ. 878.

Ἀπείρονα, acc. sing. ab ἀπείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ, *terminus*. ε. 159. α. 472. θ. 187.

Ἀπέκτανεν, 3. sing. a. 2. act. indic. ab ἀποκτείνω, *occido*. Th. κτείνω, occido. f. κτενῶ, p. ἔκτακα. a. 1. ἔκτεινα. a. 2. ἔκτανον. p. m. ἔκτονα. α. 11.

Ἀπελάμπετο, imper. pass. Th. λάμπω, splendeo. f. ψω, p. φα. a. 1. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπελείβετ', 3. sing. imper. med. ab ἀπολείβομαι, *destillo*. Th. λείβω, libo, fundo, f. ψω. p. λέλειφα. α. 174. 268.

Ἀπεμνήσαντο, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπομιμνήσκω, recordor, seu ἀπομνάομαι. Th. μνάομαι, memoro, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι, a. 1. ἐμνήσθην. θ. 593.

Ἀπεόντος, gen. part. pro ἀπόντος, Ion. ab ἄπειμι, absum. part. ἀπὼν, οῦσα, όν. ε. 365.

Ἀπέσαντος, ab Ἀπέσας, αντος, ὁ, nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. θ. 331.

Ἀπέσσυθεν, 3. pl. a. 1. pass. Æol. vel Bœot. pro ἀπεσσύθησαν, proruperunt, sic ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν. Æol. Poëtice σ duplicatur & η abjicitur. Th. σείω, *moveo*, agito. f. σω. p. κα. a. 1. ἔσευα. θ. 183.

'Απέσσυτο, 3. ſing. plusqu. perf. paſſ. pro ἀπεσέσευτο, a σεύω, in præt. paſſ. σέσευμαι, poëtice ἔσυμαι, item ἔσσυμαι. θ. 859.

'Απέχωσιν, omittant, abſtineant, 3. pl. præſ. ſubj. ab ἀπέχω, abſtineo. infin. ἀπέχειν. f. ἀφέξω. Th. ἔχω, habeo. ε. 134. 643.

'Απήμαντος, ὁ καὶ ἡ, *illæſus*. Th. πῆμα, τος, τὸ, *noxa*. unde πημαίνω, ανῶ, *noceo*, hinc & ἀπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, illæſus. θ. 955. ε. 668.

'Απὸ -- ἤμησε, demeſſuit, a. 1. ind. ab ἀμάω. f. ήσω. Vide in ἤμησε. θ. 180.

'Απήνης, gen. ab ἀπήνη, ἡ, rheda, vehiculum mulare. α. 273.

'Απηύρα, abſtulit, 3. ſing. imp. act. ab ἀπαυράω eripio. Th. αὖρα, aura. ἀπαυράω ergo eſt quaſi τὴν ἀνάπνευσιν ἀφαιροῦμαι, *aufero reſpirationem*, h. e. *occido*. α. 428.

'Απηωρεῦντ', pro ἀπηωρεῦντο, ſuſpenſi erant, 3. pl. imperf. med. indic. Dorice pro ἀπηωροῦντο, ab ἀπαιωρέω, ῶ, ex ſublimi dependeo. Th. eſt αἰωρέω, ῶ, *ſurſum tollo*. f. ήσω. α. 234.

'Απιστία, ἡ, diffidentia. a πίστις, fides. Th. πείθω, σω, perſuadeo. ε. 370.

"Απλαστος, pro ἀπέλαστος, cui appropinquare tutum non eſt. a πέλας adverb. prope *intractabilis*. Alii vertunt, *ineffigiatus*, *informis*. eſt α priv. & πλαστὸς *fictus*. a πλάσσω, *fingo*. & Att. πλάττω. ε. 147. θ. 151.

"Απλατος, Dorice pro ἄπληστος, & hoc pro ἄπληστος magnitudine immenſus, inacceſſus per ſyncopen τοῦ σ. Th. πλήθω, πλήρης plenus, vel quidam ἄπλατος, idem eſſe dicunt cum ἄπλαστος, cui appropinquare tutum non eſt. Th. πέλας (adverbium) prope. θ. 153. & 708. ε. 147. 230.

'Απὸ, a, ab, præpoſitio genit. regens, ἀπὸ δαιτὸς a convivio h.e. *poſt convivium*. ἀπ' ἀρχῆς, ab initio. ε. 195. 740.

'Απογυμνωθεὶς, part. a. 1. paſſ. ab ἀπογυμνόω, nudo. f. σω. Th. γυμνὸς, οῦ, ὁ, nudus. ε. 728.

'Αποδοῦναι, a. 1. act. infinit. ab ἀποδίδωμι, reddo. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων. ε. 347.

'Απ

Ἀπόδρεπε, præs. imperat. *decerpe.* ab ἀποδρέπω, decerpo. f. ψω, hinc δρέπανον, ου, τὸ, *falx.* ε. 609.

Ἀπὸ -- δῦσαι, *exuere, spoliare,* a. 1. act. infinit. ab ἀποδύω, *exuo.* Th. δύω. Linea hæc solet τμῆσιν notare. Vide in δῦσαι. α. 329.

Ἀπὸ -- ἕληται, 3. sing. a 2. med. subj. ab ἀφαιροῦμαι. Vide in ἕληται. ε. 603.

Ἀποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab ἀποτίθημι, depono. Th. τίθημι. ε. 760.

Ἀποθρώσκωσιν, desiliant, 3. plur. præs. subj. Them. θρώσκω, *salio.* α. 375.

Ἀποθύμιον, invisum, *alienum ab animo.* ex ἀπὸ & θυμὸς, οῦ, ὁ, animus. ε. 708.

Ἀπὸ -- κέρσε, *incidit,* 3. sing. a. 1. activ. ab ἀποκείρω, *detondeo,* item *decutio, spolio.* Th. κείρω, f. κερῶ, & κέρσω. Vide in κέρσε. α. 419.

Ἀποκρύπτασκε, vel ἀποκρύπτεσκε, Ion. pro ἀπέκρυπτε, 3. sing. imperf. activi α, pro ε, ἀνώμαλον. ab ἀποκρύπτω, *occulto, abscondo,* f. ψω, p. κέκρυφα. a. 2. ἔκρυβον. Th. κρύπτω, abscondo. θ. 157.

Ἀπολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπολείπω, *relinquo,* f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. θ. 793.

Ἀπολήγοι, 3. sing. præs. act. opt. ab ἀπολήγω, *desino.* Th. λήγω, cessare facio. ε. 486.

Ἀπόλλυται, 3. pers. sing. ab ἀπόλλυμαι, *pereo.* aor. 2. med. ἀπωλόμην, perii. Th. ὄλλυμι, perdo, f. ὀλέσω, p. m. ὦλα & Att. ὄλωλα, aor. 2. m. ὠλόμην. ε. 761.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt: *Non semper ridet Apollo.* Plato in Cratylo derivat παρὰ τὸ ἀπολύειν, quod nos liberet a malis, nempe a frigore, & sterilitate, quæ *Soli* tribui queunt, ceu Dei organo. α. 68. ε. 769. θ. 14. 347.

Ἀπόλοιτ', 3. sing. a. 2. med. opt. Vide paulo ante ἀπόλλυται. ε. 46. 346.

Ἀπὸ -- λῦσαι, a. 1. act. infin. verbi λύω solvo. vide λῦσαι. α. 447.

Ἀπομείρεται, sortitur, 3. præsent. Th. μείρω, partior, seu potius μείρομαι. præt. med. ἔμμορα, pro μέμορα, præt. pass. μέμαρμαι,

μαρμαι, & Att. εἵμαρμαι. ε. 576. θ. 801.

Ἀπονοστήσαντα, accuſ. part. a. 1. act. ab ἀπονοστέω, *alicunde revertor*. Th. νοστέω, *redeo*. ήσω. ε. 733.

Ἀποπέμπειν, remittere, præſ. inf. Th. πέμπω, mitto, f. ψω. p. φα. ε. 87.

Ἀποπνείουσα, part. præſ. f. g. ab ἀποπνέω, pro πνέω poët. πνείω, f. πνεύσω, flo, ſpiro. θ. 324.

Ἀπόπροθι, adverb. procul. Th. πρὸ, ante. ε. 388.

Ἀποπτάμενος, a. 2. med. part. ab ἀφίπταμαι, avolo, ex ἀπὸ & ἵπταμαι, *volo, as*, f. πτήσομαι, a. 2. ἔπτην. a. 2. m. ἐπτάμην, part. πτάμενος. θ. 285.

Ἀποπτύουσι, reſpuunt. 3. pl. ind. præſ. Th. πτύω. ſpuo. f. πτύσω, p. ἔπτυκα, a. 1. ἔπτυσα. ε. 724.

Ἀπορνύμεναι, concitatæ, præſ. paſſ. part. f. g. pl. num. Th. ὄρνυμι, ὄρνυμαι, pro ὄρω, excito, f. ρῶ, vel ρσω. θ. 9.

Ἀποῤῥαίσειν, fut. 1. act. inf. ab ἀποῤῥαίω, *deſtruo*, it. *careo*. Th. ῥαίω, profligo, deſtruo. f. σω. p. ἔῤῥαικα. θ. 393.

Ἀποῤῥίψοντι, projecturo, dat. ſing. f. 1. part. Th. ῥίπτω, projicio. f. ψω, p. φα, p. m. ἔῤῥιπα. α. 215.

Ἀποῤῥῦτου, gen. ſing. ab ἀπόῤῥυτος, *deorſum fluens*, ἀποῤῥέω. Th. ῥύω, idem cum ῥέω. fut. ῥεύσω, fluo. ε. 593.

Ἀπὸ -- τάμοιο. 2. ſing. a. 2. med. opt. ab ἀποτέμνω. Vide in τάμοιο. ε. 423.

Ἀποτίννυται, 3. perſ. ſingul. a τίννυμι & τίννυμαι, idem quod Th. τίω, *punio, honoro*. f. σω. ε. 245.

Ἀποτίσῃ, luat. a. 1. ſub. 3. perſ. Th. τίω, punio. ε. 258.

Ἀποτμήξας, part. a. 1. act. ab ἀποτμήγω, abſcindo, f. ξω, a. 2. paſſ. ἐτμάγην, pro ἀποτέμνω. Th. τέμνω, ſeco. ε. 188.

Ἀπουράμενοι, *privati*, per ſyncopen pro ἀπουρισάμενοι, part. a. 1. med. a verbo ἀπουρίζω, proprie *abduco in montem*, Ion. pro ἀφορίζω, extermino, ab ὅρος, ου, terminus, vel ab ὄρος, εος, τὸ, & Ion. οὖρος, εος, τὸ, *mons*. α. 173.

Ἀποφθιμένου, gen. ſing. part. præſ. ἀποφθίμενος, mortuus, per ſyncop. pro ἀποφθιόμενος, verbi ἀποφθίω, perdo, a φθίω, ίσω,

ίσω, perdo. Th. φθέω, corrumpo. ϑ. 606.

Ἀποφθινύθεσι, 3. pl. præſ. ind. a φθινύθω, perdo. Th. φθέω. ε. 241.

Ἀποφθίσειε, perdiderit, 3. ſing. a. 1. act. opt: Æol. pro ἀποφθίσαι, a φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur φθινύθω, φθείρω. Th. φθέω. ε. 664.

Ἀπύρῳ, dat. ſing. ἄπυρος οἶκος, frigida domus. Th. πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. ε. 523.

Ἀπώλεσεν, perdidit, a. 1. act. indic. Th. ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω. p. ὤλεκα. Att. ὀλώλεκα. a. 2. m. ὠλόμην. p. m. ὦλα, Att. ὄλωλα. ε. 244.

Ἄρ, per metatheſin pro ῥα. particula expletiva, certe, utique. ϑ. 838.

Ἄρ' pro ἄρα. Differunt ἄρα, utique, ἆρα, an, & ἀρὰ, ᾶς, ἡ, precatio: item imprecatio. ſæpe redundat, & eſt μόριον συμπληρωματικόν. Vide ε. 49. α. 36. 46.

Ἀρὰ, execratio, noxa, damnum. Ionice ἀρὴ, ῆς. ϑ. 657.

Ἀραβεῦσαι, pl. num. part. præſ. f. g. concutientes non ſine ſtridore, Dorice pro ἀραβοῦσαι, ab ἀραβέω, ῶ, ſtrepitum ſeu fragorem edo, f. ήσω. p. κα. Th. ἄραβος, ου, ὁ, ſtrepitus, proprie armorum cadentium in terram. δοῦπος ſonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖσβος ſonus fluctuum in mari. ἦχος ſonus reciprocus. φθόγγος ſonus vocis humanæ. βρόμος ſonus ignis crepitantis. τόνος ſonus fidium. κτύπος ſonus ex percuſſione ortus, &c. α. 249. 404.

Ἀραιὰς, acc. pl. f. g. ab ἀραιὸς, ὰ, ὸν, rarus, a, um, opp. πυκνὸς, denſus. ε. 807.

Ἄραξα, a. 1. Ion. pro ἤραξα, & ἄραξεν pro ἤραξεν a. 1. ind. Ion. ab ἀράσσω, f. ξω, amputo, abſcindo. α. 364.

Ἀραρυῖαι, pl. n. f. g. part. præt. m. ab ἄρω, apto, fut. Æol. eſt ἄρσω (pro ἀρῶ). unde ἄρσας, ἀρσάμενος, in præt. med. ἦρα, & facta reduplicatione ἄρηρα, Poëtice ἄραρα, adaptatus fui. α. 271. 137. ϑ. 608.

Ἀρὰς, acc. pl. ab ἀρὰ, ᾶς, ἡ, precatio, diræ. ε. 724.

Ἀράχνης, ȣ, ὁ, *araneus*, & ἀράχνιον, *tela aranearum*. ε. 473. 775.

Ἀργαῖος, ȣ, ον, *Argæus*, ab Ἄργος, εος, τὸ, nomen urbis in Peloponneſo. ϑ. 484.

Ἀργαλέ', pro ἀργαλέα, ab ἀργαλέος, ȣ, difficilis pro ἀλγαλέος, ab ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*, priori λ mutato in ρ, ad vitandam κακοφωνίαν. Th. ἔργον, opus. ϑ. 739. 880. ε. 482.

Ἀργείην. Vide paulo ante Ἀργαῖος. ϑ. 12.

Ἀργαφόντης, Argi occiſor, epitheton *Mercurii*. ex Ἄργος, nomen canis, & φόντης per ſyncopen pro φοντητὴς, *occiſor*, a φονέω *occido*, ὅτι Ἄργον τὸν κύνα ἀνεῖλε, τȣτέςι τὰ λυσσώδη καὶ ἄτακτα ἐνθυμήματα. Eſt interpretatio Tzetzis, quia Argum *canem* ſuſtulit, h. e. cogitationes furioſas. Th. φένω, occido. ε. 77.

Ἀργέςεω, gen. Ion. pro ἀργέςȣ, ab ἀργέςης, ȣ, ὁ, *piger*. ab ἀργὸς, ȣ̃, ὁ καὶ ἡ, otioſus, idem quod ἀεργὸς, ex eoque factum per craſin. Th. ἔργον, opus. ϑ. 870. 379.

Ἀργέτι, pro ἀργῆτι. dat. ſing. ab ἀργῆς, ῆτος, ῆτι, ῆτα, per μεταβολὴν & συςολὴν, ὁ, *candidus*. Th. ἀργὸς, *albus*. ϑ. 541.

Ἄργην, a nominativo Ἄργης, ȣ, ὁ. nomen propr. Cyclopis. ϑ. 140.

Ἀργύρεος, έη, εον, argenteus. ab ἄργυρος, argentum; ab ἀργὸς, eſt album metallum. ἀργυρέης, dativ. pl. Ionic. pro ἀργυρέαις. α. 295. 225. ϑ. 779. ε. 127.

Ἀργυροδίνην, acc. a δίνη, ης, ἡ, *vortex*, *gurges*, h. e. argenteos vortices habentem, & ἄργυρος, ȣ, ὁ, argentum. ϑ. 340.

Ἀργυρόπεζα, ης, ἡ, *argenteos pedes habens*. ex ἄργυρος, argentum, & πέζα, Dorice *pes*, vel malleolus pedis. ϑ. 1006.

Ἀργυρῷ, dat. ſingul. contracte pro ἀργυρέῳ, ab ἄργυρος, ȣ, ὁ, argentum. ε. 143.

Ἀργυφέϊ pro ἀργυφέϊ, dat. ſing. ab ἀργύφεος, pro ἄργυφος, alba textura conſtans. ex ἀργὸς, albus, & ὑφὴ textura, ab ὑφαίω, vel ὑφάω, ῶ, texo. ϑ. 574.

Ἄρδησκος, ȣ, ὁ, nomen fluvii. ϑ. 345.

"Ἄρειον, comparat. n. g. ab ἀρείων, masculino, *melior in prælio* ab "Ἄρης, εος, ὁ, *Mars*. Th. ἀγαθὸς, bonus, ἀρείων, ἄριστος. ε. 157. 191. 205. α. 120.

"Ἄρεος, gen. sing. ab "Ἄρης, *Mars*. varie flectitur. in Gen. "Ἄρεος & "Ἄρηος, it. "Ἄρης, "Ἄρευ, Ionic. "Ἄρεω. "Ἄρες, vocativi casus, ubi η mutatur in ε in I. contractorum. α. 98. ε. 144.

'Ἀρέσαντο, 3. pl. a. I. med. ab ἀρέσκω, placeo. f. ἀρέσω, aor. I. act. ἤρεσα. *placo*, item *placeo*. p. ἤρεκα. ἀρέσκομαι in aor. I. med. ἠρεσάμην, & poëtice ἀρεσάμην, ω. *placavi*. α. 255.

'Ἀρέσθαι, a. 2. med. infin. ab αἴρω, tollo, capio. f. ἀρῶ. p. ἦρκα, aor. I. ἦρα, aor. 2. ἦρον. a. I. paff. ἤρθην. f. I. paff. ἀρθήσομαι. ϑ. 628.

'Ἀρετὴ, ἡ, virtus, quasi ab ἀρέσκω, quia per virtutem placemus. ε. 311.

"Ἄρη, pro "Ἄρηα, accuf. ab "Ἄρης, εος, ὁ, *Mars*. α. 457. ϑ. 922.

"Ἄρηαι, ε. 630. α. 107. 2 perf. fing. aor. 2. med. Ionice pro ἄρῃ. ἄρομαι, ἄρῃ, ἄρηται. pro ἄρῃ secunda perf. ἄρηαι. Th. αἴρω. ε. 630. α. 107.

'Ἀρηγέμεν, Ionice pro ἀρήγειν, præf. inf. ab ἀρήγω, *auxilior*. α. 121.

"Ἄρηϊ, dat. fingul. ab "Ἄρης.

'Ἀρηΐφιλος bellicofus. ab "Ἄρης, Mars, & φίλος, amicus. ϑ. 317.

'Ἀρήϊα, acc. pl. adject. *Mavortia*. ab "Ἄρης, ηος, ὁ, *Mars*. α. 108.

"Ἄρην, pro "Ἄρηα. Sic in Novo Teft. legimus Σωθένην pro Σωθένεα. Vide Lexicon Nov. T. α. 59. 333. 425.

'Ἀρήρως, p. med. ab ἦρα. Vide fupra ἀραρυῖα. ϑ. 812.

"Ἄρης, *Mars*, gen. "Ἄρηος &c. παρὰ τὸ ἆραι, a tollendo. Teutonice Krieg, von Kriegen. Vide in "Ἄρεος. α. 192.

'Ἀρῆς, gen. Ionic. pro ἀρᾶς, ab ἀρὰ, ᾶς, ἡ, *diræ*, damnum. it. *preces*. α. 29. 128. ϑ. 657.

'Ἀρητιάδην, ab ἀρητιάδης, ȣ, ὁ, nomen patronymicum. α. 57.

'Ἀρθεὶς, a. I. paff. part. ab αἴρω, *tollo*, f. ρῶ. p. κα. a. I. ἦρα. ε. 549.

'Ἀριάδνην, acc. ab 'Ἀριάδνη, ης, ἡ, nomen mulieris. ϑ. 947.

Ἀριδείκετα, acc. pl. ex ἀρὶ, quod in compoſitione valet *valde*, & δεικετὰ pro δεικτὰ, ex δείκνυμι, oſtendo. ἀριδείκετον, *præclarum.* ἀριδείκετ' vocat. pro ἀριδείκετε. ϑ. 385. 543.

Ἀρίζηλος, quem valde æmulamur, ex ἀρὶ, valde & ζῆλος, ȣ, ὁ, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verſo δ in ζ, clarus, præclarus. ε. 6.

Ἀρίμοισιν, dat. pl. Ion. nomen loci, Ἄριμοι. ϑ.304.

Ἀριςαῖος, nomen viri. ϑ. 977.

Ἄριςος, ſuperl. proprie *bellicoſiſſimus*, per ſyn. ſp. vero *optimus* in re quavis. ab ἀγαϑὸς bonus. in comp. ἀρείων melior. Th.

Ἄρης, Mars. ε. 583. 692.

Ἀρκέσει, *arcebit*. f. 1. ab ἀρκέω, f. έσω, propulſo. p. ἤρκεκα. α. 358.

Ἄρκιος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, *promtus, utilis, ſufficiens.* ab ἀρκέω. ε. 368. 349. 499.

Ἄρκτον, Nomen proprium, acc. ab ἄρκτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, *urſa.* per meton. adj. pars mundi borealis. α. 186.

Ἀρκτȣ̃ρος, ȣ, *urſæ cauda*, ab ȣ̓ρὰ, ᾶς, ἡ, *cauda*, & ἄρκτος, ȣ, ἡ, *urſa.* ε. 608.

Ἅρμα, τος, τὸ, *currus*, ab ἄρω, *adapto.* α. 97. 324. 342.

Ἁρμαλιὴν, acc. ſing. Ion. ab ἁρμαλιὰ, ᾶς, & Ion. ἁρμαλιῆς, ἡ, *cibus, demenſum.* Th. ἄρω, adapto. ε. 558. 765.

Ἄρμενα, apta, pro ἀρόμενα, ſic & ἄρμενος, præſ. part. paſſ. pro ἀρόμενος. α. ... ab ἄρω, apto, fut. ἄρσω, ἀρῶ. Sic ἵκμενος pro ἱκόμενος, ubi eſt ſyncope & ſpiritus mutatio Æolica. ε 405.

Ἁρμονίη, compages, ab ἁρμόζω, f. σω, *concinnum reddo.* Vide Th. ἄρω. ϑ. 937. 975.

Ἄρνας, acc. pl. ab ἄρς, ἀρνὸς, ὁ καὶ ἡ, *agnus.* ϑ. 23.

Ἄρνη, nomen urbis. Ἄρνη. α. 475.

Ἀρνῆται, pro ἀρνέηται, ſing. præſ. med. ſub. ab ἀρνέομαι, ȣ̃μαι. f. ήσομαι, recuſo, nego. ε. 406.

Ἄρξαϑαι, a. 1. med. infin. ab ἄρχω, incipio. f. ξω, p. ἦρχα. aor. 1. ἦρξα. 770.

Ἀρό-

Ἀρόῃς, οῖς, 2. sing. præs. act. subj. ab ἀρόω, ῶ, *aro*, in fut. ἀρόσω, p. ἤροκα, a. 1. ἤροσα. ε. 477.

Ἀρόμμεναι, Poët. pro ἀρόμεναι, hoc Dorice, pro ἀρόειν, *arare*, præs. inf. ab ἀρόω, *aro*. fut. όσω. ε. 22.

Ἀρόσῃς, a. 1. act. subj. ab ἀρόω, *aro*. f. όσω. a. 1. act. ἤροσα. ε. 483.

Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator. Th. ἀρόω, aro. ε. 403.

Ἀρότοιο, genit. Poët. pro ἀρότου, ab ἄροτος, ου, ὁ, *aratio*. sed ἀροτὸς, οῦ, ὁ, *tempus arandi*. Th. ἀρόω, aro. ε. 382. 448.

Ἄροτρα, pl. n. g. ab ἄροτρον, ου, τὸ, *aratrum*. Th. ἀρόω, aro. ε 430.

Ἀροῦν, præs. inf. pro ἀρόειν extra crasin. ἀρόων, præs. part. ab ἀρόω, aro. ε. 427.

Ἄρουρα, ἡ, *arvum*, h. e. *terra arata*, *culta*. Th. ἀρόω, aro. ε. 117. 171. 426.

Ἁρπάζων, præs. part. ab ἁρπάζω, rapio, f. σω, & Dor. ξω. p. ἥρπακα. a. 1. ἥρπασα. hinc ἁρπακτὸς, raptus, rapax. ε. 38. & 682. 318.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax. Th. ἁρπάζω. Hinc per metathesin est Latinorum *rapax*. ε. 354.

Ἅρπας, acc. pl. ab ἅρπη, ης, ἡ, *falx*, idem quod δρέπανον. Th. ἁρπάζω, rapio. ε. 571.

Ἁρπυίας, accus. pl. rapaces quædam Deæ. ab ἁρπυία, ας, ἡ, *raptrix*. hoc ab ἁρπάζω, rapio. θ. 267.

Ἀῤῥήκτοισι, infractis, dat. pl. Ion. ab ἄῤῥηκτος, infractus. Them. ῥήσσω vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω. a. 2. ἔῤῥαγον, p. m. ἔῤῥηγα. ε. 96.

Ἄῤῥητοι, plur. num. *obscuri*, qui non sunt in ore hominum. ex α priv. particula, & ῥητὸς. Th. ῥέω, dico. f. ῥήσω, p. εἴῤῥηκα. ε. 4.

Ἀρσάμενος, Æol. pro ἀράμενος, part. a. 1. med. ab ἄρω, apto. f. ρῶ, a. 1. ἦρα. α. 320.

Ἄρσενε, masculos. dualis numeri, ab ἄρσην, vel ἄῤῥην, *mas*. ἄρσενες. ε. 435. θ. 667.

Ἄρτεμις, ιος, ἡ, Diana, ab Ἄρτεμις, ιδος, ἡ, nomen Idoli, q. d. ἀρτεμὴς, *perfectus*, vel, ut alii volunt, παρὰ τὸ τὸν ἀέρα τέμνειν. θ. 14. 918.

damnum, & hoc ab ἀτάω, ῶ, f. ήσω, lædo. ϑ. 610.

Ἀτάσθαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, improbus, ὅπου θάλλει ἡ ἄτη, ubi viget *noxa*. hinc ἀτασθαλία, *peccatum*, protervia, *stultitia*. ἕνεκ' ἀτασθαλίης, propter improbitatem. ϑ. 996. ε. 259. 133. ϑ. 269. 516.

Ἀτενές, *intento*. ab ἀτενής, intentus, ex α intensivo, quod est ex ἄγαν, valde, & τείνω, *tendo*. f. τενῶ, p. τέτακα. ϑ. 661.

Ἄτεκνος, ὁ καὶ ἡ, *carens sobole*. a τέκνον, ου, proles. Th. τίκτω, f. τέξω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ε. 600.

Ἄτερ, *sine*, absque, idem quod ἄνευ, χωρὶς, δίχα. ε. 91. α. 15.

Ἀτερπῆ, acc. sing. ab ἀτερπής, έος, ὁ καὶ ἡ, injucundus. Th. τέρπω, *delecto*. ε. 645.

Ἄτη, ης, ἡ, non tantum *damnum* significat, ut est proverb. ἐγγύα, παρὰ δ' ἄτη, *sponte*, *præsto noxa est*: sed etiam *peccatum*. Ἰλιαδ. ἰῶτα. v. 119. ἄτῃσιν, dat. pl. Ion. pro ἄταις. Th. ἀτάω, ήσω, lædo. ε. 229. 214. 350. α. 93.

Ἀτιμήσουσι, dehonorabunt, ab ἀτιμάω, f. ήσω. hoc ab ἄτιμος, inglorius, quod est a τίω, honoro, f. τίσω, præt. act. τέτικα. præt. pass. τέτιμαι, unde est τιμή. ε. 183. ϑ. 395.

Ἀτιταλλέμεναι, Dorice pro ἀτιτάλλειν, per epenthesin τοῦ τι, ἀτάλλειν, præs. inf. delicate nutrire. Vide paulo ante ἀτάλλων. ϑ. 480.

Ἀτλαγενέων. gen. pl. ab Ἀτλαγενής, έος, ὁ, ἡ, *Atlante natus*. ab Ἄτλας, αντος, ὁ, & γείνομαι, nascor. ϑ. 509. 517. ε. 381.

Ἀτλαντίς, δος, ἡ, filia Atlantis. ϑ. 938.

Ἀτμῷ, dat. sing. ab ἀτμή, ἡ, vapor. Th. ἀτμός, οῦ, ὁ, flatus, ab ἄω, *spiro*. epenthesis literæ τ. ϑ. 862.

Ἆτον πολέμοιο, insatiabilem bello, ab ἆτος, ὁ, ἡ, ex α privat. & ἄδω, satio. α. 58.

Ἀτρεμέωσι, 3. pl. præs. subj. ab ἀτρεμέω, *immotus maneo*. f. ήσω. Th. τρέω. f. τρέσω, tremo. ε. 537.

Ἄτροπος, Nomen proprium Parcæ, quæ sic dicitur a *minime parcendo*, κατ' ἀντίφρασιν. ex α priv. & τρέπω, *verto*, quod non possit verti & averti. α. 159.

Ἀτρυγέτοιο, gen. Ion. pro ἀτρυ-

ἀτρυγέτε. ἀτρύγετος, *sterilis, non fructuosus*, ex α priv. & τρυγὴ, *triticum, vindemia*, ubi nullus est fructuum proventus. θ. 413. 808. 241. 132.

Ἀτρυτώνη, idem quod ἀτειρὴς, ἢ ἄτρυτος, indomita. q. d. *nullis laboribus exhausta*: Epitheton Minervæ. Them. τρύω, tero. θ. 925.

Αὖ, iterum, adverb. ε. 293. α. 51.

Αὐαλέος, ε, ὁ, siccus, idem quod αὖος. Th. αὔω, sicco. ε. 586.

Αὐγάσεαι, respicies. Ionic. pro αὐγάσῃ, 2. sing. fut. 1. med. indic. ab αὐγάζομαι, video, illustror. Them. αὐγὴ, ῆς, ἡ, splendor, lux. ε. 476.

Αὐδὴ, ῆς, ἡ, *vox*, quasi ab αὔω, *clamo*. θ. 39. ε. 61. α. 278.

Αὔην, acc. ab αὖος, η, ον, *siccus*. Th. αὔω, sicco. ε. 458.

Αὖθ, pro αὖθι, rursus, ab αὖ, rursus. αὖθις, idem, quod αὖθι, *iterum*. Attice scribitur per θ. Ion. vero per τ. α. 181. ε. 50. 35. θ. 435.

Αὔλακ', acc. sing. pro αὔλακα, ab αὖλαξ, ακος, ἡ, *sulcus*. Dorice ὦλαξ. ε. 441.

Αὐλῆς, genit. sing. ab αὐλὴ, ἡ, *caula, domus, aula*. ε. 730.

Αὐλητῆρι, dat. sing. ab αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, *tibicen*, ab αὐλὸς, ε, ὁ, *tibia*. α. 283.

Αὐλίδος, genit. ab Αὐλὶς. Nomen loci. αὐλέω, *tibia cano*. ε. 649.

Αὐλε, genit. sing. ab αὐλὸς, ε, ὁ, tibia. α. 181.

Αὖον, acc. sing. Vide αὔην. ε. 741.

Αὖραι, nom. pl. ab αὖρα, ας, ἡ, aura, ventus levior. ε. 668. θ. 872.

Αὔριον, *cras*, adverb. μεταύριον, *perendie*. ε. 408.

Αὐςαλέη, *sicca*. idem quod αὔη. vide paulo ante. α. 265

Αὖτε, adverb. *rursus*. αὖτ' pro αὖτε, *iterum, porro*. αὖτις, *rursus*. Th. est αὖ, rursus. θ. 47. ε. 295. θ. 654.

Αὗται, pl. num. f. g. ab ἕτος, αὕτη, τἔτο, hic, hæc, hoc. θ. 263. 362.

Αὐτὰρ, sed. Vide supra ἀτάρ. ε. 63. 82. 89. 120. &c.

Αὖτε, pro αὖ, rursum, adv. ε. 126. 243.

Ἄυτευν, pro ἤυτεν, *resonabant*. Dorice. 3. pl. imperf. act. ab ἀυτέω, clamo, ab ἀϋτὴ,

αὐτὴ, ῆς, ἡ, *clamor.* Th. αὔω, clamo. α. 309.

Αὐτέων, Ion. pro αὐτῶν, in f. g. ab αὐτὸς, ille, τὴ, τὸ. α. 237.

Αὐτῆς, Ion. pro αὐταῖς. α. 237. ϑ. 64. 470.

Ἀυτῆς, gen. ſing. ab ἀυτὴ, *clamor.* Th. αὔω. clamo. α. 346. 433. 459.

Αὐτίκα, adverb. *ſtatim.* Th. αὐτὸς, ipſe. ε. 70. 217.

Αὖτις, adverb. rurſum. Th. αὖ, *rurſus.* ε. 384. α. 257.

Αὐτόγυον, ȣ, τὸ, eſt pars aratri, quod vocatur *dentale.* eſt lignum, cui *vomer* includitur. *Vomer* eſt qui terram ſcindit, & liras ducit. *Buris* eſt curvamen aratri, quod vomerem excidit: *ſtiva* vero eſt aratri manica, cæteroquin *dentale* eſt etiam veluti *cratis dentata*, qua ſemina arvo injecta obruuntur, liræque æquantur. Th. γύα & γῆα, ας, ἡ, arvum. ε. 431.

Αὐτόθι, *ibi*, adverb. ab αὐτὸς, ipſe. ε. 96.

Αὐτομάτη, ſc. ἄρȣρα, *ſpontaneum arvum*, h. e. ager inaratus ferebat fruges, αὐτόματος ſpontaneus, ex αὐτὸς & μάτην, fruſtra, temere, item *ſine conſilio*, quod ſponte ſua provenit. αὐτόματοι, non accerſiti, ſponte venientes. ε. 103. 118.

Αὐτονόμη, nomen mulieris. Latine *libera*, *ſui juris.* ϑ. 258.

Αὐτονόην, acc. ab Αὐτονόη, nomen mul. q. d. *quæ ipſa intelligit.* a νόος, ȣς, *mens.* ϑ. 977.

Αὐτὸς, ipſe. ε. 268. 331. α. 69. ϑ. 72.

Αὐτοσχεδὸν, *prope*, idem quod σχεδόν. Adv. α. 190.

Αὐτοφυὴς, έος, ȣ̃ς, ὁ, ἡ. *ſua ſponte enatus.* ex αὐτὸς, & φύω, gigno. ϑ. 813.

Αὐτῷ, dat. ſing. ab αὐτὸς, ipſe.

Αὑτῷ pro ἑαυτῷ. ε. 56. 291. 294.

Αὔτως, Adv. *fruſtra*, item *ſimiliter.* pro ὡσαύτως. Th. αὐτὸς, ipſe. ϑ. 402. 600.

Αὐχένα, acc. ſing. ab αὐχὴν, ένος, ὁ, *cervix.* ε. 813.

Ἀφ᾽. pro ἀπὸ, ab. α. 374. 392.

Ἄφατοι, pl. num. non clari, qui non volant per ora virorum. ex α priv. & φατὸς, dicendus. φημὶ, dico. ε. 3.

Ἀφαυρότατοι, *imbecilliſſimi.* Th. ἀφαυρὸς, ȣ̃, ὁ, imbe-

imbecillis. ε. 584. φαῦρος Dorice pro φαῦλος, *vilis, nullius pretii.* Attice φλαῦρος. α est intensivum, ἐπιτατικὸν ex ἄγαν.

Ἀφέλετο, abstulit. 3. sing. a. 2. med. ab ἀφαιρῦμαι, aufero. hinc Ἀφελῦσα, f. g. part. a. 2. act. ab ἀφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον. θ. 443. ε. 94.

Ἄφενος, ὁ vel τὸ, *divitiæ ex uno anno collectæ*, πλῦτος *ex multis annis*. ε. 24. 635. θ. 112.

Ἄφθιτος, incorruptibilis, idem quod ἄφθαρτος. Th. φθέω, f. ήσω, vel φθίω, *corrumpo.* hinc ἄφθιτα μήδεα, perpetua consilia. θ. 545. 389. 397.

Ἄφθονος, ῦ, invidia carens, copiosus. Th. φθόνος, ῦ, ὁ, invidia. ε. 118.

Ἀφίκετο rediit, 3. sing. a. 2. med. & ἀφίκεσθε 2. pl. a. 2. med. sic ἀφίκωνται, 3. pl. a. 2. med. subj. verb. ἀφικνέομαι, pervenio Th. ἱκνέομαι, venio. f. ἵξομαι. præt. ἷγμαι, a. 2. med. ἱκόμην. α. 38. 378. θ. 652.

Ἀφνειὸς, dives, poëtice pro ἀφνεὸς. Th. ἄφενος, divitiæ. ε. 453. 306. θ. 974.

Ἀφραδίαις, stultitiis. ab ἀφραδὴς, *inconsultus.* Hinc regulariter ἀφράδεια, pro quo Ionic. ἀφραδία & ἀφραδίη, *imprudentia, inopia consilii.* Th. φράζω, dico. ε. 133. 328.

Ἀφρογενέαν, ex *spuma prognatam*; ab ἀφρὸς, *spuma*, & γένος. hoc a γείνομαι, nascor. Epitheton Veneris. Sed omnino metrum videtur postulare ut sit ἀφρογενῆ. θ. 196. (& ita quoque edendum curavimus. K.)

Ἀφροδίτη, ης, ἡ, Venus ita dicta, quod e maris spuma ortum habuerit. ε. 65. θ. 989.

Ἀφρὸς, ῦ, ὁ, *spuma.* α. 389. θ. 107.

Ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ, *amens.* ex α priv. & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens.* ε. 208.

Ἀφύσσαι, pro ἀφύσαι. a. 1. act. infinit. ab ἀφύω, *haurio.* f. σω. pro quo etiam dicitur ἀφύσσω, ξω. ε. 611.

Ἀχαιοὶ, *Achivi*, quasi ab ἄχος, εος, τὸ, *mœror, solicitudo.* ε. 649.

Ἀχελώϊος, ῦ, ὁ, *nomen fluvii.* θ. 340.

Ἀχεύων, præs. part. *dolens.* ab ἀχεύω, idem quod ἀχέω, f. ήσω, doleo. Th. ἄχος, εος, τὸ, *dolor.* ε. 397.

Ἀχέων,

Ἀχέων, præs. part. ab ἀχέω & ἀχεύω, idem significant. α. 93.

Ἄχθος, εος, τὸ, pondus. ε. 690.

Ἀχιλῆα pro Ἀχιλλέα poëtice, ab Ἀχιλλεὺς, Achilles. q. d. ἄχος τοῦ λαοῦ, sollicitudo pro populo. θ. 1007.

Ἀχλὺς, ύος, ἡ, *caligo*. α. 264.

Ἀχνύμενος, part. præs. ab ἄχνυμαι, idem quod ἀχέω, doleo. Th. ἄχος, εος, τὸ, dolor, mœror. α. 435. ε. 623.

Ἄχος, εος, τὸ, *dolor*. α. 457.

Ἀχρεῖος, *inutilis*. Th. χρεία, ας, ἡ, *necessitas, utilitas*. ε. 401.

Ἀχρήιος pro ἀχρεῖος poëtice, facta dialysi τῶν ει in ηΐ. ε. 295.

Ἄψ, *retro*: item *statim*. Adverb. ἄψ ἰέναι, *retroire*. α. 257. θ. 169.

Ἀψευδέα, acc. sing. ab ἀψευδὴς, έος, ὁ, ἡ, mentiri nescius, verus. Th. ψεύδω, fallo, facio mentiri. f. σω. propter dimensionem metri hic legendum est ἀψευδῆ. θ. 233.

Ἄψιν, acc. sing. ab ἀψὶς, ίδος, ἡ, *curvatura in rota*. Th. ἅπτω, necto. ε. 424.

Ἀψορρόου, *reciproci, refluentis*, ab ἀψόρροος. Dicitur etiam ἀψορρός, ex ἄψ, adverbio, *rursus*, & ῥόος *fluxus*, a verbo ῥέω, *fluo*. in fut. ῥεύσω. in præterito medio ἔρροα, unde est ῥόος, ου, ὁ, & contracte, ῥοῦς, *fluxus*, ῥοή, ῆς, ἡ, *idem*, item *fluentum*. θ. 776.

B.

Βάζοντ', præs. part. alloquentes pro βάζοντε, & hoc pro βάζοντας, a βάζω, *loquor*. f. σω & ξω. p. χα. atque ita ponitur accusativus dualis pro accusativo plurali. Sed videri posset mendum, quia præcedit τοὺς, non τὼ. Tum pro ἐπέεσσι esse potest ἔπεσσι, quod æque usitatum est. confer. Ὀδυσσ. δ. 597. Nulla est hic hujus anomaliæ necessitas. ε. 184. 786.

Βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, a, um. Th. βάθος, εος, τὸ, profunditas. α. 288.

Βαθυδίνην, acc. sing. βαθυδίνης, ου, ὁ, *habens vortices profundos*. Th. δίνη, ης, ἡ, aquarum vortex, gurges, & βαθὺς, profundus. ε. 169. θ. 133. 338.

Βαθυῤῥείταο, Æolice pro βαθυῤ-

βαθυῤῥέᾶτε, a βαθυῤῥέτης, ε, ὁ, profunde fluens, ex βαθὺς, profundus, & ῥέω, fluo, σω. θ. 265.

Βαθυχαίτης, ε, ὁ, *qui densam habet cæsariem.* a χαίτη, ης, ἡ, proprie *juba* in equo. per metaph. *coma, cæsaries.* & βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, densus. θ. 977.

Βαίνοι, ascenderit, præs. opt. βαίνῃ. 3. præs. sub. verbi βαίνω, eo. f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 326. 569.

Βαινεσέων, euntibus, Ionice pro βαινεσῶν, gen. pl. part. præs. f. g. a βαίνων, εσα, βαῖνον. Th. βαίνω, eo. α. 232.

Βαιὸν, paulisper, a βαιὸς, ε, ὁ, *parvus.* prov. χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ, *gratia compendiosa consequitur.* confer ε. 141. h. e. brevia sunt grata. ε. 416.

Βαλάνες, acc. pl. a βάλανος, ε, ὁ, glans. ε. 231.

Βάλεν, demisit. 3. sing. a. 2. act. a βάλλω, jacio. f. λῶ. pl. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, & βάλοιο, 3. sing. a. 2. med. opt. βάλλεο, præs. imperat. pass. pro βάλλε, Ion. p. m. βέβολα. βάλλ'. α. 254. α. 384. ε. 432. 107. 295.

Βαρεῖαν, accus. sing. βαρὺς, εῖα, ὺ, gravis. Th. βάρος, εος, τὸ, pondus, onus. ε. 16.

Βαρύθει, gravatur, a βαρύθω, idem quod βαρύνομαι, gravor, a βαρὺς, gravis. Th. βάρος, onus. ε. 213.

Βαρύκτυπος, ε, ὁ, gravistrepus, *graviter fremens.* a κτυπέω, factum ex τυπέω, *resono.* Th. τύπτω, verbero. ε. 79. θ. 818.

Βασιλευέμεν, præs. inf. Ion. pro βασιλεύειν. a βασιλεύω, impero. f. σω. Th. βασιλεὺς, έος, ὁ, Rex. θ. 883.

Βασιλεὺς, έος, ὁ, Rex, q. d. βάσις τε λαε, fundamentum populi. βασιλῆος, Poëtice pro βασιλέος. θ. 886 βασιλεῦσ'. dat. pl. ε. 200

Βασιλήϊον, regale, pro βασίλειον, Poëtica dialysi, a βασιλεὺς, Rex. ε. 125.

Βασιληΐδα, accus. sing. a βασιληὶς, ίδος, ἡ, regius, a, um. adjective capitur. θ. 462. 892.

Βεβαῶτες, stantes. a βάω (pro βαίνω, eo) præt. βέβακα. part. præt. βεβαὼς, per syncopen τε κάππα, vel crasin, pro βεβηκὼς. Vide in βαίνοι, α. 307.

Βεβριθυῖα, ingravescens, præt. med. part. g. f. a βρίθω, *sum gravis.* f. βρίσω, præt. med. βέβριθα. α. 160.

Βέλεα,

Βέλεα, *tela*, acc. pl. a. βέλος, εος, τὸ, telum. θ. 684.

Βέλτερον, melius, a βέλτερος. poëtice pro βελτίων, comp. ab ἀγαθὸς, bonus. ſuperl. βέλτιστος, optimus. ε. 363.

Βελλεροφόντης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conſpicuus, & virtute maxima. Vide ſupra Ἀργαφόντης. θ. 325.

Βένθεα, acc. pl. a βένθος, εος, τὸ, profunditas. Th. βάθος, εος, τὸ, idem. θ. 365.

Βῆσαν, deſcenderunt, pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. act. a βαίνω, eo. Vide βαίνοι. ε. 152.

Βήσσης, vallibus, & βήσσησιν, dat. pl. Ion. Th. βῆσσαι, αἱ, *valles*. hinc βησσήεις, εντος, ὁ, ſaltuoſus. ε. 108. 387. θ. 860. 865.

Βιβὰς, ingrediens, part. a. 2. act. a βίβημι. Th. βαίνω, eo. Vide βαίνοι. α. 323.

Βίβλινος οἶνος, *vinum Biblinum*. poſſet videri vinum Phoenicium. Tzetzes ait: ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλου Θρακίας, a vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία. ε. 587.

Βίη, Ion. pro βία, *vis*, *fortitudo*. Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίηφι, φι eſt paragoge poëtica & reddit vocem ἄκλιτον, quamvis in dativo ἰῶτα ſubſcriptum maneat. ε. 147. α. 75. 9. 496. 882.

Βίος, βίου, ὁ, vita. ε. 31. 314. 599.

Βιότοιο, victus, gen. Ion. pro βιότου, a βίοτος, ου, ὁ, vita. Th. βίος, vita. ε. 299. 474. θ. 605.

Βλαβερὸς, οῦ, ὁ, noxius, a βλάπτω, ψω, lædo. ε. 363.

Βλάπτῃ. 3. perſ. præſ. ſubj. verbi βλάπτω, f. ψω, lædo, noceo, p. φα. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα, hinc a. 1. part. βλάψας. ε. 256. 258. 191. θ. 89.

Βλεφάρων, gen. pl. a βλέφαρον, ου, τὸ, *palpebra*. α. 7. θ. 910.

Βλοσυροῖο, terribilis, gen. Ion. pro βλοσυροῦ, a βλοσυρὸς, οῦ, ὁ, terribilis aſpectu. ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων. Th. σύρω, ρῶ, traho. α. 147. 175.

Βοᾷ, reboat, nempe echo in ſylva. 3. ſing. præſ. a βοάω, f. ήσω, clamo. ε. 509.

Βοιωτοὶ, Bœotii, nomen gentile. a *boum paſtu*. α. 24.

Βολάων, *ictuum*. a gen. pl. Æol. pro βολῶν, a βολή, ῆς, ἡ

ῆς, ἡ, ictus. Th. βάλλω, jacio. ϑ. 683.

Βορέαο, pro Βορέȣ. Æolice, a Βορέας, Latine, *Boreas*, Nordwind, & βορέω, Ion. pro βορέȣ, acc. βορέην, pro αν. ε. 504. ϑ. 379. 870.

Βόσκȣσι, pascunt, a βόσκω, f. ήσω, p. βεβόσκηκα. ϑ. 595.

Βότρυς, υος, ὁ, *botrus*, *uva*, acc. pl. βότρυας. ε. 609. α. 294.

Βȣκόλος, ȣ, & Dorice βωκόλος, bubulcus, hinc βωκολίας, armenta boum. ϑ. 445. ex βȣ̃ς, bos, & κόλον, τὸ, cibus. ϑ. 293.

Βȣ́δορα, *bobus nocentes*, a sing. βȣ́δορος, ὁ καὶ ἡ, boves excorians. ex βȣ̃ς & δέρω, excorio. ε. 502.

Βȣλεύσαντι, dat. sing. a. 1. part. a βȣλεύω, *consilium do*, f. εύσω. Them. βȣλὴ, consilium. ε. 264.

Βȣ́ληαι, a. sing. præs. medii. Iones formant secundam singularem a tertia βȣ́ληται extrito τȣ̃ τ. atque ita pro βȣ́λῃ usurpant βȣ́ληαι, a βȣ́λομαι, βȣ́λει, volo. f. ήσομαι, p. βεβȣ́λημαι, a. 1. pass. ἐβȣλήθην. ε. 645.

Βȣλῇσιν, βȣλῇσι, dat. pl. Ion. a βȣλὴ, ῆς, ἡ, consilium. ε. 16. 79. ϑ. 318.

Βȣ̃ς, Dorice, βω̃ς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βοὸς, acc. βȣ̃ν, *bovem*. dat. pl. βȣσὶν, & βόεσσιν. gen. pl. βοω̃ν, pro una syllaba, acc. pl. βȣ̃ς, & βόας. ε. 346. 404.

Βόων, clamabant. pro ἐβόων, 3. pl. imperf. act. a βοάω, ω̃. clamo. f. ήσω. α. 243.

Βοω̃πις, ιδος, ἡ, cui bovini sunt oculi & magni, ideoque venusti. ex βȣ̃ς, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. p. m. ὦπα. ϑ. 355.

Βωτει̃ν, præs. inf. a βοωτέω, bobus agitatis aro. a βȣ̃ς, βοὸς, bos & ὠθέω, f. ήσω, & ὤσω, trudo, pello. ε. 389.

Βράδιον, tardius, a βραδὺς, έος, ὁ, tardus. Comp. βραδύτερος & βράσσων pro βραδίων. Superl. βραδύτατος & βράδιστος. ε. 526.

Βράχε, 3. sing. a. 2. act. βράχω, *sonum & strepitum edo*, verbum ὀνοματοπεποιημένον. α. 423.

Βριάει, 3. pers. ind. verb. βριάω, f. άσω, robustum reddo, potens sum. ε. 5. ϑ. 447.

Βριάρεως, ω, ὁ, Attice pro Βριάρεος, ȣ, ὁ, nomen viri, quartæ simplicium.

ex βρι particula intensiva *valde*, & Ἄρης, *Mars*. q.d. valde martius. θ. 714. 817.

Βρίθειν, implere. Vide supra βεβριθυῖα. βριθόμενος, ab eodem verbo derivatur. ε. 464. α. 300.

Βριςάρματος, ε, ὁ, *qui gravat currum*, ex βρίθω, gravo, & ἅρμα, τὸς, τὸ, currus. α. 441.

Βροντὴ, ἡ, tonitru. Βροντῆς, ε, ὁ, nomen viri, vel Cyclopis. hinc βροντάω, ήσω, tono. θ. 72. 458. 140. 845.

Βρότεος, ε, *humanus*, hinc & βροτήσιος, idem. Th. βροτὸς, ε, ὁ, mortalis. ε. 15. 414.

Βροτόεντα, acc. sing. a βροτόεις, sanie respersus, a βρότος, sanies, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem a βροτὸς, quod sæpius legitur in plurali numero βροτοὶ, *mortales*. α. 367.

Βροτοῖσι, dat. plur. a βροτὸς, ε, mortalis. ε. 24. 212. θ. 218.

Βροτολοιγὸν, hominum pestem, a λοιγὸς, ε, ο, pernicies, *pestis*, & βροτὸς, ε, ὁ, mortalis. α. 33[?] 435.

Βρῶσις, εως, ἡ, *cibus*, a βρώσκω, βιβρώσκω, *consum*[o], comedo. f. βρώσω. p. β[έ]βρωκα. præt. pass. βίβρ[ω]μαι. unde est βρῶμα α[ἰ]λικὸν, Hof = Bißlein. βέβρωσαι est βρῶσις, εος, [ἡ], *esca*. item *tinea*. βρώσι[μος] θ. 797. α. 395.

Βυσσοδομεύων, mentibus a[l]tis meditans, a βυσσοδ[o]μεύω proprie *profun[de] struo*, *fundamenta p[ro]be jacio*, quod inprim[is] architecti faciunt in lo[]cis palustribus. Dein[de] per metaph. *profun[de] cogito*, *machinor*. co[m]positum ex βυσσὸς, ε, [ὁ,] *Ionice* pro βυθὸς, ε, ὁ, *fun[]dum*, *pars ima*; & δομεύ[ω] pro δομέω, *ædifico*. T[h]. δέμω, struo. in præt. me[d.] δέδομα, unde est δόμ[ος,] ε, ὁ, *domus*, &c. α. 30[?]

Βωμὸς, ε, ὁ, ara. ab Heb[r.] במה altare in excel[so] exstructum ab idolol[a]tris. prov. φίλος μέχ[ρι] βωμῶν, *amicus usque a[d] aras*. α. 70. ε. 135. θ. 4[?]

Γ.

Γαῖ, pro γαῖα, seu γαί[η,] ἡ, terra, tellus. ge[] γαί[]

γαίης Ion. pro γαίας. ϑ. 117. ε. 19. 70. 161. ϑ. 147. 427.

Γαιήοχος, ου, ὁ, terram continens. Dicitur & pro eodem contracte γαιοῦχος, & γαοῦχος. ex γαῖα, terra, & ἔχω, contineo. ϑ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac.* ε. 588.

Γαλαξαύρη, nomen proprium mul. ϑ. 353.

Γαλάτεια, nomen mul. ϑ. 250.

Γαλήνη, nomen mul. ϑ. 244.

Γαμβρὸν, acc. sing. a γαμβρὸς, οῦ, ὁ, gener. ϑ. 818.

Γαμεῖν, præs. inf. verbi γαμέω. f. ήσω, uxorem duco. ε. 697.

Γαμετὴ, uxor, *nupta*; at γαμέτης, ου, ὁ, *maritus.* Th. γαμέω, ῶ, uxorem duco. ε. 404.

Γαμοῖτο, γαμέοιτο, γαμοῖτο, *nubat.* præs. opt. pass. a γαμέω. ε. 696.

Γάμος, γάμου, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ. ε. 695. ϑ. 603.

Γαμψώνυχες, nom. pl. a γαμψώνυξ, cui curvi sunt ungues. ex γαμψὸς, idem quod καμψὸς, incurvus, inflexus. Th. κάμπτω. f. ψω, p. φα, flecto, incurvo, & ὄνυξ, υχος, ὁ, *unguis.* α. 405.

Γὰρ, *enim, nam, namque.* conjunct. ε. 5. 14. 21. &c.

Γαστὴρ, έρος, ἡ. γαστέρες, ventres fruges consumere nati. ϑ. 26.

Γ', pro γε, *quidem*, certe. syllabica adjectio. ε. 736. 185. 144.

Γεγάασι, 3. pl. præt. med. a γάω, in præt. med. γέγαα. Th. γείνομαι, gignor. ε. 108.

Γείνατ', pro γείνατο, produxit. a. 1. med. in prima persona, ἐγεινάμην. & γείνασθαι, a. 1. med. infinit. γεινόμεθ' & γείνεθ' imperf. med. Th. γείνομαι, nascor. ϑ. 185. & 82. ε. 769. α. 88. 49. &c.

Γείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, quasi ex γέα, *terra*, & ἔτης, ου, ὁ, *sodalis, amicus.* q. d. γείτονες, *sodales ejusdem telluris.* accus. sing. γείτονα, & γείτοσι, dat. pl. ε. 23. 398. 699.

Γελᾷ, 3. pers. præs. a γελάω, *video*, f. άσω. γελόωντες, pl. num. præs. part. Poëtice pro γελῶντες. posito ο ante ω, & retracto accentu. ϑ. 40. α. 283.

Γενεὴ, generatio, ἡ, Ion. pro γενεά. Th. γείνομαι, gignor. ε. 282. ϑ. 871. α. 55.

Γενέθλη, ης, ἡ, idem, & ab eodem

eodem Themate derivatur. θ. 610.

Γένεο, Ion. pro γένȣ, & hoc pro ἐγένȣ, a.2. med. *fuisti*, ab ἐγενόμην, ȣ, ετο. Th. γίνομαι, ſum, naſcor, f.2. γενήσομαι. p. γεγένημαι, a. 1. m. ἐγεινάμην. θ. 657.

Γένεια, acc. pl. a γένειον, ȣ, τὸ, mentum, maxilla. Th. γένυς, υος, ἡ, mentum. α. 167. 418.

Γένετ', pro ἐγένετο, fuerit, a. 2. med. ἐγενόμην. Th. γίνομαι, ſum, naſcor. θ. 115.

Γένοιτο, 3. ſing. a. 2. med. opt. γέντο, pro γένετο, a. 2. m. & hoc pro ἐγένετο, metri cauſa abjicitur augmentum. γένοντο, 3. perſon. pl. a. 2. m. verb. γίνομαι. θ. 199.

Γενετὴ, ῆς, ἡ, partus, generatio. Th. γίνομαι, naſcor. θ. 271.

Γένηται, fieret, a. 2. med. ſub. γενέσθαι, a. 2. m. inf. a γίνομαι, ſum. fut. 1. paſſ. γενηθήσομαι, p. m. γέγονα. ε. 88. 342.

Γένος, εος, τὸ, genus. a γίνομαι, naſcor. ε. 11. 109.

Γεράεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. a γέρας, γέρατος, αος, & ως, τὸ, munus θ. 449.

Γέρανος, ȣ, ἡ, grus. θ. 449.

Γέρας, ατος, αος, & ως, τὸ, *donum*, *munus*. gen. pl. γεράων. ε. 125. θ. 393.

Γέροντος, gen. & acc γέροντα, a γέρων, οντος, ὁ, ſenex. θ. 1003.

Γῆ, gen. γῆς, ἡ, terra, ex γέα. circumflectitur in omnibus caſibus, & in proſa uſurpatur pro terra. θ. 679. ε. 561.

Γηθήσας, a. 1. part. a γηθέω, f. ήσω, gaudeo, lætor. Dorice γαθέω, unde Latin. *gaudeo*. hinc γήθησεν, a. 1. ind. act. Ion. α. 116. θ. 173. ε. 474.

Γῆμε, duxit. 3. ſing. a. 1. act. indic. γῆμα, γῆμας, γῆμε, Ion. & Poët. ab ἔγημα, pro ἐγάμεσα. Th. γαμέω, ήσω, uxorem duco, γῆμαι, a. 1. act. infin. γήμῃ, a. 1. ſub. θ. 604. 960. ε. 699.

Γηραιὸς, ȣ, ὁ, *ſenex*, a γῆρας, ατος, αος, ως, τὸ, *ſenectus*. ε. 376.

Γηράντεσσι, dat. pl. Poëticus, a γήρας, γήραντος, ſeneſcens. vel γήρας, eſt a. 1. part. pro γηράσας a γηράω, ſeneſco, unde ἐγήρασα. eſt & hinc per ſyncopen ἔγηρα, ſicut pro ἐγάμησα, ἔγημα. Th. γῆρας, ατος, τὸ, ſenectus. ε. 186.

Γῆρας

Γῆρας, ατος, τὸ, senectus. ἐπὶ γῆρας ἱκέϑαι, ad senectutem pervenire. dat. γήραϊ. ε. 703. 92.

Γηράσκοντας, senescentes, acc. pl. præs. part. a γηράσκω, consenesco, f. άσω, p. γεγήρακα. Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. Th. γῆρας, ατος, τὸ, senectus. ε. 183.

Γηροκόμοιο, gen. Ion. a γηροκόμος, qui curat & alit aliquem in senectute. a γῆρας, ατος, τὸ, senectus, & κομέω, ῶ, f. ήσω, curam gero. ϑ. 605.

Γηρυονῆα, acc. sing. a Γηρυονεὺς, έος, ὁ, nomen viri. ϑ. 287. 309.

Γηρύετ', conqueritur, pro γηρύεται, a γηρύομαι, *conqueror*. Th. γῆρυς, υος, ἡ, *vox*, guttur. ε. 258.

Γῆς. ϑ. 106. 807.

Γιγάντων, g. pl. a. γίγας, αντος, ὁ, gigas. a γῆ & γάω. Nam terræ filii dicuntur. ϑ. 50. 185.

Γίνεϑαι, præs. inf. active capitur, *generare* scil. debet. Alii legunt γείναϑαι. a. 1. m. inf. a γείνομαι, gignor. Vide γένετ'. ε. 791.

Γίνετ', imperf. pass. Ion. a γίνομαι. Vide γένετ'. α. 414.

Γινομένης, γινόμενον, præs. part. a γίνομαι, nascor. ε. 819. 490.

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσομαι. p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων, ως, ω. a. 2. imperat. γνῶϑι. præt. pass. ἔγνωσμαι. ε. 279.

Γλαύκη, nomen proprium mul. ϑ. 144.

Γλαυκὴν, accus. singul. ab Adj. γλαυκὸς, ἡ, ὸν, *cæsius*, glaucus. ϑ. 440.

Γλαυκιόων, Poëtice pro γλαυκιάων, præs. part. a γλαυκιάω, ῶ, & Poëtice γλαυκίοω, glaucis oculis terribiliter intueor, sicut pro ὁράω, ὁρῶ, Poëtice dicitur ὁρόω. Th. γλαυκὸς, ȣ, ὁ, glaucus, cæsius. α. 430.

Γλαυκονόμη, nomen proprium mul. ϑ. 256.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, cæsios habens oculos, epitheton Minervæ, ex γλαυκὸς, cæsius & ὢψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυκώπιδα. Them. ὄπτομαι, video. ε. 72. ϑ. 13.

Γλάφει, 3. præs. ind. verbi γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. α. 431.

Γλαφυρὸς, ȣ, ὁ, cavus: a γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. ϑ. 297.

Γλαφὺ pro γλαφυρὸν, antrum. Th. γλάφω. ε. 531.

Γλυκερὸς, ὴ, ὸν, dulcis, a γλυκὺς, έος, ὁ, dulcis. ϑ. 97. α. 331.

Γλῶσση, & Att. Γλῶττη, lingua, ἡ. dat. pl. Ion. γλώσσῃσι, pro γλώσσαις. ϑ. 83. & 826.

Γναμπτοῖσι, dat. plur. Ionic. a γναμπτὸς, incurvus, hoc a γνάμπτω, *incurvo*. Th. κάμπτω, flecto. ε. 203.

Γνῶ, pro ἔγνω, cognovit, 3. perf. a. 2. ind. a γινώσκω, cognosco, f. γνώσομαι; p. ἔγνωκα, a. 2. ἔγνων. ϑ. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ionic. a γόμφος, ȣ, ὁ, cuneus, clavus. ε. 429.

Γονεῦσιν, dat. pl. a γονεὺς, έος, ὁ, *parens*. γονῇ dat. sing. a γονὴ, ῆς, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. ε. 233. & 731.

Γόνος, ȣ, soboles, generatio. Th. γείνομαι, gignor. ϑ. 495.

Γοργὰς, acc. pl. a γοργὸς, ȣ̃, ὁ, *velox*. ϑ. 274. α. 237.

Γοργȣ̃ς, gen. sing. pro Γοργόος, a Γοργὼ, όος, ȣ̃ς, ἡ, nomen mul. α. 224.

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filiæ, Medusa, Sthenyo & Euryale, a γοργὼν, όνος, ὁ, nomen animalis noxii in Africa. α. 230.

Γȣ́νατα, acc. pl. & γȣ́ναθ', pro γόνατα, a γόνυ, τὸ, genu. in genit. τȣ̃ γόνυος & γόνατος, & γȣνὸς. ε. 585. ϑ. 460.

Γȣνοῖσιν, dat. pl. a γȣνὸς, *fertilis*, Ionica epenth. pro γόνος, hoc a γονὴ, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. ϑ. 54.

Γȣνοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *genua pinguis*. ex γόνυ genu, & παχὺς, έος, ὁ, *crassus*. ε. 266.

Γραίας, nomen mul. a γραία, ας, ἡ, *anus, vetula*, idem quod γραῦς, αὸς, ἡ. ϑ. 270.

Γρηνίκον. Nom. propr. ϑ. 342.

Γυάλοις, dat. pl. *jugis*. a γύαλον, ȣ, τὸ, *cavitas*. ϑ. 499.

Γύγης, ἡ γύγη, nomen mul. ϑ. 149. ε. 66.

Γύην, *dentale*. a γύης, ȣ, ὁ, dentale in aratro. at γύης seu γύη, Ionic. jugerum. ε. 425.

Γυῖα, pl. num. membra, a γυῖον, ȣ, τὸ, membrum. ϑ. 592.

Γυιόκορος, ȣ, ὁ, *membra depascens*, ex γυῖον, ȣ, τὸ, membrum, & κορέω. item κορέννυμι, *satio*, item *depascor*. Qui depascitur, ille satiatur. ε. 66.

Γυια-

Γυιωθεὶς, mutilatus, a. 1. part. paſſ. a γυιόω, f. ώσω, claudum reddo, membra frango. Them. γυῖον, ȣ, τὸ, membrum. θ. 838.

Γυμνὸν, acc. a γυμνὸς, ȣ͂, ὁ, nudus. ε. 389.

Γυμνωθέντα, acc. ſing. a. 1. part. paſſ. a γυμνόω, *denudo*. Th. γυμνὸς, ȣ͂, ὁ, nudus. α. 334. 460.

Γυναικέῳ, muliebri, dat. ſing. a γυναικεῖος, ȣ, ὁ, muliebris. hinc & γυναικεῖον, ȣ, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo ſolæ mulieres verſabantur. Th. γυνὴ, ἡ, mulier. ε. 751.

Γυνὴ, ἡ, *mulier adoleſcentula*, genit. γυναικὸς, dat. γυναικὶ, accuſ. γυναῖκα, voc. ὦ γῦναι, dat. plur. γυναιξὶ. ε. 94. 700. θ. 513.

Δ.

Δαΐ, dat. ſing. pro δαΐδι per apocopen, a δαΐς, ίδος, ἡ, *pugna*. Th. eſt δαίω, uro. θ. 650.

Δαιδαλέοιο, Gen. Poëticus pro δαιδαλέȣ, a δαιδάλεος, *artificioſus*; derivatur, a Δαίδαλος, ȣ, ὁ, qui fuit ingenioſiſſimus & ſcientiſſimus Cretenſium artifex. Videtur nomen accepiſſe a δαίω, *ſcio*. α. 334. 460. 137.

Δαΐδων, gen. pl. a. δαΐς, ίδος, ἡ, *fax*. Th. δαίω, proprie *uro*. α. 275.

Δαίετο, imperf. Ion. a δαίομαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Deus, quaſi δαήμων. α. 94. δαίμονα. θ. 991. hinc δαιμόνιος, *venerandus*, unde δαιμόνι' pro δαιμόνιε in vocat. θ. 655. & δαιμονίη, pro δαιμονία, Ionice. θ. 655.

Δαῖτα, acc. ſing a δαὶς, δαιτὸς, ἡ, *cibus, epulum*. δαιτὶ. in acc. plur. δαῖτας. a δαίω, epulum præbeo. ε. 340. 720. 940. θ. 802.

Δαΐφρων, *prudens, bellicoſus*, gen. δαΐφρονος, ex δαίω, diſco, vel divido, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens. α. 119. ε. 652.

Δάκεν, 3. ſing. a. 2. Ion. pro ἔδακεν, momordit. a δάκνω, mordeo, f. δήξομαι. p. δέδηχα. a. 2. ἔδακον. a. 1. paſſ. ἐδήχθην. a. 2. paſſ. ἐδάκην. θ. 567.

Δάκρυσι, dat. pl. a δάκρυ, υος, τὸ, *lacryma*: hinc δακρυόεις, εντος, lacrymoſus. α. 132. 270. θ. 227.

Δαλῦ, genit. a δαλὸς, ῦ, ὁ, *titio*. Them. δαίω, *uro*. ε. 703.

Δαμαζόμενος, præſ. part. a δαμάζω, *edomo*, δαμάσσας, poëtice pro δαμάσας, part. a. 1. act. Th. δαμάω, domo. ϑ. 865. 490. α. 11.

Δάμασε, a. 1. Ion. a δαμάω, *domo*, f. άσω. ε. 857.

Δαμέντες, part. a. 2. paſſ. *domiti*. a δέμω vel δάμνω, pro δαμάω. δαμῆναι, a. 2. paſſ. infin. δάμναται, domat. præſ. a δάμναμαι. Th. δαμάω, domo. ε. 151. ϑ. 464. 122.

Δανάης, ἡ Δανάη, ης, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danai. Nomen patronymicum. Filii a patribus ſua acceperunt nomina. a Δαναὸς, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ης, ἡ, ſumptus. Th. δαπανάω, ῶ, f. ήσω, conſumo. ε. 721.

Δάσσαντο, 3. pl. a. 1. med. indic. poëtice pro ἐδάσαντο. augmentum abjicitur & σῖγμα duplicatur. a δάζομαι, divido. f. σομαι, a. 1. m. ἐδασάμην, hinc δασσάμενος, & δάσσασθαι. hinc δασμὸς *diſtributio*, item tributum, quod penditur ab hoſtibus, Brand-Schatzung. Th. δαίω, divido. ϑ. 112. 537. 425. 444.

Δασυςέρνων, gen. pl. a δασύσερνος, hirſutum pectus habens, ex δασὺς, denſus, & σέρνον, ȣ, τὸ, pectus. ε. 512.

Δατέασθαι, præſ. inf. paſſ. *dividi*, pro δατέεσθαι, exemplaria habent δατέασθαι, α pro ε. a δατέομαι, *dividor*. Th. δαίω, divido. ε. 765. ϑ. 606.

Δάφνης, genit. a δάφνη, ης, ἡ, laurus. ε. 433. ϑ. 30.

Δαφοίνεος, *valde funeſtus, ruber*, ſeu δαφοινὸς, ἡ, ὀν, *cædis avidus*. ex δὰ, quæ particula per ſe nihil ſignificat, ſed in compoſitione auget, & φένω, occido. α. 159. & 250.

Δ', vel δὲ autem, vero. Sæpe ſubjungitur particulæ μὲν, vim adverſativam habens. ε. 10. 13. 24. 34. 37. &c.

Δ'έδαςαι, attributa eſt, perf. paſſ. ind. a δάζομαι, divido, partior. f. δάσομαι, præt. paſſ. δέδασμαι. Th. δαίω, divido. ϑ. 789.

Δεδήει, *ardebat*. 3. ſing. plusq. perf. med. pro ἐδεδήει, a δαίω, uro. præt. med. δέδηα. pl. perf. ἐδεδήειν. α. 155.

Δεδμημένοι, præt. part. paſſ. *domiti*, a δέμω, *domo*, f. δεμῶ. p. δέδμηκα, præt. paſſ. δέδμημαι. aor. 2. ἐδάμην. hinc in infinit. δαμῆναι, & δαμήμεναι. ε. 116. Th. δαμάω, domo.

Δεδοκημένος, obſervans, a δοκάω, *obſervo*. f. ήσω. δοκάζω, f. άσω, obſervo. α. 214.

Δεδορκὼς, intuens, præt. med. part. a δέρκω, *video*, a. 1. δρακῶ. aor. 2. ἔδρακον. aor. 1. paſſ. ἐδέρχθην, p.m. δέδορκα. α. 145.

Δαδίξεται, perterrebit. 3. ſing. fut. med. Poët. a. δεδίττομαι, terreo. f. ίξομαι. Th. δείδω. fut. σω. timeo. α. 111.

Δαδιότες, metuentes, part. præt. med. a δείδω, timeo, præterit. med. δέδια & δείδια, poëtice, unde part. δεδιὼς. α. 248.

Δεικνύει, 3. indicat. δείκνυ, per apocopen pro δείκνυσι. 3. perſ. ſing. ind. a δείκνυμι, idem quod δεικνύω. f. δείξω. p. χα. ε. 449. 524. 500.

Δειλὸς, ῦ, ὁ, *timidus*. a δείδω, timeo. ε. 711. 183. 212.

Δεῖμος, ȣ, ὁ, nomen viri, a δείδω, timeo: α. 195. 463. ϑ. 934.

Δεινὸς, ὴ, ὸν, terribilis, gravis, δεινοῖο poëtice pro δεινȣ̃, δεινῆς pro δειναῖς. ϑ. 829. δεινοῖσι, dat. pl. Ion. hinc δεινότατος, acerrimus. ſuperlat. ε. 367. α. 71. 129. ϑ. 138. 155.

Δεινωποὶ, nom. pl. *graves aſpectu*. ex δεινὸς, *gravis*, & ὢψ, ὠπὸς, ὁ, *facies*. Th. ὄπ]ομαι, video. At ὂψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*. α. 250.

Δείξω, f. 1. δεῖξαι. a. 1. inf. a δείκνυμι, oſtendo. f. ξω. p. χα. ε. 646. 610.

Δειπνήσας, a. 1. part. a δειπνέω, *cœno*. f. ήσω. Th. δεῖπνον, ȣ, τὸ, cœna. ε. 440.

Δειπνολόχης, comeſſatricis, gen. ſing. g. f. pro δειπνολόχȣ. Adjectiva enim compoſita ſunt g. c. δειπνολόχος, ȣ, ὁ, ἡ, proprie *qui conviviis inſidiatur*, h. e. qui convivia captat, comeſſator, vel quia accurate illa obſervat, aut loco ſuo curat, ex δεῖπνον, cœna, convivium & λόχος, ȣ, ὁ, inſidiæ. ε. 702.

Δεῖπνον, ȣ, τὸ, convivium. ε. 207.

Δειρὴν, accuſ. ſing. a δειρὴ, ῆς, ἡ, *collum*, vel δέρη. α. 391. ϑ. 727.

Δέκα, unde est δέκατος, decimus. f. g. δεκάτῃ. ε. 610. ϑ. 726. 789. 803.

Δεκαδώρῳ, dat. sing. a δεκάδωρος, qui decem palmorum est, ex δέκα, *decem*, & δῶρον, ου, τὸ, *palmus*, donum. ε. 424.

Δελφῖνες, nom. pl. a δελφὶν, seu δελφὶς, ῖνος, delphin. α. 210. & 212.

Δέμας, corpus, τὸ, ἄκλιτον & indeclinabile. ϑ. 260.

Δέμνια, τὰ, *cubilia maritorum*, a δέμνιον, ου, τὸ, stratum, lectus. a δέμω, *edomo*. ε. 326.

Δένδρεα, pl. num. a δένδρεον, ου, τὸ, *arbor*, *lignum*, poët. pro δένδρον. Sic ἀδελφεὸς pro ἀδελφὸς, *frater*. ϑ. 216. ε. 581.

Δέξατο, a. 1. med. Ion. pro ἐδέξατο, a δέχομαι, recipio. f. δέξομαι. p. δέδεγμαι, a. 1. med. ἐδεξάμην. ϑ. 185. ε. 87. 711.

Δεξιτερὸς, ὰ, ὸν, Δεξιτερῇ, dat. sing. pro δεξιτερᾷ Ionice a δεξιὰ, *dextra manus*: παρὰ τὸ δέχεσθαι. fut. δέξομαι. ϑ. 179.

Δέος, δέεος, τὸ, *timor*. Th. δείδω, f. σω, timeo. p. δέδοικα, δείδια & δέδια. ϑ. 167.

Δέον, 3. pl. imperf. act. pro ἔδεον, ligabant, a δέω, *vincio*, f. ήσω. α. 291.

Δερκιόωνται, pro δερκιῶνται aspiciunt, a δερκιάομαι, ῶμαι, & poëtice δερκιόωμαι. Th. δέρκω, video. α. 236. ϑ. 911.

Δερκομένω, tuentes, præs. part. dualis numeri, a δερκόμενος, δερκομένοιο, gen. Ion. δερκομενάων, f. g. pl. num. Æolice pro δερκομένων, a δερκομένη, præs. part. idem quod δέρκω, seu δέρκομαι, video. ϑ. 910. 828. α. 236. 167.

Δέρμα, ατος, τὸ, *cutis*, a δέρω, *excorio*. Th. δέρας, ατος, τὸ, pellis, corium. ε. 511.

Δεσμεύων, manipulans, præs. part. a δεσμεύω, idem quod δεσμέω & δεσμόω, ligo. a δεσμὸς, ου, ὁ, vinculum. Th. δέω, ligo. ε. 497.

Δεσμοῦ, gen. sing. a δεσμὸς, ου, ὁ, *vinculum*, & in pl. δεσμοὶ vel δεσμὰ, hinc δεσμεύω, *vincio*. Th. δέω, ligo. α. 43. ϑ. 501.

Δεύσῃ, 3. sing. a. 1. act. subj. a δεύω, *humecto*, *rigo*, f. εύσω. ε. 554.

Δεῦτε,

Δεῦτε, huc, agite. adverb. hortantis, a ſing. δεῦρο, huc, hunc in locum. ε. 2.

Δεύτερος, ε, ὁ, ſecundus. ε. 126. 141. ϑ. 47.

Δέχεται, 3. ſing. a δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. ϑ. 800.

Δὴ, *ſane, jam*. in carmine modo poſtponitur, modo præponitur. ε. 2. δὴ τότε, jam tum. ϑ. 643.

Δηθὰ, diu, adverb. a δὴν, diu. ϑ. 623.

Δηϊοτῆτος, genit. a δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, *pugna*, a δήϊος *hoſtilis*: & hoc a δαίω, *uro*. ϑ. 662. 852.

Δημήτηρ, ἡ, nomen idoli, q. d. γῆ μήτηρ, *Ceres*, δημήτερος, δήμητρος, δημήτερι, δήμητρα. ϑ. 454. 912. ε. 298.

Δημὸς, ε, ὁ, *adeps*, pinguedo. Vide in δῆμος, ε, ὁ, populus. ϑ. 538. 541.

Δῆμος, ε, ὁ, *populus*. ε. 259. ϑ. 971.

Δήνεα, acc. pl. *conſilia*, a δῆνος, εος, τὸ, *conſilium, vaframentum*. Chaldaice *dena* meditari. alii habent μήτεα. ϑ. 236.

Δήρ. ϑ. 888.

Δή ῥα. Iam. ϑ. 883.

Δῆριν, acc. ſing. a δῆρις, ιος, ἡ, *lis, contentio*, hinc δηριάω, *pugno*. ε. 14. 33. α. 241. 251.

Δηρὸν, *diu*, adverbialiter uſurpatur pro δὴν. ϑ. 629.

Δῆσε, a. I. ind. Ion. pro ἔδησε, *ligavit*. δήσασθαι, a. I. med. inf. a δέω, *ligo*. ϑ. 618. ε. 540.

Δή τοι, ſane. ϑ. 1014.

Δῃῶσαι, fut. I. activ. infinit. a δῃόω *populor, occido*, pro quo Poëtæ etiam δηϊόω a δήϊος vel δάιος, *hoſtilis*. Th. eſt δαίω, *uro, vaſto*. α. 67.

Δία, *Jovem*, accuſ. ſingul. a Ζεὺς, διὸς, διὶ, δία, vocat. Ζεῦ, Jupiter. δι᾽. θ. 468. ε. 52.

Διὰ, præpoſitio, διὰ βελὰς, ex conſiliis. διὰ Θρήκης, per Thraciam. ε. 13. 505. ϑ. 398.

Δῖα, *divina*, h. e. præſtantiſſima. a Ζεὺς, διὸς, Jupiter. α. 338. ϑ. 376.

Διαβὰς, part. a. 2. act. *emenſus*, a διαβαίνω, tranſeo, fut. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. part. βάς. ϑ. 292.

Διαβῇ, tranſierit. a. 2. act. ſubj. διαβῶ. Th. βαίνω, eo. ε. 738.

Διάησι, 3. perſ. ind. ſing. perflat. ex διὰ & ἄημι, *flo*. Th. ἄω, ἤσω, flo, ſpiro. ε. 512. 517.

Διάκτορος, ε, ὁ, *nuntius*. Dicitur etiam διάκτωρ, ορος, ὁ, a διάγω, traduco, transmitto. ε. 77. 68.

Διακρινώμεθα, 1. perf. pl. præf. fub. a διακρίνω, difcerno. Th. κρίνω, f. νῶ, fecerno, judico, p. κέκρικα. a. 1. ἔκρινα. ε. 35. ϑ. 85.

Διαμπερὲς, adverb. *perpetuo*, ex διά, ἀνὰ & πέρας, ατος, τὸ, *terminus*, q. d. penitus (διὰ intendit fignificationem) ad finem. ε. 234. ϑ. 402.

Δῖαν, acc. a δῖος, α, ον, divinus, bonus. Th. Ζεὺς, Διὸς, Jupiter. α. 287. ε. 477.

Διασκιδνᾶσι, diffipant. 3. pl. præf. act. a διασκίδνημι, diffipo, ad formam ἵστημι. Th. eft σκεδάω, σκεδάζω, & σκεδάννυμι, *difpergo*, f. άσω. ϑ. 875.

Διδάξῃς, a. 1. fub. a διδάσκω, *doceo*, f. διδάξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα, a. 1. paff. ἐδιδάχθην. ε. 697.

Διδασκῆσαι, a. 1. act. infin. verbi διδασκέω, idem quod διδάσκω, doceo. ε. 64.

Διδοῖ, dat. pro δίδωσι, a διδόω. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω. α. 328. 279. 636. ϑ. 219.

Διδυμάονε, geminos, dualis num. a διδυμάων, ονος, pro δίδυμος, ε, ὁ καὶ ἡ, geminus. α. 49.

Διεδάσσατο, *diftribuit*, 3. fing. a. 1. med a διεδάζω. σ poëtice duplicatur. fic διεδάσσαο, *divififti*, 2. fing. a. 1. med. pro διεδάσσω, Ionice ω mutatur in αο. Th. δαίω, divido. ϑ. 544. 885.

Διέκατο, conftitutum erat. imperf. med. a διάκειμαι, conftitutus fum. Th. κεῖμαι, fut. κείσομαι. jaceo. α. 20.

Διέλοντο, pro διείλοντο. 3. pl. a. 2. med. a διαιρέω, divido, f. ήσω, p. διήρηκα, a. 2. λον. Th. αἱρέω, eligo. ϑ. 112.

Διερὴν, *humidam*, acc. a διερὸς, humidus. Th. διαίνω, f. ανῶ, humecto. ε. 458.

Διέταξε, difpofuit, a. 1. ind. verbi διατάσσω, vel ττω, ordino. Th. τάσσω, vel ττω, f. ξω. p. τέταχα. a. 1. ἔταξα. ε. 274. ϑ. 74.

Διετεκμήραντο, deftinarunt. 3. pl. a. 1. med. διατεκμαίρω, certis fignis probo, f. αρῶ, a. 1. ἐτέκμηρα. Th. τέκμαρ, ατος, τὸ, fignum. ε. 395.

Δίζεσθαι

Δίζεσθαι, *inquirere*, præf. med. infinit. a δίζημαι, quæro, fut. διζήσομαι. Th. δίζω, quæro. ε. 601. 426.

Δίη, *divina*, α Ζεύς, Jupiter. ϑ. 260. 866.

Διηνεκέεσσιν, longis, dativ. pl. poëticus, a διηνεκὴς: ex διὰ & ἠνεκὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, *perpetuus*. διηνεκέως, *prolixe*. ϑ. 627. 812.

Διὶ, dat. fing. a Ζεὺς, vide fuo loco. ε. 69. 257. 463. &c.

Δίκαιος, juftus. ε. 268. & δίκαι' per apoftrophum. ε. 278.

Δικαιότερον, juftius. comp. a δίκαιος, juftus. Them. δίκη. ε. 157.

Δίκας, acc. pl. a δίκη, ἡ, *jus*, *fas*. δίκῃσι, dat. pl. pro δίκαις. inde δίκαιος, ȣ, *juftus*. & δίκαι' per apoftrophum pro δίκαια. ε. 123. 217. 278.

Δικάσσαι, a. 1. act. infin. pro δικάσαι, a δικάζω, jus dico. Them. δίκη, *jus*, ἡ. ε. 39.

Δινέμεν, *vertere*, præf. inf. Ion. pro Æolico δινέμεναι, communiter δινεῖν, a δινέω, *moveo*, f. ήσω, a δίνη, ης, ἡ, vortex. ε. 596.

Δινήεντας, accuf. pl. a δινήεις, εσσα, εν, vorticofus, a, um, a δίνη, ης, ἡ, *vortex*, *gurges*. ϑ. 337.

Δίνῃς, dat. pl. Ionic. pro δίναις, a δίνη, *vortex*. ϑ. 791.

Διόθεν, adv. e loco, *a Jove*. Th. Ζεὺς, Διὸς, Jupiter. ε. 763.

Διὸς, *Jovis*, gen. a Ζεὺς, Jupiter. Vocat. ὦ Ζεῦ. ε. 4. 36. &c.

Δῖον, δῖος, δῖα, *divus*, *a*, *um*. Th. Ζεῦς. ϑ. 991.

Διόγνητος, *a Jove generatus*, *generofus*. ex Διὸς & γνητὸς pro γεννητὸς. Th. γίνομαι, nafcor, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι. α. 340.

Διοτρεφέος, a Jove nutriti, a διοτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex Διὸς, & τρέφω, *alo*, f. ψω, p. τέτρεφα. a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ϑ. 962. 82. α. 118.

Δὶς, bis, adverb. ε. 709. 299.

Δίφρȣ, gen. fing. a δίφρος, (q. δίφορος) ȣ, ὁ, locus in curru, ubi auriga & parabates fedebant. per fyn. memb. *currus*. α. 321. 324. 109. &c.

Διφῶσα, inquirens, pr. part. f. g. a διφάω, *quæro*, fut. άσω. ε. 377.

Δίχ', pro δίχα, *seorsim*. Th. est δὶς, bis. ε. 166.

Διώνυσσος, *Bacchus*, quia, quum nasceretur, femur Διὸς ἔνυξεν, ut habet fabula gentilis. Propter metrum τὸ σ duplicatur & ο mutatur in ω. α. 400. ε. 612. ϑ. 941.

Διώνη, nomen Idoli Ethnici. q. d. Διὸς ἄνασσα, Jovis regina. ϑ. 17. 353.

Δμηθᾶσα, & per apostroph. δμηθᾶσ', a. 1. part. f. g. *domita*, a δέμω, (pro δαμάω, domo). fut. δεμῶ. præt. act. δέδμηκα. præt. pass. δέδμημαι, σαι, ται. Hinc a. 1. pass. ἐδμήθην, ης, η. Vide supra δαμέντες. α. 48. ϑ. 1000.

Δμῶας, acc. pl. a δμὼς, ωὸς, ὁ, *servus domitus*, in dat. pl. δμῶσι & δμώεσσι & δμωὸς, ᾶ, ὁ, idem quod δμώς. Th. est δαμάω, *domo*. ε. 428. 457. 595. 764. α. 39. 276.

Δνοφερὸς, ἡ, ὸν, tenebrosus, δνοφερῆσι, dat. pl. (Ion.) a δνόφος, ε, ὁ, tenebræ, caligo. ϑ. 107. 736. 807. 826.

Δοιὰ, δοιὼ, & δοιοὶ, pluralis & dual. numeri tantum. Poëtice pro δύο, vel δύω, *duo*. ε. 430.

Δοῖεν, 3. pl. aor. 1. opt. pro δοίησαν a δίδωμι. f. δώσω, do. ε. 189.

Δοιὼ, dual. num. Vide δοιὰ. α. 234.

Δοκεύων, insidiatus, part. præs. verbi δοκεύω, observo. f. εύσω. Th. δοκάζω, f. άσω, observo. α. 333. 489.

Δολίην, acc. sing. a δόλιος, dolosus. δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ, *dolosa* arte. Th. δόλος, ε, ὁ, dolus, fraus. ϑ. 160. 540.

Δόλιχ', *longas*, per apost. pro δολιχὰ, acc. pl. n. g. a δολιχὸς, ἡ, ὸν. ϑ. 186.

Δολοφρονέω, f. ήσω, *cogito fraudes*. a δόλος, & φρὴν, mens. ϑ. 550.

Δόλῳ, dat. sing. a δόλος, ε, ὁ, dolus. ε. 83. ϑ. 889.

Δολωθεὶς, a. 1. part. a δολόω, *dolos machinor*, circumvenio. ϑ. 494.

Δόμεν, dare. a. 2. act. infin. Hoc, ut & δόμεναι, Doricè pro δῆναι. Th. δίδωμι, do, fut. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 352.

Δόμος, ε, ὁ, domus, a δέμομαι, *ædifico*. præt. med. δέδομα. ϑ. 386. hinc δόμονδε, domum versus. ε. 96. α. 38.

Δορυσ-

Δορυσσόῳ, hastarum concussori, a δορυσσόος, ex δόρυ, lancea, & σόος, a σείω, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.

Δὸς, a. 2. imperat. ut & δότε *date*, a δίδωμι, do, f. δώσω. a. 2. ἔδων. ε. 451. hinc δόσις, δόσιν, munus. ϑ. 93. 104.

Δότειρα, datrix, a δοτὴρ, ῆρος, dator, ὁ. Th. δίδωμι. ε. 354. α. 131.

Δοῦπος, ου, ὁ, *fragor*, *strepitus*. ϑ. 70. 703.

Δοῦρα, ligna, acc. pl. pro δούρατα per apocopen, & hoc pro δόρατα a δόρυ, δόρατος, & δουρὸς, lignum, dat. δούρατι, δουρί. ε. 454. 805.

Δοχμωθεὶς, sese obliquans, a. 1. part. pass. a δοχμόω. Th. δοχμὸς, ὴ, ὸν, *obliquus*. α. 389.

Δράκοντος, gen. a δράκων, οντος, ὁ, draco. α. 144. ϑ. 322.

Δράκον, aspiciebant, pro ἔδρακον, 3. pl. a. 2. act. a δέρκω, video, in a. 2. ἔδαρκον, facta metathesi ἔδρακον, p. m. δέδορκα. α. 262.

Δράκοντε, dracones, dual. num. a δράκων, οντος, ὁ, draco. α. 233.

Δράκων, οντος, ὁ, draco, dat. pl. δράκουσι. ϑ. 323. α. 166.

Δρεπάνας, acc. *falces*, a δρεπάνη. idem δρέπανον, ου, τὸ, a δρέπω, *carpo*, f. δρέψω. hinc δρέψασθαι, a. 1. med. inf. α. 292. ϑ. 31. 362.

Δρέψασθαι. Vide in Δρεπάνας.

Δριμεῖαν, acerbam, a δριμὺς, εῖα, ὺ, proprie *acris gustu seu sapore*, per metaph. *gravis*, *molestus*. α. 261. 457.

Δρύαλον, acc. a δρύαλος, est nomen viri, *qui quercuum satis habet*. α. 187.

Δρύαντα, acc. sing. a δρύας, αντος, ὁ, nomen viri, a δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus*. tam durus ut quercus. α. 179.

Δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus*. in acc. δρῦν. hinc δρύου, accus. a δρύον, ου, τὸ, *nemus*, *quercetum*. ε. 230. 528. ϑ. 35. α. 376.

Δυναμένη, ης, ἡ, nomen proprium mul. ϑ. 248.

Δύναμις, εως, ἡ, *potentia*. dat. δυνάμει, a δύναμαι, *possum*. in 2. sing. δύνασαι, ad formam κρέμαμαι. f. δυνήσομαι.

Δύνηαι, Ionice pro δύνῃ, 2. sing. præs. med. subj. usitate δύνῃ. aor. 1. pass. ἐδυνάσθην. ϑ. 420. ε. 348. 213. α. 121.

Δύνατ',

Δύνουσ', 3. perſ. ind. præſ. pro δύνουσι, *ingrediuntur*, a δύνω, δύω, & δῦμι, ſubeo. f. δύσω, p. δέδυκα, aor. 2. ἔδυν, υς, υ. α. 151. ε. 614.

Δύῃ, 3. perſ. præſ. ſub. verb. δύω, ſubeo. ε. 726.

Δύο, communiter, *duo*. δύω Attice, gen. dual. δυοῖν, f. δυᾶν, *duarum*, dat. pl. δυσί. α. 112. ε. 12.

Δῦσαι, a. 1. inf. act. verbi δύω, ſubeo. f. σω. p. δέδυκα. a. 1. ἔδυσα. a. 1. infin. act. δῦσαι, pro ἀποδῦσαι, per τμῆσιν. α. 329.

Δυσηλεγέες, moleſtæ. plur. num. a δυσηλεγὴς, έος, *moleſtus*. ex δυς, quæ particula in compoſitione tantum legitur, ſignificatque *difficulter*, & ἀλέγω, curo, f. ξω. ε. 504. θ. 652.

Δυσκέλαδος, ου, ὁ, ἡ, *raucus*. Th. κέλαδος, ου, ὁ, *ſonus*, *vox*. ε. 194.

Δυσνομίην, acc. Ion. a δυσνομία, Ion. α mutatur in η, proprie *mala legum inſtitutio*. item *licentia*, qua qui utuntur, difficulter ſe legibus ſubjiciunt, jugum legum excutiunt. ex δυς, & νόμος, lex. hoc a νέμω, tribuo. θ. 230.

Δυσπέμφελος, gravis acceſſor. proprie *trajectu difficilis*. ex δυς & πέπεμφα, verbi πέμπω. f. ψω, mitto. ε. 720. θ. 440.

Δύσσεο, induere, Poëtice pro δύσεο, Ionice, & hoc pro δύσου, ἔθω, præſ. med. imperat. a δύω. fut. med. δύσομαι, unde formant novum verbum δύσομαι, *induo*. ἐδυσόμην, ου, ετο, *induebam*. Th. δύνω, vel δύω, ſubeo. α. 108.

Δυσσομενάων, gen. pl. Æol. g. f. pro δυσομένων, præſ. part. a δύσομαι, mergor, idem quod δύνω & δύω, ſubeo. ε. 382.

Δυσφήμοιο, *ominoſo*, genit. ſingul. Ion. a δύσφημος, mali ominis. ex δυς, & φάω, vel φημὶ, dico. ε. 733.

Δυσφρονέων, præſ. part. a δυσφρονέω, animum abjicio, ægre fero, ex δυς, & φρὴν, ενὸς, mens. θ. 102.

Δυσφροσυνάων, gen. pl. Æol. a δυσφροσύνη, animi ægritudo, ex δυς, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, animus. θ. 528.

Δυσωνύμου, gen. ſing. a δυσώνυμος, inauſpicatus. ex δυς, & ὄνομα, *nomen*, cui eſt

est infaustum nomen. θ. 171.

Δυωδεκάτη, duodecima; δυωδεκαταῖος, duodecimus, & *duodecim annorum*, a δυωδέκατος *duodecimus*. ex δύο, & δέκα, decem. ε. 749. 774. 789.

Δυωδεκάμηνον, ex δυώδεκα, duodecim, & μὴν, μηνὸς, ὁ, *mensis*. ε. 750.

Δῷ, (δῶ, δῷς, δῷ), 3. sing. a. 2. act. subj. a δίδωμι, do. ε. 352. θ. 933.

Δώδεκα, duodecim. Th. δέκα, decem. α. 162.

Δώῃ, dederit, Attice, pro δοίη, a. 2. opt. act. a δίδωμι, do. Vide δόμεν. ε. 355.

Δῶκ', dedit, pro δῶκε, & hoc pro ἔδωκε, apocope Poëtica, δῶκαν, pro ἔδωκαν, 3. pl. a. 1. act. indicat. ab ἔδωκα. Them. δίδωμι, do. α. 400. ε. 739. θ. 504.

Δῶμα, ατος, τὸ, *domus*, pro δόμημα, a δέμω, exstruo. θ. 410. ε. 8. 81. δώματ', pro δώματα. θ. 114.

Δῶρα, acc. pl. a δῶρον, ου, τὸ, donum, δώροισι, dat. plur. ε. 612. α. 47.

Δωρὶς, δωρίδος, ἡ, nomen mul. θ. 250. 241.

Δωροφάγους, acc. pl. a δωροφάγος, donivorus. Duo turpissima vitia in judice, ἡ δωροφαγία καὶ ἡ προσωποληψία. dicitur δωροφάγος, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Active capitur, & proinde acutus est in penultima. Tzetzes intelligit τοὺς ἐκ τοῦ λαμβάνειν δῶρα διαζῶντας, *qui ex illis largitionibus vivunt*. ad quam pestem e medio tollendam stipendia erant constituenda illis judicibus digna. ex δῶρον, donum, & φάγω, edo, comedo. ε. 39. 219. 261.

Δὼς, donum, indeclinabile Poët. idem quod δόσις. Th. δίδωμι, do. ε. 354.

Δώσω, dabo, fut. 1. act. a δίδωμι. Vide in δόμεν. ε. 57. 176.

Δώτῃ, datori, dat. cas. usitatius δότης, ου, ὁ, *dator*. Th. δίδωμι, do. ε. 353.

Δωτῆρες, nom. pl. a δωτὴρ, donator, a δίδωμι, do. δωτῆρες ἐάων, *datores bonorum*. malo δωτῆρες ἑάων, scil. δωρεῶν. ubi ἑάων est gen. plur. g. f. pro ἑῶν. Vide infra ἑάων. θ. 46. 111. 633.

Δωτὼ, όος, ἡ, nomen mul. θ. 248.

Δώωσι, a. 2. subj. pro δῶσι, Poëtice, nova τῦ ω μεγάλυ ἐπενθέσει. verb. δίδωμι, do. θ. 222.

E.

Ἕ, *ipsum*, acc. ab οὗ, οἷ, ὐδέ ἑ λήθει, neque ipsum latet. ε. 266. α. 359. θ. 332.

Ἐᾷ, 3. perf. ind. ab ἐάω, sino, permitto, f. ἐάσω, p. εἴακα. ε. 340. θ. 772.

Ἑάων, *bonorum*. vitiose videtur quibusdam scribi ἑάων pro ἑῶν Æolice, ab ἑὸς, ἡ, ὸν, *suus*. Magis aridet iis analysis, qua deducitur ab ἐὸς, ἐὰ, ἐὸν, idem quod ἐΰς, vel ἠΰς, *bonus*, subintelligi potest δωρεῶν, a δωρεὰ, *donum*. Sed, pace illorum, subintelligi etiam potest in ἑάων (pro ἑῶν Æol.) τῶν δωρεῶν. Nam omne donum per se intelligitur esse bonum. *Deus* vero *dator* & largitor donorum *suorum*, h. e. quæ ab ipso proveniunt & non aliunde. Deinde dubitamus etiam, utrum ἐὸς, ὰ, ὸν, pro ἐΰς, sit vox proba, nec ne. Desideramus hic autoritatem: ἑὸς vero, ἑὴ, ἑὸν, *suus, a, um*, esse usitatissima, nemo, qui Græcas Bibliothecas vel per transennam inspexit, ignorare potest. Verius ergo per spiritum asperum scribitur ἑάων, quam per spiritum tenuem. θ. 46.

Ἔαγε, 3. sing. præt. med. pro ἦγε, *fractus fuit*, verbi ἄγνυμι, vel ἄγω frango, p. m. ἦγα & ἔαγα solutione η in εα. a. 1. ἦξα & ἔαξα, a. 2. pass. ἤγην & ἐάγην. Errant ergo Grammatici, qui affirmant præt. med. nec item a. 1. & 2. med. nec non futurum med. active tantum capi, non passive. ε. 532.

Ἔαρ, ἔαρος, τὸ, ver. contracte ἦρ, unde Latinorum *ver*. ε. 475. 567.

Ἔασαι, *relinque*, a. 1. infin. act. ab ἐάω. ε. 340.

Ἔασιν, Ion. pro εἰσὶ, sunt, ab εἰμὶ, sum. ε. 728. θ. 95.

Ἑαυτῆ, dat. *sibi*, ab ἑαυτῦ, ἑαυτῆς, *sui*. θ. 126.

Ἑβδόμη, ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ, septima dies, sacra dies. ab ἑπτὰ, septem. ε. 768.

Ἑβδομάτη, poëtice pro ἑβδόμη. ε. 803.

Ἔβη, 3. sing. a. 2. act. a βαίνω, eo, incedo. f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 1. med. ἐβησάμην. ἐκ δ' ἔβη. pro ἐξέβη

ἐξέβη δὲ, per tmesin. α. 338. θ. 194.

Ἐβιήσατο, per vim ademit, a. 1. med. a βιάω. Them. βία, ἡ. θ. 423.

Ἐϐϐλευσε, aor. 1. ind. a βϐλεύω, consilium agito. f. σω. Th. βϐλὴ, consilium. θ. 389.

Ἐβρόντησε, a. 1. ind. a βροντάω, *tono*. Th. βροντὴ, *tonitru*. θ. 839.

Ἐγγυάλιξεν, 3. sing. a. 1. act. indic. ab ἐγγυαλίζω, fut. ίσω, vel ίξω, in manus do, à γύαλον, ϐ, τὸ, *cavitas manus*, seu *vola*, idem quod ἐγχειρίζω. θ. 485.

Ἐγγὺς, & ἐγγύθι, poët. comp. ἐγγύτερος, superl. ἐγγύτατος, proximus. ε. 247. 286.

Ἐγείνοντο, 3. pl. imperf. a γείνομαι, gignor, nascor. ἐγείνατο, 3. sing. a. 1. med. a. 2. med. ἐγενόμην, ϐ, 3. plur. ἐγένοντο. ε. 17. θ. 46. 111. 240.

Ἐγείρει, *excitat*. 3. perf. præs. ind. ab ἐγείρω, excito. ἐγειρέσθην, 3. dual. imperf. pass. poëtice, augmento abjecto pro ἠγειρέσθην, f. ερῶ. p. ἤγερκα, & Attice ἐγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ε. 20. α. 176.

Ἐγέλασσε, pro ἐγέλασε, a. 1. act. a γελάω, *rideo*. ε. 59.

Ἔγκατα, τὰ, *intestina*. θ. 538.

Ἐγκάτθετο, condidit, per syncopen, pro ἐγκατέθετο. 3. perf. sing. aor. 2. med. verbi ἐγκατατίθημι, condo, depono in. Th. τίθημι, pono, a. 2. med. ἐθέμην, σο, το. θ. 487. 899.

Ἐγκαταλείπων, *relinquens*, præs. part. Th. λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, p.m. λέλοιπα, a.2. m. ἐλιπόμην. ε. 376.

Ἐγκύρσας, illapsus. aor. 1. part. ab ἐγκύρω, incido, f. ἐγκύρσω, a. 1. act. ἐνέκυρσα. Th. κύρω, f. Æol. κύρσω, incido. ε. 214.

Ἔγνω, 3. perf. ind. aor. 2. *sapuit*. tanquam a γνῶμι. Th. γινώσκω, fut. 1. γνώσομαι. a. 2. ἔγνων, ως, ω, p. ἔγνωκα. ε. 216.

Ἔγχος, εος, τὸ, lancea, dat. ἔγχει, dat. pl. ἔγχεσιν. α. 135. 190.

Ἐγχώριον, domesticum, in eo loco ubi habitas, ex ἐν, & χῶρος, ϐ, ὁ, locus. ε. 342.

Ἐγὼν, ego ἔγωγε, Attice, & ἐγὼν, Dorice. ε. 10. 652. 680.

 Ἔδακ',

Ἔδακ', *rodit*, pro ἔδακε, 3. ſing. a. 2. act. a δάκνω, *rodo*, *mordeo*, f. δήξομαι, p. δέδηχα. aor. 2. ἔδακον. ε. 449.

Ἐδάμασσε, a. 1. act. Poëtice pro ἐδάμασε, a δαμάω, *domo*. α. 408. θ. 332.

Ἐδασσάμεθ', *diviſimus*. 1. plur. aor. 1. m. pro ἐδασάμεθα. Poëtæ duplicant σ, metro id poſtulante. a δάζομαι, *divido*. ἐδάσσατο, *deſtinavit*. Them. δαίω, divido. ε. 37. θ. 530.

Ἔδε, *edic*, 3. perſ. præſent. ab ἔδω. θ. 535.

Ἐδέξατο, ſuſcepit, a. 1. med. a δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. θ. 479.

Ἔδησαν, alligarunt, aor. 1. a δέω, ligo. f. δήσω, & δέσω, præt. paſſ. δέδεμαι. θ. 718.

Ἐδίδαξαν, docuerunt, 3. perſ. pl. a. 1. act. verbi διδάσκω, doceo, f. ξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα. ε. 660. θ. 22.

Ἐδίδουν, 3. perſ. pl. imperf. pro ἐδίδοσαν, a διδόω, pro δίδωμι, do. Vide δόμεν. ε. 138.

Ἔδον, pro ἔδοσαν, a. 2. 3. plur. a δίδωμι, do. θ. 30.

Ἐδονεῖτο, agitabatur, imperf. paſſ. Th. δονέω, fut. ήσω. α. 237.

Ἕδος, εος, τὸ, ſedes. Th. ἕζομαι, f. ἐδοῦμαι, *ſedeo*. α. 2?? θ. 117.

Ἔδουσι, *edunt*, præſ. ind. ἔδω, edo. p. ἐδήδοκα. cætera tempora non ſunt in uſu. θ. 640.

Ἕδρη, Ion. pro ἕδρα, ſella, ?. Them. ἕζομαι, ſedeo. θ. 386.

Ἑδριόωνται, *ſedem haben*, 3. pl. ind. paſſ. pro ἑδριῶνται, ab ἑδριάω, ῶ, poëtice ἑδριόω. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, ſedeo. θ. 388.

Ἐδύναντο, 3. pl. imperf. a δύναμαι, poſſum. Vide ſupra δύναμις. ε. 133.

Ἔδυνε, imperf. *induit*, a δύνω. Vide in περὶ - ἔδυνε. α. 124.

Ἐδωδῆς, gen. ſing. ab ἐδωδή, cibus. Them. ἔδω, edo. ε. 591.

Ἔδωκε, dedit. a. 1. verbi δίδωμι, do. f. δώσω. p. δέδωκα. a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 27. 92. α. 125.

Ἐδώρησαν, a. 1. ind. a δωρέω, f. ήσω, dono. Th. δῶρον, ου, τὸ, donum. ε. 82.

Ἔειπε, a. 1. vel 2. pro εἶπε, prostheſi poëtica. ἔειπον, 3. pl. a. 1. Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. a. 2. imperat. εἰπέ. ε. 86. θ. 24.

Ἔει

Ἕεις, *unus*, pro εἷς, per πρόσθεσιν poëticam, f. μία, n. ἕν. ϑ. 145.

Ἐέλδεται, appetit. præſ. ind. verb. ἔλδομαι, cupio. hinc ἐέλδωρ, τὸ, deſiderium. ε. 379. α. 36.

Ἔεργ', præſ. imperat. pro ἔεργε, *cohibe*, ab ἐέργω, pro ἄργω, arceo, f. ξω. ε. 333. ϑ. 751.

Ἐέρσῃ, pro ἔρσῃ, *ros*. α. 395.

Ἔζεε, *fervebat*. 3. perſ. imperf. act. a ζέω, ferveo. ϑ. 695. 847.

Ἑζόμενον, *ſedentem*, part. præſ. verbi ἕζομαι, ſedeo, f. ἑδοῦμαι. ε. 591. 724.

Ἔζωον, vivebant, 3. pl. imperf. act. a ζώω, poët. pro ζάω, ῶ, vivo, f. ζήσω. p. ἔζηκα. ε. 112.

Ἔην, *erat* vel *fuit*. poët. pro ἦν, imperf. verbi εἰμὶ, ſum. ε. 11. 117.

Ἑὴν, ſuam, acc. ab ἑὸς, ἡ, ὀν, *ſuus, a, um*, ab οὗ, ſui. ϑ. 487. 890.

Ἔησθα, poëtica proſtheſi pro ἦσθα, & hoc pro ἦς, & eſt a. 2. ſub. ὦ, ῇς, & poët. ἔω, ἔῃς. θα, eſt Æolica paragoge. Th. εἰμὶ, ſum. ε. 312. 515.

Ἔθ' pro ἔτι, ob ſeq. aſpiratam. Et eſt adverb. ſignificans adhuc. α. 50.

Ἐθέλω, vel θέλω, volo, fut. θελήσω, p. τεθέληκα. ἐθέλησθα, 2. perſ. præſ. ſub. pro ἐθέλῃς per paragogen Æol. ἐθέλησι, vel ἐθέλησιν, 3. perſ. ſing. ſub. præſ. Ion. pro ἐθέλῃ. ε. 207. 266. 390. 666. ϑ. 432.

Ἐθελημὸς, voluntarius, ab ἐθέλω, *volo*. ε. 118.

Ἔθεντο, *ponunt*. 3. pl. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το, a τίθημι, pono. ε. 510. α. 261. ϑ. 805.

Ἔθεσαν, 3. pl. a. 2. ind. ab ἔθην, poſui, ἔθηκα, a. 1. ind. a τίθημι. ε. 74. 217. ϑ. 400. 974.

Ἔθλασε, comminuit, aor. 1. ind. 3. perſ. ſing. a θλάω, άσω, *frango*. α. 140.

Ἐθοίνων, depaſcebant, 3. pl. imperf. a θοινάω, *epulor*. f. ήσω. Th. θοίνη, ης, ἡ, epulum. α. 212.

Ἐθρέφθη, innutrita eſt. a. 1. paſſ. pro ἐτρέφθη, quia formatur a τέθραπται: alioqui τ ſcribitur, quoties ſequitur litera aſpirata, prout in voce ἐτράφην videre eſt. a τρέφω, alo, f. ψω. p. φα. aor. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ϑ. 192.

Ἐθύνεον, furebat. imperf. a θυνέω. idem quod Th. θύω, *impetu feror*. f. ύσω. α. 210. 256.

Εἰ, si. ε. 106. 270. α. 358.

Εἴαρι, vere. dat. sing. pro ἔαρι, ab ἔαρ, ρος, τὸ, ver. ε. 460.

Εἰαρινὸς, vernus, a, um, dat. pl. εἰαρινοῖσι, ab ἔαρ, ver. ε. 680. θ. 279.

Εἴασε, reliquit, a. 1. act. ab ἐάω, sino. f. ἐάσω. p. εἴακα. α. 424.

Εἴαται pro ἧνται. Ion. *sedent*. 3. plur. ind. præs. verbi ἧμαι, ἧσαι, sedeo. imperf. ἥμην, ἧσο. θ. 622.

Εἴβεται, distillat. 3. præs. ind. Poëtice pro λείβεται. εἴβετο, Ion. pro λείβετο. Th. λείβω. f. ψω. libo, fundo. θ. 910.

Εἶδος, εος, τὸ, forma, dat. εἴδεϊ, εἴδει. Th. εἴδω, video. f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον. ε. 63. α. 5. θ. 153.

Εἰδὼς, εἰδυῖα, pro εἰδηκὼς, υῖα, perf. part. act. εἰδέω, vel εἴδημι, scio, f. εἰδήσω, p. εἴδηκα. ε. 54. 519. θ. 313. 887.

Εἴην, εἴης, εἴη, præs. opt. ab εἰμὶ, sum. ε. 296. 346. θ. 128.

Εἶθαρ, statim. adverb. Poëticum. θ. 688.

Εἰκάδι, viginti, dat. sing. Th. εἴκοσι, *viginti*, unde est εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus complectens viginti, acc. εἰκάδα. ε. 790. 818.

Εἰκ', siquidem. ε. 643.

Εἶκε, præs. imperat. *cede*, ab εἴκω, *similis sum*. item, cedo. f. ξω. α. 353.

Εἴκελος, ου, ὁ, similis. Them. εἴκω, fut. ξω, similis sum.

εἴκτην pro εἰκέτην, 3. dual. imperf. act. ab εἴκω, fut. ξω, similis sum. α. 390. 322. 451.

Ἐΐκτην, similes sunt, Poëtice pro εἰκέτην, ab εἴκω, similis sum. α. 390.

Ἐικυῖαι, *similes*. part. præs. act. g. f. ab εἴκω. f. εἴξω, p. εἶκα, (pro εἶχα) inde εἰκὼς, υῖα, ὸς. α. 206.

Εἷλε, *cepit*, a. 2. act. ab αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον, a. 2. med. εἱλόμην, ου, ετο. ε. 154. α. 139. θ. 325.

Εἰλείθυια, ας, ἡ, *Lucina*, Dea quæ parientibus opitulatur, eadem etiam vocatur Ἐλευθὼ ab ἐλεύθω, venio. θ. 922.

Εἰλιγμένος, *intortus*, perf. part. ab εἰλίττω, volvo. Th. εἰλέω, f. ήσω, verto. θ. 791.

Εἰλίποδας, curvipedes, ab εἰλίπους, οδος, flexipes.

εἰλέω, flecto, & πȣ̃ς, ποδὸς, *pes*. dat. pl. εἰλιπόδεσσι, Ion. ε. 793. θ. 290. 983.

Εἰλύφαζε, *resplendebat*, imperf. ab εἰλυφάζω, verso. Dicitur etiam εἰλυφάω, ῶ, *circumvolvo*, *involvo*, εἰλυφόωντες Poëtice pro εἰλυφῶντες, & hoc pro εἰλυφάοντες. Th. εἰλέω, verso. α. 275. θ. 692.

Εἵμαρτο, *fato decretum erat*. 3. perf. pl. perf. pass. Att. a μείρω, *divido*, *partior*, f. μερῶ. p. μέμαρκα. præt. pass. μέμαρμαι, Att. εἵμαρμαι cum spiritu aspero, quæ suum cuique distribuit. in plusq. perf. εἱμάρμην, σο, το. hinc εἱμαρμένη, ης, ἡ, *fatum*. θ. 894.

Εἷμα, ατος, τὸ, vestis, ab ἕννυμι, vel ἕω, induo. ε. 554. α. 159.

Εἰμὲν, *sumus*, pro ἐσμὲν, Poëtice, 1. pl. ab εἰμὶ, sum. α. 351.

Εἰν, in, pro ἐν, Poëtice. ε. 362. 405.

Εἶναι, præs. inf. esse, ab εἰμὶ, sum. ε. 363. 614. θ. 401.

Εἰνὰς, pro ἐννὰς, άδος, ἡ, *nonarius numerus*. Hesiodo est nona dies mensis. Th. ἐννέα, novem. ε. 808. 909.

Εἵνεκα, pro ἕνεκα, *propter*, *causa*, εἵνεκ' ἀτασθαλίης, propter improbitatem. θ. 516.

Εἷο, pro ȣ̃ Poëtice, μετὰ εἷο, secum. θ. 392.

Εἶπεν, dixerat, 3. pers. sing. a. 1. vel 2. ind. verbi ἔπω, dico. α. 116. θ. 163. 392.

Εἴπατε, a. 1. imperat. ab ἔπω, dico, εἴπαθ', pro εἴπατε. θ. 108. 115.

Εἶργον, *coërcens*, præs. part. n. g. ab εἴργω, f. ξω, arceo. ε. 492.

Εἰρέας, acc. pl. *cœtus*, conciones, ab εἰρέη, ης, ἡ, *concio*, *cœtus*, ab εἴρω, *necto*, vel potius dico. θ. 804.

Εἰρεῦσαι, *enumerantes*, pro ἐρȣ̃σαι, Dorice ευ pro ȣ, præs. part. f. g. pl. num. ab ἐρέω, dico, quod est ab εἴρω, in fut. ἐρῶ, unde suppullulavit novum verbum ἐρέω, poëtice εἰρέω, dico. θ. 38.

Εἰρημένος, *constituta*, perf. part. a ῥέω. f. ῥήσω, *dico*, præt. pass. ἔῤῥημαι, & Attice, εἴρημαι. ε. 368.

Εἰρήνη, ης, ἡ, pax. ε. 226.

Εἰροπόκων, *lanigerarum*. a πείκω, vel πέκω, pecto, f. ξω, p. m. πέποκα, hinc πόκος, ȣ, ὁ, *vellus*, & εἶρος, εος, τὸ, *lana*. ε. 232.

Εἰρύμεναι, præs. inf. Dorice pro ἐρύειν, *trahere*, ab ἐρύω, traho, pro quo etiam

tiam dicitur εἰρύω. Sic & ἄρυτο, 3. sing. plusquam-perf. pass. ε. 816. α. 138.

Εἰς, *ad.* ἵκετο δὲ εἰς Κρείοντα, *venitque ad Creontem.* ε. 21. θ. 71.

Εἰσαναβαίνων, *conscendens*, præs. part. m. g. εἰσαναβᾶσα, a. 2. part. act. f. g. verb. εἰσαναβαίνω. Them. βαίνω, incedo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. opt. βαίην. θ. 57. 508. 939.

Εἰσανιὼν, *scandens*, aor. 2. part. ex εἰς, ἀνὰ, & Th. εἶμι, eo. θ. 761.

Εἴσατο, *videbatur*, a. 1. med. ab εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον. θ. 700.

Εἰσαφίκανε, *reversus est*, ex εἰς, ἀπὸ, & ἱκάνω, venio. Th. ἱκνέομαι, venio, fut. ἵξομαι vel ἵκω, ἵξω, venio. α. 45.

Εἷσε, a. 1. ind. act. verbi ἕω, colloco, induo, f. ἕσομαι, a. 1. m. εἰσάμην. p. εἷμαι. θ. 174.

Εἶσ', pro εἶσι, *vadit*, ab εἶμι, *eo*. θ. 972. εἶσι, *eunt*, (ut vertunt) ab εἶμι, *eo, vado*, quamvis hoc in loco commode εἰσὶ ab εἰμὶ esse possit. Nam εἶμι, *eo*, in 3. pl. non format εἶσι, sed in tertia singulari. α. 113.

Εἰσὶ *sunt*, ab εἰμὶ *sum*. ε. 12. 36. 121. θ. 363.

Εἰσεπέρησα, *transivi*, a. 1. act. ab εἰσπεράω. Th. περάω, *transeo*, f. ήσω, & άσω. ε. 753.

Ἔϊσκεν, assimilare, præs. inf. pro εἴκειν, poëtice. Th. εἴκω, f. σω, similis sum. ε. 62.

Εἰσόκεν, donec, ex εἰς, vel ἐς, ad, & ὄκε. ε. 560. 628.

Εἱστήκει, *stabat*, 3. singul. plusq. perf. ab ἵστημι, sto. f. στήσω. p. ἕστηκα. ubi spiritus asper ex præsenti repetitur ceu initialis litera. a. 2. ἔστην. α. 264. 268.

Εἴσω, pro ἔσω, *intra*, poëtice cum gen. Th. εἰς vel ἐς, ad. α. 151.

Εἶχε, & per apostrophum εἶχ' *habebat*, imperf. verbi ἔχω, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. ε. 89. α. 122. 214.

Εἵως, poët. pro ἕως, *donec*. Adverb. Th. ὡς, *sicut*. α. 378.

Ἐκ, *ex*, præposit. regit gen. ε. 70. 104. α. 222. θ. 46. &c.

Ἐκαίνυτο, *superabat*, imperf. a καίνυμι. Th. καίνω, proprie *occido*. it. *vinco*, per syn. speciei. α. 4.

Ἐκάλεσσε, *vocavit*, a. 1. pro ἐκάλεσε Poëtice, a καλέω, f. έσω. p. κέκληκα. θ. 391.

Ἐκαρτύναντο, *confirmabant*, 3. pl. a. 1. med. a καρτύνω, confirmo. Th. κράτος, & per metathesin κάρτος, εος, τὸ, robur. ϑ. 676.

Ἑκὰς, *procul*, *longe*, cum Genit. α. 217.

Ἕκαστος, singuli, ἕκαστος, ἑκάστῳ, ἕκαστα. α. 283. ϑ. 151. 370.

Ἑκάτῃ, *Hecatæ*, dat. sing. nomen mul. ϑ. 411. 441.

Ἑκατηβόλος, ȣ, ὁ, *qui procul tela ejaculatur*. Epitheton Apollinis, ab ἑκὰς, procul, & βάλλω, jacio. α. 58.

Ἑκατηβελέταο, gen. Æolic. pro ἑκατηβελέτȣ, ab ἑκατηβελέτης, ȣ, ὁ, ex βέλος, εος, τὸ, *telum*, & ἑκὰς, Adv. *procul*. α. 100.

Ἑκατόμβας, ἑκατόμβη, ης, ἡ, *sacrificium solenne*, constans centum bobus, h. e. centum nummis argenteis, in quibus bos pictus erat. ex ἑκατὸν, centum, & βȣς, Dorice βῶς, bos, ὁ, ἡ. α. 479.

Ἑκατὸν, centum. ε. 129. ϑ. 150.

Ἐκγεγαυῖα *prognata*, præt. med. part. f. g. ab ἐκγέγαα, præt. med. verbi ἐκγάω, pro ἐκγίγνομαι, *enascor*. Th. γείνομαι, *gignor*, f. 1. γενήσομαι. p. γεγένημαι. a. 2. m. ἐγενόμην, a. 1. m. ἐγενάμην. p. m. γέγονα. ε. 254. ϑ. 76.

Ἐκγενόμεϑα, *nati sumus*, a. 2. m. pl. num. Ion. pro ἐξεγενόμεϑα. Th. γείνομαι. ϑ. 648.

Ἐκ--εγέλασσε, a. 1. Ionic. pro ἐγέλασε, a γελάω, *rideo*. ε. 59.

Ἐκείνῳ, dativ. ab ἐκεῖνος, η, ο, ille, a, ud. α. 72. ϑ. 450.

Ἔκειτο, *jacebat*, imperf. a κεῖμαι, jaceo, f. κείσομαι. α. 172. 221.

Ἐκέκλετο, *acclamavit*, seu acclamaverat, imperf. a κέκλομαι, pro κέλομαι, *cum clamore jubeo*. α. 341.

Ἐκέλευσε, a. 1. ind. a κελεύω, *jubeo*, f. εύσω. Th. κέλω, jubeo. ε. 60.

Ἑκηβόλος, ȣ, ὁ, *eminus jaculans*, ab ἑκὰς, *procul*, *eminus*, & βολὴ, *jactus*, mutato α in η. Th. βάλλω, jacio. ϑ. 94.

Ἕκητι, *dativus*, qui Poëtice ponitur adverbialiter. Th. ἑκὼν, όντος, ὁ, *voluntarius*. ε. 4.

Ἔκιον, imperf. a κίω, *eo*, *accurro*, ex ἴκω, per metathesin. α. 277. ε. 343.

Ἐκκορυφώσω, *summatim & breviter perstringam*, f. 1.

 ver-

verbi ἐκκορυφόω, f. ώσω. Th. κορυφὴ, ῆς, ἡ, *vertex*, q. d. *summa capita indicabo*. ε. 106.

Ἔκλεψ', pro ἔκλεψε, *surripuit*, a. 1. ind. verbi κλέπτω, *furor*, f. ψω, p. κέκλεφα, p. med. κέκλοπα. ε. 51.

Ἐκλίνθη, *inclinata est*, a. 1. ind. pass. verbi κλίνω, *inclino*, f. νῶ. p. κέκλικα, a. 1. ἔκλινα, p. m. κέκλινα. θ. 711.

Ἐκλονέοντο, imperf. pass. a κλονέω, *commoveo*, f. ήσω. Th. κλόνος, ου, ὁ, *motus*. α. 317.

Ἔκλυε, imperf. a κλύω, *audio*, f. ύσω. α. 68.

Ἐκπάγλους, *stupendos*, pro ἐκπλάγους, per metath. ab ἐκπλήσσω, f. ξω, p. χα, *attonitum reddo*, in a. 2. act. ἐξέπλαγον. ε. 153.

Ἐκπλέου, *expleto*, gen. ab ἔκπλεος pro ἔκπλεος. Th. πλέος, *plenus*. ε. 776.

Ἐκρίνοντο, *litigabant*, imperf. pass. eodem sensu accipitur hoc verbum 1 Cor. 6, 1. Th. κρίνω, judico, f. νῶ, p. κέκρικα. θ. 535.

Ἔκρυψε, *abscondit*, a. 1. ind. verbi κρύπτω, *occulto*, f. ψω, p. κέκρυφα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 47.

Ἐκτελέα, *proventum*, acc ab ἐκτελὴς, έος, ὁ, ἡ, perfectus. Th. τέλος, εος, τὸ, finis. ε. 464.

Ἐκτελέσῃ, *perfecerit*, a. 1. sub. verbi ἐκτελέω, perficio. a. 1. inf. ἐκτελέσαι. Th. τέλος, finis. ε. 563. α. 22. 28.

Ἔκτανε, *occidit*, a. 1. act. a κτάνω, occido. f. κτενῶ, p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον. θ. 527.

Ἕκτη, sexta, ἕκτος, ου, ὁ, sextus. Th. ἓξ sex. ε. 611. 780.

Ἐκτολμήσας, a. 1. part. a τολμάω. Th. τόλμα, ης, ἡ, audacia. Alii legunt ἐκτολυπεύσας, *cum exantlasset*: quæ lectio est melior. Th. τολύπη, ης, ἡ, lana carpta, & pexa, & operi parata. α. 44.

Ἐκτὸς, vel ἔκτοθεν, extra. Th. ἐκ, vel ἐξ, ex. ε. 727. 115. θ. 813.

Ἔκτυπε, *intonuit*, a. 2. a κτυπέω, *resono*. a κτύπος, ου, ὁ, *fragor*. sicut a φιλέω, ἔφιλον. Th. τύπτω, f. ψω, *verbero*. α. 383. 61.

Ἔκφυγε, *elapsa sunt*, a. 2. ind. pro ἐξέφυγε, ab ἐκφεύγω, effugio, f. ἐκφεύξομαι, p. m. ἐκπέφευγα. Them. φεύγω. θ. 182.

Ἑκὼν, όντος, ὁ, *voluntarius*. θ. 232.

Ἐλαίῳ, dat. sing. ἐλαίας, ἡ

ας, ἡ, *olea*, nomen arboris. ἔλαιον, ου, τὸ, fructus, oleum. ε. 520.

Ἔλασαν, Ion. pro ἤλασαν, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, *agito*, *incito*, pro quo usitatum ἐλαύνω, f. ἐλάσω. ἐλάσσαις, a. 1. Æol. opt. ἐλάσσας, *adigens*, part. a. 1. act. pro ἐλάσας metri causa. θ. 522. α. 372. ε. 473.

Ἐλάτῃς pro ἐλάταις, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, *abies*, sic dicta a ventorum agitatione ε. 507. α. 190. 188.

Ἐλάφοιο, gen. Ion. ab ἔλαφος, ὁ καὶ ἡ, cervus, quasi ἐλαφρὸς, cervus est levis. α. 402.

Ἐλαφρότερος, *levius*, comparat. ab ἐλαφρὸς, οῦ, ὁ, levis. ε. 415.

Ἐλαύνοι, *ducat*. præs. opt. ab ἐλαύνω, f. ἐλάσω, *agito*. ε. 441.

Ἔλαχεν, *sortita est*, a λαγχάνω, *sortior*. in a. 2. act. ἔλαχον, f. λήξομαι, λάξομαι, perf. Att. ἄληχα. p. med. λέλογχα. θ. 424. 422.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, *probrum*, *dedecus*. Th. ἐλέγχω, ξω, arguo. θ. 26.

Ἑλέειν, *capere*. pro ἑλεῖν, dialys. Ion. a. 2. inf. ab αἱρέω, *capio*. α. 337.

Ἔλεκτο, 3. sing. plusq. perf. pro ἐλέλεκτο, *concubuerat*. verbi λέγομαι, cubo, f. ξομαι, p. λέλεγμαι. α. 46.

Ἕλεν, *invasit*, a. 2. ind. pro εἷλεν, ab αἱρέω, capio. Vide ἑλέσθαι. θ. 167.

Ἑλένης, gen. ab Ἑλένη, ἡ, nomen speciosissimæ mulieris. ε. 164.

Ἐλεὸν, pro ἐλεεινὸν, per syncopen, *misere*, ἐλεεινὸς, *miser*. ἐλεέω, *misereor*. Th. ἔλεος, ου, ὁ, misericordia. ε. 203.

Ἑλέσθαι, capere, a. 2. med. infinit. ab αἱρέομαι, f. 1. αἱρεθήσομαι, p. ᾕρημαι, a. 2. med. εἱλόμην. ε. 285. 364.

Ἕλευ, *elige*, Dorice pro ἑλοῦ ad formam τυποῦ, ἕσθω, a. 2. med. imp. ab αἱρέομαι. θ. 549.

Ἐλευθῆρος, ἐλευθὴρ, ῆρος, ἡ, nomen proprium urbis in Bœotia. θ. 57.

Ἐλεφαίρετο, imperf. *decipiebat*. Th. ἐλεφαίρω, decipio. θ. 330.

Ἐλέφαντι, *ebore*, dat. sing. ab ἐλέφας, αντος, ὁ, elephas. α. 141.

Ἐλήλαται, *ductum est*, 3. sing. præt. pass. ab ἤλακα, in præt. pass. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλήλαμαι. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω. p. ἤλακα. θ. 726

Ἔληται, 3. sing. ab ἕλωμαι, η, ηται,

η, ηται, a. 1. med. ſub. ab αἱρέομαι. p. ᾕρημαι, a. 2. m. εἱλόμην, ponitur & ἥληται, per τμῆσιν pro ἀφήληται. ε. 319. & 603. 357.

Ἔλθοι, a. 2. opt. act. *venerit*, ἔλθῃς, ſub. ἐλθεῖν, inf. ἐλθόντος, gen. part. ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον, & per ſyncopen ἦλθον, ες, ε. p. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα. ε. 541. 337. 662. α. 432.

Ἕλικας, acc. pl. ἑλίκεσσι, dat. pl. *curvas*, q. d. anfractuoſas, ab ἕλιξ. Th. εἱλέω, verſo. ε. 450. 793. α. 295.

Ἑλίκη, nomen urbis. α. 475. 381.

Ἑλικοβλέφαρος, ε, ὁ καὶ ἡ, cui palpebræ ſunt volubiles, tortiles aut nigræ, ab ἑλικὸς, ε, volubilis, hoc ab ἑλίσσω, volvo. Th. εἱλέω, verſo & βλέφαρον, ε, τὸ, palpebræ. θ. 16.

Ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, nomen montis, qui nomen habuit ab anfractuoſis viis. ε. 637. θ. 2. 23. hinc

Ἑλικωνιάδες, Muſæ. Ἑλικωνιάδεσσ', dat. pl. Ion. ε. 63. 656. θ. 1.

Ἑλικώπιδι, dat. ab ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, *limis oculis contuens* ex ἕλιξ, quæ vox etiam adjective capitur pro *intorto*, hoc ab εἱλέω, verſo, & ὢψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. θ. 307. 998.

Ἔλιπον, *liquerunt*. 3. pl. a. 2. act. a λείπω, linquo, f. ψω. p. φα. p. m. λέλοιπα. ε. 154.

Ἕλκε, trahebat, imperf. Ion. pro εἷλκον, ες, ε, ab ἕλκω, traho, f. ἕλξω. α. 258. ἑλκέμεν, pro ἕλκειν, præſ. inf. ε. 629.

Ἑλκηδὸν, Adverb. *luctando*, attrahendo, ut ſupplantetur, vel ſublimis ſternatur. Th. ἕλκω, ξω, traho. α. 302.

Ἔλλαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ἔλαβεν, verb. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. λέληφα, & Attice, εἴληφα. a. 2. ἔλαβον, ες, ε. θ. 179.

Ἑλλάδος, genit. ab Ἑλλὰς, άδος, ἡ, Græcia. ε. 651.

Ἑλλεδανοῖσι, dat. pl. Ion. *manipulis*. Th. εἱλέω, convolvo. α. 291.

Ἔλλοπας, *mutos*, acc. pl. q. d. ες ἐλλείπει ἡ ὄψ, quos deſerit vox, ab ἔλλοψ, οπος, qui vocem edere nequit, ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Ἐλπὶς, ἐλπίδος, ἡ, ſpes. ε. 96. ἐλπίδα. acc. ε. 496.

Ἐλπόμενος, ſperans, præſ. part. ab ἔλπομαι, Poët. pro

pro ἐλπίζω. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, spes. α. 66.

Ἕλυμα, τος, τὸ, temo, ab ἕλω, traho. Th. ἑλέω, verso. ε. 428. 434.

Ἐλύσατο, *liberavit*. a. 1. med. a λύω, solvo, f. σω. p. λέλυκα. θ. 528.

Ἑλὼν, *arripiens*, a. 2. part. ab αἱρέω. θ. 487.

Ἐμ', pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. ε. 394.

Ἐμαρνάσθην, 3. dual. imperf. med. a μάρναμαι, *pugno*. α. 238.

Ἐμὰς, acc. pl. f. g. ab ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um. ε. 55.

Ἐμάχοντο, dimicabant. imperf. verbi μάχομαι, *pugno*, f. μαχήσομαι, p. μεμάχημαι. α. 30. 1.

Ἔμβαλλε, conjicit, 3. imperf. pro ἐνέβαλλε. Th. βάλλω, λῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 414. 453.

Ἐμβασίλευον, ες, ε, imperf. pro ἐνεβασίλευον, verbi ἐμβασιλεύω, regno in. Th. βασιλεὺς, έος, ὁ, rex. ε. 111. θ. 71.

Ἐμβεβαὼς, insistens, ἐμβεβαυῖα, f. g. plusq. perf. part. act. per crasin, pro ἐμβεβηκὼς, verb. ἐμβαίνω, ingredior. Th. βαίνω, eo. α. 195. 324. θ. 12.

Ἐμεῖο, Ion. & Poët. pro ἐμέο, & hoc pro ἐμοῦ, ab ἐγὼ. α. 361.

Ἔμελλε, imperf. a μέλλω, f. μελλήσω, futurus sum. α. 126. θ. 552.

Ἔμελε, imperf. a μέλει, imperson. *curæ est*, p. μεμέληκε. ε. 145.

Ἔμεν, Ionice pro εἶναι, præs. inf. ab εἰμὶ, sum. θ. 500.

Ἐμενοίνα, *curabat*, imperf. a μενοινάω, *curo*. Th. μένος, εος, τὸ, animus. α. 368.

Ἐμήσατο, *paravit*, a. 1. m. a μήδομαι, f. ήσομαι, *cogito*, *machinor*. a μῆδος, εος, τὸ, cura. ε. 49. 95.

Ἔμιμνε, *mansit*, imperf. a μίμνω, *maneo*. Th. μένω, νῶ, *maneo*. ε. 97.

Ἐμίσγετο, imperf. pass. verb. μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι, misceor, f. 1. μιχθήσομαι, præt. pass. μέμιγμαι, a. 1. ἐμίχθην, a. 2. ἐμίγην. θ. 56.

Ἐμμαπέως, adverb. *dicto citius*. q. d. ἅμα τῷ ἔπει, ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. α. 442.

Ἐμμεμαυῖα, f. g. p. m. part. a μάω, *cupio*. α. 439.

Ἔμμεναι, *esse*, Æol. pro ἔμεναι, Dor. pro εἶναι. ab εἰμὶ, sum. ε. 270. θ. 400. 610.

Ἐμμενέως, fortiter, adverb. μένος,

μένος, εος, τὸ, *robur*. α. 429. ϑ. 712.

Ἔμμορε, *sortitus est*, per metathesin pro μέμορε, præt. med. a μείρω, *divido*, *sortior*, præt. pass. μέμαρμαι & Att. εἵμαρμαι. ε. 345. ϑ. 414. 426.

Ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um. ab ἐμοῦ. Th. ἐγὼ, *ego*. ε. 266. ϑ. 164.

Ἔμπαλιν, *retro*, adverb. Th. πάλιν, *rursus*. ε. 145.

Ἐμπελαδὸν, *juxta*, adverb. Th. πέλας, *prope*. ε. 732.

Ἐμπελάσαντες, *inter se committentes*, a. 1. part. pl. n. ab ἐμπελάζω, *appropinquo*. Th. πέλας, *prope*. α. 109.

Ἔμπεσε, *inciderat*, pro ἐνέπεσε, a. 2. ab ἐμπίπτω, *incido*. Th. πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον, a. 2. part. πεσὼν. α. 420. 509.

Ἔμπης, *tamen*, Ionice pro ἔμπας. ε. 141. α. 259.

Ἔμπλην, *prope*, adverb. ab ἐμπελάζω, *appropinquo*. Th. πέλας, *prope*. α. 371.

Ἐμπνεύσας, *inspirans*, a. 1. part. Th. πνέω, *flo*, *spiro*, f. πνεύσω. p. πέπνευκα. ε. 506.

Ἐμπορίην, acc. Ion. ab ἐμπορία, ἡ, *mercatura*. Th. πείρω, *transeo*. p. m. πέπορα, unde est πόρος, ου, ὁ, via. hinc ἔμπορος, *mercator*. ε. 644.

Ἐν, *in*. præposit. regit dat. pro ἔνθα, *ibi*. ε. 202. 379. α. 204.

Ἔναιε, *habitabat*, imperf. a ναίω, *habito*. α. 14.

Ἐναλίγκιον, *similem*, ex ἐν & ἀλίγκιος, *similis*, q. ex α & λίγγω *resono*, *non absonus*, vel q. d. ἅλις ἐγγύς. ε. 128. α. 88.

Ἐναντίοι, *hostes*, ab ἀντίος, adversus. Th. ἀντὶ, *contra*. α. 184.

Ἐναποψύχειν, *alvum exonerare*, *excernere*, præs. inf. ex ἐν, ἀπὸ & ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ε. 757.

Ἔναρα, τὰ, *spolia*, ab ἐναίρω, occido. α. 367.

Ἐναρίζω, f. ξω, idem quod ἐναίρω, *occido*. α. 194.

Ἐναρφόρος, *spoliator*, pro ἐναρηφόρος, *spolia ferens*, ab ἔναρα, τὰ, spolia, & φέρω, fero. α. 192.

Ἐνάτη, poët. pro ἐννάτη, *nona*, ab ἐννέα, *novem*. ε. 770.

Ἔναυλος, ου, ὁ, *stabulum*. Th. αὐλὴ, ἡ, *aula*, *atrium*. ϑ. 129.

Ἑνδεκάτη, *undecima*, ab ἓν, unum, & δέκα, decem. ε. 772. 774.

Ἐνδ

Ἐνδήμοισι, *popularibus*, dat. pl. Ion. ab ἔνδημος, qui in populo eſt. hinc ἐνδήμιος νῦσος eſt morbus cuidam populo peculiaris. Th. δῆμος, ϐ, ὁ, populus. ε. 222.

Ἔνδοι, *intus*, adverb. hinc ἔνδοθεν, ex interiori loco. ἔνδοθι, intus. ϑ. 964. ε. 31. 521.

Ἐνδυκέως, adverb. *valde accurate*. ab ἐνδυκής, έος, ὁ, ἡ, *promptus*, *accuratus*. α. 427.

Ἔνδρυον, ϐ, τὸ, cor & medulla arboris, καρδία τῦ δένδρυ καὶ τὸ μέσον, der Kern vom Holtz. Th. δρῦς, υὸς, quercus. ε. 647.

Ἐνέθηκε, a. 1. ind. verbi ἐντίθημι, *impono*, f. θήσω, p. τέθεικα, a. 2. ἔθην. ϑ. 174.

Ἐνέκῃ, *ferat*, a. 1. ſub. ἐνεῖκαι, a. 1. act. infinit. ab ἐνέκω, idem quod ἐνέκω, vel a φέρω, fero. f. οἴσω, a. 1. ἔνεγκα, Poëtice ἤνεικα, & abjecto augmento, ἔνεικα, ας. ε. 561. ϑ. 784.

Ἔνειμαν, diſtribuerunt, a. 1. ind. a νέμω, f. μῶ, tribuo, præt. νενέμημα, a. 1. ἔνειμα, p. med. νένομα. ε. 222.

Ἕνεκα, propter, cauſa, adverb. ε. 162. ἕνεκ'. ϑ. 983.

Ἐνέκειτο, *incrat*, 3. ſing. imperf. ab ἔγκειμαι, f. κείσομαι. Th. κεῖμαι, jaceo. ϑ. 145.

Ἐνέπνευσαν, a. 1. act. ab ἐμπνέω, *inſpiro*, *aſpiro*. Th. πνέω, f. πνεύσω, flo, ſpiro. α. 131.

Ἐνεποιήσαντο, *duxerunt*, a. 1. med. verbi ἐμποιέω, *facio in*. Th. ποιέω, ῶ, facio. ϑ. 7.

Ἐνέπων, *alloquens*, præſ. part. Th. ἔπω, *dico*, a 1. εἶπα. ε. 192. 200.

Ἔνερθε, *infra*, adverb. Th. ἔρα, ας, ἡ, *terra*. ϑ. 720.

Ἐνέροισι, *inferis*, dat. pl. Ion. idem quod καταχθονίοις. Th. ἔρα, ας, terra. ϑ. 850.

Ἕνη, ης, ἡ, *novilunium*. Th. ἕνος ſeu ἔνος, annus. ε. 768.

Ἐνηέος, *placidæ*, gen. ab ἐνηής, έος, ὁ, *bonus*, *placidus*. Th. eſt ἐΰς, έος, ὁ, bonus. ϑ. 65.

Ἐνήρατο, a. 1. m. ab ἐναίρω, occido, f. αρῶ. a. 1. ἔνηρα. ϑ. 316.

Ἔνθ', pro ἔνθα, *hic*, *ibi*. ε. 165. 493. hinc ἐνθάπερ, idem quod ἔνθα. ϑ. 586.

Ἐνθάδε, *hic*, *huc*, adverb. Th. ἔνθα. ε. 652. ϑ. 775.

Ἔνθεν, *hinc*, adverb. de loco. Th. ἔνθα, *hic*, *illic*. α. 28. ϑ. 9.

Ἐνθρέψασθαι, *inserere*, a. 1. inf. m. ab ἐντρέφω, *alo in*. Th. τρέφω, alo, f. θρέψω. p. τέτρεφα. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα. ε. 779.

Ἔν, pro ἔνεστι, *est*. ε. 747.

Ἐνὶ, *in*, Poët. pro ἐν. α. 276. θ. 297.

Ἐνιαύσια, quotannis, ab ἐνιαύσιος, ε, ὁ, καὶ ἡ, *annuus*. Th. ἐνιαυτὸς, *annus*, q. d. εἰς ἑαυτὸν ἐπανελθών. ε. 447. θ. 58. α. 87.

Ἐνικάτθεο, *repone* pro ἐγκατάθεσο, 2. sing. a. 2. med. imperat. ab ἐγκατατίθημι. Th. τίθημι, *pono*. ε. 27.

Ἐνίσπειν, *proloqui*. præs. inf. pro ἐνέπειν. Th. ἔπω, *dico*, a. 1. εἶπα. θ. 369.

Ἐννάετες, *novennio*. ἐνναετὴς, *novennis*. Th. ab ἐννέα, *novem*, & ἔτος, εος, τὸ, *annus*. θ. 801.

Ἐνναετήρω, dual. num. ab ἐνναέτηρος, ε, ὁ, *novennis*, ab ἐννέα, *novem*, & ἔτος, *annus*. ε. 434.

Ἐννέα, οἱ, αἱ, τὰ, *novem*, ἄκλιτον. θ. 56. 60. 76.

Ἐννέπετε, Poët. *dicite*, pro ἐνέπετε, præs. imperat. ab ἐνέπω. Th. ἔπω, *dico*. a. 1. εἶπα. a. 2. εἶπον. ε. 2.

Ἐννεσίῃσι, dat. pl. Ion. & poët. pro ἐνεσίαις, ab ἐνεσία, *consilium*. sicut σύνεσις, *intelligentia*, est à συνίημι, ita ἐνεσία ab ἐνίημι, *immitto*. Th. ἕω, *mitto*. θ. 494.

Ἔννηφιν, *perendinum*, ab ἔνη, seu ἔννη, vel ἕνη, seu ἔννη, *vetus* (sub. ἡμέρα) φι, est paragoge Poëtica. Th. ἔνος seu ἕνος, *annus*. ε. 408.

Ἐννοσίγαιος, *Neptunus*, ab ἐνόω, *moveo*, & γαῖα, *terra*. α. 104. θ. 445.

Ἐννύχιος, α, ον, seu ἔννυχος, *nocturnus*, adject. Th. νὺξ, κτὸς, ἡ, *nox*. θ. 1?. α. 31.

Ἐνόησε, *sensit*, ut & ἐνόησαν, a. 1. ind. a νοέω, *cogito*. Th. νόος, νοῦς, *mens*. ε. 8?. α. 410. θ. 488.

Ἐνοπὴν, *clamorem*, ab ἐνέπω, *dico*. Th. ἔπω, *dico*. θ. 780.

Ἔνοσις, εως, ἡ, *motus*, ab ἐνόω, *moveo*. Th. ἕς, ἑνὸς, *unus*. θ. 681. 849.

Ἐνοσίχθων, *terræ quassator*, ex ἐνόω, *moveo*, inde ἔνοσις, *motus*, & χθὼν, *terra*, quod terram moveat. Neptuni epitheton. ? 665.

Ἐντὸς, *intus*, adverb. ε. 36?. α. 312.

Ἐντ...

"Ἔντοθε, & ἔντοθι, *intus*: idem quod ἐντὸς, ε. 540. 518. θ. 598.

Ἐντύναθαι, a.1. med. infinit. ab ἐντύνομαι, *apparo*. Th. ἔντεα, ἔντη, τὰ, *arma*. ε. 630.

Ἐνυαλίοιο, gen. Ion. ab Ἐνυάλιος, ου, ὁ, Mars. Th. Ἐνυὼ, ἡ, Bellona. α. 371.

Ἐνυὼ, όος, ἡ, *Bellona*, ab ἐνύω, *perimo*. θ. 273.

Ἐξ, *ex*, præposit. reg. gen. ε. 148. 306. α. 76.

Ἐξάδιοι, ου, ὁ, nomen viri. α. 180.

Ἐξαλαπάξει, *diripiet*. f. 1. Th. λαπάζω, sive λαπάσσω, f. ξω, evacuo. ε. 187.

Ἐξαλέασθαι, *evitare*, a.1. med. infin. Vide supra ἀλέασθαι. ε. 105. 756. 800.

Ἐξαμείβετο, imperf. Ion. abjecto augmento, verbi ἐξαμείβομαι, *immuto*. Th. ἀμείβω, f. ψω, *commuto*.

Ἐξαπάτας, *blanditias*, acc. pl. ab ἀπάτη, dolus. Th. ἀπατάω, *decipio*. θ. 205.

Ἐξαπάτησε, pro ἐξηπάτησε. a. 1. ind. Th. ἀπατάω. f. ήσω, *decipio*, proprie πάτου ἀπάγω, a via aliquem abduco in devia, hinc ἐξαπατήσῃ, a. 1. sub. ε. 321. 371. θ. 889.

Ἐξαπατίσκων, (alii legunt ἐξαπαφίσκων, *fallens*, quod ab ἀφάω, *palpo*) Poët. idem quod ἐξαπατάω. θ. 537.

Ἐξαῦτις, *denuo*, Adverb. Th. est. αὖ, *rursus*. θ. 915.

Ἐξεγένοντο, *procreati sunt*, a. 2. m. cum Genit. verbi ἐκγίνομαι, *enascor*. hoc a γείνομαι, nascor. Vide in γείνατο. θ. 106. 126. 147. 263

Ἐξέθορε, a. 2. act. ἐκθορέω, *prosilio*. Th. θόρω, vel θορέω, *salio*. θ. 281.

"Ἕξει, *habebit*. f. 1. Th. ἔχω, habeo. a. 2. ἔσχον. ε. 270.

Ἑξείης, Poëtice, pro ἑξῆς, *deinceps*, *ordine*. θ. 738. 809.

Ἑξήκοντα, *sexaginta*. ε. 562.

Ἐξελάαν, Poëtica τοῦ α epenthesi, pro ἐξελᾷν, ab ἐξελάω. f. άσω, *expello*, p. ἐξήλακα. Th. ἐλαύνω. f. άσω, agito. θ. 491.

Ἐξελάουσι, *expellunt*, præs. verbi ἐξελάω. ἐξέλασε, a. 1. act. verbi ἐλαύνω, f. άσω, p. κα. ε. 522. θ. 820.

Ἐξέλετο, *exemit*. a. 2. m. ab ἐξαιροῦμαι. Th. αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον. ε. 104. α. 89.

Ἐξελθεῖν, *exire*. a. 2. inf. ἐξελθοῦσα, a. 2. part. f. g. Th. ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον. p. med. ἐλήλυθα. ε. 216. θ. 772.

'Ἐξέμεν, f. 1. inf. pro ἕξειν, Ion. Th. ἔχω, *habeo*, f. ἕξω, p. ἔοχηκα. a. 2. ἔξον. ϑ. 394.

'Ἐξενάριξε, a. 1. ind. verbi ἐξεναρίζω, f. ξω. Th. ἐναίρω, *occido*. α. 329. ϑ. 289.

'Ἐξέπτη, a. 2. indic. act. ab ἐξίπτημι. f. ἐκπτήσω, a. 2. act. ἐξέπτην. ε. 98.

'Ἐξεριπόντες, a. 2. part. act. Th. ἐρείπω, f. ψω, *cado*. in a. 2. act. ἤριπον. α. 174. ϑ. 704.

'Ἐξερύσας, a. 1. part. ab ἐξερύω, *extraho*. Th. ἐρύω, f. ύσω, *traho*. ε. 624.

'Ἐξετέλεσσεν, & ἐξετέλεσσ' pro ἐξετέλεσσε, perfecit, a. 1 ab ἐκτελέω, *perficio*. ἐξετελεῖτο, imperf. pass. Th. τέλος, *finis*. ε. 83. ϑ. 403. 881. 1002.

'Ἐξεφαάνθη, *emersit*. a. 1. pass. ab ἐκφαίνω, *emergere facio*, pro ἐξεφάνθη, per epenthesin τοῦ α. Th. φαίνω. f. νῶ. p. πέφαγκα, a. 1. ἔφηνα. ostendo. ϑ. 200.

'Ἐξήμησε, a. 1. ind. *evomuit*, ab ἐξεμέω. f. έσω, vel ήσω. Th. ἐμέω, ῶ, f. έσω, *vomo*. ϑ. 497.

'Ἐξῆρχον, *incipiebant, duces erant*. 3. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω. Th. ἄρχομαι, *incipio*. α. 205.

'Ἐξίκετ', *pervenit*, a. 2. med. ἐξικόμην, ου, ετο. verbi ἐξικνέομαι, *pervenio*. Th. ἱκνέομαι, *venio*, f. ἵξομαι. p. ἷγμαι. a. 2. med. ἱκόμην. α. 471.

'Ἐξιτὸν, verbale, οἷς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, quibus non exire licet. ab ἔξειμι, *exeo*. Th. εἶμι, eo. ϑ. 732.

'Ἐξόπιθεν, poët. pro ἐξόπισθεν, adverb. *a tergo*. ἐξ ὀπίσω. Th. ὀπίσω, *retrorsum, retro*. α. 130.

"Ἔξοχ', adverb. pro ἔξοχα, excellenter, ab ἐξέχω, *excello*. Th. ἔχω, f. ἕξω & σχήσω, habeo. ε. 771.

'Ἐοικὼς, ότος, part. præt. m. ab εἴκω, *similis sum*. hinc ἔοικα dicitur pro οἶκα, sicut ἑώρακα pro ὤρακα. ε. 23. α. 215.

"Ἔολπα, præt. med. ab ἔλπομαι, *spero*. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, *spes*. ε. 271. 473.

'Ἐόντος, ἐόντι, ἐόντα, gen. dat. & acc. ab ἐὼν, poët. pro ὢν, ab εἰμὶ, sum. ε. 29. 361. 474. ϑ. 32.

'Ἑὸς, suus. hinc gen. Ion. ἑοῦ pro ἑοῦ. ϑ. 472.

'Ἐοῦσα, præs. part. f. g. ab εἰμὶ sum. ε. 206. 290.

'Ἐπ', pro ἐπὶ, *in*, præposit. α. 34. 43.

'Ἐπάγω, *adduco*, f. ἄξω, p. ἦχα

ἦχα, a. 2. ἦγον & Attice ἤγαγον. Th. ἄγω, duco. θ. 176.

Ἐπαινέσσαε, *probaverit*, a. 1. act. opt. Æol. ab ἐπαινέω. Them. αἶνος, ου, ὁ, laus. ε. 12.

Ἐπαινῆς, gen. ab ἐπαινὴ, *gravis*. Th. αἶνος, ου, ὁ, laus. θ. 768. 774.

Ἐπάκουε, *animum adjice*. præs. imperat. ab ἐπακούω, f. ούσω. præt. ἐπήκουα, a. 1. ἐπήκουσα, hinc in sub. ἐπακούσω, ῃς, ῃ. p. m. ἐπήκοα. ε. 273. 446.

Ἐπακουὸν, *auditorem*. ε. 29.

Ἐπάλμενος, *insiliens*, præs. part. ex ἐπὶ & ἁλλόμενος, poëtice ἄλμενος. sic ἵκμενος, ἄρμενος, pro ἱκόμενος, ἀρόμενος. Th. ἅλλομαι, f. οῦμαι, salio. θ. 815.

Ἐπάρμενον, *sufficientem*, præs. part. Vide ἄρμενον. ε. 599. 625.

Ἐπάσαντο, 3. pl. a. 1. med. *comederunt*, a πάω, vel πάομαι, *possideo*, *vescor*. Præt. pass. πέπαμαι. θ. 642.

Ἐπαυρεῖ, *fruitur*, ab ἐπαυρέω, qui fruitur aura, qui respirare potest. Them. αὔρα, ας, ἡ. ε. 238. 417.

Ἐπάχνωσεν, a. 1. ind. *vexavit*, *constrinxit*. Th. πάχνη, ης, ἡ, *pruina*. unde παχνόω, ῶ. ε. 358.

Ἔπε᾽, pro ἔπεα, accus. pl. ab ἔπος, εος, *verbum*, ab ἔπω, dico. α. 117. 325. θ. 84.

Ἐπέβησε, *ingredi fecit*. a. 1. act. active capitur. verbi ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνω, eo, f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2. ἔβην. ε. 578. 657.

Ἐπέεσσι, dat. pl. Ion. pro ἔπεσσι, & forte ita legendum. ab ἔπος, εος, τὸ, *verbum*. Them. ἔπω, dico. ε. 184. θ. 90.

Ἐπέθηκεν, a. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono, f. θήσω, a. 2. ἔθην. α. 332.

Ἐπεὶ, *postquam*, *quoniam*. ε. 120. α. 110. 336.

Ἐπείγετο, *festinabat*, imperf. Th. ἐπείγω, *urgeo*. f. ξω. α. 21.

Ἔπειτα, ἔπειτ᾽, *deinde*. Th. εἶτα, *postea*. ε. 614. α. 332. θ. 193.

Ἐπέκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι, *jaceo*, *superimpositus sum*. f. κείσομαι. Th. κεῖμαι, *jaceo*. θ. 143.

Ἐπέμβαλε, *injecit*, a. 2. act. pro ἐπενέβαλε, ab ἐπεμβάλλω, *superinjicio*. Th. βάλλω, αλῶ, *jacio*, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 98.

Ἐπεμβεβαὼς, *insistens*. perf. part. ab ἐπεμβαίνω. Th. βαίνω, eo. α. 324.

Ἔπεμψε, *misit*, a. 1. ind. verbi πέμπω, *mitto*, f. ψω, p. φα. θ. 784.

Ἐπέπλων, ως, ω, *navigavi*, 1. sing. a. 2. act. vel imperf. ab ἐπίπλωμι, pro ἐπιπλέω, ad formam ἔδων, ως, ω, vel ἐδίδων, ως, a δίδωμι, *do*. Th. πλέω, f. πλεύσω, *navigo*. ε. 684.

Ἐπεῤῥώσαντο, 3. pl. med. ind. ab ἐπιῤῥώννυμι. Th. ῥώννυμι, *confirmo*, *corroboro*. f. ῥώσω. p. ἔῤῥωκα. a. 1. ἔῤῥωσα. θ. 8.

Ἐπεστενάχιζε, *ingemiscebat*, imperf. a. στεναχίζω, f. σω. Them. στενὸς, ῦ, ὁ, *angustus*. θ. 843.

Ἐπέστενε, ingemiscebat, imperf. a. στένω, *gemo*, f. νῶ. Th. στενὸς, ῦ, ὁ, *angustus*, *arctus*. θ. 679.

Ἐπέσχετο, 3. sing. a. 2. med. ab ἐπέχω, *animum attendo*, f. ἐφέξω, a. 2. ἐπέσχον. Th. ἔχω, habeo, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. θ. 177.

Ἕπεται, *sequitur*, præs. ind. Them. ἕπομαι, vel ἕπω. ε. 220.

Ἐπέτελλε, *imperabat*. imperf. act. ut ἐπιτέλλετ', imperf. pass. th. τέλλω, inusitatum verbum. θ. 995.

Ἐπετέρπετο, imperf. verbi ἐπιτέρπομαι, *delector*. Th. τέρπω, f. ψω, *delecto*. θ. 158.

Ἐπέφαντο, *apparebant*, 3. pl. plusq. perf. poët. pro πεφασμένοι ἦσαν, a φαίνομαι, *appareo*. f. 2. φανήσομαι, & præt. pass. πέφαμμαι, & Att. πέφασμαι, a. 2. ἐφάνην. α. 166.

Ἔπεφνεν, *occidit*, imperf. a πέφνω, idem quod φένω, *occido*. p.m. πέφονα. ε. 148. α. 57.

Ἐπέφραδε, a. 2. ind. act. ἐπιφράζω, *induco*, *indico*, f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. Th. φράζω, dico, memoro. θ. 162.

Ἐπεφράσσατο, *excogitavit*, a. 1. m. Poët. pro ἐπεφράσατο. Th. φράζω, *dico*. θ. 160.

Ἐπέφυκον, *enata erant*, imperf. verbi πεφύκω, idem quod φύω, nascor. f. σω. a. 2. ἔφυν. α. 76. θ. 673.

Ἐπέχειν, *abstinere*, præs. inf. Them. ἔχω, f. ἕξω. 134.

Ἐπέων, gen. pl. ab ἔπος, εος, τὸ, *verbum*. Th. ἔπω, dico. ε. 401.

Ἐπήγαγε, *adduxit*. Attice pro ἐπῆγε, præt. m. vel a. 2. act. Th. ἄγω, *duco*, f. ξω. ε. 240.

Ἐπηετανὸς, ȣ̃, ὁ, *annuus*. Th. ἔτος, εος, τὸ, *annus*. ε. 31. 515.

Ἐπῆν, *aderat*, imperf. ab εἰμὶ, sum. ε. 114. 598. ϑ. 799.

Ἐπὴν, *postquam*, ex ἐπὶ, & ἦν, pro ἂν, & hoc pro ἐάν. ε. 289.

Ἐπήνησαν, *laudarunt*. aor. 1. poëtice pro ἐπήνεσαν, ab αἰνέω. Th. αἶνος, laus. ϑ. 664.

Ἐπηνύϑη, *completa erat*. a. 1. pass. ind. ab ἐπανύω, *expedio*. Th. ἀνύω, item, ἀνύττω, *perficio*. α. 311.

Ἐπήρατος, *amabilis*. Th. ἐράω, άσω, *amo*. ε. 63. ϑ. 67.

Ἐπηρεφέας, *coopertis*, ab ἐπηρεφὴς, *tectus*. & hoc ab ἐρέφω, ψω, *tego*. ϑ. 598.

Ἐπὶ, præposit. regit gen. dat. & acc. ε. 250. α. 76. 306.

Ἐπιβήμεναι, conscendere, a. 2. inf. Æol. pro ἐπιβῆναι. Ἐπιβησέμεν Ion. pro ἐπιβήσειν, f. 1. inf. Ἐπιβάντες, ἐπιβᾶσα, aor. 2. part. ab ἐπιβαίνω, *conscendo*, f. βήσομαι. p. βέβηκα, aor. 2. ἔβην. α. 40. ϑ. 306.

Ἐπιδείελα, adv. *post meridiem*, a δείλη, ης, ἡ, *tempus pomeridianum*, q. a δέω & ἕλη, quum solis splendor deficere incipit. Malo ἐπὶ δείελα, circa pomeridianum tempus. ε. 808. 819.

Ἐπιδέρκεται, *inspicit*, præs. ind. Th. δέρκω, *video*, f. 2. δρακῶ, a. 2. ἔδρακον. ε. 266.

Ἐπιδώσω, *dabo*, f. 1. verbi δίδωμι, a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 394.

Ἐπιείκελος, *similis*. Th. εἴκω, ξω, *similis sum*. α. 182. ϑ. 207.

Ἐπιϑεὶς, *imponens*, a. 2. part. act. Th. τίϑημι, *pono*, a. 2. ἔϑην. ε. 695.

Ἐπιϑήκη, ης, ἡ, *accessio*, *additio*. Th. τίϑημι, *pono*. ε. 378.

Ἐπίϑοντο, *obtemperarunt*, 3. pl. a. 2. med. a πείϑομαι, *assentior*. a. 2. m. ἐπιϑόμην. p. m. πέποιϑα. præt. pass. πέπεισμαι, f. 1. pass. πειϑήσομαι. ε. 69. ϑ. 474.

Ἐπὶ - - ϑόρε, a. 2. act. a ϑορέω, *salio*. α. 311.

Ἐπιϑρώσκȣσα, *insiliens*, pr. part. f. g. Th. ϑρώσκω, *salio*. α. 438.

Ἐπίκλησιν, acc. ab ἐπίκλησις, *cognominatio*, ab ἐπὶ & καλέω, f. ήσω, *voco*. ϑ. 207.

Ἐπίκλοπος, *furax*. Th. κλέπτω,

πτω, ψω, *furor*, p. m. κέκλοπα. ε. 67. 68.

Ἐπίκουροι, *auxiliarii*, ab ἐπίκουρος, ου, ὁ, *auxiliator*. θ. 815.

Ἐπικρατέοντα, pl. num. part. præſ. ab ἐπικρατέω, *prævaleo*. Th. κράτος, *robur*. α. 308.

Ἐπικρατέως, Poët. pro ἐπικρατῶς, adv. *valide*. Th. κράτος, εος, τὸ, *robur*. ε. 104.

Ἐπικυρτώοντε, *attollentes*, Poëtice, dualis num. part. præſ. ab ἐπικυρτόω, ῶ, *incurvo*. Th. κυρτὸς, οῦ, ὁ, *curvus*. α. 234.

Ἐπιλήθεο, *obliviſcere*, Ionic. pro ἐπιλήθου, præſ. imperat. verbi ἐπιλήθομαι, *obliviſcor*. Th. λήθω, f. σω, *lateo*, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. ε. 273. θ. 102.

Ἐπιμάρτυροι, teſtes. th. μάρτυρ, ος, ὁ καὶ ἡ, *teſtis*. α. 20.

Ἐπιμειδήσας, *arridens*, a. 1. part. act. Th. μειδάω, f. ήσω, *rideo leniter*. θ. 547.

Ἐπιμετρήσω, *mutuo dabo*, f. 1. ab ἐπιμετρέω, in menſura addo. Th. μέτρον, τὸ, *menſura*. ε. 395.

Ἐπιμηθεὺς, nomen viri. ε. 85.

Ἐπιμίσγεται, *commiſcetur*, præſ. ind. a μίσγω, pro μίγνυμι, *miſceo*, f. ξω. θ. 802.

Ἐπιμωμητὴ, *vituperabilis*, ἡ. Th. μῶμος, ου, ὁ, *dedecus*. ε. 13.

Ἐπιόντα, *accedentem*. a. 2. act. part. ab ἔπειμι, *accedo*. Th. εἶμι, *eo*. ε. 673. α. 333. 425.

Ἐπίορκον, *perjurium*. Th. ὅρκος, ου, ὁ, *jusjurandum*. ε. 280. 802. θ. 232.

Ἐπιπάγχυ, *prorſus*, adverb. πάγχυ, pro πάνυ, *valde*. ε. 262.

Ἐπιπειθόμενος, *obtemperans*, præſ. part. a πείθομαι. Vide in ἐπίθοντο. α. 369.

Ἐπιπλομένοιο, gen. Ion. *volvente*, ἐπιπλόμενος, pro ἐπιπελόμενος. Th. πέλομαι, *ſum*. α. 87. θ. 493.

Ἐπίπλον, *implebant*, 3. pl. a. 2. act. a πιπλάω, pro πιμπλάω, vel πίμπλημι, *impleo*, a 2. ἔπιπλον, ſicut a τιμάω, ἔτιμον. Th. πλέος, ου, ὁ, *plenus*. α. 291.

Ἐπιπνείουσι, *inſpirant*, præſ. ind. Th. πνέω, f. πνεύσω, ſpiro. θ. 872.

Ἐπίρροθοι, ex ἐπὶ, & ῥόθος, ου, ὁ, *undarum fremitus*, ἐπίρροθος, ου, ὁ, ἡ, *auxiliator*, *utilis*. ε. 558.

Ἐπισμυγερὴ, *ærumnoſa*, ἡ. Them. σμύχω, *vaſto*, f. ξω. α. 264.

Ἐπ

Ἐπισπορίην, *iteratam ſationem.* Th. σπείρω, f. ερῶ, ſero. ε. 444.

Ἐπισταμένως, *ſcienter*, adv. ab ἐπίσαμαι, *ſcio*, ex ἐπὶ & ἴσημι, ſcio. α. 107. ϑ. 87.

Ἐπισολάδην, Adv. *ornate, ſuccincte.* Them. στέλλω, *mitto*, item *orno*, f. στελῶ, p. ἔσαλκα, a. 1. ἔστειλα, p. m. ἔσολα. α. 287.

Ἐπιστρέφεται, convertitur, præſ. ind. a. στρέφω, verto, f. ψω, p. ἔστρεφα, a. 2. ἔστραφον. ϑ. 753.

Ἐπίσχε, præſ. act. imperat. *cohibe, inhibe*, ab ἴσχω, pro ἔχω, *inhibeo.* α. 446. hinc ἐπίσχετον, in dual. α. 350.

Ἐπιτέλλεται, *exoritur*, præſ. ind. hinc ἐπιτελλομενάων, Æol. pro ἐπιτελλομενῶν, part. præſ. gen. plur. f. g. Th. τέλλω, verbum inuſitatum. ε. 381. 565.

Ἐπίφρονα, accuſ. ſing. ab ἐπίφρων, ὁ, ἡ, *prudens.* Th. φρὴν. ϑ. 122. ἐπιφροσύνῃσι, dat. pl. Ion. pro ἐπιφροσύναις, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. ϑ. 122. 661. 896.

Ἐπιχθόνιοι, *in terris verſantes.* idem quod ἐπίγαιοι, οἱ ἐπὶ τῇ χθονὶ ὄντες. ἐπιχθονίοισι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθὼν, ονὸς, ἡ, terra. ε. 122. ϑ. 372.

Ἐπιψαύων, præſ. part ab ἐπιψαύω, *contingo.* Them. ψαύω, idem quod ψάω, tango. α. 217.

Ἔπλετο, per ſyncopen, pro ἐπέλετο, *facta eſt*, a πέλομαι, ſum. item, ἔπλετο, imperf. pro ἔπλετο. ϑ. 425. 836.

Ἔμπλην, Adv. *prope*, ab ἐμπελάζω, *appropinquo.* th. πέλας, prope. α. 372.

Ἐποίησεν, a. 1. ind ἴχνος ποιεῖν, veſtigium facere, a ποιέω, *facio.* ε. 678.

Ἐπομόσσῃ. 3. ſing. a. 1. act. ſubj. poët. pro ἐπομόσῃ, *juraverit*, ab ἐπόμνυμι, f. ἐπομόσω. Th. ὄμνυμι, *juro*, f ὀμόσω, p. ὤμοκα. ϑ. 793.

Ἕπονται, 3. pl. præſ. ἕποντο, *ſequebantur*, pro εἵποντο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἕπω, *ſequor.* ε. 403. α. 277.

Ἐποπτεύειν, *inſpicere.* Th. ὄπτομαι, video, p. m. ὦπα, a. 1. ὤφθην. ε. 765.

Ἐπόρουσεν, a. 1. ind. *irruit*, ex ἐπὶ, & ὀρούω, f. σω, *impetu feror.* Them. ὄρω, *concito*, f. ρῶ vel ρσω. α. 442. 452.

Ἔπος, εος, τὸ, *verbum*. Th. ἔπω, dico. ε. 451. α. 330.

Ἐποτᾶτο, *volabat*, 3. sing. imperf. med. a ποτάομαι, *volo*, a ποτὴ, ῆς, ἡ, *volatus*. Th. πέτομαι, vel πετάομαι, *volo*. α. 222.

Ἐποτρύνειν, *instigare*, præs. inf. act. Th. ὀτρύνω, f. υνῶ, *incito*. p. γκα. ε. 595.

Ἔπρεσε, a. 1. ind. pro ἔπρησε, a πρήθω, *incendo*. ϑ. 856.

Ἑπτὰ, septem. α. 272.

Ἑπταπόδην, *septempedalem*, acc. ab ἑπταπόδης, ex ἑπτὰ, & πὰς, ποδὸς, *pes*. ε. 442.

Ἑπτάπορον, acc. sing. nomen fluvii, q. d. *habens septem vias*. ϑ. 341.

Ἑπτάπυλος, *septem portas habens*, a πύλη, ης, ἡ, *porta*, & ἑπτὰ, *septem*. ε. 161. α. 49.

Ἐπτοίηται, *evolat*. 3. sing. præt. pass. a πτοέω, Poëtice πτοιέω, *terrefacio*, *attonitum reddo*. πτοέομαι, *attonitus sum*, item, *animo specto attento*. quæ significatio huc quadrat. ε. 445.

Ἐπώνυμον, ȣ, τὸ, nomen e re impositum, ex ἐπὶ, & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen. ϑ. 144. 282.

Ἐπῶρσε, *concitavit*, 3. sing. a. 1. act. ab ἐπόρω, *concito*. Th. ὄρω, ρῶ, & ρσω, *concito*. α. 69.

Ἔραζ', pro ἔραζε. Adv. ad locum, *in terram*, *humi*. Th. ἔρα, ρας, ἡ, terra. α. 174. 268.

Ἔραζε, humi, in prosa χαμαί. adverb. ε. 419. 471.

Ἐράσσατο, a. 1. m. *amavit*, pro ἐράσατο, Poëtice. ab ἐράω, *amo*, f. άσω. hinc ἐρατὸς, *amabilis*, *jucundus*, & ἐρατινὸς, ἡ, ὸν, *amabilis*. ϑ. 70. 130. 915.

Ἐρατὼ, όος, ȣ̃ς, ἡ, *Erato*, nomen mulieris vel Musæ, ab ἐράω, amo, ἐρατὴ, amabilis. ϑ. 78. 247.

Ἐργάζονται, *operantur*, ἐργάζοντο, imperf. pro εἰργάζοντο, abj. augmento. ἐργάζευ, pro ἐργάζȣ, Dorice, præs. imperat. ἐργάσοιο, a. 1. med. opt. ἔργασμαι, p. pass Th. ἔργον, *opus*. ε. 43. 150. 297. 312.

Ἔργματι, *operi*, dat. sing. pro ῥέγματι, per metathesin, a ῥέζω, ῥέξω & per metathesin ἔρξω, facio. ε. 799. ϑ. 823.

Ἔργον, *opus*. ἔργοιο, gen. Ion. pro ἔργȣ. ἔργ', pro ἔργα. ε. 20. 21. 389. ϑ. 146.

Ἔρδεν, *facere*, præs. inf. ab ἔρδω, idem quod ῥέζω. ε. 33. ϑ. 417.

Ἔρ

"Ἔρεβος, εος, τὸ, *Erebus*, est nomen gehennæ, *caligo*. ἐρέβευσφιν, ex orco, ἐρέβευς pro ἐρέβους, φιν est paragoge Poëtica. ἐρεβεννὴ, *caliginosa*, ab ἔρεβος, εος, τὸ, *caligo*. ε. 17. ϑ. 125.

'Ἐρειπομένης, *diruta*, præs. part. pass. ab ἐρείπω, *diruo*. f. ψω. ϑ. 704.

'Ἐρεμνῆς, gen. sing. quasi ἐρεβεννῆς, ab ἐρεμνὴ, *obscura*. Th. ἔρεβος, εος, τὸ, *orcus*. α. 444. ϑ. 334.

'Ἐρεύμενον, per syncopen, pro ἐρευγόμενον, vel potius pro ἐρευόμενον, a Themate ἐρέυω, *investigo*. Vide Them. ἐρεύγω, f. ξω, *ructo*, a. 2. ἤρυγον. Alii ἐρεύμενον Dorice pro ἐρούμενον, ab εἴρω, seu ἐρέω, *dico* ε. 474.

'Ἐρέω, dico. Th. εἴρω, dico. ε. 200. 284. α. 330.

'Ἐριβρύχεο, *valde mugientis*, Ion. pro ἐριβρύχου, ab ἐριβρύχης, ου, ὁ, *valde mugiens*, ex ἐρι, quod in compositione valet *valde*, & βρύχω, ξω, *strideo*, *frendeo*. ϑ. 832.

'Ἐριγδούποιο, gen. Ion. ab ἐρίγδουπος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro ἐρίδουπος, *valde sonans*. Th. δοῦπος, ου, ὁ, sonitus. ϑ. 41.

"Ἔριζε, *certabat*, imperf. pro ἤριζε, ab ἐρίζω, certo. Th. ἔρις, *lis*. α. 5. ϑ. 534.

'Ἐριθηλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ion. pro ἐριθαλὴς, *valde virescens*, ex ἐρι, intensiva particula, & θάλλω, *vireo*. ϑ. 30.

"Ἔριθος, ἡ, *ancilla*, *famula*, ab εἶρος, εος, τὸ, *lana*. hinc ἔριθος, ου, ἡ, ancilla, *quæ lanificium exercet*. ε. 600.

'Ἐρίκτυπον, *valde sonantem*, ex ἐρι *valde* (quæ est particula in compositione tantum usitata, intendens significationem) & ex κτύπος, ου, ὁ, *sonus pulsu factus*, per prosthesin τοῦ κάππα, a τύπος, ου, ὁ. Th. τύπτω, *pulso*, *verbero*. ϑ. 456. 930.

'Ἐρικυδὴς, έος, *valde gloriosus*. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. ϑ. 988.

'Ἐρίμυκον, *valde mugientem*, a μυκάω, *mugio*, boum proprium. ε. 788.

'Ἐριννὺς, ύος, ἡ, *Furia*, peccatorum ultrix. in acc. pl. ἐριννύας, ἐριννῦς. ε. 801. ϑ. 185.

"Ἔριπ', *cecidit*, a. 2. Ionice. Th. ἐρείπω, *everto*. f. ψω, item *cado*. α. 423.

"Ερις, ιδος, ἡ, *lis.* accuſ. τὴν ἔριδα, & ἔριν. ε. 28. α. 148.

'Ερίσαντες, *antecedentes*, a. 1. part. ab ἐρίζω, fut. ίσω, *contendo, certo.* Them. ἔρις, ιδος, ἡ, lis. ε. 437.

'Εριϑενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *valde potens*, ab ἐρι, particula in compoſitione tantum uſitata, intendens & augens ſignificationem eorum, quibuscum componitur: & σϑένος, εος, τὸ, *robur, vis.* Them. σϑένω, *valeo, poſſum.* ε. 414. ϑ. 4.

'Ερισμαράγοιο, gen. Ion. *valde tonantis.* Th: σμαραγέω, ήσω, *magnos ſtrepitus edo.* ϑ. 815.

'Ερίφων, gen. pl. ab ἔριφος, ου, ὁ, *hædus*, q. ἔαρι φαινόμενος, quod vere naſci ſoleat. ε. 541.

'Ερμῇ, dat. ſing. ab 'Ερμῆς, ου, ὁ, *Mercurius* ab εἴρω, *dico, nuntio.* 'Ερμείην, acc. Ion. pro 'Ερμείαν. ab 'Ερμίας. Dicitur etiam 'Ερμίας Poët. pro 'Ερμῆς. ε. 68. ϑ. 444.

"Ερξα, fut. 1. ab ἔρδω. Them. ῥέζω; fut. ῥέξω, & per metatheſin ἔρξω. hinc ἔρξας, a. 1. part. ε. 325. 708.

'Ερόεσσα, f. g. maſc. ἐρόεις, εντος, *amabilis.* ἔρως, ωτος, ὁ, in malam partem accipitur; ἔρος vero in bonam. Th. ἐράω, *amo.* ϑ. 120. 245.

"Ερος, ου, ὁ, *Amor.* Th. ἐράω, *amo.* ϑ. 120. 201.

"Ερρηξε, *perrupit*, aor. 1. act. a ῥήσσω, vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ἔρραγον, p. m. ἔρρηγα. α. 140. 415.

'Ερρίγοντι, *formidanti*, præſ. part. act. ab ἐρρίγω, *formido*, quod eſt ab ἔρριγα, præt. med. verbi ῥιγέω. Th. ῥῖγος, εος, τὸ, *rigor, frigus.* α. 228.

"Ερριψε, a. 1. ind. verb. ῥίπτω, *abjicio*, f. ψω. p. ἔρριφα, a. 1. ἔρριψα, a. 1. part. ῥίψας, aor. 2. ἔρριπον, p. m. ἔρριπα. ϑ. 181.

'Ερρώοντο, *ruebant*, 3. plur. plusq. Poëtice pro ἔρρωντο, a ῥώννυμι, *roboro*, fut. ῥώσω, a ῥώω, hujus paſſivum ῥώομαι, *roboror*, it. *fluo, ruo*, in imperf. ἐρρώοντο, *feſtinabant, ruebant.* α. 230.

'Ερυϑείῃ, dat. ſingul. nomen proprium loci, ab 'Ερυϑεία, ας, ἡ. ϑ. 290. 983.

'Ερύκοι, *abducat.* præſ. act. opt. ab ἐρύκω, *inhibeo*, f. ἐρύξω. ε. 28.

'Ερύσαι

Ἐρύσαι, a. 1. act. infin. ponitur pro imperativo, ἔρυτο pro ἐρύετο, & ἔρυτ', pro ἔρυτο, ab ἐρύομαι, quod idem est cum ῥύομαι, *libero*. hinc ἔρυμα, τος, τὸ, *munimentum*, ab ἐρύομαι, *custodio*. ε. 534. 622. θ. 304.

Ἐρυσάρματας, *currum trahentes*, pro ἐρυσαρμάτους, per metaplasmum, ut ait Eustathius, in Ἰλιάδ. π. ex ἐρύω, ἐρύσω, traho, & ἅρμα, τος, τὸ, *currus*. α. 369.

Ἐρυσσάμενος, *extractus*, poëtice, pro ἐρυσάμενος, a. 1. part. med. ab ἐρύω, fut. ύσω, traho. α. 457.

Ἔρχεται, præs. ind. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, p. m. ἤλυθα. ε. 417. α. 430. θ. 91.

Ἐς, poëtice, pro εἰς, in ἐς φάος, in lucem. θ. 626.

Ἔσαν, 3. perf. pl. imperf. per systolen poët. pro ἦσαν, ab εἰμί, sum. α. 161. 245. θ. 586.

Ἔσθειν, præs. infin. ab ἔσθω, *comedo*, & hinc ἐσθίω, *idem*. ε. 276. θ. 773.

Ἐσθλὸς, ἡ, ὸν, bonus, a, um, dat. pl. Ion. ἐσθλοῖσιν. ε. 119. 212.

Ἐσίδῃ, *inspexeris*, poëtice pro εἰσίδῃ, 3. sing. aor. 2. act. subj. ab εἰσείδω, *intueor*. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, aor. 2. εἶδον, & ἴδον. ε. 608. θ. 82.

Ἐσκάτθετο, *condidit*, pro εἰσκατέθετο, aor. 2. m. 3. pers. sing. verbi εἰσκατατίθημι. Th. τίθημι, *pono*. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το. θ. 890.

Ἔσκε, poëtice, pro ἦ, *erat*, ab εἰμί, sum. ε. 150.

Ἐσκέδασ', *dispersit*, pro ἐσκέδασε, a. 1. ind. a Them. σκεδάω, vel σκεδάννυμι, *dissipo*, f. σω. ε. 95.

Ἐσκομίσαι, *importare*, a. 1. inf. act. a κομίζω, *porto*. Th. κομέω, *curo*. ε. 604.

Ἐσμαράγησεν, *striduit*, a. 1. act. a σμαραγέω, *fragorem edo*. & ἐσμαράγιζεν, imperfect. a σμαραγίζω. Th. σμαραγέω. θ. 679. 693.

Ἑσπερίδες, Hesperides, ab ἕσπερος, ου, ὁ, *vesper*. *Hesperides*, h. e. Tzetze interprete, *vespertinæ horæ*, quibus curæ sunt poma, h. e. *quo tempore stellas in cælo videmus*, tanquam poma. θ. 215. 275.

Ἕσπετο, Poët. pro εἵπετο, *sequebatur*. imperf. pass. ab

ab ἕσπομαι, *sequor*. Poët. pro ἕπομαι. ἕσπετε, pro ἕπετε, præs. imperat. verb. ἕπω, *sequor*. ϑ. 114. 201.

Ἑσσαμένη, a. 1. m. part. f. g. ἠέρα ἑσσαμένη, *aëre involuta*. pro ἑσαμένη. τὸ σίγμα Poët. duplicatur. ab ἕννυμι, f. ἕσω, *induo*. Th. ἕω, *induo*. ε. 124. 221. 534.

Ἔσσεται, erit, & ἐσσεῖται, pro ἔσεται, f. 1. ex εἰμὶ, sum. ε. 182. 501. ἔσσεαι, eris, pro ἔσῃ. ε. 308.

Ἐσσόμενα, & ἐσσομένοισι, f. 1. part. verbi εἰμὶ, sum. ε. 56. ϑ. 32.

Ἐσσυμένως, *certatim, cum impetu*, adverb. pro σεσυμένως, per metathesin. Th. σείω, σεύω. poët. σύω, *concutio*. α. 340. ϑ. 181.

Ἔσσυτ', perf. pass. pro ἔσσυται, *irruit*, pro σέσυται, per metathesin. a σεύω, f. σεύσω, f. σέσευκα, præt. pass. σέσευμαι, ubi abjecto ε & facta metathesi est ἔσσυμαι. Th. σείω, f. σείσω, *concutio*. α. 458.

Ἔσται, erit, per syncopen pro ἔσεται, f. 1. verbi εἰμὶ, *sum*. ε. 34. 191. 476.

Ἐστάλατ', *succinctas habebant*, pro ἐστάλαται, 3. pl. præt. pass. Ion. pro ἐσταλμένοι εἰσι. Them. στέλλ[...] *orno*. στέλλομαι, *vestib[...] ornor*. f. 2. σταλῶ. p. ἔσταλ[...] μαι. aor. 1. ἔστειλα. præ[...] pass. ἔσταλμαι, p. m. ἔστ[...] λα. α. 288.

Ἑστάοτ', pro ἑσταότε, *stantes*, part. act. dualis num. ab ἵστημι, *sto*, f. στήσω, præt. ἕστακα, in part. præt. ἑστα[...] κὼς, & per syncopen [...] κ, ἑστάως, ότος, pro qu[...] ἑστηὼς. ϑ. 519. item ἑστ[...] ῶτος. α. 61. 747.

Ἕστασαν, *stabant*, 3. pl. im[...] perf. act. ab ἕστημι, *sto*. α. 196.

Ἑστᾶσι, stant. pl. præs. act. ab ἕστημι, quod poëtis idem est quod ἵστημι, sto. ϑ. 796.

Ἐστεφάνωται, *cinctum est*, præt. perf. pass. ἐστεφάνω[...] μαι, σαι, ται, hinc in pl. perf. ἐστεφάνωτο, a στεφα[...] νόω. Th. στέφω, *corono*. α 204. ϑ. 382.

Ἔστη, stetit, aor. 2. ab ἵστημι. f. στήσω, p. ἕστηκα. α. 361. ϑ. 745.

Ἐστήρικται, *firmatæ sunt*, 3. sing. præt. hinc ἐστήρικτο, in pl. perf. a στηρίζω, f. ξω, *statuo*. α. 218. ϑ. 779.

Ἑστίῃ, dat. Ion. pro ἑστίᾳ, ab ἑστία, ας, ἡ, *focus*, item *Vesta*, quæ vox hinc orta est.

est. Dicitur & Ion. ἐςίη. ε. 732. ϑ. 454.

Ἔςι, ἐςὶ, ἐςιν, *est*, *licet*. ab εἰμὶ, *sum*. ε. 36. ἐς'. ϑ. 720.

Ἐσφαράγιζον, *sonum excitabant*, imperf. verbi σφαραγίζω. Th. σφάραγος, ου, ὁ, *sonus*. ϑ. 706.

Ἐσχατιῇ, *extrema*, dat. ab ἐσχατιὰ, extremitas rei alicujus. Th. ἔσχατος, ου, ὁ, *ultimus*. ϑ. 275.

Ἔσχον, *obtinuerint*, a. 2. ab ἔσχω, *habeo*, f. ξω. ϑ. 113.

Ἔςω, *esto*, 3. sing. præs. imperat. ab εἰμὶ, *sum*. ε. 368.

Ἑταῖρος, *amicus*, acc. ἑταῖρον, & ἕταρον, Poëtice. ε. 181. 705. 714.

Ἐτανύϑη, *extentum est*, a. 1. pass. a τανύω. f. σω. p. κα. Th. τείνω, tendo. ϑ. 127.

Ἔτευς, acc. ἔτας, pro ἔτεος, gen. sing. ab ἔτος, *annus*. ε. 129. 171. 694. ϑ. 803.

Ἔτεκ', pro ἔτεκε, *peperit*, a. 2. act. verb. τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 1. pass. ἐτέχϑην. p. m. τέτοκα. ϑ. 60. 211. 287. 295.

Ἐτελέϑη, 3. pers. a. 1. pass. a τελέω, *ad finem perduco*. f. έσω. Th. τέλος, εος, *finis*. ϑ. 59.

Ἑτεροζήλως, *inique*, adv. ab ἑτερόζηλος, qui alio zelo ducitur, ab ἕτερος, *alius*, *diversus*, & ζῆλος, ου, ὁ, *æmulatio*. ϑ. 544.

Ἕτερος, ἑτέρου, *alter*, *alius*. ἑτέρηφι, pro ἑτέρη, nominativ. f. g. φι per paragogen additur. ε. 187. 214. ἑτέρηγε. ϑ. 752.

Ἑτέρωϑε, ϑεν, *ex altera parte*, adverb. ab ἕτερος. α. 184. 281. ϑ. 676.

Ἐτέτυκτο, *factus erat*, 3. singul. plusq. perf. Poëtice pro ἐτέτευκτο. a τεύχω. f. ξω, *fabricor*. α. 208.

Ἐτήκετο, *liquescebat*, imperf. verbi τήκω, & Dor. τάκω, fut. ξω, *liquefacio*. p. med. τέτηκα. ϑ. 862.

Ἐτήτυμα, *vera*, pro ἔτυμα, per poëticam epenthesin syllabæ τη. Th. ἔτυμος, *verus*. ε. 10.

Ἔτικτεν, genuit, imperfect. verb. τίκτω, pario. f. τέξομαι, a. 2. ἐτέχϑην. a. 2. subj. τέκω. a. 1. pass. ἐτέχϑην. p. m. τέτοκα. ϑ. 45. &c.

Ἔτι, *adhuc*. ε. 156. α. 176. ϑ. 428.

Ἐτινάσσετο, *concutiebatur*, imperf. a τινάσσω, *quatio*, f. ξω. ϑ. 680.

Ἔτισε, *coluit*. a. 1. ind. a τίω, *honoro*. α. 10.

Ἐτι-

Ἐτιταίνετο, *extendebatur*, imperf. a τιταίνω, quod a τείνω, *tendo*, fut. νῶ, p. τέτακα. α. 229.

Ἔτλη, *sustinuisset*, 3. sing. a. 2. a τλῆμι, *tolero*, fut. τλήσω, p. τέτληκα, aor. 2. ἔτλην. Th. ταλάω, άσω, *suffero*, hinc per syncopen τλάω & τλῆμι. α. 73.

Ἔτραπ', *evertit*, aor. 2. act. a τρέπω, verto. a. 2. ἔτραπον, fut. ψω, p. φα, p. m. τέτροπα. α. 456. θ. 58.

Ἐτράπεον, imperf. *uvas calcabant*, a novo verbo τραπέω, formatum a fut. 2. τραπῶ, verb. τρέπω, *verto*. α. 301.

Ἔτρεφε, *nutrivit*, imperf. act. ἐτρέφετ', pro ἐτρέφετο, imperf. pass. a τρέφω, f. τρέψω, *alo*. p τέτρεφα. a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ε. 130. θ. 107.

Ἐτρύγων, *vindemiabant*, 3. pl. imperf. pro ἐτρύγαον, a τρυγάω. Th. τρύγη, ης, ἡ, *triticum*, *vindemia*. α. 292.

Ἐτύμοισιν, *veris*, dat. pl. Ion. ab ἔτυμος, ε, ὁ, καὶ ἡ, *verus*. Vide paulo ante ἐτήτυμα. θ. 27.

Ἐτύχθη, *fuit*, aor. 1. pro ἐτεύχθη, Poët. Th. τεύχω. f. ξω, *sum*, *fio*. p. pass. τέτυγμαι. α. 366.

Ἐτώσια, *inania*, accus. pl. ab ἐτώσιος, hoc ab ἐτ... Adv. *frustra*. Th. ... ε. 438.

Ἐτωσιοεργὸς, *qui in cassum laborat*, ab ἐτώσιον, *inane*, & ἔργον, *opus*. ε. 409.

Εὖ, *belle*, adverb. ab ἐΰς, *bonus*. ε. 107. α. 355. θ. 73.

Εὐαγόρη, nomen mul. θ. 257.

Εὐαέϊ, dat. sing. ab εὐαής, έος, ὁ, ἡ, *qui bene a ventis perflatur*. Them. ἄημι vel ἄημι, *spiro*. ε. 597.

Εὐάρνη, nomen mul. θ. 259.

Εὔβοια, est nomen loci, seu insulæ maris Ægæi, ex εὖ, *bene*, & βόω, *pasco*. ε. 649.

Εὐδαίμων, *beatus*, hinc εὐδαιμονία, *felicitas*. Them. δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, *Deus*. ε. 824.

Εὐδμήτων, gen. pl. ab εὔδμητος, *bene ædificatus*. Th. δέμω, f. δεμῶ, præt. δέδμηκα. α. 242.

Εὐδώρη, nomen mul. θ. 244. 560.

Εὕει, *torret*. præs. ind. idem quod φλογίζει, ab εὕω, vel εὔω, *uro*, f. σω. ε. 703.

Εὐειδής, έος, ὁ, ἡ, *speciosus*, ex εὖ & εἶδος, εος, τὸ, *forma*. Them.

Them. εἴδω, video. θ. 250. 354.

Εὔεργὲς, *fabrefactum*, n. g. ab εὐεργὴς, *bene fabricatus*. Th. ἔργον, *opus*. ε. 627.

Εὐεργεσιάων, Æol. pro εὐεργεσιῶν, ab εὐεργεσία, ας, ἡ, *beneficentia*. Th. ἔργον, *opus*. θ. 503.

Εὐερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *bene septus*, ab ἕρκος, *septum*. Th. εἴργω, *includo*. ε. 730.

Εὔηνον, nomen fluvii. θ. 345.

Εὐθετίσας, αντος, ὁ, aor. 1. part. *qui rite dispofuit*, ab εὐθετίζω, *concinne dispono*. Th. τίθημι, *pono*, f. θήσω. θ. 541.

Εὐθημοσύνη, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμων, ονος, *concinnus*. Th. τίθημι, *pono*. ε. 469.

Εὐκηλήτειρα, *placatrix*, a κηλέω, ήσω, *mulceo*. ε. 462.

Εὔκηλος, *tranquillus*, ex εὖ & ἕκηλος, *mitis*, *pacificus*. ε. 669.

Εὐκομίσασθαι, *bene recondere*, a. 1. med. inf. Th. κομέω, unde κομίζω. ε. 598.

Εὐκόσμως, adv. *concinne*, *recte*. Th. κόσμος, ε, ὁ, *ordo*. ε. 626.

Εὐκραέος, gen. ab εὐκραὴς, έος, ὁ, ἡ, *temperatus*. Th. κεράννυμι, *misceo*, f. άσω vel εὐκραὴς, per syncopen pro εὐκραλής. ε. 592.

Εὐκράτη, nom. mul. θ. 24[illegible].

Εὐκρινέες, plur. num. sunt *venti etesii*, q. d. puri, non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκρινὴς, *purus*, *liquidus*, κρίνω, *discerno*. ε. 668.

Ἐΰκτίμενον, *bene extructum*, perf. part. pro εὖ ἐκτισμένον, a κτίζω, f. ίσω, *condo*. α. 81.

Εὐλιμένη, nomen mul. *bonus portus*. θ. 246.

Ἐϋμμελίης, ε, ὁ, Ion. pro ἐυμελίας, ε, ὁ, *fraxini peritus*. Th. μελία, ας, ἡ, *fraxinus*. α. 368.

Εὐνάζῃ, *cubitum ieris*, præs. subj. pass. ab εὐνάζω, *sopio*. f. άσω. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, *cubile*. ε. 337.

Εὐνείκη, nomen mul. *bene litigans*. θ. 247.

Εὐνὴ, ῆς, ἡ, *cubile*. α. 40.

Εὐνηθεῖσα, *concumbens*, a. 1. part. pass. f. g. ab εὐνάω, f. ήσω, *sopio*. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, *cubile*, εὐνῇ, εὐνὴν. ε. 327. α. 6.

Εὐνομίην, nomen mul. *legitimam*. θ. 902.

Εὔξῃ, *oraveris*, 2. sing. a. 1. med. subj. εὔξωμαι, ῃ, ηται, ab εὔχομαι, *precor*. f. εὔξομαι, p. εὖγμαι. ε. 736.

Ἐΰξοον,

Ἐΰξοον, *bene rasam, politam, dolatam*, idem quod ἐΰξεστος. Th. ξέω, *polio*, fut. έσω. α. 352.

Εὔορκος, qui jusjurandum religiose colit. Th. ὅρκος, ου, ὁ, *juramentum*. ε. 188. 283.

Εὔορμος, *tutus*. ab ὅρμος, ου, ὁ, *statio navium*. α. 207.

Εὐοχέων, *convivans*, præs. part. ab εὐοχέω, ab ὀχέω, ῶ, *porto*. Th. ὄχος, *currus*. Alii legendum esse contendunt εὐοχθόων, *lætus & victu abundans*, ut sit ab ὀχὴ, id est, τροφὴ, interposito θ. Vide in ὀχθέω, ῶ, *indignor*. ε. 475.

Εὔπεπλον. Th. πέπλος, ου, ὁ, *peplum*, vestis muliebris. θ. 273.

Ἐϋπλεκέων, gen. pl. ab εὐπλεκὴς, έος, ὁ, ἡ, *bene junctus*. Th. πλέκω, ξω, *plecto, necto*. α. 306. 370.

Εὐποίητα, *fabrefacta*, nom. pl. n. g. ab εὖ & ποιέω, *facio*. α. 64.

Εὐπόμπη, nomen mul. ἡ μετὰ μεγάλης φαντασίας. θ. 261.

Εὔπυργος, *bene turrita*, a πύργος, ου, ὁ, *turris*, ein Burg. α. 270.

Εὗρε, *invenit*, 3. sing. a. 2. act. ab εὑρίσκω, *invenio*, f. εὑρήσω, p. εὕρηκα. a. 2. εὗρον, inde in subj. εὕρῃς, ῃ. ε. 349. 58.

Ἐϋῤῥείτης, ου, ex εὖ & ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω, p. κα. θ. 34[illegible]

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. θ. 276.

Εὐρυβίης, Ionice pro εὐρυβίας, ου, ὁ, *cujus vis se late extendit*. Hinc Εὐρυβίη, nomen proprium mul. Εὐρυβίην. Ex εὐρὺς, έος, ὁ, latus, & βία, ας, ἡ, *vis*. θ. 239. 375. 931.

Εὐρυμέτωπος, ου, ὁ, *latam frontem habens* a μέτωπον, ου, τὸ, *frons*. Them. ὄπτομαι, video. α. 82. 29[illegible]

Εὐρυνόμη, nomen mul. [illegible] 358. 907.

Εὐρυοδείης, gen. Ion. *spatiosa*. ex εὐρὺς, εῖα, *latus*, & ὁδὸς, *via*. εὐρυόδειος, ὁ, ἡ, & in f. g. etiam εὐρυοδεία, Ion. vero εὐρυοδείη. ε. 19[illegible] α. 464. θ. 119.

Εὐρυόπα, *late sonans*, vocat. cas. ab εὐρυόπης, ου, ὁ. Th. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, & εὐρὺ, late. Poëtice vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii scribunt εὐρύοπα. [illegible] 227. 237. 279.

Εὐρύ[illegible]

Εὐρύοπα, accusat. casus ab εὐρύωψ, οπος, latum habens oculum, ab ὢψ. Th. ὄπτομαι, video. ϑ. 514. 884.

Εὐρὺς, latus, εὐρείη, Ionice pro εὐρεῖα, εὐρύ. ϑ. 45. 480.

Εὐρυθῆα, acc. pro Εὐρυθέα, Poëtice, ab Εὐρυθεὺς, έος, ὁ, nomen viri, cujus robur longe lateque patet. α. 91.

Εὐρύστερνος, qui habet latum pectus, a στέρνον, ȣ, τὸ, *pectus*, & εὐρὺς, εῖα, ὺ, *latus. a, um*. ϑ. 117.

Εὐρυτίων, nomen viri. Εὐρυτίωνα, acc. ϑ. 293.

Εὐρώεντα, *amplam*, ab εὐρώεις, *squalidus*, ab εὐρὼς, ῶτος, ὁ, *caries*, *mucor*. ε. 152. ϑ. 731. 739.

Εὐρώπη, nomen proprium. ϑ. 357.

Ἐὺς, έος, ὁ, *bonus*. ε. 50. α. 26.

Ἐυστέφανος, *bene coronatus*, ex εὖ & στέφω, *corono*, fut. ψω. ε. 298. α. 80. ϑ. 978.

Ἐύσφυρος, ὁ ἢ ἡ, cui est elegans pedum forma, a σφύρα, ας, ἡ, *malleus*, hinc σφυρὸν, ȣ, τὸ, *malleolus*, it. *pes*, qui habet pulchros talos. α. 16. 254.

Ἐυσσώτρȣ, *bene fabrefacti*. Epithet. ἀπήνης, currus. α. 273. ὁ καὶ ἡ ἐΰσσωτρος, vel εὔσωτρος, bene instructus σώτροις. σῶτρον, τὸ, est lignum orbiculare rotæ radios in se continens. Th. σείω, *quatio, agito*.

Εὖτ᾽, pro εὖτε sequente ἂν, εὖτ᾽ ἂν, *postquam*, adv. temporis. ε. 179. 428. 596.

Εὐτέρπη, nomen mul. & Musæ ab εὖ, *bene*, & τέρπω, *delecto*. ϑ. 77.

Εὔτρητος, *bene perforatus*, poët. ἐΰτρητος, accipitur & pro εὐρύτρητος, *lato ore hians*. Th. τιτράω, *perforo, terebro*, f. τρήσω. ϑ. 863.

Εὐτροχάλῳ, dat. ab εὐτρόχαλος, bene currens, æquabilis, planus, a τροχαλὸς, *citus, velox*. Th. τρέχω, *curro*, f. ϑρέξω. p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ε. 597. 804.

Εὔτροχος, agilis. ab εὖ & τρέχω, *curro*. α. 463.

Εὔτυκτον, *bene fabricatam*. Them. τεύχω, *fabricor*. α. 136.

Εὔφρων, ονος, *hilaris*. Th. φρὴν, ενὸς, *mens*. ε. 773.

Εὐφρόναι, *noctes*, a nomin. ἡ εὐφρόνη, *nox*, παρὰ τὸ εὐφραίνεσθαι, *oblectari*. Th. φρὴν, *mens*. ε. 558.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia. Th. φρὴν, *mens*. θ. 909.

Εὐχὰς, acc. pl. ab εὐχὴ, ῆς, ἡ, *precatio*. hinc & εὖχος, εος, τὸ, *honor*. Th. εὔχομαι, f. εὔξομαι, p. εὖγμαι. θ. 419. 628.

Εὔχομαι, precor, εὔχεσθαι, præſ. inf. hinc εὐχωλέων, Ion. pro εὐχωλῶν, ab εὐχωλὴ, idem quod εὐχὴ, precatio. Th. εὔχομαι, precor. α. 68. θ. 463.

Εὐώνυμος, ε, *claru*, quæ bene audiebat. Th. ὄνομα, ατος, *nomen*. θ. 409.

Εὐωχέων, convivans, lætus, præſ. part. ab εὐωχέω. Th. εὐωχία, ἡ, *convivium*. ε. 475.

Ἐφ', pro ἐπὶ, præpoſit. *in*, *ſuper*. ε. 161. α. 406. 458.

Ἔφατ', pro ἔφατο, *dixit*, 3. ſing. a. 2. med. ad formam ἐςάμην, ἔςατο, ἔςατο. ε. 59. 210. α. 368.

Ἔφαινον, *oſtendebant*, imperf. a φαίνω, f. φανῶ, p. πέφαγκα, aor. 2. ἔφανον, a. 1. ἔφηνα, f. 2. paſſ. φανήσομαι. θ. 689.

Ἔφασαν, dixerunt pro ἔφησαν, Dorice, 3. pl. aor. 2. verbi φημὶ. Vide ἔφατ'. θ 29.

Ἐφεζόμενος, *inſidens*, præſ. part. ab ἕζομαι, *ſedeo*, f. 2. ἑδῦμαι. ε. 581.

Ἐφέπεσι, *incolunt*, 3. perſ. plur. ab ἕπω, ἕπομαι, *ſequor*. hinc ἐφέπεσα, præſ. part. θ. 366.

Ἔφερον, ες, ε, *ferebam*. Th. φέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. ε. 117. α. 342.

Ἐφέςασαν, *inſtabant*, 3. pl. imperf. act. ab ἐφέςημι pro ἐφίςημι, *inſto*, *urgeo*. fut. ἐπιςήσω, p. ἐφέςηκα, a. 2. ἐπέςην. α. 258.

Ἐφετμῆς, genit. ab ἐφετμὴ, ab ἐφίημι, *præceptum*, ab ἐφίημι, *immitto*. Th. ἕω, *mitto*. ε. 299.

Ἐφήρμοσε, *adaptavit*, a. 1. ind. ab ἐφαρμόζω. Them. ἄρω, *apto*. ε. 76.

Ἐφίεσαν, *immittebant*, 3. pl. imperf. ab ἵημι. Th. ἕω, *mitto*. α. 307.

Ἐφίμερος, ε, ὁ, *amabilis*, ab ἵμερος, *deſiderium*. Th. ἱμείρω, *deſidero*. α. 15. θ. 152.

Ἐφόρεις, ferebas, imperf. a φορέω, *fero*. Th. φέρω. Differunt proprie, φέρω *fero*, & φορέω, *geſto*. ε. 38.

Ἐφόρευν, ferebant, imperf. Dorice pro ἐφόρεν, a φορέω. Th. φέρω. α. 293.

Ἐφορμήσασθαι, aggredi. a. 1. m. inf. ab ὁρμάω, *impetu feror*. hinc ἐφορμηθῆναι, a. 1.

a. 1. inf. Th. ὁρμὴ, impetus. α. 127.

Ἐφράσαθ', *cogitavit*. a. 1. m.ind. ἐφρασάσθην, 3. dual. a. 1. act. a φράζω, *eloquor, cogito, consulto*, fut. σω. ε. 85. ϑ. 892.

Ἔχ', *contine*, pro ἔχε, præs. imperat. ab ἔχω, *teneo, habeo*. f. ἕξω. α. 95. 159.

Ἐχάρασσον, *infrendebant*. 3. pl. impetr. a χαράσσω, ξω, *sculpo*. α. 2. 5.

Ἔχεσκε, pro εἶχε, imperf. Poëticum ab ἔχω. ϑ. 533.

Ἐχέτλη, ης, ἡ. *stiva*, παρὰ τὸ ἔχεσθαι, quia manu tenetur. ε. 465.

Ἐχέφρονες, pl. ab ἐχέφρων, νος, ὁ, *cordatus*. Th. φρὴν, *mens*, & ἔχω, *habeo*. ϑ. 88.

Ἐχθαίρῃ, *oderit*, præs. subj. ab ἐχθαίρω. Th. ἔχθος, εος, τὸ, *odium*. ε. 298.

Ἐχθρὸς, *hostis*, ab ἔχθος, εος, τὸ, *odium*. ε. 340. ϑ. 766.

Ἔχιδνα, *vipera*, in mascul. ἔχις, ιος, & Ἔχιδνα, nomen mul. ϑ. 297. 304.

Ἐχόλωσε, ad iram commovit, a. 1. ind. act. a χολόω. Th. χολὴ, *bilis*. ε. 568.

Ἔχω, *habeo*, possum, habito. imperf. εἶχον, & Ion. vel Poëtice ἔχον, fut. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, a. 2. subj. σχῶ. præs. inf. ἔχειν, & Ion. ἐχέμεν. ε. 146. 205. 455. ϑ. 75.

Ἑῷ, *suo*. dat. ab ἑὸς, ἡ, ὸν, suus, a, um. α. 385. θ. 464.

Ἐὼν pro ὢν, *ens*. Ionica prosthesis, ab εἰμὶ, sum. ε. 512. α. 73.

Ἑωσφόρον, *luciferum*, ab ἕως, ω, ἡ, 4. simpl. *aurora*, & φέρω, *affero*. *phosphorus* hinc dicitur. Th. est, ἠὼς, όος, ῦς, ἡ, *aurora*, q. d. aurea aura. ϑ. 381.

Z.

Ζαθέοιο, gen. Poëtice pro ζαθέου, a ζάθεος, *valde divinus, admirandus*. ζα particula in compositione intendit significationem. Th. Θεὸς, Deus. ϑ. 6. 23. 192. 253.

Ζαμένησε, aor. 1. Ion. *vires intendit*. a ζαμενέω, quod est a ζαμενὴς, έος, *vehemens*. & hoc ex ζα, & μένος, εος, τὸ, *robur*. ϑ. 928.

Ζείδωρος, *fertilis*, pro ζήδωρος, *ubertim proferens ad vitam sustentandam*, ex ζῆ, quod ex ζῆν, & δῶρον, *munus*. ε. 117. 171.

Ζευξὼ, όος, ἡ, nomen proprium mul. q. d. *conjungens*, a ζεύγνυμι, *jungo*. ϑ. 352.

Ζεὺς, Jupiter, gen. Διὸς, Διΐ, Δία, vocat. Ζεῦ. Dicitur & Ζὴν, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα, & Dor. Ζὰν, Ζανὸς, &c. ε. 8. 47. θ. 47.

Ζεφύροιο, Gen. Poët. pro ζεφύρου, ζέφυρος, ex ζέω, caleo, & φέρω, fero. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinent. θ. 379. 870.

Ζηλοῖ, 3. sing. præs. a ζηλόω, æmulor. Th. ζῆλος, livor, invidia. ε. 23.

Ζηνὸς, genit. a Ζὴν. Vide Ζεὺς, Jupiter. ε. 86. 243. 251.

Ζητεύῃς, quæras, præs. sub. Poëtice pro ζητέω dicitur ζητεύω. ε. 398.

Ζόφος, ου, ὁ, caligo, inde ζοφεροῖο, gen. Ion. a ζοφερὸς, οῦ, ὁ, caliginosus. α. 227. θ. 814.

Ζυγὸς, jugum, in plurali numero, ζυγά. Th. ζευγνύω, f. ζεύξω, jungo. ε. 579. 813.

Ζῶε, vivebat, 3. sing. imperf. a ζώω, Poëtice pro ζάω, ζῶ. ζώεσκον, imperf. Poët. pro ἔζωον. ε. 90. θ. 606.

Ζώῃ, vivat. (differt a ζωῇ vitæ). 3. sing. præs. subj. Vide in Ζῶε. ε. 302.

Ζώνῃσι, dat. pl. pro ζώναις Ionic. ἰῶτα in fine est paragoge Ionica. a ζώνη, zona. Th. ζωννύω, fut. ζώσω, cingo. α. 233.

Ζωὸς, ζωὴ, ζωὸν, vivus, a, um. ζωῇσιν pro ζωαῖς, Ion. dat. pl. Th. ζάω, vivo. α. 15. 194. 244.

Ζῶσε, a. 1. Ion. cinxit, pro ἔζωσε, a ζώννυμι, cingo. ζώσαντο, cinxerunt se, 3. pl. a. 1. med. pro ἐζώσαντο. ε. 72. 343. θ. 57.

H.

Ἡ Art. præpos. ut ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ε. 14. 210. &c.

Ἥ, art. postp. ut ὃς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod. ε. 2. α. 4. θ. 262.

Ἧι, cui, quatenus. ε. 13. α. 85. θ. 430.

Ἦ, sequente μὴν, profecto tamen, adverb. α. 103.

Ἦ, erat, 3. imperf. ab εἰμὶ, sum. α. 11. 201.

Ἦ', dixit, & ἦ pro φῆ, φῆ pro ἔφη, duplex aphæresis. aor. 2. ind. a φημὶ, dico.

Ἢ, aut. ε. 173. θ. 6. 35.

Ἥβη, ἡ, pubes. ab Hebr. Ebb, viror. quod flos est in arbore reviresc[...]

id pubes in homine eſt, & Ἥϐη, Dea pubertatis. ε. 131. θ. 17. 930.

Ἡβήσαι, *annos pubertatis attigiſſet*, 3. ſing. aor. 1. Æol. opt. ab ἡϐάω, ῶ, & Poëtice, ἡϐώω. Th. ἥϐη, ης, ἡ, *pubes*. ε. 131.

Ἡϐῷη, 3. ſing. præſ. act. opt. Attice, communiter, ἡϐάοιμι, ῷμι, Attice, ἡϐῴην, ης, η, ab ἡϐάω, f. ήσω, *pubeſco*. ε. 696.

Ἠγάγετο, *duxit*, 3. ſing. a. 2. med. (pro ἤγετο, eſt ἠγάγετο per Atticam reduplicationem) ἠγάγετ', pro ἠγάγετο, *duxit*. verb. ἄγω, *duco*, f. ἄξω, p. ἦχα. aor. 1. ἦξα. aor. 2. ἦγον, & Att. ἤγαγον. θ. 266. 901.

Ἠγαθέη, *divina*, ἠγάθεος, q. d. ἄγαν θεῖος. Th. θεὸς, *Deus*. θ. 499.

Ἦγε, a. 2. act. ind. *abduxit*. Attice ἤγαγε, ab ἄγω, f. ἄξω. θ. 994.

Ἡγεμονεύω, præſ. ind. *præco, ſum dux*. Th. ἡγέομαι, f. ἡγήσομαι, *duco*. θ. 387.

Ἠγερέθοντο, *congregabantur*, 3. pl. imperf. paſſ. indicat. ab ἀγερέθομαι, Poëtice pro ἀγείρομαι, *congregor*, hinc imper. ἠγείρετο. α. 475. Them. ἀγείρω, congrego, f. ερῶ, p. ἤγερκα. α. 184. 473. 475.

Ἡγῆτ', 3. ſing. præſ. med. ſubj. pro ἡγῆται, *præveniat* (pro προηγῆτο) ſi precibus te antevertat. præt. paſſ. ἥγημαι. ε. 710.

Ἠγνοίησε, *ignoravit*, aor. 1. act. ab ἀγνοέω, Poëtice ἀγνοιέω, ex α, & νόος, νοῦς, *mens*. θ. 551.

Ἤγοντ', pro ἤγοντο, *ducebant*, 3. ſing. imperf. med. ab ἄγω. Vide ἠγάγετο. α. 274.

Ἠδὲ, &c. ε. 22. tum ἠδ', pro ἠδὲ. ε. 316. 381.

Ἡδεῖα, f. g. ab ἡδὺς, *ſuavis*, neut. ἡδύ. Comp. ἡδίων, Superl. ἥδιστος. θ. 40.

Ἤδη, adverb. *nuper*, *tum*. ε. 37. α. 172. At ᾔδη, *novit*, pro ᾔδει.

Ἡδυέπειαι, *ſuaviloquæ*, ab ἡδὺ, *ſuave*, & ἔπω, *dico*. θ. 965.

Ἠὲ, *aut*, pro ἤ. ε. 207. α. 345.

Ἠέλιος, *ſol*, Poëtice, pro ἥλιος, Hebr. *El*, *ſplendor*. Græc. ἕλη, German. hell. ἠελίοιο, Ion. pro ἠελίου. ε. 154. 524.

Ἦεν, *erat* ſcil. *licitum*, pro ἦν, ἦς, ἦ. Poëtice, ἦα, ἦας, ἦε, ab εἰμὶ, ſum. α. 15. 22.

Ἠέρι, dat. pro ἀέρι, *aëre, caligine*, in maſcul. genere *aër*, ſed in f. g. *caligo*. Th.

Th. ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër. ε. 124. θ. 9.

Ἠεροειδεῖ, *obscuro*, ab ἠεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *obscurus*, ab ἠὴρ, ἠέρος, pro ἀὴρ, apud Poëtas, pro caligine & tenebris, & εἶδος, *forma*. Th. εἴδω, *video*. θ. 352.

Ἠερόεις, *tenebrosus*, ἠερόεντος, ab ἠὴρ, pro ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, *aër*. θ. 119. 294. 807.

Ἤθεα, *mores*, acc. pl. ut & ἤθε', *domicilia*, ἤθεσι, *habitaculis*. ε. 166. 523. θ. 66.

Ἠθεῖος, *patruus*. ἠθεῖ', vocat. pro ἠθεῖε, a θεῖος, *patruus*. Th. Θεὸς, *Deus*. α. 103.

Ἦθος, εος, τὸ, *mores*, ἐπίκλοπον ἦθος, *furaces mores*. ε. 67.

Ἤθελον, *volebant*, imperf. ab ἐθέλω, *volo*, θέλω, idem, f. θελήσω. p. τεθέληκα. ε. 135.

Ἠϊόνη, nomen mul. θ. 255.

Ἤϊσαν, *incedebant*, 3. pl. plusq. ab ἤειν. Alii volunt esse 3. pl. imperf. pro ἴσαν, quia η initio aliquando abundat. Sunt qui volunt esse 3. perf. pl. aor. 1. inusitat. εἶσαν, & Poëtice, ἤϊσαν. Them. εἶμι, *eo*. α. 170.

Ἧκε, *immisit*, 3. sing. a. 1. act. ab ἵημι, *mitto*. α. 343. θ. 669.

Ἤλασα, *percussi*, aor. 1. act. ab ἐλαύνω, f. ἐλάσω, a. 1. ἤλασ', pro ἤλασε, *vulneravit*, p. ἤλακα. α. 36. 419. θ. 291.

Ἠλέκτρη, nom. mul. θ. 266.

Ἠλεκτρυώνη, nomen mul. α. 86.

Ἠλεκτρύων, nom. viri. α. 3. 82.

Ἤλεκτρος, ου, ἡ, & ἤλεκτρον, ου, τὸ, electrum, a λέκτρον, lectus. Th. λέγομαι, cubo. α. 142.

Ἠλήλαντο, 3. pl. imperf. pass. ab ἄλημι, erro, vagor. Attica reduplicatione, pro ἤλαντο. Th. ἀλάομαι, ῶμαι, vagor. Alii volunt esse pl. perf. pass. per Atticam reduplicationem ab ἐλαύνω, f. άσω, in pl. perf. ἐληλάμην, σο, το, & cum augmento temporali in pl. ἠλήλαντο, *discurrebant*. α. 143.

Ἦλθε, *venit*, a. 2. Vide ἤλυθεν. ε. 633. α. 81. θ. 404.

Ἠλιβάτοιο, gen. Ion. ab ἠλίβατος, του, ὁ, ἡ, tam altus locus, ut Soli uni sit pervius, ab ἥλιος, *Sol*, Æol. ἤλιος, & βαίνω, eo. θ. 422. 483.

Ἤλιτεν, *peccavit*. a. 2. act. ab ἀλιτέω, vel ἀλιταίνω, ἤλιτον, ες, ε. α. 80.

Ἠλ

Ἠλυθάμην, *venimus*, præt. med. ab ἔρχομαι. Vide ἤλυθει. θ. 660.

Ἤλυθεν, *venit*, a. 2. & per syncopen ἦλθεν, ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, p. m. ἤλυθα, a. 2. m. ἐλθόμην. α. 2. 435.

Ἠμαθίων, ωνος, nomen regis. θ. 985.

Ἠμαθόεντος, *arenosi*, genit. ab ἠμαθόεις, Ion. pro ἀμαθόεις, εντος. Idem quod ψαμαθώδης, arenosus. Th. ψάμμος, ου, ἡ, *arena*. α. 350.

Ἦμαρ, *dies*. gen. ἤματος, ἤματι. hinc ἠμάτιος, *diurnus*. Th. ἡμέρα, ας, ἡ, *dies*. ε. 174. 417. 776. θ. 597.

Ἤμελλε, imperf. augmentum Atticum, sic ἠβουλήθην, pro ἐβουλήθην, a μέλλω, futurus sum, f. μελλήσομαι. θ. 478. 888.

Ἠμὲν, &, sequente plerumque, ἠδὲ, &. ε. 337.

Ἥμενον, part. præs. ab ἧμαι, *sedeo*. ε. 478. 499.

Ἡμέρη, Ionice pro ἡμέρα, dies. ε. 102. 820. 823.

Ἡμερόκοιτος, ου, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρα, *dies*, & κοίτη, ης, ἡ, *lectus*. ε. 603.

Ἡμέτερον, *nostrum*, ἡμετέρου, ἡμετέρῃσι, dat. plur. Ionic. Them. ἐγὼ, *ego*. ε. 296. α. 367.

Ἤμησε, aor. 1. ind. act. ab ἀμάω, *meto*, fut. ήσω, p. ἤμηκα. hic per tmesin, pro ἀπήμησε. θ. 181.

Ἡμίθεοι, *semidei*, ab ἥμισυς, εος, *dimidius*, & θεὸς, *Deus*. ε. 159.

Ἡμιόνων, genit. pl. ἡμιόνοισι, dat. pl. ab ἡμίονος, ου, ὁ, καὶ ἡ, *mulus*, q. d. semiasinus, ab ἥμισυς, dimidius, & ὄνος, ου, *asinus*. ε. 46. 605.

Ἥμισυ, *dimidium*, in masc. ἥμισυς, in f. ἡμίσεια. ε. 40. θ. 299.

Ἦμος, *quando*. adv. ε. 418.

Ἤμων, *metebant*, 3. pl. imperf. act. ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω. α. 288.

Ἦν, *erat*, 3. pers. imperf. ab εἰμὶ, sum. ε. 149. α. 178.

Ἥν, quam, acc. ab ὅς, ἥ, ὅ. α. 93. 408. θ. 409.

Ἢν, *si*, pro ἂν: ἂν vero per aphæresin, pro ἐάν. ε. 399.

Ἡνία, ας, ἡ, *habena*, item τὸ ἡνίον. α. 95.

Ἡνιόχη, nomen mul. *agitatrix*. α. 83. ἡνίοχος. α. 323.

Ἡνίοχος, ου, auriga, q. d. τὴν ἡνίαν ἔχων, qui manu habenas tenet, equosque quolibet inflectit. α. 323.

'Ηνορέης, *fortitudinis*, gen. ab ἠνορέα, idem quod ἀνδρεία. Them. ἀνὴρ, *vir*. ϑ. 516.

"Ηντινα, *quam*, acc. ab ἥτις, ὅστις, ὅτι, gen. ἧστινος, ὅτινος. ε. 761.

"Ηνωγε, *jussit*, imperf. vel præt. med. ab ἀνώγω, *jubeo*. ἤνωξ', pro ἤνωξε, *jussit*, a. 1. act. fut. ἀνώξω. ε. 68. α. 479.

'Ηοῦς, gen. ab ἠώς, *aurora*. Vide in ἠώς. ε. 722. 819.

῾Ηπαρ, ατος, τὸ, *jecur*. ϑ. 523.

"Ηπειρος, ἠπείροιο, pro ου, ἡ, *Epirus*, terra continens. ε. 622. ϑ. 189.

"Ηπειτα. Poëtice, pro ἔπειτα, *deinde*, ex ἐπὶ, & εἶτα, *postea*. ε. 290. ϑ. 405.

'Ηπεροπεύσας, part. a. 1. act. *qui decepit*. ab ἠπεροπεύω, *decipio*, q. d. ἀπείρῳ ὀπὶ, infinitis vocibus impostores sunt verbosi. Th. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox. ε. 55.

"Ηπιος, ου, *placidus*. ε. 785. ϑ. 235.

"Ηπου, *profecto*. α. 92.

"Ηπυον, imperf. *clamabant*, ἀπύω, f. ύσω, *sono*. α. 3. 6.

῾Ηρακλέης, ῆος, ῆϊ, *Hercules*, propter carminis dimensionem legendum est hic, τὸ ἡρακλῆϊ, tanquam ἡρακλεῖ, hinc ἡρακλῃείη, *Herculea*. Th. κλείω, *celebro*. α. 74. 115. 448. ϑ. 318. 332.

"Ηρεικον, imperf. *proscindebant*, ab ἐρείκω, scindo, f. ξω. α. 287.

'Ηρείσατο, *sustinuit se*, a. 1. med. ab ἐρείδω, fut. είσω, *fulcio*. α. 362.

῞Ηρευν, pro ϑήρευν, Dorice, *venabantur*, a ϑηρεύω, *venor*. Them. ϑήρ. Alii scribunt ᾕρευν, imperf. Doric. esse, pro ᾕρουν, ab αἱρέω, *capio*. f. ήσω, p. ᾕρηκα, imperf. ᾕρεον, ᾕρουν, a. 2. εἷλον. α. 302.

῞Ηρη, *Juno*, pro ἥρα, Ionice. ἥρα vero videtur per metathesin dici pro ἀήρ. ϑ. 314.

'Ηριγένεια, *mane genita*, proprie, *vere nata*. Metaph. ver ad annum se habet, sicut matutinum tempus ad diem. θ. 381.

'Ηριδανὸς, nom. fluvii. θ. 338.

"Ηρισεν, *contendit*, a. 1. act. ab ἐρίζω, *rixor*. fut. ίσω. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, *contentio*. θ. 928.

"Ηριπε. aor. 2. ind. *cecidit*. Th. ἐρείπω, f. ψω, *everto*. α. 421.

῞Ηρπασεν, *rapuit*, a. 1. ind. ab ἁρπάζω, *rapio*, f. σω, & Dor. ξω, p. ἥρπακα. a. 2. pass. ἡρπάγην. p. m. ἥρπαγα. θ. 914.

"Ηρυον, *hauriebant*, imperf. ab ἀρύω, f. ύσω. α. 301.

Ἦρχε, *ducebat*, imperf. ab ἄρχω, f. ξω. α. 26.

"Ηρως, ωος, ὁ, heros. α. 37.

Ἧς, *suæ*, gen. ab ὅς, ἥ, ὅν, *suus, a, um*, ἧς παρὰ μητρὸς, *a sua matre*. α. 18. 40.

Ἦσαν, erant 3. pl. imperf. ab εἰμὶ, sum. ε. 111. α. 20.

"Ηστην, pro ἤτην, per pleonasmum τοῦ σ. est 2. dual. imperf. ab εἰμὶ, *sum*. α. 50.

Ἦσθα, *fuisti*, 2. sing. imperf. ab εἰμὶ, θα est paragoge Æolica. α. 119.

"Ησθιον, imperf. *edebant*. ἤσθιεν, *comedebat*, ab ἐσθίω, *edo*, f. ίσω, p. ἤσθικα. Th. ἔσθω, edo. ε. 146.

Ἡσίοδον, nomen autoris ex ἧσις, εως, ἡ, *delectatio*, & ὁδὸς, *via*. q.d. via delectationis. Facetus comes est in via pro vehiculo. θ. 22.

Ἧς, pro αἷς, *quibus*, Ionice, ab ἥ, quæ. θ. 904. ἧσιν, *suis*, pro αἷς, ab ὅς, ἥ, ὅν, *suus*. ε. 47.

Ἦσιν, *sint*. 3. sing. præs. subj. pro ἦ. σιν est paragoge Poëtica, ab εἰμὶ sum; sic Homerus ἐθέλῃσιν pro ἐθέλῃ, Ἰλιάδ. α. 408.

Ἠσπάζοντο, 3. plur. imperf. ab ἀσπάζομαι, f. σομαι, *amplector*. α. 84.

Ἧσσον, Attice, ἧττον, minus, ab ἥσσων, ονος, *minor*. a positivo μικρὸς, *parvus*, caret superl. θ. 426.

Ἧστο, Poëtice pro ἧτο, *sedebat*, 3. sing. imperf. ab ἧμαι, *sedeo*. α. 214.

"Ησυχοι, *quieti*, ab ἥσυχος, quietus. ε. 119. θ. 763.

"Ητε, *hæcque*, ἡ, est articul. præpos. accentum habet ob seq. dict. encliticam τε. sic & ἥτ'. ε. 20. 316.

Ἦτι, *vere, certe*, adv. α. 79.

"Ητις, *quæ*, ὅστις, ὅ, τι. Vide ἥντινα. ε. 404. 698.

"Ητοι, *sive, seu*. Th. ἤ, aut. ε. 165. α. 413. θ. 1004.

Ἦτορ, τὸ, cor. ε. 358. α. 429.

Ἠύκομος, *pulchricoma*, genit. ἠϋκόμου, & εὐκόμου. Poëtice ἠϋκόμοιο, ex εὖ & κόμη, ης, ἡ, coma. ε. 164. θ. 625.

Ἠὺν, accus. ab ἠὺς, *bonus*. Th. ἐΰς, έος, ὁ, bonus. θ. 817.

Ηὔξετο, 3. sing. imperf. pass. ab αὔξομαι, pro αὐξάνομαι, *augeo*, perf. ηὔξομαι, a. 1. pass. ηὐξήθην. f. 1. med. αὐξήσομαι. Th. ἀέξω, *augeo*. θ. 493.

"Ηφαιστος, ου, ὁ, *Vulcanus*, sic dicitur, ab ἅπτω, *accendo*, & αἰστόω, *destruo*, fabro-

brorum metallicorum Deus. α. 319. 244.

Ἠχεῖ, 3. person. præs. act. verb. ἠχέω, f. ήσω, *sono*. Th. ἦχος, ε, sonus. ϑ. 42.

Ἠχέτα, pro ἠχῆτα, vocativus, ab ἠχήτης, ε, ὁ, *canorus*. Th. ἦχος, ε, ὁ, *sonus*, unde ἠχὴ, *fragor*. ε. 580. α. 438.

Ἠχήεις, εντος, ὁ, *sonorus*, ab ἦχος, *sonus*. ϑ. 767.

Ἤχθηρε, a. 1. act. ab ἐχθαίρω, *odio prosequor*. f. ρῶ. p. ἤχθαρκα. Th. ἔχθος, εος, τὸ, *odium*. ϑ. 138.

Ἤχθοντο, 3. pl. imperf. ab ἄχθομαι, *succenseo*, f. έσομαι, vel ήσομαι. Th. ἄχθος, εος, τὸ, pondus. ϑ. 155.

Ἠχὼ, όος, ῦς, ἡ, sonus reciprocus, *Echo*, ab ἦχος, *sonus*. α. 279. 348.

Ἠὼς, όος, ῦς, ἡ, *aurora*, acc. ἠόα, ἠῶ, ἐπ' ἠῶ, circa auroram, & ἠῶθ', *auroramque*, pro ἠῶτε, vel ἠῶτε. ε. 548. ϑ. 18. 372. ἠοῖος, *matutinus*. ε. 546.

Θ.

Θ', pro τε, &. ε. 554. α. 109.

Θαλαμήϊα δῦρα, ligna thalamo vel ædibus struendis apta. Them. ϑάλαμος, ε, ὁ, *thalamus*. ε. 805.

Θαλίη, nomen mul. (pro Θαλία, ας, ἡ, Ion.) a ϑάλλω, vireo. ϑ. 245.

Θαλίαι, convivia. ϑαλίῃσι, dat. pl. Ion. Th. ϑάλλω, vireo. ε. 115. 229. ϑ. 65.

Θάλασσα, ης, ἡ, mare. ε. 16.

Θάλεια, nomen Musæ, ut Poëtæ finxerunt. ε. 74. ϑ. 77.

Θαλερὸς, ἡ, ὸν, in flore existens, a ϑάλλω, f. λῶ, *floreo, vireo*. ϑ. 138. 945. 999.

Θάλλεσιν, *florent*, præs. ind. a ϑάλλω, f. αλῶ, *vireo, floreo*. ε. 234. ϑάλλοντα, *florentem*. ε. 171.

Θαλφθεὶς, *calefactus*, a. 1. part. pass. a ϑάλπω, f. ψω. ϑ. 864.

Θαμὰ, *frequenter*, *crebro*, adv. ε. 360.

Θάνατος, ε, & ϑανάτοιο, Ion. *mors*. Th. θνήσκω, f. θανῦμαι, *morior*. ε. 153. 354.

Θανεῖν, *mori*, a. 2. inf. θάνοιμι a 2. opt. med. a ϑνήσκω, *morior*. f. 2. θανῦμαι, f. 1. med. ϑνήξομαι. p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον. p. m. τέθνηκα. ε. 173. 376.

Θάπτεν, *sepelivit*, imperf. Ion. verbi θάπτω, *sepelio*. f. ψω, p. τέταφα, aor. 2. ἔταφον, præt. med. τέθηπα. α. 472.

Θε-

Θάρσος, εος, τὸ, animi præsentia (*fiducia*) θράσος, *audacia*. Hinc θαρσήσας, a. 1. part. verb. θαρσέω, *fiduciam habeo*. ε. 317. θ. 168.

Θαρσύνω, f. υνῶ, fiduciam affero. θαρσύνουσ' pro θαρσύνουσα, præs. part. Th. θάρσος, εος, τὸ, *fiducia*. α. 26. ϑ. 163.

Θᾶσσον, *celerius*, comparat. pro τάχιον, ex ταχὺς, *celer*. α. 95.

Θαῦμα, τὸ, *res mira*. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu. Th. θαυμάζω, f. σω, *miror*. α. 140. 224. θ. 834.

Θαύμαντος, genit. a θαύμας, αντος, ὁ, nomen viri. θ. 237. 265.

Θεὰ, ᾶς, Dea. θεᾶν, gen. Dor. pl. num. & θεάων, Æolice. α. 338. θ. 41. 103.

Θέε, imperf. pro ἔθεε, *ferebatur*, a θέω, *curro*, f. θεύσομαι. α 224.

Θεῇς, Ionice pro θεαῖς, *Deabus*. Vide θεά. ε. 62.

Θεητὸς, ᾶ, ὁ, cum admiratione spectandus. a θεέω, cum admiratione specto. Th. θεάομαι, *specto, contemplor*. f. άσομαι, Ionice, ήσομαι.

Θεῖ', *patrue*, voc. a θεῖος. α. 103.

Θεᾶα, nomen mul. & θεάην, divinam, Ionice pro θεάαν, a θεῖος, α, ον, adj. Th. Θεὸς, Deus. ϑ. 32. 135. 371.

Θεάῃ, 3. perf. præf. sub. *ponat*, h. e. *faciat*, more Hebræorum, a θέω, *pono*, pro quo Poëtæ θείω, sicut pro πνέω πνείω, vel est aor. 2. Poët. pro θῇ, a τίθημι, pono, a. 2. ἔθην. ε. 554.

Θεῖναι, a. 2. act. infin. a τίθημι, *pono*. f. θήσω, a. 2. ἔθην. ε. 813.

Θεῖος, *divinus*, gen. ου, vel Ion. θείοιο. α. 138.

Θέλουσα, *volens*, præs. part. f. g. a θέλω, f. ήσω. ϑ. 446.

Θεμέθλοις, dat. pl. a θέμεθλον, idem quod θέμηλον, *fundamentum*. ϑ. 816.

Θέμεν, *ponere*, Ion. pro θεῖναι, a. 2. inf. a τίθημι, *pono*. ε. 61.

Θέμις, ιστος, vel ιδος, ἡ, *jus*, acc. θέμιν. θεμιστέων gen. pl. pro θεμίστων. Ionismus enim ille non habet locum in Genitiv. declin. 5. simplicium, nisi dicamus, θεμιστέων esse a θεμιστὴ, ῆς. θεμιστὸς, ἡ, ὸν, *legibus consentaneus*. ε. 136. θ. 235. Est & θέμις, nomen Deæ. θ. 16.

Θεμιστονόη, nomen mul. quæ sapit ex legibus. α. 356.

Θεμι-

Θεμιστὼ, όος, ἡ, nomen mul. ϑ. 261.

Θεοειδὴς, forma Deum referens. ex ϑεὸς, & εἶδος, *forma*. Th. εἴδω, *video*. ϑ. 350.

Θεόσδοτα, *divinitus data*, a δίδωμι, *do*. ε. 318.

Θεὸς, Deus, gen. ϑεȢ & ϑεοῖο. Ion. α. 415. dat. pl. Ion. ϑεοῖσι, ϑεοῖσιν. ε. 334. α. 28. ϑεόφιν, adverb. *ex Deo*. ϑ. 871.

Θεραπεύειν, præſ. inf. act. a ϑεραπεύω, *famulor, ſervio*. f. εύσω. Th. ϑεράπων, οντος, ὁ, *miniſter*. ε. 134.

Θεράπων, οντος, ὁ, *miniſter, famulus*. ϑ. 100.

Θέρος, ϑέρεος, τὸ, *æſtas*. ε. 500. 501.

Θερμὸς, Ȣ, ὁ καὶ ἡ, *calidus*. Th. ϑέρω, f. ϑερῶ, & Æol. ϑέρσω, *calefacio*. ϑ. 696.

Θέσθαι, a. 2. med. infin. a τίθημι, pono. ε. 23. 430.

Θέσκελα, *divina*, per ſyncopen pro θεοείκελα, *Deo ſimilia*, ex ϑεὸς, & εἴκω, *ſimilis ſum*. α. 34.

Θεσπεσίη, ἡ, *divina*, a ϑεσπέσιος, ὁ καὶ ἡ, *divinus*. Th. ϑέσπις, ιος, ὁ, ἡ, *vaticinus*. α. 383.

Θέτις, nomen mul. ϑ. 244.

Θέτο, *fecit*, & ϑέτ' pro ἔθετο. ab ἐθέμην. a. 2. med. verbi τίθημι, *pono*. θ. 886. 953.

Θεώντων, gen. pl. part. Al. θεόντων, a θέω, *curro*. Al. illi a ϑεάω, *exhibeo* ... *dendum*. α. 146.

Θήβη, ἡ, nomen urbis Θή... &c. α. 49. 105. θ. 978.

Θηβαγενὴς, έος, ὁ, ex urbe Thebarum oriundus, ... γίνομαι, naſcor. θ. 530.

Θῆγε, *acuit*. 3. perſ. præt. ind. a θήγω, f. ξω, *acuo*. ... 388.

Θηητὸν, *mirandum*. a θηέομαι. Th. ϑεάομαι, ... *ſpecto*. θηήσονται, *ſuſpici... ent*, f. 1. a θηέομαι. ε. 48... ϑ. 31.

Θῆκαν, a. 1. ind. ϑήκατο. a. 1. med. verbi τίθημι, *pono*. ... θήσω, a. 1. ἔθηκα. a. 2. ἔθην. α. 465.

Θῆλυς, εος, ὁ vel ἡ, *fœmineus*. ϑήλειαι, *fœmina*. ϑ. 667. θηλυτεράων. gen. Æol. a θηλυτέρη, comparat. ... Th. ϑῆλυς, εα, *fœmineus*. α. 4. 395.

Θησαυρὸς, Ȣ, ὁ, *theſaurus*. ε. 717.

Θὴρ, ρὸς, ὁ, fera, in pl. ϑῆρες. dat. θηρσί. ε. 275. 510.

Θηρευτῆς, pro ϑηρευταῖς, dat. pl. Poët. a θηρευτὴς, venator. θηρευταὶ, in pl. a θηρευτὴς ...

ρεύω, *venor*. Th. θὴρ, *fera*. α. 303. 388.

Θησέα, acc. a θησεὺς, nomen viri. α. 182.

Θῆτ', pro θῆτα, accuſ. ſing. *ſervum*, a θὴς, θητὸς, ὁ, *ſervus*, θῆσσα, ης, ἡ, *ancilla*. ε. 600.

Θνῆσκον, *moriebantur*, pro ἔθνησκον, 3. pl. imperf. verbi θνήσκω, *morior*. Vide in θανεῖν. ε. 116.

Θνητὸς, ȣ, ὁ, mortalis, θνητὴ, θνητοῖσι, a θνήσκω, morior. ε. 88. 103. α. 73.

Θόη, nomen propr. θ. 354.

Θοίνη, ης, ἡ, *epulum*. hinc θοινάω, *epulor*. α. 114.

Θοὸς, ȣ, ὁ, *celer*. α. 97.

Θόρε, *deſiliit*, a. 2. act. a θορέω, vel θόρω, *ſalio*. α. 392.

Θόρον, *deſilierunt*, imperf. pro ἔθορον, a θόρω, *ſalio*. α. 370.

Θοῶς, adverb. *celeriter*. Th. θοὸς, ȣ, ὁ, *celer*. α. 418

Θρασεῖα, f. gen. a θρασὺς, *audax*. Them. θάρσος, εος, τὸ, *fiducia*. α. 263.

Θρασυκάρδιος, audaci prædiτus corde. a θρασὺς, audax, hoc a θάρσος, εος, fiducia, & καρδία, ας, ἡ, *cor*. α. 448.

Θρεπτήρια, educationis præmia. Th. τρέφω, f. θρέψω, *alo*. ε. 186.

Θρέφθη, a. 1. paſſ. Ion. a τρέφω, *alo*. f. ψω, p. φα. a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα, hinc & θρέψασα, a. 1. part. θρέψε, pro ἔθρεψε, a. 1. ϑ. 298. 314. 328.

Θρηϊκίȣ, gen. a θρηΐκιος, Thracius, a θρὴξ, ηκὸς, *Thrax*, nom gentile. ε. 551.

Θρήκη, ης, ἡ, Thracia, nomen regionis. ε. 505.

Θυγάτηρ, ἡ, *filia*, acc. θυγατέρα, & θύγατρα Poëtice. vocat. ὦ θύγατερ. a. 3. θ. 265. 346.

Θῦε, *æſtuabat*, imperf. Ion. a ϑύω, *macto*, & impetu feror. ϑ. 848.

Θύελλα, ης, ἡ, *procella*. ε. 549. α. 345. ϑ. 742.

Θύεσσι, *victimis*, dat. pl. Ion. a. ϑύος, εος, τὸ, *victima*, a ϑύω, *immolo*. ε. 336.

Θυήεις, εντος, *redolens*, ὁ, a Them. ϑύω, f. ύσω, *macto*. ϑ. 558.

Θυμαλγέα, & ϑυμαλγέ', accuſ. a ϑυμαλγὴς, afferens dolorem in animo, ex ϑυμὸς, *animus*, & ἄλγος, εος, *dolor*. ϑ. 629.

Θυμήνασαι, a. 1. part. f. g. pl. *ſuccenſentes*. a ϑυμαίνω, *iraſcor*, f. ϑυμανῶ, a. 1. act. ἐϑύμηνα, hinc part. a. 1. act. ϑυμήνας, ασα, αν.

Them.

Them. θυμὸς, *ira*. α. 267.

Θυμοβορεῖν, præf. inf. a θυμοβορέω, animum exedo triſtitia, ex θυμὸς, *animus*, & βορὰ, *pabulum*, *eſca*. ε. 797.

Θυμολέοντα, acc. ſing. a θυμολέων, *leonino animo præditus*, ex θυμὸς, *animus*, & λέων, οντος, *leo*. θ. 1007.

Θυμοφθόρον, acc. a θυμοφθόρος, *animum labefactans*, ex θυμὸς *animus*, & φθείρω, *corrumpo*. Th. φθέω, *corrumpo*. ε. 715.

Θυμὸς, ȣ, ὁ, *animus*, ira. ε. 379.

Θῦον, *furens*, part. præſ.act. g.n. a θύω, *macto*, cum impetu feror. ε. 618. θ. 131.

Θύραζε, adv. *foras*, θύρηφι, *foris*, adv. aut dativus adverbialiter poſitus a θύρα, *janua*. ε. 97. 363.

Θύσανοι, οἱ, *villi* ſeu *nodi*, quales dependent a crumenis, fimbriæ α. 225.

Θύων, præſ. part. a θύω, *ſacrifico*, ſumitur & θύω, pro ὁρμῶ, impetu quodam feror: it. *furo*. hinc μεθύω, q. d. μετὰ τὸ θύειν. a ſacrificiis enim ſolebant epulari. θ. 199.

Θῶκον, acc. a θῶκος, ȣ, *ſedile*, pro θάκος, εος, τὸ, a θάσσω, *ſedeo*. Th. θοὸς, ȣ, ὁ, *celer*. ε. 491. 572.

Θώμισυ pro τὸ ἥμισυ, *medium*. ε. 557.

Θώρηκα, *thoracem*, acc. pro θώρακα, Ion. a θώραξ, ακος, ὁ, Ionice mutatur α in η θώρηξ, *pectus*: unde θωρήσσω, ξω, *pectus armis ſeu lorica munio*, per ſyn. ſpeciei *armo*, θωρήσσονται, *armantur*, præſ.ind. α. 24. θ. 431.

Θωῦτὰ, nom. pl. θωῦτὰ ἔργα, *admiranda opera*, θῶυμα, Ionice, idem eſt quod θαῦμα, & hinc θωῦτὰ, pro θαυμαστὰ, Ion. Th. θαυμάζω, f. άσω, *miror*. α. 167.

I.

Ἴκλλον, *volitabant*, 3. pl. imperf. pro præſ. enallage temporis, ab ἰάλλω, *mitto*, *volo*, f. αλῶ. θ. 269.

Ἰάνειρα, ας, ἡ, nomen mul. ex ἴα, *ſola*, & ἀνὴρ, quæ ſola animo virum imitatur. θ. 356.

Ἰάνθη, nomen mul. ab ἰαίνω, *calefacio*. item, *exhilaro*, *lætitia perfundo*. θ. 349.

Ἰαπετοῖο, gen. Ionic ab Ἰαπ-

Ἰαπετὸς, nomen viri, ab ἰάπτω, *mitto*, it. *maledictis lacesso*. Ἰαπετιονίδη, voc. casus ab Ἰαπετιονίδης, *filius Japeti*. ε. 54. ϑ. 528.

Ἰασίῳ, dat. nomen viri ab ἰάω, f. ἰάσω. ϑ. 970.

Ἴαχε, & ἰάχεσκε, 3. sing. imperf. activ. verb. ἰάχω, vociferor, clamo, hinc in part. ἰάχων, οντος, hinc ἰαχὴ, *clamor*. α. 232. 441. ϑ. 69.

Ἰαωλκὸς, ȣ̃, ἡ, *nomen urbis*. α. 380. 474.

Ἰδάλιμος, *sudorificus*. ab ἴδος ἴδεος, τὸ, *sudor*, idem quod ἱδρὼς, ῶτος, ὁ. ε. 413.

Ἰδὲ, a. 2. act. imperat. ab εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον, in part. ἰδὼν, όντος, & ἰδȣ̃σα pro ἰδȣ̃σα. α. 445.

Ἰδὲ, idem quod ἠδὲ, &, *atque*. α. 19. θ. 19.

Ἴδει, *æstu*, dat. sing. ab ἴδος, εος, τὸ, *sudor*. α. 397.

Ἰδεῖν, a. 2. act. infin. ἰδέσθαι, a. 2. med. infinit. ab εἴδω, *video*. Vide ἰδὲ. α. 176. 224.

Ἴδης, gen. ἡ Ἴδη, *mons Cretæ, sic dictus*, quod ex eo longe lateque licuerit circumspicere. θ. 1010.

Ἴδῃς, *videris*, 2. sing. a. 2. act. subj. ab. εἴδω, *video*. α. 335.

Ἴδμεν, pro ἴσμεν, & hoc per syncopen pro ἴσαμεν, *scimus*, ind. præs. 1. pl. Th. ἴσημι, *scio*. imperat. ἴσαθι, & ἴσθι. ϑ. 27. 656. Hinc ἴδμων, peritus & ἰδμοσύνη, peritia, dat. pl. Ion. ἰδμοσύνῃσιν. θ. 377.

Ἴδοντο, 3. pl. a. 2. med. ind. *aspexerint*, ab εἴδω, *video*. α. 445. ϑ. 451.

Ἴδριες, *periti*, ab ἴδρις, quod est ab ἴσημι, *scio*. α. 351.

Ἴδρις, εος, ὁ, ἡ, *provida*, sic κατ᾽ ἐξοχὴν, dicitur *formica*. Th. ἴσημι, *scio*. ε. 776.

Ἱδρῶτα, acc. ab ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, *sudor*, per metonym. effecti, *labor molestus*. Th. est ἴδος, εος, τὸ, *sudor*. ε. 287.

Ἰδυῖα, ας, ἡ, nomen mul. quasi εἰδυῖα, *gnara*. ϑ. 352.

Ἰδὼν, *videns*, a. 2. part. ab εἴδω, *video*. Vide ἰδὲ. 9. 21. 699.

Ἱεῖσαι, *emittentes*, part. præs. g. f. pl. num. ab ἵημι, *mitto*. alii scribunt ἱεῖσαι, idque Æolic. imperf. ἵην, ης, η, 3. pl. ἵεσαν. f. ἥσω. p. εἷκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ἧν, ἧς, ἧ. præt. pass. εἷμαι, a. 1. pass. ἕθην. θ. 10. 43. 65. 838.

Ἵεμεν,

Ἴεμεν, Ion. pro ἰέμεναι; Att. præf. inf. ab ἰέναι, ubi Iones αι in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἵημι, *mitto*. ε. 594.

Ἱέμενοι, *cupientes*, part. præf. m. ab ἵεμαι, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum. ἵεντο, *cupiebant*, imperfect. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰέναι, *ire*, ab εἶμι, *eo*, pro quo etiam dicitur ἴημι, ὦρτ' ἰέναι, *perrexit ire*. α. 40. 353.

Ἱερὸς, ᾶ, ὸ, *sacer*, item *magnus*, *immensus*, ἱερὴ, Ionic. pro ἱερά. ἱερὰ, gen. pl. num. intelliguntur *sacrificia*. ἱέρ', pro ἱερὰ, ἕρδειν ἱέρ', *facere sacra*, h. e. sacrificare, ἱεράων (pro ἱερῶν, in f. g.) Doricé. ε. 334. α. 201. ϑ. 417. 1014.

Ἵησι, *tranat* ab ἵημι, *mitto*, spiritu differt ab ἴημι, *eo*, de quo paulo ante. ϑ. 806.

Ἰήσονι, dat. sing. nomen viri, ab ἰήσων. ϑ. 1000.

Ἰθεῖαι, ab ἰθὺς, εῖα, ὺ, idem quod εὐθὺς, *rectus*. ἰθείῃσι, dat. pl. Ionic. ε. 36. 222. ϑ. 86.

Ἴθι, præf. imperat. *accede*, ab εἶμι, vel ἴημι, *eo*. ε. 491.

Ἰθυδίκαισι, *justis*, dat. pl. Ion. paragoge, ab ἰθυ[...] κης, ε, ὁ, cujus judicia [...] recta, ab ἰθὺς, ἰθεῖα, [...] *rectus*, *a*, *um*, & δίκη, [...] ε. 228.

Ἰθύνει, *dirigit*, 3. sing. pr[...] ab ἰθύνω, *dirigo*. The[...] ἰθὺς, έος, ὁ, *rectus*. ε. [...] 261.

Ἵκανεν, *pervenit*, ab ἱκ[...] Th. ἵκω, f. ἵξω, a. 1. [...] *venio*. ϑ. 681. 697.

Ἴκελος, *similis*, & ἀκελος. [...] ἐίκω, *similis sum*. ε. 302. 198.

Ἵκετ', pro ἵκετο, *pervenit*, [...] 2. m. ab ἱκνέομαι, *veni*[...] f. ἵξομαι. ϑ. 285.

Ἱκέτευσε, a. 1. ind. ab ἱκετεύ[...] *supplico*. Them. ἱκέτη[...] ὁ, *supplex*. α. 13.

Ἱκέτῃσι, *supplicibus*, dat. pl. ab ἱκέτης, ε, ὁ, *supplex*. [...] 325. α. 85.

Ἵκηαι, *attigeris*, 2. sing. a. [...] med. sub. Ionice pro [...] ab ἱκνέομαι, venio, f. [...] μαι, p. ἷγμαι, a. 2. m. ἱκ[...] μην, ε, ετο, & in 3. pl. ἵκ[...] το, in aor. sub. ἵκω[...] ηται. ε. 466.

Ἴκταρ, Adverb *celeriter*, ἀπὸ τε ἱκέσθαι. Th. ἱκν[...] μαι. ϑ. 691.

Ἵκτο, per syncopen pro ἵκε[...] το, *pervenit*, a. 2. m. ἱκν[...] μαι. Vide in ἵκηαι. ϑ. 45[...]

Ἴλαδον, *catervatim*. ε. 285.

Ἵλαον, ab ἵλαος, *propitius*, Attice ἵλεως. ε. 338.

Ἱλάσκεσθαι, præs. inf. ab ἱλάσκομαι, *placo*. Th. ἱλάω. ε. 336.

Ἱμάσσας, Poëtice pro ἱμάσας, part. a. 1. act. a verbo ἱμάζω, *loris cædo*. f. ἱμάσω. Th. ἱμὰς, άντος, ὁ, *lorum*. ϑ. 857.

Ἱμείρω, *desidero, cupio*. f. ρῶ, hinc ἵμερος, *desiderium*, & ἱμερόεντας, acc. plur. *desiderabiles*, ab ἱμερόεις, εσσα, εν. Th. ἱμείρω. ε. 616. α. 31. β. 359.

Ἵν', pro ἵνα, *ut*. ε. 544. ἵνα. ε. 459.

Ἰνὼ, όος, ἡ, *valida*, nomen mul. ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, *robur*, *fibra*. ϑ. 976.

Ἷξε, 3. sing. a. 1. act. ind. Th. ἵκω, *venio*. f. ἵξω. a. 1. ἷξα. α. 32.

Ἵξεαι, *pervenies*, 2. sing. fut. 1. med. Ionice pro ἵξῃ, ab ἱκνέομαι, ȣ̃μαι, f. ἵξομαι, præt. pass. ἷγμαι, a. 2. med. ἱκόμην, ȣ, ετο. ε. 475.

Ἰοειδέα, acc. sing. in nom. ἰοειδὴς, έος, *niger*, ab ἴον, ȣ, τὸ, *viola purpurea*, nigricans, & εἶδος, εος, *forma*, & hoc ab εἴδω, *video*. ϑ. 3. 844.

Ἰόλαος, ȣ, nomen peritissimi aurigæ. *Iolaus*, q. d. ἰὸς τȣ̃ λαȣ̃, jaculum seu telum populi. α. 74. 102. β. 317.

Ἰόντα, *euntem*, a. 2. act part. ab εἶμι, *eo*. part. a. 2. act. ἰὼν, ἰȣ̃σα, ἰὸν. ε. 718. α. 257. ϑ. 773.

Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, *sagittis gaudens*. ex ἰὸς, ȣ̃, ὁ, *telum*, & χαίρω, *gaudeo*. ϑ. 14. 918.

Ἱππόδαμος, *equorum domitor*, ex ἵππος, & δαμάω, domo. α. 346.

Ἱπποθόη, nomen mul. *celer instar equi*, vel *valde celer*. Nam ἵππος in compositione quandoque auget, sic & βȣ, quod est ex βȣ̃ς, ut βȣ́λιμος. ϑ. 251.

Ἱππονόη, nomen mul. *valde intelligens*. ϑ. 251.

Ἵππος, *equus*. dat. pl. Ion. ἵπποισιν. ε. 814. α. 341.

Ἱππότα, vocativus casus ab ἱππότης, ȣ, ὁ, *eques*. vocativus pro nominativo ponitur Poëtice, & Attice. α. 216.

Ἱπποτρόφȣ, gen. sing. *equorum altricis*, Thraciæ epitheton. ε. 505.

Ἱππȣκρήνη, *equi fons*. Nomen fontis in Bœotia, non procul ab Helicone monte. θ. 6.

Ἴρηξ, ηκος, ὁ, Ionice, pro ἱέραξ, ακος, ὁ, *accipiter*. ε. 201.

Ἶρις, ιδος, ἴριος, & ἴρεως, ἡ, *iris*. in acc. ἶριν. θ. 780.

Ἶς, ἰνὸς, ἡ, *vis*. ἶς ἀνέμου, *vis venti*. ε. 516. θ. 332.

Ἴσ', pro ἶσα ab ἶσος, *par*. ε. 350.

Ἴσαν, *ibant*, 3. pl. imperf. act. ab εἶμι, eo. imperfect. ᾖειν. a. 2. ἴον. pl. perf. med. ᾖσαν. θ. 68.

Ἴσασι, & ἴσασιν. 3. pl. ab ἴσημι, *ſcio*. ε. 40.

Ἶσον, parem, æqualem, ab ἶσος, par. ε. 325. θ. 126.

Ἴσον, æquale, ſcilicet prima in ἶσος eſt anceps, & proinde ſcribitur etiam ἴσος, quum prima corripitur. ε. 750.

Ἰσοῦσθαι, pro ἰσόεσθαι, præſ. med. infin. *æquare*, ab ἰσόω, ῶ, *æquo*. Th. ἶσος, ου, ὁ, par. ε. 560.

Ἰσοφαρίζει, *æquiparat*. q. d. ἶσον φέρει. ε. 428.

Ἱσταμένου, part. præſ. paſſ. ἱστάμενος, *ſtans*, genit. Ion. ἱσταμένοιο, ab ἵσταμαι. ε. 567.

Ἵστασ', pro ἵστασο, 2. ſing. præſ. paſſ. imperat. ab ἵστημι, *ſto*. f. στήσω, a. 2. ἔστην. α. 449.

Ἱστίην, Ion. pro ἑστίαν, ab ἑστία, ας, ἡ, *Veſta*, focus. θ. 454.

Ἱστοβοῆι, *ſtivæ*, dat. ſing. ab ἱστοβοεὺς, *temo*, *ſtiva*. ab ἱστὸς, *tela*, quod ab ἵστημι, *ſto*, & βοῦς, *bos*. ε. 433.

Ἱστὸν, *telam*, acc. ab ἱστὸς, οῦ, ὁ, *tela*, & malus navis. Th. ἵστημι, *ſto*. ε. 64. 777.

Ἴστορα, ab ἴστωρ, ορος, ὁ, ἡ, gnarus, ſciens. ε. 790.

Ἴστρον, acc. ab ἴστρος, nomen fluv. Germanici, *Danubius*. θ. 339.

Ἰσχάνει, *detinet*, ab ἰσχάνω, idem quod ἴσχω, *habeo*. Th. ἔχω, *habeo*. ε. 493.

Ἴσχω, εις, ει, idem quod ἔχω, habeo. ἴσχωσ', 3. pl. præſ. ſub. act. ε. 623. ϑ. 687.

Ἰσχὺς, ύος, ἡ, *robur*. dat. ἰσχυῖ, accuſ. ἰσχὺν, *fremitum*. Hinc ἰσχύω, *robuſtus ſum*. ϑ. 146. 823.

Ἰσώσαντο, *exæquabant*. a. 1. m. ab ἰσόω, ῶ, *æquo*. Th. ἶσος, ου, ὁ, *par*. α. 263.

Ἴτον, *abierunt*, 3. dual. præt. activi, ab εἶμι, eo, ponitur vero præſens pro a. 2. ἴον, qui 3. dual. format ἴετην. enallage temporis. ε. 197.

Ἴτυν, *extremam oram*. ab ἴτυς, υος, ἡ, *extremus ambitus*, circumferentia. ε. 314.

Ἰφθίμου, genit. *fortis*, ab ἴφθιμος, & hoc ab ἶφι, *fortiter*, quod eſt ex ἶς, ἰνὸς, ...

ἡ, *vis, robur.* ἰφθίμῳ. α. 136. θ. 768.

Ἶφι, adverb. fortiter, ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, vis, fibra. ε. 539.

Ἰφικλείδην, nomen viri. α. 111.

Ἰφικλῆα, nomen viri, ad formam ἡρακλῆα. a nominativo ἰφικλέης, contracte ἰφικλῆς, q. d. *valde honoratus*, gloriosus. α. 54.

Ἰχθυάοντες, piscibus inhiantes, præs. part. ab ἰχθυάω, ῶ, piscor. Them. ἰχθὺς, ύος, ὁ, piscis. α. 210.

Ἰχθῦς, ύος, ὁ, *piscis*, ἰχθῦς, pro ἰχθύας, acc. pl. sicuti δρῦς pro δρύας, &c. α. 212.

Ἴχνος, εος, τὸ, *vestigium*. ε. 678

Ἰῷ, dat. sing. ab ἰὸς, ȣ̃, ὁ, *sagitta*, quod est ab ἵημι *mitto*. item *ærugo*, quæ in metallo serpit, *venenum* quod transmittitur in venas. At ἴος, ἴα, ἴον, idem quod οἶος, α, ον, *solus*, *a*, *um*. α. 409.

Ἰωὴ, ῆς, ἡ, clamor, vociferatio. ϑ. 682.

Ἰωλκὸν, acc. ἰωλκὸς, ȣ̃, ἡ, *urbs Thessaliæ*. θ. 997.

Ἰωχμοῖο, *tumultus*, genit. Ion. ab ἰωχμὸς, ȣ̃, ὁ, persequutio hostilis, idem quod ἰωκή. Th. διώκω. f. ξω, *persequor*. ϑ. 683.

K.

K' pro καὶ & ἡ κ' *dixit* &. ε. 44. θ. 547.

Κάββαλε, & κάββαλ', prostravit. a. 2. ind. pro κατέβαλε, a καταβάλλω, *dejicio*, καββάλετ', a. 2. m. 3. pers. sing. Th. βάλλω, f. βαλῶ, p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 130. 462. ϑ. 189.

Καδδύναμιν pro κατὰ δύναμιν, pro virili, a δύναμις, εως, ἡ, *potentia*. Th. δύναμαι, f. ήσομαι, *possum*. ε. 334.

Καδδ', καδ' δ' βάλε pro κατέβαλε δὲ, *dejicit vero*. α. 384.

Κάδμος, ȣ, nomen viri. hinc καδμεῖος, καδμείοισι, dat. pl. & in f. g. καδμείη, & καδμηΐς, ΐδος, *cadmea*. ε. 161. θ. 927.

Καθαπτόμενος, præs. part. a καθάπτω, *invado*. Them. ἅπτομαι, *tango*, f. ψομαι. ε. 330.

Καθαρῶς, *pure*, adverb. a καθαρὸς, ȣ̃, ὁ, *purus*. Them. καθαίρω, *purgo*. ε. 335.

Καθεζόμενος, præs. part. *residens*, a καθέζομαι, *sedeo*. Th. ἕζομαι, f. ἑδȣ̃μαι, *sedeo*. ε. 257. α. 34.

Καθίζει, 3. pers. præs. ind. *sedet*.

ſedet. καθίζαν, præſ. inf. *collocare.* a καθίζω. Th. ἵζω, f. ἴσω, *ſedere facio.* ε. 748. θ. 434.

Καὶ, *ſed etiam,* τε καὶ, quæ duo ſimul juncta ſunt diſtributiva, ὁμȣ̃ καὶ, *ſimul etiam.* ε. 43, 241.

Καίαν, præſ. infinit. Vide καίεσ'.

Κάϊκον, *Caicum,* Nomen propr. θ. 343.

Καίεσ', *adolent,* pro καίεσι, καιομένη, *ardens,* præſ. part. a καίω, *uro,* accendo, f. καύσω, p. κέκαυκα, a. 1. paſſ. ἐκάην, f. 1. paſſ. καυθήσομαι. ε. 335. θ. 557.

Καινέα, a Καινεὺς, έος, ὁ, nomen proprium regis. α. 179.

Καιρὸς, ȣ̃, ὁ, *tempus opportunum,* occaſio. ε. 692.

Κἀκ, pro καὶ ἐκ, *& ex.* θ. 447.

Κἀκεῖνος, ille: ex καὶ & ἐκεῖνος. ε. 293.

Κακκρύπτων, pro κατακρύπτων, *abſcondens,* præſ. part. a κρύπτω, *abſcondo,* f. ψω. p. φα, a. 2. ἔκρυβον. ε. 469.

Κακοθημοσύνη, *ignavia,* ex κακὸν, *malum,* & θήμων, ονος, ὁ, acervus rerum ſimul congeſtarum. Th. τίθημι, *pono.* ε. 470.

Κακὸς, *malus,* proprie *pig...* a χάζω, *cedo,* κακὴ, ὁ, neu... κακόν. κακ' pro κακὰ. ... pl. κακοῖσι. ε. 177. κακ... pro κακῶς, *adv.* ε. ... comp. κακίων, κάκιστ... 264. 344. 501.

Κακότητι, dat. ſing. a κακό-της, ητος, ἡ, improbit... α. 42. 93.

Κακόχαρτος, *alienis mal... gaudens,* ex κακὸν, *ma...lum,* & χαίρω, *gaudeo.* ... 28. 194.

Κακτάμεναι, *occidere,* Dori... pro κατακτάμεναι, & h... pro κατακτᾶναι, a. 1. in... activ. a κατάκτημι, p... κατακτείνω. Th. κτείν... κτενῶ, *occido,* p. ἔκτα... a. 2. ἔκτανον. α. 453.

Κᾶλα, *ligna,* a κᾶλον, ȣ, τὸ, lignum. ε. 125.

Καλᾶν, *vocare, invita...* a καλέω, *voco,* f. έσω, p... κλῆκα. καλέεσκεν. 3. per... imperf. Ion. pro ἐκάλ... α. καλέεσ', pro καλέ... *vocant.* ε. 340. θ. ... 207. 234.

Καλιαὶ, *horrea,* καλιά, ᾶς, ... *nidus ex virgultis;* ... λιὴν Ion. pro καλιάν. Th. κᾶλον, ȣ, τὸ, *lignum.* ... 305.

Καλλιγύναικα, acc. a καλ... λιγ...

λιγύναιξ, αικος, ὁ, ἡ, *pulchris mulieribus abundans*, ex κάλλος, εος, τὸ, *pulchritudo*, & γυνὴ, *mulier*. ε. 651.

Καλλικόμοιο, genit. Ion. καλλίκομος, *pulchricoma*, a καλὸς, ἡ, ὀν, pulcher, & κόμη, ης, ἡ, *coma*. ε. 35. ϑ. 915.

Καλλιπάρηος, Æol. seu Bœotice pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas, ex καλὸς, ἡ, ὀν, *pulcher*, & παρειὰ & Æol. παρηὰ, ᾶς, ἡ, *mala*, gena. ϑ. 238. 270. 970.

Καλλιρέεθρον, *pulchrifluum*, a καλὸς, ἡ, ὀν, *pulcher*, & ῥέω, *fluo*. f. ῥεύσω. p. ευκα. θ. 339.

Καλλιόπη, ης, ἡ, nomen Musæ, *cujus est elegans eloquium, facunda*, ex κάλλος, εος, τὸ, *pulchritudo*, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*. ϑ. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. ϑ. 288.

Καλλίτριχας, *pulchricomos*, καλλίθριξ, ὁ, ἡ, pulchros crines habens, ex καλὸς, ἡ, ὀν, *pulcher*, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, *pilus*. α. 372.

Καλλίῤῥοον, *limpidum*, ex καλὸς, *pulcher*, & ῥόος, *fluentum*. Th. ῥέω, f. ῥεύσω, *fluo*. ε. 735.

Καλλίσφυρος, *pulchros talos habens*. ex καλὸς, & σφύριον, *malleolus*. Th. σφύρα, ρας, ἡ, *malleus*. θ. 384. 526.

Καλὸς, ἡ, ὀν, *pulcher*, *bonus*. Comp. καλλίων, ονος, ὁ, ἡ, & κάλλιον, τὸ. Superl. κάλλιστος, *optimus*, pulcherrimus. ϑ. 384.

Καλυπτόμενοι, contectæ, præs. part. pass. a. καλύπτω, tego. f. ψω, p. φα, a. 1. ἐκάλυψα, ας, ε, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 139. 196. α. 134. θ. 541.

Καλύπτρην, acc. Ionic. a καλύπτρα, tegmen capitis muliebre. Th. καλύπτω, *tego*. θ. 574.

Καλυψὼ, nomen mul. ϑ. 359.

Κάμαξι, dat. pl. *palis*, *pedamentis*, a κάμαξ, ακος, ἡ, *palus*. α. 298.

Κάματος, ου, ὁ, *labor*, hinc καματώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, *laboriosus*. Th. κάμνω, μῶ, p. κέκμηκα, *lassesco*. ε. 175. 582.

Κάμμεν, pro κατὰ μὲν. ε. 437.

Κάμπυλα κᾶλα, *curva ligna*. a καμπύλος, ου, ὁ. Th. κάμπτω, f. ψω, p. φα, *flecto*. α. 324.

Κἂν, *quamvis*, etsi, ex καὶ & ἂν, si. ε. 335. 355.

Κανυχὴ, *crepitatio*, *sonitus*. hinc

hinc καναχηδὰ, adverb. cum strepitu. Th. ἦχος, ου, ὁ, *sonus*. α.160.164.θ.267.

Κανάχιζε, imperf. *substrepebat*, a καναχίζω & καναχέω, *resono*, hinc καναχὴ, *crepitatio*, καναχῆσι, dat. plur. Ion. Th. ἦχος, ου, ὁ, sonus. α. 373.

Καπνὸς, ου, ὁ, fumus. ε.45.627.

Κάπρος, ου, ὁ, *aper*, item *verres*, quo sensu accipitur. ε. 788.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, *caput*, per apocopen pro κάρηνον, ου. ε. 532. α. 223. θ. 42.

Καρπαλίμως, *cito, raptim*. adv. q. d. ἁρπαλίμως, ab ἁρπάζω, f. σω, ex ξω, *rapio*. α. 432. θ. 492.

Καρπὸς, οῦ, ὁ, *fructus*. ε. 170. 235.

Κάρτεϊ, *robore*, pro ἐγκράτει. h. e. κρατερῶς, more Hebræorum, κάρτος, pro κράτος, εος, τὸ, *robur*. θ. 83. 710.

Καρτεροθύμῳ, dat. καρτερόθυμον, a καρτερόθυμος, ου, ὁ, *pertinax*, qui toleranti animo est, ex κάρτος, per metathesin literarum pro κράτος, εος, τὸ, *robur*, & θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus*. θ. 378. 476.

Καρτερόφρονα, acc. a καρτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, *præfractus*, item *magnanimus*, a κάρτος, εος, τὸ, robur, & φρὴν, *animus*.

Κάρτιστον, *præstantissimum*, pro κράτιστον, ab ἀγαθὸς, *bonus*, κρέσσων, κράτιστος. θ. 981.

Κάρφει, *siccat*. Th. κάρφω, *sicco, arefacio*. f. ψω. ι. 7.573.

Καρχαρόδοντα, acc. sing. dentibus asperum, a κάρχαρος, *asper*. Th. χαράσσω, f. ξω, *sculpo*, & ὀδὸς, όντος, ὁ, *dens*. ε. 602. 694. α. 303.

Κασίγνητος, ου, ὁ, ex κάσις, εως, ὁ, ἡ, *frater, soror*, & γείνομαι, *nascor*. ι. 182. θ. 756.

Κασσίτερος, κασσιτέροιο, gen. Ion. ὁ, *stannum*. θ. 862.

Κατὰ, cum Genitiv. *per*. cum Accus. *ad, secundum*. κατ' ὄρος, *in monte*, κατὰ οἶκον, *domi*. καθ' ὥρην, *ad tempus*, idem quod πρὸς καιρὸν. ε. 100. 615.

Καταβεβρίθασι, *onustæ sunt*, 3. pl. præt. medii, a βρίθω, *oneror*, sum gravis, f. σω, p. κα. ε. 232.

Καταβήσεται, *intrat*, f. 1. καταβαίνω, f. βήσομαι, *descendo*. Them. βαίνω, eo, a. 2. ἔβην. θ. 750.

Κατ'

Καταγηράσκεσι, præf. ind. a καταγηράσκω, *senesco*. th. γῆρας, ατος, τὸ, *senectus*. ε. 93.

Καταδεύῃ, 3. præf. fub. *humefiat*. a δεύω, *rigo*. f. δεύσω. ε. 544.

Καταδύμεναι, Att. & Dor. *ingredi*, pro καταδῦναι, a. 2. act. infinit. a καταδύνω. a. 2. act. κατέδυν, υς, ϐ. Th. δύνω, & δύω, *fubeo*. α. 196.

Καταδύντα, *occidentem*, part. a. 2. act. Th. δύω, *fubeo*, vel δύνω. θ. 596.

Καταθεῖο, *poneres*. 2. fing. a. 2. med. opt. κατάθηαι, *depofueris*, 2. fing. a. 2. med. fubj. κατάθωμαι, κατάθῃ, & pro hoc κατάθηαι, Ion. a τίθημι, *pono*. ε. 45. 599.

Κάτθεο, Poëtic. pro κατάθϐ, & κατάθεσο, *reconde*, a. 2. imperat. med. a κατατίθημι, *repono*. Th. τίθημι, f. θήσω. a. 2. ἔθην. ε. 625.

Κατακείμενον, præf. part. a κατάκειμαι, *jaceo*, *decumbo*. ε. 362.

Καταλείβεται, *deftillat*, præf. ind. a καταλείβομαι, *deftillo*. Th. λείβω, f. ψω, *libo*. θ. 786.

Καταλείπειν, præf. infin. a λείπω, *linquo*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔλιπον. p. m. λέλοιπα. ε. 744.

Καταλέξεται, *cubat*. fut. ind. a λέχομαι, *cubare facio*. ε. 521.

Καταμάρψῃ, *opprimat*. a. 1. fub. a καταμάρπτω, *comprehendo*. Th. μάρπτω, f. ψω, *capio*. ε. 494.

Καταπεπτηυῖα, *exterrita*, perf. part. activi, per fyncopen τϐ χ, pro καταπεπτηχυῖα. a verbo καταπτήσσω, f. ξω, *perterrefio*, præt. act. καταπέπτηχα. Th. πτοέω, ῶ, f. ήσω, *exterreo*. α. 265.

Κατάπινε, *deglutiebat*, Imperf. Ion. Th. πίνω, *bibo*, f. πώσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, inde in imperat. πῖθι & πίε. θ. 459. 497.

Κατάσκιος, *opacus*, a σκιὰ, ᾶς, ἡ, *umbra*. ε. 511.

Καταςύφελος, ϐ, a ςυφελὸς, *durus*, *afper*. Th. ςύφω, *aftringo*, f. ψω. θ. 806.

Καταφθιμένοισιν, *mortuis*, dat. pl. perf. part. Ionic. a φθίω, idem quod φθέω, f. ήσω, *corrumpo*. θ. 850.

Καταφλέξαι, *combuffiffet*, 3. fing. a. 1. act. opt. a φλέγω, *uro*, f. ξω, p. χα. α. 18.

Καταφράζεσθε, præf. imperat. paff. a καταφράζομαι, *confidero*. Th. φράζω, *dico*, f. σω.

f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα. ε. 246.

Καταχεύετ', *effundit*, 3. imperf. a. καταχεύομαι. Th. χέω, f. χεύσω, *fundo*. ε. 581.

Κατῆεν, *descendebat*, ex κατὰ & εἶμι, *eo*, est 3. sing. præt. med. ἦα, & Attice, ἦα, ας, ε. κατιὼν, part. a.2. a κάτειμι. α. 254. θ. 723.

Κατελεγχέτω, *redarguat*. præs. imperativ. a κατελέγχω. Th. ἐλέγχω, f. ξω, *arguo*. ε. 712.

Κατέλεξε, *recensuit*, a. 1. ind. a καταλέγω. Th. λέγω, ξω, *dico*. θ. 627.

Κατεναντίον, adverb. *ex adverso*, *coram*. Th. ἀντὶ, *pro*. α. 73.

Κατένασσε, a. 1. ind. pro κατένασε, ab inusitato verbo, καταναάω, *habitandum do*. Th. ναίω, *habito*. ε. 157. θ. 538.

Κατενήνοθεν, *constraverat*. præt. med. a κατενθέω. ἐνθέω ex ἐν, & θέω, *pono* per metathesin ἐνέθω, in præt. med. ἤνοθα, & per reduplicationem ἐνήνοθα: præposita præpositione κατὰ, fit hinc κατενήνοθα *constravi*. Errant qui a κατανθέω derivant. Sic enim reduplicatio foret κατανήνοθα, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, κατενήνοθα, esse duntaxat *præt. medii*, & carere præsenti. Præsens, si usitatum foret, esset κατεν-θω. α. 269.

Κατέπαυσε, *diremit*, *sedavit*, a. 1. act. ind. verb. καταπαύω, *desisto*. Them. παύω, *finio*, *cesso*. θ. 87.

Κατέπεμψε, *detrusit*, a. 1. a πέμπω, *mitto*. f. ψω. θ. 5..

Κατέπινε, imperf. *devorabat*, a πίνω. θ. 467.

Κατέσαθεν, *oppositi sunt*, pro κατέσαθησαν, Æolice, a. 1. ind. pass. a καθίσαμαι, f. *constituor*. Th. ἵστημι, f. στήσω, *statuo*. θ. 674.

Κάτεχεν, imperf. ut & κατέσχεθε, *detinebat*, pro ἔχε, dicitur σχέθω. θ. 575. 700.

Κατηρεφέ', pro κατηρεφέα, ... κατηρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, *tectus*, dat. pl. Ion. κατηρεφέεσσι. Th. ἐρέφω, f. ψω, *tego*. θ. 594. 778.

Κατηωρεῦντο, *suspensi erant*, 3. pl. imperf. pass. Dor. pro κατηωροῦντο, a verbo καταιωρέομαι, *dependo*, ex κατὰ & αἰωρέω, f. ήσω, *in sublime tollo*. α. 225.

Κατοπάζῃ, *expulerit*, præs. sub. ab ὀπάζω, f. σω, *persequor*. ε. 322.

Κάτε

Κάτω, *infra*, deorsum. ϑ. 301.

Κυνάξαις, *fregeris*. a. 1. opt. act. a κανάζω, *contero*, *frango*. sic Æoles pro ἀὴρ dicunt αὐὴρ, vel pro κατάξαις, Poët. sublato τ, & inserto υ, Æol. ab ἄγω, *frango*. ε. 664. 691.

Καῦμα, ατος, τὸ, *incendium*, a καίω, uro, fut. καύσω. ε. 413. ϑ. 844.

Κὲ, & κὲν, particula potentialis, sicut in prosa ἂν, vel expletiva. ε. 10. 12. 33.

Κέατο, *jacebant*, pro ἔκειντο, Ion. & κέατο pro κείατο. a κεῖμαι, *jaceo*. α. 241.

Κέγχροισι, dat. pl. Ion. a κέγχρος, *milium*, genus leguminis. α. 393.

Κεδνῇ, *castæ*, dat. sing. a κεδνὸς, ἡ, ὸν, *castus*, probus. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura*. ε. 69. 129.

Κείνῳ, *illo*, pro ἐκείνῳ, per aphæresin, κείνοις, κείνοισι, dat. pl. Ion. ab ἐκεῖνος, η, ον. ϑ. 628. 836.

Κεῖται, jacet, κεῖτ', pro ἔκειτο, imperf. Ion. a κεῖμαι, *jaceo*. α. 227. ϑ. 795.

Κεκαλυμμένη, perfect. part. pass. a καλύπτω, operio, tego f. ψω. p. φα. aor. 2. ἐκάλυβον. ϑ. 9. 745. 757.

Κεκασμένον, perf. pass. a κάζω, *orno*, f. σω. ϑ. 929.

Κεκεύθει, *occultabat*, Ion. plusq. perf. med. a κεύθω, fut. κεύσω, p. κκ, in præt. med. κέκευθα. sicut πλήθω, πέπληθα, γηθέω, γέγηθα, &c. ϑ. 505.

Κεκλήγοντες, præt. med. Æolice pro κεκληγότες a κλάζω. Verior analysis hæc est: ex præterito κέκληγα, novum verbum κεκλήγω, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præs. κεκλήγων, οντος, in pl. οἱ κεκλήγοντες. α. 379. 412.

Κεκληγὼς, *vociferans*, præt. med. a κλάζω, *clamo*, in fut. κλάγξω, a. 2. ἔκλαγον, p. m. κέκληγα, hinc part. f. g. κεκληγυίη. ε. 447. α. 99.

Κεκλῆσθαι, *vocari*. perf. inf. pass. a καλέω, f. έσω, p. κέκληκα. ϑ. 410.

Κέκλυτε, *audite*, a κλῦμι, (Th. κλύω, *audio*). Hinc κλῦθι, & Poëtica redupl. κέκλυθι, in 2. pl. κλῦτε, & κέκλυτε, *audite*, correpta penultima. ϑ. 644.

Κεκονιμένος, *pulverulentus*, Attice pro κεκονισμένος, a κονίζω, pulvere impleo, quod est a κόνις, εος, ἡ, *pulvis*. ε. 471.

Κεκορημένον, *satiatum*, a κορέω, *satio*. f. έσω, & είσω, p. κεκόρηκα. ε. 591.

Κεκριμένην, *diversam*. Th. κρίνω, f. νῶ, *secerno*, p. κέκρικα. α 55.

Κεκρύφαται, *latent*. 3. plur. præt. pass. Ionice, pro κεκρυμμένοι εἰσὶ. a κρύπτω, *abscondo*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔκρυβον. ε. 384.

Κεκτῆσθαι, *comparare*, præt. pass. infin. a κτάομαι, *acquiro*, f. κτήσομαι, p. κέκτημαι. ε. 435.

Κελάδοιο, gen. Poëticus, pro κελάδου. a κέλαδος, ου, ὁ, *strepitus*. ϑ. 851. 926.

Κελαινεφεῖ, *nubium offuscatori*, dat. sing. a κελαινεφὴς, ex κελαινὸς, *niger*. idem quod μέλας, & νέφος, εος, τὸ, *nubes*. α. 53.

Κελαινῇ, *nigra*, dat. Th. est μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger*, pro μ ponitur κ, κελαινὸν. α. 173. 429.

Κελεύθου, gen. κέλευθος, ου, ἡ, *via*. ε. 578. α. 352.

Κελεύω, *jubeo*, præs. indic. a κέλομαι, Poëtice, κέκλομαι. κέκλονθ', pro ἐκέλοντο, 3. pl. imperf. ε. 34. ϑ. 33. 686.

Κενεὴν, Poëtice, pro κενὴν, a κενὸς, ου, ὁ, *vacuus*. ε. 496.

Κένταυροι, *Centauri*, ex κεντέω, *stimulo*, pungo, & ταῦρος, Latine, *taurus*. α. 184.

Κεραμεὺς, έος, ὁ, *figulus*, a κέραμος, ου, ὁ, *urceus*, vel terra figularis. ε. 25.

Κεραοὶ, *cornutæ*, a κεραὸς, οῦ, ὁ, hoc a κέρας, *cornu*. ε. 527.

Κεραυνοῦ, gen. sing. a κεραυνὸς, ὁ, *fulmen*, q. a κείρω, *scindo*. & αὔω, *uro*. hinc κεραυνόω, *fulmino*, *fulmine percutio*. κεραυνωθέντος, a. 1. part. pass. genit. θ. 846. 859.

Κέρας, ατος, τὸ, *cornu*. ϑ. 789.

Κέρβερος, Cerberus. ϑ. 311.

Κέρδος, εος, τὸ, *lucrum*. hinc κερδαίνειν, *lucrari*, a κερδαίνω. ε. 321. 350.

Κερκηΐς, nom. mul. ϑ. 355.

Κέρσε, 3. pers. a. 1. ind. Ionice. verbi κείρω, *tondeo*, f. ρῶ, & Æol. κέρσω, a. 1. ἔκειρα, & ἔκερσα. hinc κέρσε, per τμῆσιν, pro ἀπέκερσε. α. 419.

Κέρτομα, *convicia*, quasi dicas convocia, a κέρτομος, *mordax*, *cavillatorius*. hinc κερτομέω, *convicior*, ex κείρω, *tondeo*, & τομὴ, *sectio*, quod est a τέμνω, *seco*,

ſeco, p. m. τέτομαι. ε. 786. ϑ. 545.

Κεύθεσι, dat. pl. a κεῦθος, εος, τὸ, *caverna profunda.* a κεύθω, *occulto.* unde etiam eſt κευθμὼν, ῶνος, ὁ, *locus qui occultat.* Regula: Nomina appellativa in ὼν, & εῖον, ſignificant locum, ut ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, *vinetum.* ϑ. 300. 334.

Κεφαλὴ, ῆς, ἡ, *caput*, genit. pl. κεφαλέων, Ionic. pro κεφαλῶν, dativ. κεφαλῆσι. ε. 416. 543. ϑ. 827.

Κεφάλῳ, dat. ſing. in nom. κέφαλος, ου, nomen viri. ϑ. 986.

Κεχάρηto, *lætatus eſt.* 3 ſing. a 2. med. ut ἐχαρόμην, ου, ετο, & per reduplicationem Poëticam, κεχαρόμην. Dicitur vero κεχάρητο, per συστολὴν, ut vocant. Mallem a plusqu. perf. formare, ἐκεχαρήμην, ησο, ητο, a χαίρομαι, lætor. perf. κέχαρμαι, & κεχάρημαι, quaſi a χαρέω. α. 65.

Κεχαρισμένος, *grata eſt*, perf. part. a χαρίζομαι, *rem gratam facio.* Th. χάρις, ιτος, ἡ, *gratia.* ε. 681.

Κεχρημένος, *indigus*, præt. perf. part. a χρῶμαι, utor, f. χρήσομαι, p. κέχρημαι, a. 1. m. ἐχρησάμην. ε. 476. 491.

Κέχυται, *fuſa eſt*, 3. perſ. perf. paſſ. a χύω, f. ύσω, p. paſſ. κέχυμαι. Th. χέω, χεύσω, *fundo.* ϑ. 727.

Κήδει, *lædit*, 3. perſ. præſ. a κήδω, *ango.* Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura.* ε. 362. θ. 102.

Κήδεα, acc. pl. a κῆδος, εος, τὸ, cura, damnum. ε. 49.

Κῆλα, *tela*, n. g. pl. num. a κῆλον, Ion. pro κᾶλον, *lignum.* ϑ. 708.

Κηλέῳ, dat. a κήλεος, *calidus.* Th. καίω, f. καύσω, *uro.* ϑ. 865.

Κὴρ, κηρὸς, ἡ, *Parca.* mendoſe ſcribitur κῆρ. α. 156.

Κῆρ, pro κέαρ, ατος, τὸ, *cor.* (ſic, uti pro ἔαρ, ἦρ, dicitur). κῆρα, κῆρες. α. 249. 435.

Κηρόθι, *ex corde*, adverb. a κῆρ, τὸ, *cor.* α. 85.

Κηρίον, ου, τὸ, *favus*, a κηρὸς, οῦ, ὁ, *cera.* ϑ. 579.

Κηριτρεφέων, gen. pl. a κηριτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, *morti obnoxius.* q. d. *fato nutritus.* a κὴρ, *fatum* & τρέφω, *alo.* ε. 416.

Κῆρυξ, υκος, ὁ, *præco.* ε. 80. ϑ. 939.

Κητὼ, όος, ἡ, nomen mul. forte ſic dicta a *prodigioſa*

giosa crassitie, qualis est in balæna seu ceto, monstro illo marino, Κητεῦς, genit. contract. θ. 270. 336.

Κήϋκα, accus. sing. a Κήϋξ, ϋκος, ὁ, nomen regis. α. 354. 476.

Κηφήνεσσι, dat. pl. Poëticus, pro κηφῆσι, a κηφὴν, ῆνος, ὁ, *fucus*, ex apum genere. ε. 302. ϑ. 595.

Κίβισις, ἡ, *pera*, *sacculus*, ubi κεῖται βόσις, ubi victus reconditur. α. 224.

Κιθάριζεν, *personabat*, imperf. abjecto augmento. a κιθαρίζω, f. ισω, *citharam cano*. Th. κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*. est organon musicum. α. 202.

Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, *citharista*. pl. οἱ κιθαρισταὶ. a κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*. ϑ. 95.

Κικλήσκει, *vocat*. 3. person. ind. a καλέω, *voco*. Poët. κικλήσκω. ε. 816. ϑ. 418.

Κίοσιν, *columnis*. dat. pl. a κίων, ονος, ὁ, ἡ, *columna*. κίον', acc. pro κίονα. θ. 522. 779.

Κίρκη, *Circe*, nomen sagæ. θ. 957. 1011.

Κλάζοντε, præs. part. dual. num. κλάζω, *clamo*. Vide supra κεκληγὼς. α. 406.

Κλαίουσα, *flens*, præs. part. a κλαίω, *fleo*, f. κλαύσω, p. κέκλαυκα. ε. 220.

Κλεῖα, pro κλέα, & hoc est κλέα, *res præclare gestæ*, a κλέος, εος, τὸ, *gloria*. Th. κλείω, *celebro*. θ. 100.

Κλείετε, præs. imper. *celebrate*, κλείουσαι, *celebres*, præs. part. f. g. pl. num. a κλείω, *celebro*. hinc κλειτὸς, οῦ, *inclytus*. ε. 1. θ. 105.

Κλειὼ, όος, ἡ, nomen mul. & Musæ. ϑ. 77.

Κλέος, εος, τὸ, *gloria*, pro quo etiam dicitur κλεῖος, εος, τὸ, *gloria*. Th. κλείω, *celebro*. α. 107. ϑ. 530.

Κλέψας, *furatus*, a. 1. part. a κλέπτω, *clepo*, *furor*. fut. κλέψω, p. κέκλεφα. p. pass. κέκλημμαι, p. med. κέκλοπα. ε. 55. ϑ. 613.

Κλῆρον, acc. a κλῆρος, ου, ὁ, *sors*, patrimonium. ε. 37.

Κλόνον, acc. a κλόνος, ου, ἡ, *turbatio*, *tumultus*. hinc κλονέω, ῶ, *commoveo*. fut. ήσω. ε. 551. ϑ. 931.

Κλυζομένῳ, *inundanti*, dat. præs. part. a κλύζω, *eluo*, f. σω, p. κέκλυκα. α. 209.

Κλυμένη, nomen mul. & pro κλυομένη. ϑ. 351. 508.

Κλύοιμι, præs. opt. *audirem*, a κλύω, *audio*, κλῦθι, præs. imperativi est a κλῦμι. at κέκλυθι, & κέκλυτε, per reduplicationem, pro κλῦθι, & κλῦτε, in

in præſ. imperat. hinc κλυτὸς, κλυτȢ, *inclytus*. ε. 9. 70. ϑ. 32. 644.

Κλυτίη, nom. propr. ϑ. 352.

Κλωθὼ, nomen Parcæ. Vide Calepin. α. 258. ϑ. 218.

Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις, Ionice, a κνήμη, *tibia, ſura, crus*. α. 123.

Κνημῖδας, accuſ. pl. a κνημὶς, ῖδος, ἡ, *ocrea*. Th. κνήμη, ης, ἡ, *tibia*. α. 122.

Κοθȣ́ροις, a κόθȣρος, epitheton fuci, παρὰ τὸ κεύθειν τὴν ȣ̓ρὰν, quod aculeum non exerat more apum, a κεύθω, *occulo*; & ȣ̓ρὰ, *cauda*. ε. 303.

Κοῖλος, *cavus*. κοίλη, dat. pl. κοίλησι. ε. 52. 687.

Κοιμηθεῖσα, a. 1. part. paſſ. a κοιμάω, *ſopio, facio dormire*. κοιμάομαι, ῶμαι, *dormio*. f. 1. paſſ. κοιμηθήσομαι, ἆ. 1. m. ἐκοιμησάμην. ϑ. 214.

Κοινȣ̃, genit. a κοινὸς, ȣ̃, ὁ, *communis*. ε. 721.

Κοῖος, Κοίȣ, nomen viri. ϑ. 134. 404.

Κοιρανέων, præſ. part. *imperans*, a κοίρανος, ȣ, ὁ, *rex*. hinc κοιρανέω, ῶ, *dominor*. ϑ. 331.

Κοῖτον, accuſ. a κοῖτος, ȣ, ὁ, idem quod κοίτη, ης, ἡ, *cubile*. ε. 57.

Κοκκύζει, *canit*. 3. perſ. præſ. a κοκκύζω, *coccyzo*, a κόκκυξ, υγος, ὁ, *cuculus*. ε. 484.

Κολλήεντα, *ferruminati*, n. pl. a κολλήεις, εσσα, εν, *glutinatus*. Th. κόλλα, ης, ἡ, *gluten*. α. 306.

Κολοσυρτȣ̃, *palearum ſtrepitu*, a κολοσυρτὸς, ȣ̃, ὁ, Schol. ἦχος Φρυγάνων συρομένων, h. e. ſtrepitus ſarmentorum, quum trahuntur. ex σύρω, *traho*, & ξῦλον, *lignum*, ſeu κόλος, mutilus. Eſt enim ſarmentum lignum defractum. ϑ. 880.

Κομεῖν, *nutrito*, præſ. inf. a κομέω, ήσω, *nutrio* & curam gero. hinc κομίζω, & κομίσασθαι, aor. 1. m. inf. ε. 315. 602.

Κονάβησε, *edidit fragorem*, a. 1. ind. Ion. a κοναβέω, ῶ, *reſono*. Th. κόναβος, ȣ, ὁ, *ſonitus*. ϑ. 840.

Κονίησι, dat. pl. Ion. pro κονίαις, a κονία, ας, ἡ, idem quod κόνις, εος, ἡ, *pulvis*, acc. κόνιν. α. 365. ϑ. 706.

Κονίοντες, *pulverem excitantes*, præſ. part. a κονίω, vel κονίζω. Th. κόνις, εως, ἡ, *pulvis*. α. 342.

Κοπ7ομένη, *excitatus*, præſ. part. a κόπ7ομαι, *pulſor, ſcindor*.

ſcindor. Th. *κόπτω*, fut. *ψω*, *ſcindo*. α. 63.

Κορεσσάμενος, *ſatiatus*, a. 1. m. part. Poët. pro *κορεσάμενος*. Vide *κορέσασθαι*. ε. 33.

Κορέσασθαι, *ſaturato*, aor. 1. infin. m. pro imperativo, Hellenismus, a *κορέννυμι*, vel *κορέω*, *ſaturo*. ϑ. 366.

Κόρθυνεν, *collegit*, imperf. act. pro *ἐκόρθυνεν*, verbi *κορθύω*, vel *κορθύνω*, *coacervo*. Th. *κόρθυς*, *υος*, *ἡ*, *acervus*. ϑ. 853.

Κόρος, ου, & Ion. *κόροιο*, *ſatietas*. Th. *κορέω*, *ſatio*. ϑ. 593.

Κόρυθος, genit. a *κόρυς*, *υθος*, *ἡ*, *galea*. α. 417.

Κορύσσειν, præſ. inf. a *κορύσσω*, *armo*, q. d. galea munio. *κορύσσουσα*, præſ. part. f. gen. Th. *κόρυς*, *υθος*, *ἡ*, *galea*. α. 148. 198.

Κορυφῆς, genit. ϑ. 62. *κορυφῆσι*, dat. pl. Ion. a *κορυφὴ*, *ῆς*, *ἡ*, *vertex*. θ. 1010.

Κορώνη, ης, ἡ, *cornix*. hinc *κορωνιόωντα*, acc. *roſtrata*, Poëtice, pro *κορωνιάοντα*, a *κορονιάνω*, ω, incurvus & lunatus ſum. a *κορώνη*, *ſummitas*, curvatura. ε. 677. α. 289.

Κοσμεῖν, præſ. inf. ſic *κόσμησε*, *ornavit*, a. 1. pro *ἐκόσμησε*, a *κοσμέω*, fut. *ήσω*, Th. *κόσμος*, ου, ὁ, *ornatus*, *ordo*. ε. 72. 76. ϑ. 573.

Κοτέει, 3. præſ. ind. *eſt infeſtus*. *κοτέουσα*, præſ. part. f. g. *κοτέοντε*, dual. num. part. a *κοτέω*, *έσω*, & *ήσω*, *iraſcor*. Th. *κότος*, ου, ὁ, *ira vetus*. ε. 25. ϑ. 315.

Κόττος, ου, ὁ, nomen viri, ſeu gigantis. ϑ. 714. 817.

Κούρη, ης, ἡ, *puella*, idem quod *κόρη*, ex eoque factum Poëtica epenthesi. Th. *κ*...*τοῦ υ*. pl. *κοῦραι*. Th. *κορέω*, *verro*. α. 126.

Κουρίζουσιν, *a teneris educant*, 3. pl. præſ. verbi *κουρίζω*, a puerili ætate educo. a *κοῦρος*, idem quod *κόρος*, puer. Th. *κορέω*, verro. ϑ. 347.

Κουρότερος, *junior*. Etiam ſubſtantiva apud Græcos perſæpe comparantur. a *κοῦρος*, idem quod *κόρος*, juvenculus. Th. *κορέω*, f. *έσω*, & *ήσω*, *verro*. ε. 445.

Κουροτρόφος, *juvencularum nutritor*. a *κοῦρα*, hoc a *κόρη*, *juvencula*. *κορέω*, *orno*, quæ dum ſe comit, annus it. ε. 226. ϑ. 450.

Κουφίζουσαν, præſ. part. f. g. a *κου*...

a κυφίζω, f. ίσω. *levo.* a κῦφος, *levis.* ε. 461.

Κῦφος, υ, ὁ, *levis*, ut κῦφη ἐλπὶς, *levis spes.* ε. 759.

Κῦφα, leviter. α. 323.

Κράδη, ης, ἡ, pro *ficu sylvestri.* ε. 679.

Κραδίην, accuſ. ſing. Ion. a κραδία, per metatheſin, pro καρδία, ας, ἡ, cor. ε. 338. 448.

Κράτει, dat. ſing. *imperio*, a κράτος, εος, τὸ, *robur.* hinc κρατερὸς, *validus.* κρατεράων, gen. pl. Æolice. κρατερώτατος. ſuperl. *validiſſimus.* α. 101. ϑ. 403. 683. 684.

Κρατεῖ, *præpotens eſt*, 3.perſ. præſ. ind. a κρατέω, ῶ, *imperium obtineo.* fut. ήσω, p. κεκράτηκα. Th. κράτος, εος, τὸ, *robur.* ϑ. 403.

Κρατερόφρονι, dat. ſingul. a κρατερόφρων, *infracto animo ſum.* ex κράτος, *robur*, & φρὴν, *animus.* α. 458. κρατερόφρονα. ε. 146. ϑ. 509. κρατερόφρον'. ϑ. 297. 308.

Κρατὶ, *capiti*, dat. ſingul. a κρὰς, κρατὸς, ὁ, vel τὸ. Th. κάρηνον, υ, τὸ, *caput*, unde per apocopen, κάρη, τὸ ἄκλιτον. Pro κάρη dicitur κάρα, Dorice & per novam apocopen κὰρ pro κάρη. item pro κὰρ, per metatheſin κρὰς, ατος, & κρὰς, κρατὸς. unde etiam deſcendunt, κράνον, υ, τὸ, & diminutivum κρανίον, υ, τὸ, *calvaria.* α. 136. 328.

Κράτος, εος, τὸ, *robur.* α. 328.

Κρέας, ατος, & Attice, κρέως, τὸ, *caro.* ε. 589.

Κρεῖον, acc. a Κρεῖος, υ, ὁ, nomen viri. ϑ. 134.

Κρείοντα, acc. ſing. nomen viri. a Κρείων, οντος, ὁ. α. 83.

Κρείσσων, vel κρείττων, ονος, ὁ, καὶ ἡ, *præſtantior*, vel melior. a poſitivo ἀγαθὸς, *bonus.* Th. κράτος, εος, τὸ, *robur.* ε. 208. 211.

Κρεμάσασθαι, a.1. med. infin. a κρέμαμαι, *ſuſpendor.* conjugatur, ut ἵσαμαι. Th. κρεμάω, & κρεμάννυμι, fut. άσω, *ſuſpendo.* ε. 627.

Κρήδεμνον, τὸ, proprie capitis ligamentum, ex κρὰς, & δέω, *ligo.* per metaph. *pinnæ murorum*, & ponitur pro *mœnibus.* α. 105.

Κρῆθεν, adverb. a *capite*, ex κρὰς, ατὸς. Th. eſt κάρηνον, υ, τὸ, *caput.* α. 7. ϑ. 574.

Κρήνης,

Κρήνης, gen. a κρήνη, ης, ἡ, *fons*. a fundendo, quia fundit aquas. κρηνάων, Æolice, pro κρηνῶν, gen. pl. ε. 756. ϑ. 6.

Κρήτη, Κρήτης, nomen Insulæ. ϑ. 477. 480.

Κρητῆρος, gen. Ion. κρητὴρ, Ionice, pro κρατὴρ, ῆρος, ὁ. Latine, *crater*. a κεράννυμι, f. άσω, *misceo, tempero*; quia in eo merum diluitur, ne noceat. ε. 742.

Κρίναντο, *pugnarunt*, 3. pl. a. 1. med. a κρίνω, *discerno*, f. νῶ. Κρίνωσι, 3. pl. a. 1. act. subj. κρίνας, part. a. 1. act. ε. 799. ϑ. 882.

Κρισίη, nomen mul. ϑ. 359.

Κρίω, nomen mul. ϑ. 375.

Κρόκα, *tramam*, per syncopen, pro κροκίδα, a κροκὶς, ίδος, ἡ, vel tanquam a κρόξ. Th. κρόκη, ης, ἡ, *trama*. ε. 536.

Κροκόπεπλος, , *croceo peplo*. a κρόκος, ε, ὁ, *crocus*, & πέπλον, ε, τὸ, *peplum*, vestis muliebris. ϑ. 273. 358.

Κρονίδης, ε, ὁ, *filius* τε Κρόνε, h. e. *Saturni*. Sic vocatur ὁ Ζεύς. Κρονίδεω, Ion. pro Κρονίδε. ε. 18. 53. ϑ. 450.

Κρονίων, ωνος, idem quod Κρονίδης. a Κρόνος, ε, ὁ, *Saturnus*. qui sic videtur dictus a splendore. Hebr. *karan*, splendere. Fr. Jun. Aliis quasi χρόνος tempus: plurimum enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. ε. 274. ϑ. 949.

Κροτάφοισι, dat. pl. Ion. a κρόταφος, ε, ὁ, *tempus*, pars capitis. παρὰ τὸ κροτεῖν τὴν ἀφὴν, quod ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κρύος, εος, τὸ, *frigus*. hinc κρυερὸς, ε, & Ionic. κρυόεις, *frigidus*. hinc κρυόεις, εντος, ὁ. Poëtis idem quod κρυερός. ε. 492. ϑ. 657. 936.

Κρυπταδίης, *secreti*, genit. a κρυπτάδιος, apud Poëtas idem quod κρυπτὸς, *occultus*. hinc & κρύφιος, *abditus*. Th. κρύπτω, ψω, *occulto*, abscondo. a. 2. ἔκρυβον. ε. 327. 787.

Κρύψε, a. 1. Ion. a κρύπτω, *occulto*. hinc κρύψας. a. 1. part. κρύψασα, f. g. ε. 5?. 402. ϑ. 174.

Κρώζη, præs. subj. a κρώζω, *crocito*, quod est cornicis. ε. 745.

Κταμένης, *occisæ*, part. a. 2. med. ab indic. ἐκτάμην

ad formam ἱςάμην, ab a. 2. act. ἔκτην. pro quo Dores ἔκταν. a κτῆμι, occido. f. κτήσω. Th. κτείνω. ε. 539. α. 402.

Κτεάνων, gen. pl. a κτέανον, ȣ, τὸ, possessio. Poëtis idem quod κτῆμα, & κτέαρ, ατος, τὸ, *idem*. Th. κτάομαι, fut. ήσομαι, *acquiro*. ε. 313.

Κτείναντα, acc. a κτείνας, αντος, part. a. 1. a κτείνω, *occido*, f. κτενῶ, p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον. a. 1. ἔκτεινα. κτανέμεναι, Dorice pro κτείνειν, præs. infin. act. α. 414. 448.

Κτήμασ', dat. pl. pro κτήμασι, per apocopen a κτῆμα, *possessio*. Th. κτάομαι, ῶμαι, *acquiro*. ε. 34.

Κτητὴν, *famulam*, accus. a κτητὸς, *acquisibilis*. Th. κτάομαι, f. ήσομαι, *acquiro*. ε. 404.

Κτύπος, *sonitus*, a τύπτω, *pulso*. α. 98.

Κυανόπεπλον, *cæruleo peplo*, a κύανος, *cæruleus*, & πέπλον, peplum. ϑ. 406.

Κυανόπτερος, *nigras alas habens*. ex κύανος, *cæruleus*, & πτερὸν, ȣ, τὸ, *ala*. α. 393.

Κυάνȣ, genit. a κύανος, *cæruleus*, hinc κυάνεα, nigra. dat. pl. κυανέῃσι pro κυανέαις, & κυανέων, Æolice, pro κυανέων. α. 7. 143. 249.

Κυανοχαίτης, ȣ, nom. ex κύανος, ȣ, ὁ, *cæruleus*, color niger, & χαίτη, ἡ, *juba*, coma. α. 120. ϑ. 278.

Κυανῶπιν, *nigroculam*, acc. a κυανῶπις, ἡ, cærulea aspectu, a κύανος, *cæruleus*, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *oculus*. Th. ὄπτομαι, *video*. p. m. ὦπα. α. 356.

Κυδάλιμος, idem quod κύδιμος, *gloriosus*. a κύδος, εος, τὸ, *gloria*. α. 74. 467.

Κῦδος, εος, τὸ, *gloria*, in comparat. κυδίων, *gloriosior*, superl. κύδιςος, ȣ, ὁ, *gloriosissimus*. ε. 311. θ. 548.

Κυδαίνων, *illustrans*, præs. part. a κυδαίνω, *gloriosum reddo*, fut. νῶ, p. κα. Th. κῦδος, εος, τὸ, *gloria*. ε. 38.

Κυδιόων, *exultans*, *jactabundus*, præs. part. pro κυδιῶν, a κυδιάω, *glorior*, *jactito*. Th. κῦδος, εος, τὸ, *gloria*. α. 27.

Κυδνὸς, ἡ, ὸν, *inclytus*, *celebris*. Th. κῦδος, εος, τὸ, *gloria*. ε. 255.

Κυδοιμὸς, ȣ, ὁ, *tumultus*, q. a κύω, *pario*, & δεῖμα, *timor*. α. 156.

Κυθέρεια, ας, ἡ, *Venus*. ὅτι κεύθει τὰς ἔρωτας, occultat amorem venereum. Tenebras amat, propter opera tenebrarum. θ. 934. 1008.

Κυθήροις, κυθήροισι, dativ. pl. a Κύθηρος, ου, ὁ. Th. Κυθήρα, ἡ, urbs Cypri. ϑ. 192.

Κυκλοτερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tornando rotundus factus, ex κύκλος, ου, ὁ, *circulus*, & τερέω, *terebro*. α. 208. ϑ. 145.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ. οἱ Κύκλωπες, *Cyclopes*. ex κύκλος, ου, ὁ, *orbis*, circulus, & ὤψ, *oculus*. Th. ὄπτομαι, *video*. ϑ. 139. 144.

Κύκνος. α. 65. 346. 368. 413. κύκνον. α. 57. 329. 331. 466. 472. κύκνε. α. 550. κύκνοι. α. 316.

Κυλίνδεται, præs. ind. pass. a κυλίνδω, *volvo*. hinc κυλινδόμενος. Th. κυλίω, ίσω, *volvo*. α. 378. 438.

Κυμαίνοντος, gen. præs. part. a κυμαίνω, *fluctuo*. Th. κῦμα, ατος, τὸ, *fluctus*. ε. 388.

Κύματα, nom. pl. a κῦμα, ατος, τὸ, *fluctus*. q. a κυκάω, *misceo*, unde est κύκημα, pro quo κῦμα. κύματ'. ε. 685. ϑ. 252.

Κυματολήγη, nomen mul. ϑ. 253.

Κύμην, acc. casus, a Κύμη, ης, ἡ, nomen urbis. ε. 634.

Κυμοπόλειαν, nomen mul. ϑ. 819.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nom. proprium mul. ϑ. 252.

Κυμοδόη, nomen proprium mul. ϑ. 245.

Κυνέη, ης, ἡ, (sub δορὰ,) pellis canis, *galea*. Them. κύων, κυνὸς, canis. α. 227.

Κυμὼ, nomen mul. ϑ. 255.

Κυπρογένεια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypro. Cyprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri dicitur. ϑ. 199.

Κύπρος, ου, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & Κύπρις, *Venus*. ϑ. 193.

Κυρήσας, a. 1. part. a κυρέω, *incido*. Them. κύρω. fut. Æol. σω, *incido*. ε. 753.

Κῦρσαι, aor. 1. inf. *incidere* a κύρω, fut. κύρσω. κύρσας a. 1. part. ε. 689. α. 426.

Κυσσαμένη, a. 1. part. med. f. g. pro κυσαμένη, quæ concepit, verbi κύομαι in utero gestor. Them. κύω, osculor. ϑ. 125. 405.

Κύων, κυνὸς, ὁ vel ἡ, canis. κύνα, acc. κύνε, nom. & acc.

acc. dual. κυσὶ dat. plur. α. 303. ϑ. 769.

Κῶμα, τος, τὸ, *veternus, somnus profundus*. θ. 798.

Κώμαζον, imperf. Ion. pro ἐκώμαζον, verbi κωμάζω, *comessor*. Th. κῶμος, ϗ, ὁ, comessatio. α. 181.

Κώμη, ης, ἡ, *vicus*. ε. 637. α. 18.

Κωτίλλϗσα, præs. part. f.g. a κωτίλλω, *garrio*. ε. 372.

Λ.

Λάβησι, *prebenderit*, a. 2. act. subj. σι est paragoge Ion. a λαμβάνω, *accipio*, fut. λήψομαι, p. λέληφα, Att. εἴληφα, aor. 2. ἔλαβον, inde in part. λαβὼν, ϗσα, ὀν. ε. 466. ϑ. 765.

Λαγὸς, acc. pl. Dor. pro λαγϗς, *lepores*, a λαγωὸς, ϗ, ὁ, *lepus*. Att. λαγὼς, ὼ, ex λα, particula quæ intendit significationem, & ϗς, ὠτὸς, τὸ, *auris*, quia habet longas aures. Alii a λάω, τὸ βλέπω, *video*, quia dormit apertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. accus. sing. ϑ. 344.

Λάϑεσϑε, *obliviscimini*. 2. pl. a. 2. med. imperat. a λανϑάνομαι, f. λήσομαι, præt. pass. λέλησμαι, a. 2. act. ἔλαϑον, præt. m. λέληϑα. ε. 262.

Λαϑιφϑόγγοιο, *facientis oblivisci vocem*. gen. Ion. a λαϑίφϑογγος, vocis oblivionem inducens. a λάϑος, εος, τὸ, *oblivio*. Th. λήϑω, *lateo*, & φϑόγγος, *sonus*. hoc a φϑέγγομαι, f. γξομαι, *loquor*. α. 131.

Λαῖτμα, *magnus maris fluctus* ex λα, *valde*, & ἵεσϑαι, *ire*. Vel dictum quasi λαίτμημα. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram & mare, λαιὸν τμῆμα vocabatur ἡ ϑάλασσα. Vide in τέμνω, *seco*. ε. 163.

Λαιψηροκέλευϑον, *rapidum*, acc. ex λαίλαψ, απος, ἡ, *tempestas*, & κέλευϑος, ϗ, ἡ, *via*. ϑ. 379.

Λάκε, *crepitabat*, pro ἔλακε, a. 2. act. a ληκέω, *crepitum cieo*; a. 2. ἔλακον, præt. m. λέλακα. θ. 694.

Λακέρυζα, ης, ἡ, loquax, *stridula*. ε. 745.

Λάμπεν, *collucebat*. imperf. Ion. pro ἔλαμπεν, a λάμπω, *luceo*. f. ψω. p. φα. α. 71.

Λαμπετόωντα, *fulgentia*. Poëtice pro λαμπετῶντα, a λαμπετάω, *luceo*. dat. λαμπετόωντι. a Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. ϑ. 110.

Λαμπόμενον, *splendens*. λαμπομένοισι, dat. plur. Ion. part. præs. Th. λάμπω. α. 145. θ. 186.

Λαμπρὸς, ἡ, ὸν, *splendidus*, clarus, a λάμπω, *luceo*. θ. 18.

Λαομέδεια, nomen propr. mul. θ. 257.

Λαὸς, *populus*, λαοῖσι, dat. plur. Ion. Attice λεὼς, ὼ, ὁ, *populus*. ε. 225. 241. θ. 430.

Λαοσσόος, *populorum defensor vel agitator*. ex λαὸς, ȣ, ὁ, *populus*, & σόω, *servo*. Th. σόος, *salvus*. Vel ex λαὸς, & σείω, *moveo*. α. 37.

Λαπιθάων, pro Λαπιθῶν, genit. plur. Dorice, a nominativo Λαπίθης, ȣ, ὁ, *Lapitha*. Vide in Calepino, *Lapithæ*. α. 178.

Λατῖνος, nomen viri. θ. 1013.

Λάχεσις, in gen. Attice λαχέσεως, ἡ, *Lachesis*, nomen Parcæ. a λαγχάνω, *sortior*. α. 258. θ. 218.

Λάχνη, ης, ἡ, *lanugo, vellus*. ε. 511.

Λέγειν, *dicere*, præs. infin. verbi λέγω, *dico*, f. λέξω, p. λέλεχα, præt. m. λέλογα. θ. 27.

Λειαγόρη, nom. propr. mul. *suaviloqua*. ex λεῖος, ȣ, ὁ, *lævis*. & ἀγοράομαι, con- *cionor*. Them. ἀγορά, *forum*. θ. 257.

Λείβεται, *stillat*. a λείβω, ψω. ε. 725. α. 390.

Λειμῶνι, dat. a λειμὼν, ῶνος, ὁ, Latine, *pratum*, q. d. *paratum*, ubi non opus est satione. *Namque injussa virescunt gramina*. θ. 279.

Λείπεθ', pro λείπετο, imperf. pass. Ion. verbi λείπω, *linquo, relinquo*. f. ψω, p. ⸗φα, p. m. λέλοιπα, a. 2. m. λιπόμην. ε. 198. θ. 490.

Λειριοέσσῃ, dat. sing. *florida*. Th. λείριον, ȣ, τὸ, *lilium*. Hinc est λειριόεις, εντος, ὁ, in f. g. λειριόεσσα, *liliaceus*, *a*. & per synecd. sp. *floridus*, *suavis*. θ. 41.

Λελάθοιτο, poët. *lateret*, pro λάθοιτο, aor. 2. med. opt. a λανθάνομαι, *lateo*. Mutuatur sua tempora a λήθω, fut. λήσω. aor. 2. med. ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθοίμην, οιο, οιτο, p.m. λέληθα. θ. 471.

Λέλακας, *strepis*, p. m. a ληκέω, *resono*, *crepo*. in aor. 2. ἔλακον, unde est præt. med. λέλακα, *strepui*. accipitur hic in significatione præsentis, cujus

cujus generis apud Græcos sunt plurima. ε. 205.

Λέλειπται, *relicta est*, præt. pass. λέλειμμαι, ψαι, πται, a λείπω, *linquo*. ε. 282.

Λελειχότες, *lambentes*, part. præt. act. per syncopen, & epenthesin τοῦ ε, pro λελιχμηκότες, a λιχμάω. Them. est λείχω, *lingo*, f. ξω. θ. 826.

Λέλογχε, *consecuta est*. 3. sing. præt. med. indicat. (tanquam a λέγχω.) Th. est λαγχάνω, *sortior*, fut. κληρώσομαι, a. 2. ἔλαχον. p. m. λέλογχα, θ. 203.

Λέοντες, pl. num. a λέων, οντος, ὁ, *leo*, in dual. λέοντε. λέουσι, dat. plur. α. 175. 402.

Λεπτῇ, *macilenta*, dat. a λεπτὸς, ῆ, ὸ, *tenuis*, *exilis*, *viribus destitutus*. ε. 495.

Λερναίην, acc. nomen hydræ. a Λέρνη, ης, ἡ, *palus Argivorum*, *ubi erant sordium confluges*. proverb. Λέρνη κακῶν, *Lerna malorum*. Dicitur hydra seu serpens Λερναίη, quod in illa versata fuerit palude, a loco. θ. 314.

Λέσχῃ, dat. sing. a λέσχη, ης, ἡ, *sermocinatio*: & pro loco publico sumitur, ubi confabulantur. ε. 499.

Λευγαλέοισιν, dat. pl. Ion. *tristibus*, h. e. in casulis pauperculorum, a λοιγαλέος, ου, ὁ, *perniciosus*. Them. λοιγὸς, *pernicies*. ε. 523.

Λευκὸς, οῦ, ὁ, *candidus*, *albus*. affine τῷ λεύσσω, *video*. alba sunt lucida. λευκοῖσιν, Ion. dat. pl. pro λευκοῖς. ε. 196.

Λευκώλενος, *pulchris ulnis*, ex λευκὴ, *alba*, & ὠλένη, *ulna*, quæ habet candida brachia. θ. 314. 914.

Λεύσσουσιν, *vident*, 3. pers. pl. præs. ind. a λεύσσω, *video*. Poëticum est. ε. 248.

Λέχος, εος, τὸ, *lectus*, dat. pl. λεχέεσσι, Poëtice pro λέχεσι. Them. λέγω, vel λέγομαι, *cubo*, *dormio*. θ. 57. 798.

Λέων, *leo*. Vide paulo ante Λέοντες. θ. 323.

Λήγει, *cessat*, 3. pers. præs. a λήγω, *cesso*, *desino*. fut. λήξω. ε. 412. θ. 48. 221.

Λήθει, *latet*. præs. ind. a λήθω, *lateo*, f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. ε. 266. 489.

Ληΐδ', pro ληΐδα, accus. a ληΐς, ίδος, ἡ, *pecus*, α λεία, ας, ἡ, *præda*. ληΐς, proprie *præda*. item *pecus*,

 quia

quia pecudes a prædonibus rapi & abigi solent. ϑ. 444.

Ληΐζετ', *sortitur.* imperf. Ion. verbi ληΐζομαι, *nanciscor*, fut. ίσομαι. hinc ληΐσσεται, f. 1. pro ληΐσεται. Th. λεία, ας, ἡ, præda. ε. 320. 700.

Λήϊον, ου, τὸ, *seges.* α. 228.

Ληναιῶνα, accus. a ληναιὼν, ῶνος, ὁ, *Januarius.* quo Ethnici vina libabant idolo Baccho. Th. ληνὸς, οῦ, ὁ, *lacus preli torcularii.* hinc ληναῖος, Bacchus. ε. 502.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, *oblivio.* a λήθω seu λανθάνω, lateo. ϑ. 55.

Λητοΐδης, ου, ὁ, *Latonæ filius.* α. 479.

Λητὼ, όος, οῦς, ἡ, *Latona*, acc. λητόα, λητώ. ε. 368. θ. 19.

Λιγέως, *stridule*, adverb. a λιγὺς, εῖα, λιγύ. α. 206. a λίγγω, *strideo.* Hinc λιγυρὸς, *sonorus.* λιγυρήν. ε. 581.

Λιγύφωνοι, *argutæ*, nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta, αἷς ἡ φωνὴ λιγεῖα. Th. λίγγω. f. ξω, *strideo*, & φωνὴ, ῆς, ἡ, *vox.* ϑ. 275. 518.

Λίθον, accus. a λίθος, ου, ὁ, *lapis.* ϑ. 485. hinc λίθεσσι, dat. pl. Ion. ε. 622.

Λιλαιόμενοι, *cupientes*, præs. part. a λιλαίομαι, apud Poëtas idem quod γλίχομαι, *cupio*, *desidero.* Verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.

Λιμὴν, ένος, ὁ, *portus*, q. est λίαν μένειν, quod ibi naves tutæ a fluctuum agitatione conquiescunt. α. 207.

Λίμνη, ης, ἡ, *stagnum*, *palus*, *lacus.* παρὰ τὸ λίαν μένειν. ϑ. 365.

Λιμὸς, οῦ, ὁ, *fames.* ε. 228. 300.

Λιπαρὴν, Ionice pro λιπαρὰν, *splendidam*, accus. sing. λιπαρὸς, ὰ, ὸν, proprie *pinguis*, a λίπος, εος, τὸ, *pinguedo.* ϑ. 63.

Λίπ', pro λίπει, (ut vult Tzetzes,) dativus sing. a λίπος, εος, τὸ, *pinguedo.* Per apostrophum etiam diphthongum abjici, patet ex Ἰλιάδ. α. 117. βούλομ' ἐγὼ pro βούλομαι ἐγώ. Esset ergo appositio, *pinguedine*, nempe *oleo*, sicut dicimus, *urbs Roma.* At alii λίπ' pro λιπαρῷ. ε. 520.

Λιπέειν, dialysi Poëtica pro λιπεῖν, a. 2. act. infin. [illegible]

ποιεν, 3. plur. aor. 2. act. opt. a λείπω, linquo. fut. ψω, p. φα, aor. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίχοιμι, & in 3. plur. λίποιεν. aor. 2. part. λιπὼν, ῦσα, όν. ε. 435. α. 332.

Λὶς, *leo*, acc. λῖν, Poëticum est pro λέων, οντος, ὁ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperfect. act. *lingebant*. a λιχμάζω, *lingo*, *lambo*. quod est a Th. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγον, *sermonem*, accus. a λόγος, ου, ὁ, dat. pl. Ion. λόγοισιν. Th. λέγω, *dico*, f. ξω, præt. med. λέλογα. ε. 106. θ. 890.

Λοεσσαμένη, *lota*. Poëtice pro λουσαμένη, part. a. 1. med. ubi ου resolvitur in εο, & τὸ σῖγμα duplicatur. *lota*. λόεσθαι, *lavari*. Poët. pro λούεσθαι. præs. infin. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri causa. Th. λούω, fut. σω, *lavo*. ε. 520. 748.

Λοιγὸς, οῦ, ὁ, *pernicies*. α. 240.

Λοιμὸν, acc. a λοιμὸς, οῦ, ὁ, *pestis*. ε. 241.

Λοισθοτάτην, *postremam*, a λοῖσθος, pro quo etiam λοίσθιος, ου, ὁ, *postremus*, *ultimus*. θ. 921.

Λοκροὶ, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λουτρῷ, *balneo*, dat. a λουτρὸν, οῦ, τὸ, *lavacrum*. λοῦτρον vero, *aqua sordida*, *qua nos lavimus*. Accentu differunt. Th. λούω, f. σω, *lavo*. ε. 751.

Λοφιῇ, dorso, Ionice pro λοφιᾷ, dat. sing. a λοφιὰ, ἡ, *cervix*. Th. λόφος, ου, ὁ, *cervix*, collum. α. 391.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχῳ, *in insidiis*. ellipsis præpositionis ἐν a λόχος, ου, ὁ, *insidia* a λέγομαι τὸ κεῖμαι, *jaceo*, quod solebant καθῆσθαι οἱ λοχῶντες, sedere insidiantes. hinc λοχάω, ῶ, *insidior*. θ. 174.

Λοχεοῖο, gen. sing. Ion. *ex insidiis*. ubi additur præpositio a λοχεὸς, οῦ, idem quod λόχος, ου, ὁ, *insidiæ*. θ. 178.

Λυγγῆος, gen. a Λυγγεὺς, έος, ὁ, nomen gentis. α. 327.

Λυγρὴ, pro Λυγρὰ, Ionic. *gravis*, λύγρ' εἰδυῖαν, pro λυγρὰ, *perniciosam*. θ. 313.

Λύκτον, acc. a Λύκτος, ου, ἡ, nomen urbis in Creta. θ. 477. 482.

Λυπῇς, *molestus sis*, 2. pers. præs. subj. a λυπέω, ῶ, f. ήσω, *dolore afficio*, *contristo*. Th. λύπη, ης, ἡ, *dolor*. ε. 399.

Λῦσαι, a. 1. act. infin. & λῦσε, pro ἔλυσε, aor. 1. ind. *solvit*. h. e. liberavit, a λύω, *solvo*, f. λύσω, p. λέλυκα. a. 1. ἔλυσα. ε. 606.

Λυσιάνασσα, nomen mul. ϑ. 258.

Λυσιμελὴς, *solvens membra*. somni epitheton est. a λύω, *solvo*, & μέλος, εος, τὸ, *membrum*. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελετήματα, id est, curas. ϑ. 911.

Λύσιν, *solutionem*, a λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, *solvo*. ε. 402.

Λώβη, ης, ἡ, *contumelia*, τίσασθαι λώβην, ulcisci contumeliam illatam. ϑ. 165.

Λωβητὸς, οῦ, ὁ, *infamia notatus*. a λωβάομαι, ῶμαι, *contumelia afficio*. Th. λώβη, ης, ἡ, *injuria*. α. 366.

Λώϊον, *melius*, comparat. a positivo ἀγαθὸς, comp. λωΐων, superl. λῷστος. Th. λῶ, λῇς, *volo*. ε. 348. 431.

M.

Μάζα, ης, ἡ, *libum*. Hinc Latinum *massa*. ε. 588.

Μαίανδρος, ου, ὁ, nom. fluvii. ϑ. 339.

Μαίη, proprie *obstetrix*. Hic vero nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. θ. 938.

Μαιόμενοι, *inquirentes*, præs. part. a μαίομαι, cupio, item pro ζητῶ, quæro. Th. μάω, ῶ, *vehementer cupio*. ε. 530.

Μάκαρες, *beati*. nom. plur. a μάκαρ, αρος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, *beatus*, *felix*, in dat. pl. μάκαρσι, & Ionice μακάρεσσι. Μάκαρ, sic videtur dici, quasi μὴ κηρὶ (Dorice μὰ καρὶ) ὑποκείμενος, morti non subjectus: hinc μακαρίτης, ου, ὁ, dicitur ὁ ἐν τοῖς ἁγίοις. ε. 138. 140.

Μακέλην, acc. *ligonem*, a μάκελλα, ἡ, *ligo*, a μία & κέλλω, *moveo*. Poëta propter metrum hic λ abjicit. ε. 468.

Μακρὸς, οῦ, ὁ, *longus*, κύματα μακρὰ, *fluctus decumani*. h. e. *magni*. in accus. μακρὴν, Ion. pro μακρὰν. μακρῇσι, dat. pl. pro μακραῖς. Ionice. Th. μῆκος, εος, τὸ, *longitudo*. Dor. μᾶκος. ε. 288. 778. ϑ. 180.

Μαλακὴν, acc. f. g. & μαλακοῖσι. dat. pl. Ion. μαλακὸς, οῦ, ὁ, *mollis*. Th. μαλάσσω, *mollio*, fut. ξω. ε. 534. ϑ. 90. 279.

Μαλάχη, ης, ἡ, *malva*, sic dicta, quia alvum natura sua μαλάσσει, *mollit*. Th. μαλάσσω, vel ττω, f. ξω, *mollio*. ε. 41.

Μάλα, *valde*, adv. & μάλ', pro μάλα. in comparat. μᾶλλον, sup. μάλιςα, maxime. ε. 202. 308. 341. α. 176. ϑ. 666.

Μαλερῷ, *flagranti*, dat. sing. a μαλερὸς, ȣ, ὁ, *ustivus*, *perniciosus*. Th. μαλὸς, pro ἀμαλὸς, ȣ, ὁ, *tener*. α. 18.

Μάλιςα. Vide in μάλα, *valde*. ε. 341.

Μαλλοῖς, *velleribus*. dat. pl. a. μαλλὸς, ȣ, ὁ, *vellus*, *lana promissa*. ε. 232.

Μαπέειν, *apprehendere*, per syncopen τȣ ρ, pro μαρπέειν, a μάρπτω, *apprehendo*, in a. 2. infinit. μαρπεῖν, & poëtice μαπεῖν, Ionicaque diæresi μαπέειν, & poëtica reduplicatione μεμαρπέειν, præt. med. μέμαρπα. α. 231. 252. & 304.

Μαρμάρεαι, *splendidæ*, pl. f. g. a μαρμάρεος, *splendidus*. Th. μαρμαίρω, *splendeo*, f. αρῶ. hinc in part. f. g. μαρμαίρȣσα. ϑ. 699. 811.

Μαρναμένȣς. Vide in μαρνώμεθ'. ε. 162.

Μαρνώμεθ', pro μαρνώμεθα, Ion. pro μαρνώμεθα, *pugnemus*, I. pl. sub. medii. μάρναντο, & μάρνανθ', 3. plur. imperf. pro ἐμάρναντο Ion. Th. μάρναμαι, *pugno*. ε. 162. 110. 401.

Μάρτυρα, accus. sing. a μάρτυρ, υρος, ὁ, *testis*. hinc μαρτυρίῃσιν, dat. pl. Ion. pro μαρτυρίαις, a μαρτυρία, ας, ἡ, *testimonium*. ε. 280. 369.

Μαςιέτην, *flagellaverunt*, 3. dual. imperf. vel a. 2. act. a μαςίω, Poëtice pro μαςιγόω, *flagello*, duo illa tempora hinc coincidunt. μαςιόων, *flagellans*, per syncopen pro μαςιγόων. Th. μάςιξ, ιγος, ἡ, *flagellum*. α. 431. 466.

Μαςιχόωντι, *mandenti*, dat. sing. part. a μαςιχάω, ῶ, & Poëtice μαςιχόω, μαςιχάοντι, ῶντι, & Poëtice μαςιχόωντι. Sed de hac voce altum est silentium in omnibus lexicis, quæ quidem videre licuit. α. 389.

Μὰψ, *sine usu*, *frustra*, Adv. ε. 872.

Μαυρȣ̃σι, *obscurant*, 3. pl. præs. ind. per aphæresin pro ἀμαυρȣ̃σι, ab ἀμαυρόω, *obscuro*; *effusco*. Th.

ἀμαυρὸς, ȣ, *obscúrus*. ε. 323.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, a μάχομαι, f. μαχȣ̃μαι, & μαχήσομαι, p. μεμάχημαι, *pugno, prælior*. μαχέσθην, 3. dual. imperfect. med. Ion. μαχέσασθαι, a. 1. inf. m. α. 176. 361. 387. 406.

Μαχλότατοι, *salacissimæ*. a μάχλος, *libidinosus*. ε. 584.

Μὲ, & μ' pro ἐμὲ, accus. ab ἐγὼ, ego. ε. 660. θ. 24.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, *magnus, a, um, multus, a, um*. μέγα, *valde*. ε. 58. μέγα νήπιε, *valde stulte*, h.e. *stultissime*, μέγ' pro μέγα, μέγ' ἀμείνων, multo melior. ε. 774. item pro μεγάλως, ibid Compar. μείζων, ονος, superl. μέγιστος. η, ον, maximum. ε. 41. 147. α. 237.

Μεγαθάρσεϊ, dat. sing. a μεγαθάρσης, magna fiducia præditus. ex μέγας, μεγάλη, μέγα, *magnus, a, um*, & θάρσος, εος, τὸ, *fiducia*. α. 385.

Μεγάθυμον, *magnanimum*, acc. a. μεγάθυμος, μεγαθύμων, ex μέγας, & θυμὸς, ȣ̃, ὁ, *animus*. α. 17. 57.

Μεγαλήτορα, accus. sing. a μεγαλήτωρ, *magnanimus*. a μέγα, *magnum*, & ἦτορ, *cor*, animus. α. 450. Th. ἦτορ. μεγαλήτορες. ι. 654.

Μεγάροισι, dat. pl. Ion. a μέγαρον, ȣ, τὸ, magnitudo. Th. μέγας. ε. 375. θ. 49.

Μεγέθει, dat. a μέγεθος, εος, τὸ, *magnitudo*. Th. μέγας. α. 5.

Μεγήρατα τέκνα, *perquam amabiles liberi*, ex μέγα, *valde*, & ἐράω, *amo*. alii legunt μεγήριτα. θ. 240.

Μέγιστος, superlat. *maximus*, a μέγας, μείζων, *major*. θ. 49

Μέδȣσα, nomen mul. a μέδω, *curo*. Μεδέȣσα, præs. part. f. g. a μεδέω, idem quod μέδω, impero θ. 276.

Μέζ', pro μέζη, ex μέζεα, τὰ, *pudenda*. Thema μέσος, ȣ, ὁ, *medius*. ε. 510.

Μεθ', pro μετὰ, præposit. cum gen. *cum*, cum acc. *post*. ε. 442. 445. θ. 137.

Μεθήσω, *dimittam*, f. 1. Them. ἵημι, f. ἥσω, p. ἕκα, a. 2. ἧν. unde μεθίημι, *dimitto*. ε. 207.

Μάδησεν, a. 1. a μαδάω, *subrideo*. μαδήματα, acc. plur. a μάδημα. α. 115.

Μάζων, *major*, comparat. a μέγας, *magnus*. in superl. μέγιστος, *maximus*. in acc.

acc. sing. μάζω, ex μάζονα, μάζοα, ω. ε. 270. 378.

Μάλιχος, ε, ὁ, ἡ, *blandus.* hinc μαλίχιος, η, ον, idem. Th. μαλίσσω, f. ξω. p. χα, *delinio, demulceo.* ϑ. 92. 206. 406.

Μάναντες, part. a. 1. Th. μένω, *maneo, expecto,* f. μενῶ. p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα. hinc in aor. 1. part. μείνας, αντος, ὁ. ε. 650.

Μάονα, acc. ex μάων, *minor,* in gen. μάονος, ὁ καὶ ἡ, & τὸ μᾶον, est comparativus irregularis, nominis μικρὸς. ε. 688. θ. 447.

Μὰς, *mensis,* Æolice pro μὴν, μηνὸς, ὁ, *mensis.* ε. 555.

Μελαγχαίτην, acc. sing. a μελαγχαίτης, ε, *nigram cæsariem habens.* ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger, ra, rum,* & χαίτη, ης, ἡ, *juba, cæsaries.* α. 186.

Μελάνδετον, nigro illigatus capulo. ex μέλας, & δέω, ligo. α. 221.

Μελάνθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ind. Ion. *nigrescebant.* a μελαίνω, *denigro,* f. ανῶ. Th. μέλας, ανος, *niger.* α. 167. 300.

Μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger, ra, rum.* ε. 150. 634. θ. 69.

Μελεδῶνας, acc. pl. *curas,* a μελεδὼν, ῶνος, ἡ, *cura.* a μελεδαίνω, *curo.* ε. 66.

Μελέεσσιν, & μέλεσσιν, *membris,* dat. pl. Ion. & Poëtice. a μέλος, εος, τὸ, *membrum.* ε. 148.

Μελέοισι, dat. pl. *miseris.* Th. μέλεος, ε, ὁ, *vanus, infelix.* ϑ. 563.

Μελετᾷς, 2 pers. ind. præs. act. a μελετάω, ῶ, *curam gero.* f. ήσω. Them. μέλει, *curæ est.* ε. 414. 441.

Μελέτη, *meditatio.* Th. μέλει. ε. 78. 410.

Μελία, ας, ἡ, fraxinus arbor. hinc Μέλιαι, pro Nymphis, ita dictis. α. 420.

Μελίας. Nymphæ creditæ sunt dictæ Μελίαι, διὰ τὸ ἐν ὄρεσι δενδροφόροις ἀναστρέφεσθαι. Epitheton hoc ergo est a μελία, ας, ἡ, *fraxinus.* Ion. μελίη, μελιᾶν, Dorice pro μελιῶν, gen. pl. ε. 144. ϑ. 187.

Μελιηδέα, *dulcem,* acc. a μελιηδὴς, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδὺς, *suavis.* ε. 170.

Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, a μέλισσα, vel ττα, ἡ, apis. ε. 303.

Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. ϑ. 246.

Μελίφρονα, *dulcem,* ac. sing. a μελίφρων, qui mellea dulcedi-

cedine animum perfundit. a μέλι, *mel*, ac φρὴν, ενὸς, *animus*. α. 428.

Μέλκσι, *curæ ſunt*. a μέλει, imperſonali, *curæ eſt*. ϑ. 216.

Μελπομένη, nomen Muſæ. a μέλπομαι, *cano*. ϑ. 77.

Μεμάποιεν. Vide paulo ante μαπέειν. α. 252.

Μεμαρπὼς, præt. med. a μάρπτω, *corripio*. Vide ſupra μαπέειν. Μέμαρπον, a. 2. act. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri ſolet, pro ἥμαρπον. præt. med. μέμαρπα, ε. 202. α. 245.

Μεμαὼς, μεμαῶτες, *ſtudentes*. perf. part act. pro μεμακὼς. a μάω, ῶ, *vehementer cupio*. α. 240. 414.

Μέμβλομαι, η, εται, *curo*, pro μεμέλημαι, per ſyncopen & pleonaſmum τῦ β, ad euphoniam: & denique η Attico more in ο mutato. a μέλει, imperſonali, *curæ eſt*. ϑ. 61.

Μέμηλε, *curæ eſt*, per ſyncopen pro μεμέληκε, præt. act. Th. μέλει. Μεμηλότα, acc. pl. part. præt. ε. 229. 529.

Μεμίξεται, *admiſcebantur*. 3. ſing. futuri paulo poſt. a μίγνυμι, f. μίξω, p. μέμιχα, præt. paſſ. μέμιγμαι, μέμιξαι. ε. 177.

Μέμνηται, *meminit*. præt. perf. paſſ. a. μνάομαι, ῶμαι, *recordor*, f. μνήσομαι, præt. μέμνημαι, a. 1. paſſ. ἐμνήσθην. ε. 296. 420. ϑ. 103.

Μέμνονα, nomen viri. accuſ. ſing. a. μέμνων. ϑ. 984.

Μέμυκε, *remugit*. præt. med. a μυκάω, *mugio*, in a. 2. act. ἔμυκον, ſicut a τιμάω eſt ἔτιμον. Hinc præt. med. μέμυκα. 506.

Μέμφονται, f. 1. m. a μέμφομαι, accuſo. ε. 184.

Μὲν, *quidem*. ε. 5. 12. 17. &c.

Μεναίνων, *furens*. præſ. part. a μενεαίνω, *cupio*, ira percitus ſum. Th. μένος, εος, τὸ, *animus*. α. 361.

Μένειν, pro περιμένειν, *exſpectare*, præſ. inf. a μένω, *maneo*, exſpecto, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα. ε. 672.

Μενεθὼ, όος, ῦς, ἡ, nomen mul. ϑ. 357.

Μενίππη, nomen mul. q. d. *valde robuſta*. ϑ. 260.

Μενοίτων, Nom. proprium. ϑ. 514.

Μένος, εος, τὸ, *animus*, ira. ε. 412. α. 235.

Μερίμνα, ης, ἡ, *cura*. ε. 176.

Μερόπων, gen. pl. a μέροψ, diviſam

visam vocem habens. ex μέρος, *pars*, & ὄψ, *vox*. ε. 109. 142.

Μέρμερα, sollicita, acc. pl. a μέρμερος, ου, ὁ, anxius. Th. μερμαίρω, anxie cogito. ϑ. 603.

Μερμηράων, gen. pl. Æol. pro μερμηρῶν, a μέρμηρα, ἡ, *cura*. Them. μερμαίρω, vel μερμέρω, *curo*. ϑ. 5.

Μεσάβῳ, *loro*, dat. sing. a μέσαβον, ου, τὸ, medium lignum inter boves, ex μέσος, ου, ὁ, *medius*, & βοῦς. ε. 467.

Μέσσος, ου, ὁ, *medius*, μέσση, *media*. μέσσου, pro μέσου, Poët. μεσσόθι, adv. *in medio*, μεσσόθεν, *e medio*, μεσσηγὺς, pro μεσηγὺς, adv. *inter*. ε. 231. 500. α. 367. 417.

Μεσσηγὺς, a μέσος, *medius*. α. 417.

Μετὰ, & μετ', præposit. regit gen. & acc. ϑ. 137. 449.

Μετάδουποι, *intermediæ, incertæ*. a δοῦπος, ου, ὁ, *sonus aquarum ex alto ruentium*. κατάδουπος, ου, ὁ, *cataracta*, quod est ab ἀράσσω. ε. 821.

Μεταναιέτας, *cohabitatores*, acc. pl. a μεταναιέτης, ου, ὁ. Th. ναίω, *habito*, ultima per naturam longa hic licentia Poëtica corripitur. θ. 401.

Μεταξὺ, idem quod μεσσηγὺς, *inter*. Th. μετὰ. ε. 392.

Μεταπρέπει, *eminet*, 3. pers. ind. a μεταπρέπων, *decorus sum inter*. μετέπρεπεν, *præcellebat*, imperf. Th. πρέπω, *decorus sum*. ϑ. 430.

Μεταστοναχίζετ', *ingemiscebat*, 3. sing. imperfect. med. Th. στενὸς, οῦ, ὁ, *angustus*. α. 92.

Μετάτροπος, *qui potest converti, mutabilis*. Hinc

Μετάτροπα ἔργα τελοῦσι, *res in integrum restituunt*. ex μετὰ & τρέπω, *verto*. θ. 89.

Μετάφρενον, ου, τὸ, *tergum*, q. d. post pectus. Them. φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. α. 223.

Μεταχρόνιαι, *in cælo degentes*, a μεταχρόνιος. Sed sunt qui hic legant μεταχθόνιαι, ut sit relicta terra, a χθὼν, *terra*. Est & χρόνος, *cælum*. vel μετὰ, *trans*. q. d. quæ sunt trans tempus, a χρόνος, ου, ὁ, *tempus*. ϑ. 269.

Μετέειπε, *interlocutus est*, pro μετεῖπε, a. 1. indic. Them. ἔπω, *dico*. a. 1. imperat.

perat. εἰπὸν, ἄτω. aor. 2. ind. εἶπον, ες, ε. θ. 643.

Μετεῖναι, præſ. inf. cum dat. *intereſſe*, ex μετὰ, *inter*, & εἰμὶ ſum. ε. 172.

Μετεςοναχίζετ', Vide in μεταςοναχίζετ'. α. 92.

Μετόπιθεν, & μετόπιθε, *pone*, *poſt*. adv. Th. ὀπίσω, *retrorſum*. ε. 283. θ. 210.

Μεταπωρινὸν, *in autumno*. Adv. a μεταπωρινὸς, autumnalis. Th. ὀπώρα, ας, ἡ, *autumnus*. ε. 413.

Μετρεῖσθαι, præſ. inf. paſſ. a μετρέομαι, ῦμαι, *menſuram admitto*. Th. μέτρον, ȣ, τὸ, *menſura*. ε. 347.

Μέτρον, ȣ, τὸ, *menſura*. hinc μέτριος, ȣ, ὁ, modum non excedens. ε. 131. 304.

Μετώπȣ, genit. a μέτωπον, ȣ, τὸ, *frons*. ab ὄπτομαι, *video*. α. 147. θ. 145.

Μευ, pro μȣ, *me*, Dorice, gen. ab ἐγὼ. θ. 644.

Μὴ, Adverbium prohibendi, *ne*. ε. 350. 405.

Μὴ, Adverbium negandi, *non*. ε. 21. 31. 352.

Μηδὲ, *neque*. & μηδ'. ε. 486.

Μήδεα, *conſilia*, *genitalia*, a μῆδος, εος, τὸ, *cura*, *conſilium*, & ſignificat etiam τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. θ. 180. 398.

Μήθ', pro μήτε, idem quod μηδὲ. ε. 294. ut & μή[...] ε. 268.

Μήδειον, θ. 1001. μήδειος, nomen viri, & μήδεια, nomen mul. θ. 961.

Μηδὲν, *nihil*, q. d. μηδὲ ἕν. [...] 98. 393.

Μηδέποτε, & μηδέποτ', *nunquam*, ex μηδὲ, *neque*, & ποτὲ, *aliquando*. Th. ποτὲ, *quando*. ε. 715. 742.

Μήδετο, pro ἐμήδετο. Vide μήσατο, *verſabat*, imperfect. verbi μήδομαι, f. μήσομαι. Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura*. α. 34.

Μηδέων, gen. pl. Vide in μήδεα, *genitalia*. θ. 200.

Μῆδος, εος, τὸ, *cura*, *conſilium*: & ſignificat etiam τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. θ. 180.

Μηκέτι, idem quod ȣ̓κ ἔτι, *non amplius*. Them. ἔτι, *adhuc*. ε. 172. α. 21.

Μῆλα, *oves*, a μῆλον, ȣ, τὸ. [...] 293. Sic & Μῆλον, & Dorice, μᾶλον, ȣ, τὸ, *pomum*. Th. μηλέα, ας, ἡ, *malus*, *arbor*. θ. 784. 335.

Μηλόβοσις. nomen mul. q. d. *ovium cuſtos*. θ. 354.

Μὴν, ἦ, μὴν. *quanquam*. [...] 11. 101.

Μῆνιν, a μῆνις, εος, ἡ, *ira* [...] *veterata*. α. 21.

Μηνὸς, gen. a μὴν, *menſis*. [...] να, acc. μηνῶν φθινόντ[...] *menſ*[...]

menſibus decreſcentibus. ε. 764. θ. 59.

Μήποτε, *nequando*, ex μὴ, *ne*, & ποτὲ, *aliquando*. Th. ὅτε, *quando*. ε. 86. 379.

Μήπως, *ne quando*. Th. πῶς, (adv. interrog.) *quomodo?* ε. 392.

Μηρίον, Vid. in Μηρὸν.

Μηρὸν, *femur*, *crus*, a nom. ὁ, μηρὸς, ȣ. Dicitur & μηρίον, ȣ, τὸ, idem quod μηρὸς, *femur*. α. 335. 363.

Μηρίσασθαι, a. 1. med. inf. a μηρύω, *revolvo*, *intexo*, *agglomero*, f. ύσω. ε. 536.

Μήσατο, pro ἐμήσατο, a. 1. m. a μήδομαι, *curam gero*. Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura*. θ. 166.

Μήτηρ, ἡ, *mater*, μητρὸς, μητέρι, & μητρὶ, acc. μητέρα, tantum. hinc μητρυιὰ, & Ionic. μητρυιὴ, *noverca*. ε. 561. 823. θ. 170.

Μητίετα, *conſultor*, vocativus pro nominativo, μητιέτης, ȣ, ὁ, μῆτις, ιος, ἡ, *conſilium*, a μήδομαι. item. θ. 358. Nomen mul. μῆτιν. ε. 104. α. 33. θ. 886.

Μητιόεντος, genit. παρὰ μητιόεντος, *a conſulto*, *conſilio pollente*, a μητιόεις, εντος, ὁ Th. μῆτις, ιος, ἡ, *conſilium* ε. 51. θ. 457.

Μηχανάεται, *machinatur*, 3. præſ. ind. m. pro μηχανᾶται, per Poëticam novi τȣ ἄλφα epentheſin. Sic pro ἀποτροπᾶσθαι, *averſari*, dicunt metri cauſa ἀποτροπιάασθαι. a μηχανάω, *machinor*. Th. μηχανὴ, ῆς, ἡ, *artificium*. ε. 239.

Μηχανὴ, ῆς, ἡ, *artificium*, machina. pl. αἱ μηχαναὶ. θ. 146.

Μία, ας, una, in dat. μιᾷ, & Ionice μιῇ, in maſc. εἷς, unus. θ. 321. 792.

Μιγᾶσα, a. 2. part. paſſ. f. g. a μίγνυμι, *miſceo*, f. μίξω, p. μέμιχα, a. 2. paſſ. ἐμίγην, a. 2 part. μιγεὶς, præt. paſſ. μέμιγμαι, ξαι, κται, a. 1. paſſ. ἐμίχθην, &c. μιγήμεναι, Dorice, pro μιγῆναι, a. 2. paſſ. infin. paulo poſt fut. μεμίξομαι. θ. 53. 305. 970.

Μίμαντα, acc. μίμας, αντος, ὁ, nomen viri. α. 186.

Μίμνει, *manet*. 3. perſ. præſ. ind. a μίμνω, verbum Poët. pro μένω, f. νῶ, *maneo*. ε. 518.

Μὶν, ipſam, Poët. pro αὐτὸν, αὐτὴν. ε. 18. 48. θ. 127.

Μινύθει, *minuit*, 3. præſ. ind. ut μινύθῃ, ſub. *minuatur*, a μινύθω, *minuo*. Th. μινυὸς, ȣ, ὁ, *parvus*. ε. 6. 407.

Μίνωος,

Μίνωος, genit. a μίνως, ωος, ὁ, nomen viri. ϑ. 948.

Μισγόμενος, præs. part. a μίσγω, idem quod μίγνυμι, *misceo*, f. μίξω, p. χα, a. 2. ἔμιγον. ϑ. 238.

Μισϑὸς, ȣ, ὁ, *merces*. μισϑὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω, ein Wort ein Wort, ein Mann ein Mann. ε. 368.

Μιχϑεὶς, & μιχϑεῖσ', a. 1. part. pass. Vide paulo ante μιγεῖσα. ϑ. 288. 923.

Μνημοσύνη, nomen Deæ, & idem quod μνήμη, ἡ, *memoria*. Th. μνάομαι, f. ήσομαι, *memoro*, *commemoro*. ϑ. 54. 915. hinc a. 1. med. μνησάμενοι, *memores*. ϑ. 651.

Μογήσας, *perpessus*, a. 1. part. a μογέω, ῶ, *ærumnas patior*. Th. μόγος, ȣ, ὁ, *labor*. ϑ. 997.

Μόϑον, acc. *pugnam*, a μόθος, ȣ, ὁ, q. παρὰ τὸ ὁμȣ̃ ϑεῖν, *a concurrendo*. α. 158.

Μοὶ, pro ἐμοὶ, *mihi*, per aphæresin, ab ἐγὼ, *ego*. ϑ. 30.

Μοῖρα, ρας, *fatum*, a μείρω, *divido*, in præt. med. μέμορα, unde est μόρος, ȣ, ὁ, *fatum*, *mors*, & μοῖρα, ας, ἡ, proprie, *portio*. item, *fatum*, idem quod εἱμαρμένη, quæ omnia ejusdem sunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in se ipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur ὑπέρμοροι. ε. 743. ϑ. 204. 607.

Μολπῇ, dat. sing. a μολπὴ, *cantilena*. hoc a μέλπομαι, *cano*. in præt. med. μεμολπα. ϑ. 69.

Μόρος, ȣ. Vide in μοῖρα.

Μορφνοῖο, *nigræ*, gen. Ionic. a μορφνὸς, *obscurus*, ab ὀρφνὴ, *caligo*. α. 134.

Μȣνογενὴς, *unicus*, a μȣ̃νος, pro μόνος, *solus*, & γείνομαι, *nascor*. ε. 374. ϑ. 426.

Μȣ̃νος, pro μόνος, *solus*, Poët. ε. 96. ϑ. 143.

Μȣ̃σαι, nom. pl. & in gen. pl. μȣσάων, Æol. pro μȣσῶν, a μȣ̃σα, ης, ἡ, Musa, dat. pl. μȣ́σῃσ', pro μȣ́σαισι. ε. 1. 656. ϑ. 100.

Μόχϑος, ȣ, ὁ, *labor*. α. 306.

Μόψον, nomen viri. α. 181.

Μυδαλέον χρῶτα, *madidum corpus*. Th. μυδάω, *destillo*, f. ήσω. ε. 554. α. 270.

Μυϑησαίμην, *dixero*, a. 1. med. opt. Vide in μῦϑος. ε. 110. ϑ. 28.

Μῦθος, ου, ὁ, *verbum, sermo.* dat. plur. μύθοισι. Ionic. Hinc est verbum μυθέομαι, *dico*, μυθησαίμην, *dixero*, a. 1. m. opt. μυθήσασθαι, a. 1. inf. m. ε. 10. θ. 24.

Μυλιόωντες, præs. part. pro μυλιῶντες, ex μυλιάω, ῶ, *dentibus frendeo*, epenthesis Poët. τοῦ ο μικροῦ. Scilicet præcedenti syllaba brevi interponitur ο μικρὸν, ut ὁράω, ὁρῶ, ὁρόω, ac præcedenti syllaba longa, interponitur ω μέγα, ut ἡβάω, ῶ, Poëtice ἡβώω, ζάω, ζῶ, ζώω. Th. μύλη, ης, ἡ, *mola, molaris dens.* ε. 528.

Μύξαι, nom. pl. a μύξα, ας, ἡ, *mucor, mucus*, τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, *cujus quidem ex naribus mucores fluebant.* α. 267.

Μύρετο, imperf. Ion. med. *lugebat*, a μύρω, proprie *fluo.* at μύρομαι *lugeo*, ubi lacrymæ per genas defluunt. ε. 204.

Μύριοι, *mille*, οἱ μύριοι, *infiniti, innumeri*, a μύριος, ου, ὁ, *infinitus*, ε. 100. 250.

Μυρμιδόνων, gen. pl. *Græcorum*, a μυρμιδὼν, όνος, Græcus. Vide μῦρμος, ου, ὁ, *formica.* α. 380. 474.

Μῦρον, prima longa, 3. pl. imperf. act. pro ἔμυρον, a μύρω, *madeo, fluo*, unguentis imbuo, μύρον, ου, τὸ, *unguentum.* α. 132.

Μυχῷ, dat. sing. *in recessu, in penetrali*, a μυχὸς, οῦ, penetrale, a μύω, claudo, f. σω. θ. 116. 1014.

Μῶλον, *bellum, stragem*, a nom. μῶλος, pro quo etiam μόλος. α. 257.

Μῶμος, ὁ, *Momus.* Deus quidam reliquorum omnium Deorum irrisor & reprehensor. sumitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

Ναίει, *incolit*, ναίω, *habito, incolo*, ε. 8. ναῖον, pro ἔναιον, imperfect. Hinc ναιετάω, idem quod ναίω, ναιετάουσ', 3. pl. ind. præs. Hinc νάσσατο, *habitavit*, a. 1. med. pro ἐνάσσατο, & hoc pro ἐνάσατο, a νάω, *habito*, in Themate, ναίω. ε. 637. θ. 387. 775.

Ναόντων, *fluentium*, genit. pl. part. præs. a νάω, *fluo.* Th. ναίω. ε. 548.

Νάρθηκι, dat. sing. a νάρθηξ, ηκος, ὁ, *ferula, bacillus.* ε. 52.

Ναυσίθοον, nomen viri, *qui*

navi currit. Navem Plautus vocat ligneum equum. ϑ. 1016.

Ναυσίνοον, nomen viri, cujus animus eſt in navibus. ϑ. 1017.

Ναύτας, acc. pl. a ναύτης, ȣ, ὁ, nauta, a ναῦς, ναὸς, ἡ, *navis.* ϑ. 876.

Ναυτιλίης, gen. Ion. a ναυτιλία, ας, ἡ, *navigatio.* Th. ναῦς, *navis.* ε. 616. 640.

Νέας, *naves,* acc. pl. pro νῆας, & ſimpl. ναῦς, a ναῦς, *navis,* gen. ναὸς, & Att. νεὼς, & Poëtice νηὸς, dat. νηὶ, accuſ. ναῦν. ε. 245.

Νέεσθαι, præſ. inf. *redire*, a νέομαι, vel ex νέω, *eo, redeo.* ε. 552. 671.

Νῇ, *net, ſpinnet.* a νέω, f. ήσω, *no, neo.* ε. 775.

Νάκεα, acc. pl. a νᾶκος, εος, τὸ, *contentio,* νάκε', pro νάκεα, *lites.* νακέῃ, *probris affecerit,* pro νακέῃ. 3. ſing. præſ. act. ſubj. a νακέω, ῶ. Them. νᾶκος, εος, τὸ, *jurgium, lis.* Quidam componunt ex νε, *non,* & ἄκω, *cedo.* hinc νακεςῆρα, *conviciatorem,* acc. a νακεςὴρ. Th. νᾶκος. ε. 33. 35. 714. ϑ. 87. 208.

Νεῖλος, ȣ, ὁ, nomen fluvii maximi. θ. 338.

Νειόθι, adv. loci, pro νειόθι, *in imo fundo,* νειόθεν, ex *ima parte,* a νεῖος, *novellus.* Th. νέος, ȣ, ὁ, *novus.* ϑ. 567.

Νειὸς, ȣ̃, ἡ, Ion. pro νεὸς, ȣ̃, ἡ, *novalis.* ε. 461. θ. 971.

Νέσσονται, *navigant,* 3. pl. præſ. a νέσσομαι, *eo, navigo.* Th. νέω, *eo, redeo.* ε. 235.

Νέκταρος, gen. a νέκταρ, αρος, τὸ, *potus generoſus.* θ. 640. 796.

Νεμέης, nomen regionis, ſic dictæ a *nemoribus,* νέμος, εος, τὸ, *nemus,* a νέμω, *paſco,* hinc νεμεαῖος, *Nemeæus.* ϑ. 327. 329. 331.

Νέμεσις, εως, ἡ, *indignatio,* Eſt a νεμεσάω, *indignor.* & nomen certæ Deæ, quæ præ cæteris inſolentiam hominum reprimere, & de injurioſis pœnas ſumere ſolet. ε. 198. ϑ. 223.

Νεμεσσᾷ, *indigne fert,* Poëtice, pro νεμεσᾷ, 3. præſ. ind. a νεμεσάω, ῶ, *iraſcor, ſuccenſeo.* ε. 739. 754.

Νέμονται, *fruuntur,* 3. præſ. paſſ. νέμομαι. Th. νέμω, f. νεμῶ, *poſſideo, tribuo.* p. νένημκα, a. 1. ἔνειμα. ε. 119. 229.

Νεοθηλὴς, έος, ὁ, ἡ, *nuper virens*

rens, ex νέος, ε, ὁ, novus, & θάλλω, vireo. θ. 576.

Νεοκηδὴς, εος, recentem dolorem habens, νεοκηδέϊ, dat. Th. κῆδος, εος, τὸ, cura, & νέος, ε, ὁ, novus, recens. ϑ. 98.

Νέον, recens, nuper. Th. νέος, novus. ε. 567. 672.

Νεέτατος, recens vulneratus, a νέος, novus, & ἐτάω, ῶ, ήσω, vulnero. α. 157.

Νέσσον, nomen fluvii. ϑ. 341.

Νεύοιεν, nutabunt, vergent, præf. ind. opt. a νεύω, innuo, nuto, f. εύσω. ε. 471.

Νεύρῳ, dat. a νεῦρον, nervus. hinc νευρῆς, gen. Ionic. a νευρὰ, ρᾶς, ἡ, nervus, arcus. ε. 542. α. 409.

Νεφέλη, nubes, in dat. pl. νεφέλῃσ'. ϑ. 745.

Νεφεληγερέταο, gen. Æol. a νεφεληγερέτης, ε, ὁ, nubes excitans, ex νεφέλη, nubes, & ἐγείρω, excito. ε. 99. ϑ. 944.

Νέφος, εος, τὸ, nubes, dat. pl. Ion. νεφέεσσι. ε. 202.

Νεωμένη, iterata, præf. part. f. g. scil. γῆ, a νεάω, renovo. Th. νέος, novus. ε. 460.

Νεώτερος, junior, comp. in superl. νεώτατος, a νέος, novus ε. 443.

Νῆ, pro νῆα, accus. Poët. pro ναῦν, navem, a ναῦς, νηὸς, dat. pl. νήεσσιν. ε. 163. 641. ϑ. 641.

Νηδὺν, accus. a νηδὺς, ύος, ἡ, venter. θ. 460. 487. 800.

Νήϊα, navalia, νήϊος, ε, ὁ, navalis. Them. ναῦς, navis. ε. 806.

Νήκεροι, sine cornibus, a νήκερος, ε, ὁ καὶ ἡ, ex νὴ, & κέρας, ατος, τὸ, cornu. ε. 527.

Νήκεστον, insanabiliter, ex νὴ, negandi particula & ἀκέω, sano. ε. 281.

Νηλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crudelis. νηλέϊ, per sync. pro νηλέεϊ, dat. singul. ex νὴ, & ἔλεος, εος, τὸ, misericordia. Sic & νηλαὴς, sævus, pro νηλεὴς. θ. 765. 770.

Νηλεόποινος, immitis, crudeli supplicio puniens, a ποινὴ, pœna & νηλεὴς, immitis. ϑ. 217.

Νήματ', pro νήματα, fila, a νῆμα, τὸ, filum. Th. νέω, neo. ε. 775.

Νημερτὴς, verus. Th. ἁμαρτάνω, aberro, f. ήσω, a. 2. ἥμαρτον, & νημερτὴς, nomen proprium mul. ϑ. 234. 262.

Νηοῖς, templis, pro ναοῖς, a ναὸς, ε, ὁ, templum. ϑ. 990.

Νηοπόλον, æditiuum, a νηοπόλος, ε, ὁ, æditius, qui circa templum versatur, ex νηὸς pro

pro ναὸς, & πολέω, *verso*, item *versor*. ϑ. 991.

Νηὸς, *navis*, gen. Poët. dat. pl. νηυσὶ. Vide in νέας. ε. 626. 632.

Νήπιος, ου, ὁ, infans, vocat. νήπιε. ε. 130. 284.

Νηρῆος, pro νηρέως, a νηρεὺς, νηρέα, nomen viri. ϑ. 233. 240.

Νήριτος, ex νη negativo, & ἔρις, ιδος, ἡ, *lis*, tanta, ut adversus eam non integrum sit sese opponere. Epitheton sylvæ. ε. 509.

Νησαίη, nomen mul. a νῆσος, *insula*, q.d. in salo. θ. 249. 964.

Νήσοισι, *insulis*, dat. pl. Ion. a νῆσος, ου, ἡ, *insula*. ε. 169.

Νησὼ, nomen mul. ϑ. 261. 1014.

Νηυσὶ, dat. plur. a ναῦς, *navis*. Vide in νέας. ε. 632.

Νήυτμος, *animæ expers*, ex νὴ, negativo, & ἀϋτμὴ, ῆς, ἡ, *spiritus*. Alii legunt, νήποτμος, *infaustus*. ϑ. 795.

Νῆχον, pro ἔνηχον, *natabant*, a νήχω, ξω, idem cum νέω, *nato*. α. 211. 317.

Νίκη, νίκης, *victoria*, a νικάω, f. ήσω, *vinco*. ε. 209. α. 311.

Νικηθεὶς, *victus*, part. a. 1. pass. νικήσας, part. a. 1. act. a νικάω, ῶ, *vinco*, f. ήσω, p. νενίκηκα. ϑ. 73. 466.

Νίσσοντ', imperf. pro νίσσοντο, *revertebantur*. Vide νέομαι, *redeo*, pro quo νίσσομαι, seu νείσσομαι. α. 469.

Νίφα, accus. per apocopen pro νιφάδα, a νιφὰς, άδος, ἡ, *nix*. a νίφω, *ningo*, f. ψω, p. φα. ε. 533.

Νιφόεντος, gen. sing. a νιφόεις, *nivosus*, a νίφω, f. ψω, p. φα, *ningo*. θ. 42. 62. 118.

Νιψάμενος, *lotus*, a. 1. part. m. a νίπτω, *lavo*, f. ψω. ε. 737.

Νοέῃ, *sapit*. 3. præs. sub. a νοέω, ῶ. νοεῦντες, Doric. pro νοοῦντες, *cogitantes*, præs. part. Th. νόος, νοῦς, mens. ε. 259. 294.

Νόημ', pro νόημα, τὸ, *intellectus*, *cogitatio*. Them. νόος, νοῦς. α. 222.

Νοήσας, a. 1. part. νοῆσαι, inf. νόησε, pro ἐνόησε, Ion. a. 1. ind. Th. νόος, νοῦς, *mens*. ε. 12. 482. θ. 838.

Νομὸν, *pabulum*, acc. a νομὸς, οῦ, ὁ, *pabulum*. Th. νέμω, *pasco*. ε. 401. 524.

Νόμος, lex, νόμους, *leges*, a νέμω, *tribuo*. ε. 274. θ. 66.

Νόος, νοῦς, ὁ, *mens*, νόοιο, gen. Ion. ε. 481. 683. ϑ. 661.

Νόσφι, *absque*, ut & νόσφιν, *seorsum*. ε. 91. νόσφιν ἄτερ τε κα[...]

τι κακῶν, hoc eſt *plane absque malis.* Adverbia quæcunque ingeminata, ſunt ἐμφατικά. ε. 91.

Νότος, ου, ὁ, νότοιο, genit. Ion. *notus*, *auſter*. ε. 673. ϑ. 380.

Νοῦσος, ου, ἡ, Ionic. pro νόσος, ου, ἡ, *morbus*. ε. 102. θ. 527.

Νυ, apud Poëtas eſt particula expletiva. ε. 205. 262.

Νύκτα, *noctem*, accuſ. a νὺξ, *nox*, νύκτ', pro νύκτα. ε. 102. θ. 166.

Νύκτωρ, adv. *noctu*, a νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox*. ε. 175.

Νύμφη, ης, ἡ, *Nympha*, νυμφέων, *nympharum*, Ionic. pro νυμφῶν, a νύμφη, *ſponſa* h. e. promiſſa, nempe fœdere promiſſa, fœderata. ϑ. 298. 305.

Νῦν, *nunc*, adverb. temporis. ε. 174. 200. α. 99.

Νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox*, νύκτ', pro νύκτα, accuſ. ſing. ε. 17.

Νυχίη, *nocturna*. Th. νὺξ. νυχίη, *nocturna*, pro *noctu*. Sic Virgil. Georg. 3. *lupus nocturnus obambulat*. ε. 51.

Νύσσοντες, præſ. part. a νύσσω, *pungo*. f. ξω. α. 62.

Νῶθ' pro νῶτα, a νῶτος, ου, ὁ, *dorſum*. in pl. τὰ νῶτα. α. 286.

Νῶϊ, & νῶϊν, in genit. & dat. dual. Th. ἐγὼ, *ego*. α. 358.

Νωμήσας, *vibrans*, a. 1. part. a νωμάω, *agito*, *moveo*, a νέμω, ſicut στρωφάω, a στρέφω. α. 462.

Νώνυμος, *ignobilis*, ex νὴ & ὤνυμα Æol. pro ὄνομα, *nomen*. ε. 153.

Νῶτα, pl. num. a νῶτος, ου, ὁ, *dorſum*. & in plur. τὰ νῶτα. ε. 532. α. 176. ϑ. 762.

Ξ.

Ξάνθη, nomen mul. θ. 356. & ξανθὴ, ῆς, ἡ, *flava*. θ. 947.

Ξεῖνος, Poëtice pro ξένος, ου, *peregrinus*. ε. 181. dat. plur. ξείνοισι. ε. 223.

Ξεινοδόκῳ, *hoſpiti*, dat. a ξεινοδόκος, Ion. pro ξενοδόχος, ου, ὁ, *qui recipit peregrinos*, *hoſpes publicus*, ex ξένος, & δέχομαι, f. δέξομαι, *capio*. ε. 181.

Ξεστοὶ, *raſiles*, a ξεστὸς, οῦ, ὁ. Th. ξέω, f. έσω, *rado*. α. 133.

Ξύλα, *ligna*, a ξύλον, ου, τὸ, *lignum*. ε. 806.

Ξύμπασα, *univerſa*, in m. g. ξύμπας. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. ε. 238.

Ξὺν, Attice pro σὺν, *cum*, præpoſit. dativum ſolum regens. ϑ. 347.

Ξυνήονας, *participes*, acc. plur. a ξυνήων, ονος, ὁ καὶ ἡ, a ξυνὸς, pro κοινὸς, *communis*, unde ξυνήων, ονος, ὁ καὶ ἡ. θ. 595.

Ξυνιόντων, *confligentibus*. part. a.2. act. genit. a ξυνίημι, *congredior*, confligo, vel ξύνειμι. Th. ἵημι, & εἶμι, *eo*. illud in a. 2. ἴον, ες, ε. ϑ. 705.

O.

Ὁ, Ille. ε. 89. α. 135. & ὃ ponitur pro ὅτι. α. 22.

Ὀάρες, *confabulationes*, acc. pl. nam pro ὄαρες dicimus & ὄαροι. Th. ὄαρ, αρος, ἡ, *uxor*. θ. 205.

Ὄβριμον, *terribilem*, *fortiter*, ponitur adverbialiter, ab ὄβριμος, validus, hoc a βριάω, *fortis sum*. α. 135. ϑ. 839.

Ὀβριμοεργὸς, fortium facinorum patrator. composita cum voce ἔργον sunt ὀξύτονα. ϑ. 996.

Ὀβριμόθυμος, ε, ὁ, ab ὄβριμος, *robustus*; & hoc a βριάω, *robustum reddo*, & θυμὸς, *animus*. θ. 140.

Ὀβριμοπάτρης, *forti patre nate*, genit. sing. ab ὀβριμοπάτρη. Epith. Palladis, ab ὄβριμος, *fortis*, & πατὴρ, έρος, *pater*. ϑ. 587.

Ὀγδοάτῃ, dat. ab ὀγδοάτη, Poët. pro ὄγδοος, *octav*[...] Th. ὀκτὼ, *octo*. ε. 770. 7[...]

Ὅγε, g. m. ε. 355. ὅγε. g. n. [...] 244. & ὅδ᾽ pro ὅδε. ε. 30[...]

Ὀδόντα, dentem acc. ab ὀδ[...] όντος, ὁ, *dens*. α. 146. 15[...]

Ὁδὸς, ὁδε, ἡ, *via*. ε. 577. 72[...]

Ὀδυσῆι, dat. & ὀδυσσῆος, pro ὀδυσέως, gen. Ion. ab ὀδυ[...]σεὺς, Ulysses. ϑ. 1012. 1016.

Ὀδύσσατο, 3. sing. a. 1. med. *iratus fuit*, ab ὀδύζομαι, f. ὀδύσομαι, a. 1. med. ὀδυ[...]σάμην. Th. ὀδύσσω, *ira*[...]*scor*. ϑ. 1012.

Ὄζος, ε, ὁ, proprie significat *ramusculum*, *stolonem*. Metaphorice, homo bellicosus. Ὄζος Ἄρηος dicitur, quasi ramus e Martis stirpe prognatus. α. 181.

Ὀθρύος, genit. ab ὀθρὺς, υος, ἡ, *nomen montis*. ϑ. 632.

Οἱ, illi. ε. 69. 77. 86. 518.

Οἳ, *qui*. ε. 39. 123. α. 84.

Οἵδ᾽, *hi*. ε. 118.

Οἷ, an οἳ, legend. *illi*. θ. 50[...] h. e. αὐτῷ, *illi*, ab ἕ, οἷ, ε. [...] 69. 73. 79. 77. 263. α. 20.

Οἵγε. α. 288. 301.

Οἷα, *qualia*, ab οἷος, ε, ὁ, *qualis*. α. 400. ϑ. 93.

Οἶγε, *aperi*, præs. imperat. act. ab οἴγω, *aperio*. f. οἴξω, p. ὦχα, & ἔῳχα, præt. med. ἔῳγα. ε. 817.

Οἰδιπόδαο, genit. Æol. pro οἰδιπόδε, ab οἰδιπόδης, ε, ὁ, nomen viri. ε. 162.

Οἶδ' pro οἶδε, *novit*, præt. med. οἶδα, pro οἴδαθα, *nosti*. θα, Æolica paragoge. præt. med. οἶδα, ας, ε. ab εἰδέω, vel εἴδημι, *scio*, f. εἰδήσω, p. εἴδηκα. ε. 454. α. 355.

Οἴδματι, dat. sing. ab οἶδμα, per syncopen pro οἴδημα, ατος, n. g. *tumor*. Th. οἰδέω, vel οἰδάω, f. ήσω, *tumeo*, *inflatus sum*. θ. 109. 131.

Ὀϊζύος, genit. ab. ὀϊζὺς, ύος, ἡ, *ærumna*, in accus. ὀϊζὺν, hinc ὀϊζυρὸς, *calamitosus*, ὀϊζυρῆ, Ionic. pro ᾷ. ε. 113. 193. 937. θ. 214.

Οἰκέων, Poëtice pro οἰκέων, præs. part. *habitans*, *commorans*, f. ήσω, p. ᾤκηκα, ab οἰκέω. Th. οἶκος, ε, ὁ, *domus*. θ. 330.

Οἰκήϊα, τὰ, *res domesticæ*, ab οἰκήϊος, Ion. pro οἰκεῖος, *domesticus*. Them. οἶκος, ε, ὁ, *domus*. ε. 455.

Οἶκον, accus. ab οἶκος, ε, οἰκί' pro οἰκία, a singul. οἰκίον, ε, τὸ, *domuncula*, οἰκόνδε & οἴκαδε, *domum*. ε. 521. 574. θ. 64. 758.

Οἶμος, ε, ὁ, ἡ, *semita*, idem quod οἴμη, ης, ἡ, *via*, *semita*. ε. 228.

Οἰνέων, gen. pl. Ion. pro οἰνῶν, ab οἴνη, ης, ἡ, vitis. Th. οἶνος, ε, ὁ, *vinum*. ε. 570.

Οἴνοπι, dat. sing. *nigro*, οἴνοπα, acc. ab οἶνοψ, οἴνοπος, qui vinei coloris est, q. ὄψις τε οἴνε, *niger instar vini*. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἶνος, *vinum*, & ὢψ, *oculus*. Th. ὄπτομαι, *video*. ε. 620. 815.

Οἶνος, οἴνε, vinum. ε. 594.

Οἰνοχόη, ἡ, *patina libatoria*, *trulla*, *ex qua vinum fundebatur*, ex οἶνος, & χέω, *fundo*. ε. 742.

Οἷος, pro ὅμοιος, *similis*. ε. 312. α. 386.

Οἷος, pro ὅμοιος, *similis*, οἷος, *qualis*, idem, *similis*, sed οἶος, ε, ὁ, *solus*. Neut. οἶον, *solum*. ε. 311.

Οἶον, *tantummodo*, adv. ab οἶος, οἴη, οἶον, *solus*, *a*, *um*. θ. 386. Ὄϊς, contracte pro ὄϊας, *oves*, acc. plur. Them. est. οἶς, οἰὸς, vel ὄϊς, ὄϊος, ἡ, *ovis*. ε. 232. 773.

Οἷς, & οἷσιν, dat. pl. Ion. ab ὅς, *qui*. ε. 144. θ. 432.

Οἶσθα, pro οἴδαθα, *nosti*. Vide in οἶδ'. α. 355.

Οἴσεις, feras, f. 1. a φέρω, f. οἴσω. ε. 480.

Ὀιςοὶ, *sagittæ*, ab ὀϊςὸς, ȣ̃, ὁ, *sagitta*. ab οἴω, *fero*, f. οἴσω. α. 130.

Οἵτε, οἵτ', nom. plur. ab ὅςε. ε. 303. α. 351. ϑ. 46.

Οἵτινες, nom. pl. ab ὅςις, ἥτις, ὅ, τι, *quicunque*. α. 150. 163.

Οἰωνοῖς, dat. pl. ab οἰωνὸς, ȣ̃, ὁ, *aves*. hinc οἰωνιςὴς, ȣ̃, ὁ, *augur*. ε. 799. α. 185.

Ὄιω, ſive ὀΐω, *puto*, item *fero*. α. 111.

Ὀΐων, *ovium*, gen. plur. Vide ſupra ὄϊς. θ. 446.

Ὀκτάβλωμον, *octo morſuum*, a βλωμὸς, ȣ̃, ὁ, pro panis portione, *buccella*, & ὀκτὼ, *octo*. ε. 440.

Ὀκταπόδην, *octopedalem*. acc. ab ὀκταπόδης, a πȣ̃ς, ποδὸς, *pes*. ε. 423.

Ὄλβος, ȣ, ὁ, *beatitudo, felicitas*. q. d. ὅλος βίος, hinc ὄλβιος, *beatus*. ε. 324. 824.

Ὄλεθρον, *perniciem*, ab ὄλλυμι, *perdo*, f. ὀλέσω, a. 1. inf. act. ὀλέσσαι, præt. m. ὦλα, & Att. ὄλωλα. ε. 178. 666. θ. 326.

Ὀλίγον, pauxillum, adv. ab ὀλίγος, ȣ, ὁ, *paucus*. ε. 478. hinc

Ὀλίγιςος, ſuperl. *pauciſſimus*. ε. 721.

Ὀλμειὸς, ȣ̃, ὁ, fluvius in Helicone Bœotiæ, ſic dictus ab Holmeio Siſyphi filio. ϑ. 6.

Ὅλμος, ȣ, ὁ, *mortarium*. 421. ϑ. 96.

Ὀλοὴ, *pernicioſa*. ab ὀλοὸς, ὴ, ὸν, hinc & ὀλώϊος, idem. Them. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, *perdo*. ε. 743.

Ὄλυμπος, quaſi ὀλόλαμπος, ȣ, ὁ, *totus lucens*. Theſſaliæ mons altiſſimus, & pro ipſo cœlo ponitur. Hinc ὀλύμπιος, *cœleſtis*, & ὀλυμπιάδες, Muſæ dictæ, tanquam Olympias domus inhabitantes. α. 203. θ. 25. 52. 390.

Ὁμὰ, *ſimilia*, ab ὁμὸς, *ſimilis*. α. 50.

Ὅμαδος, ȣ, ὁ, *tumultus*, multitudo. Th. ὁμὸς, ȣ̃, ὁ, *ſimilis*. α. 255.

Ὁμαρτήσας, *ſecutus*, a. 1. part. ab ὁμαρτέω, ῶ, *ſequor*, f. ήσω. Th. ὁμαρτῆ, idem quod ὁμȣ̃, *ſimul*. ε. 194. 674.

Ὀμβρηνȣ̃, *pluvioſæ*. Alii ὀμβρηρȣ̃. eſt adject. g. n. ab ὄμβρος, *imber*, hinc ὀμβρηνὸς, *pluvioſus*. ε. 449.

Ὄμβριμος, *robuſtus*. Vide ſupra ὄβριμον. ε. 144.

Ὄμβρος, ȣ, ὁ, *imber*. παρὰ τὸ ὁμȣ̃ ῥεῖν *ſimul fluere*, ubi aqua

aqua copiose fluit, quod in imbre (quæ ipsa vox hinc orta est) fieri solet, hinc ὀμβρέω, ῶ, *pluo*, ὀμβρήσαντος, pluente. a. 1. part. ε. 413. 490.

Ὀμεῖται, *jurabit*, 3. sing. fut. 2. med. verbi ὄμνυμι, *juro*, f. ὀμόσω, f. 2. med. ὀμοῦμαι, ῇ, εῖται. p. ὤμοκα, a. 1. ὤμοσα. ε. 192.

Ὁμήλικας, *coætaneos*, acc. pl. ab ὁμήλιξ, ικος, *coætaneus*. Th. ὁμὸς, *similis*, & ἡλικία, ας, ἡ, *statura*. ε. 441.

Ὁμηρεῦσαι, pro ὁμηρεῦσαι, præs. part. f. g. pl. num. ab ὁμηρέω, *in unum convenio*. Th. ὅμηρος, ου, ὁ, *obses*, quasi ex ὁμοῦ, *simul*, & εἴρω, *loquor*. θ. 39.

Ὁμιληδὸν, *turmatim*, Adv. Th. ὅμιλος, ου, ὁ, *turba*. α. 170.

Ὀμιχεῖν, *meiere*, præs. inf. ab ὀμιχέω, q. d. ὁμοῦ χέειν. ε. 725.

Ὄμμασι, *oculis*, dat. pl. ab ὄπτομαι, *video*. f. ὄψομαι, p. ὦμμαι. hinc est ὄμμα, ατος, τὸ, *oculus*. α. 262.

Ὁμόθεν, *simul*, ab ὁμοῦ. Them. ὁμὸς, οῦ, ὁ, *similis*. ε. 108.

Ὅμοιος, sive ὁμοῖος, ου, ὁ, *similis*, Poët. ὁμοίιος, Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, *similis*. ε. 143. 180.

Ὁμοκλῆς, gen. ab ὁμοκλὴ, ῆ, *hortamentum*, *comminatio*, q. ἀπὸ τοῦ ὁμῶς κέκλεσθαι. Eustath. Th. κέλομαι, *hortor*, *jubeo*. α. 341.

Ὁμὸν, *eundem*, ab ὁμὸς, unde est ὅμοιος. θ. 508.

Ὀμόσσῃ, *juraverit*. aor. 1. subj. ὀμόσσας. a. 1. part. pro ὀμόσας. ab ὄμνυμι, fut. ὀμόσω. a. 1. act. ὤμοσα. ε. 280. θ. 232.

Ὁμοῦ, *simul*, ab ὁμὸς, *similis*. ε. 241.

Ὄμφακες, nom. pl. q. ὠμοὶ ἐς τὸ φαγεῖν, *crudi ad vescendum*, ab ὄμφαξ, ακος, ἡ, *uva acerba*. α. 399.

Ὁμόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, *concors*, acc. pl. ὁμόφρονας, ab ὁμὸς, *similis*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*, *animus*. θ. 60.

Ὅμως, *tamen*, sed ὁμῶς, *simul*. Th. ὁμὸς, οῦ, ὁ, *similis*. ε. 3. 30.

Ὃν δε: ἀφίκετο ὃν δε δόμον δε, *rediit domum suam*. δε postpositum accusativo, valet *ad*. α. 38.

Ὄντε, *quemque*. ε. 3.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, *utilitas, emolumentum*, ab ὄνημι, *prosum*, f. ήσω. ε. 41. 344.

Ὄνειδος, εος, τὸ, *probrum.* hinc ὀνειδίζειν, *exprobrare.* ε. 309. 716.

Ὀνείρων, *somniorum.* genit. pl. ab ὄνειρος, ου, ὁ, *somnium.* Th. ὄναρ, *somnium*, nomen indeclinabile. θ. 212.

Ὀνίνησιν, *juvat*, 3. præsent. ind. sing. ab ὀνίνημι seu ὄνημι, fut. 1. ὀνήσω, aor. 1. ὤνησα. ε. 316. θ. 429. 436.

Ὄνομα, ατος, τὸ, nomen, Æol. ὄνυμα. ὄνομ' pro ὄνομα. hinc ὀνομαστοὶ, *celebres, nominandi.* θ. 148. 369.

Ὀνόμηνε, *appellavit.* aor. 1. act. ab ὀνομαίνω, *nomino*, f. ανῶ, a. 1. ὠνόμηνα. Th. ὄνομα, *nomen.* ε. 80.

Ὀνοτάζων, præs. part. *convicians*, ab ὀνόω, *vitupero*, fut. όσω. Th. ὄνημι, *vitupero*, fut. όσω.

Ὅντινα, *quemcunque*, ab ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, ab ὃς, & τις, *quis.* θ. 82. 96.

Ὄνυχες, *ungues*, ab ὄνυξ, ὄνυχος, ὁ, *unguis.* prov. ἐξ ὄνυχος λέοντα, ex ungue leonem. ὀνύχεσσι, dat. pl. Ion. ε. 202. α. 266.

Ὀξέα, *acutum.* In plur. pro ὀξέα capitur, & metri gratia pro ὀξέως, ab ὀξὺς, εος, ὁ, *acutus.* ὀξέεσσι, dat. pl. Ion. ut ὀξέεσσιν αἰχμῆς, *mucronibus acutis.* α. 289. 335. 348.

Ὄπ', ὄπα, *vocem, sonum*, acc. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox.* q. ab ἔπω, *dico.*

Ὀπάζει, 3. pers. præs. ind. ὀπάσαι, a. 1. act. inf. ab ὀπάζω, *persequor, sequi jubeo, præbeo.* ὀπάσσας, pro ὀπάσας, part. aor. 1. act. ε. 166. θ. 433.

Ὅπερ, *quod.* θ. 864.

Ὀπηδεῖ, *comitatur*, 3. pers. præs. ind. ab ὀπηδέω, *comitor.* Th. ὀπάζω, fut. άσω, *persequor, comitem do.* ε. 141. θ. 80.

Ὀπὶ, *voce*, dat. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox.* Vide ὄπα. θ. 41. 68.

Ὠπίζετο, *curabat*, impers. ab ὀπίζομαι, *curo*, ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio, cura.* α. 21.

Ὄπιθεν, metri causa, pro ὄπισθεν. Them. ὀπίσω, *retrorsum.* θ. 323.

Ὀπιπτεύοντ', pro ὀπιπτεύοντα, *spectantem*, præs. part. accus. casus, ab ὀπιπτεύω, ab inusitato ὀπτεύω. Th.

Th. est ὄπτομαι, *video*. ε. 29. 804.

Ὄπιν, acc. sing. ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio, vindicta, cura*. ε. 349.

Ὄπιθεν, adv. *pone*, a tergo. ab ὀπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, *retrorsum, retro*. ε. 467.

Ὅπλα, *instrumenta*, ab ὅπλον, ου, τὸ, *arma*. ε. 625.

Ὁπλέα, acc. ab ὁπλεὺς, έος, ὁ, *nomen viri*. α. 180.

Ὁπλὴν, *ungulam*, ungulâ pecus est armata, ab ὁπλὴ, ῆς, ἡ. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ ὅπλα, *arma*. ε. 487.

Ὁπλότατος, *minimus natu*, superlat. grad. in comp. ὁπλότερος, ου, ὁ, *junior*, ab ὅπλον, ου, τὸ, *arma*. θ. 137. 333.

Ὁππότε, *quando, cum*, ex ὅτε, ὄπ' ἀρκτικόν τι, ut liquet ex ὁπόσος, ὁποῖος, &c. sicut & ληκτικὰ sunt complura, quorum alia ratio reddi nequit, ut πεντήκοντα, &c. ὁππότε, idem quod ὁπότε. π duplicatur metri causa. ὁπόταν, ex ὁππότε & ἄν, *ubi*. ε. 541. α. 397.

Ὅππη, Poët. pro ὅπη, *ubi*. θ. 387.

Ὁπποτέρην, *utram*, accus. f. g. Poët. ab ὁπότερος, *uter*. Th. πότερος, ου, ὁ, *uter*. θ. 549.

Ὀπωρινὸς, οῦ ὁ, *autumnalis*. ex ὀπώρα, ας, ἡ, *autumnus*, q. d. ὥρα ὀπῆ, *tempus succi*. α. 672. 675.

Ὅπως, *ut, quo pacto*. θ. 156. 471.

Ὁρᾶται, *spectat*, 3. person. præs. indic. verb. med. κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται, *caput pavimentum spectat*, est senis descriptio. ab ὁράω, *video*. imperf. ἑώρων, perf. ἑώρακα. ε. 532.

Ὀρειχάλκοιο, gen. Ionic. ab ὀρείχαλκος, *orichalcum*, æs montanum, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons*, & χάλκος, ου, ὁ, *æs*. α. 122.

Ὀρέξαι, *porrigere*, a. 1. inf. ὀρεξαμένη, part. f. g. a. 1. med. ab ὀρέγομαι, *porrectis manibus prendo*. Them. ὀρέγω, fut. ξω, *porrigo, extendo*. θ. 433. 456.

Ὄρεος, *montis*, gen. sing. a τὸ ὄρος, *mons*. α. 374. θ. 484.

Ὀρεσσινόμου, *in montibus pascentis*. gen. ex ὄρος, εος, τὸ, *mons*, & νέμω, *pasco*, in part. m. νένομαι. α. 407.

Ὄρηται,

"Ὀρῆται, *orta fuerit*. 3. sing. a. 2. med. subj. ab ὄρω, in med. ὄρομαι, ῃ, ηται, præsens & aor. 2. coincidunt in subj. Hinc est Latinorum *orior*. θ. 782.

Ὀρθὸς, *rectus, erectus*. ε. 725. hinc

Ὀρθαὶ τρίχες, *erecti pili*. α. 395.

"Ὄρθιος, gen. com. *arduus*, ex ὀρθὸς, ῦ, ὁ, *rectus*. ε. 388.

Ὀρθρογόη, ης, ἡ, *mane lugens*, ab ὄρθρος, ῦ, ὁ, *tempus matutinum*, & γοάω, f. ήσω, *gemo*. ε. 566.

"Ὄρθρυ, gen. ab ὄρθρον, τὸ, *diluculum*. ὄρθρυ ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη. *Diluculo surgens, ut tibi victus sufficiens sit*. ε. 275.

"Ὄρθῳ, dativ. singul. nomen proprium viri, ὄρθος, ῦ, ὁ. θ. 293. 399.

"Ὅρκος, ῦ, ὁ, *juramentum*. ε. 217.

Ὁρμήσωσι, *impetum faciunt*, 3. pl. a. 1. act. subj. ab ὁρμάω, ῶ, *impetu feror*, f. ήσω. ὁρμηθῆναι, a. 1. pass. infin. Them. ὁρμὴ, ῆς, ἡ, *impetus*. ε. 524. α. 73. 403.

"Ὅρμυς, *monilia*, acc. pl. ab ὅρμος, ῦ, ὁ, *monile*, colli ornamentum. ε. 74.

"Ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, *avis*, dat. plur. ὀρνίθεσσι, Ionice & Poët. ε. 210. 468.

"Ὄρος, εος, τὸ, *mons*. At ὅρος, ῦ, ὁ, *terminus*. ε. 316. θ. 2.

"Ὄρυσαν, *irruerant*, pro ὤρυσαν, 3. plur. aor. 1. act. indic. ab ὀρύω, ab ὄρω formatum est, sicut & ὀρέω, & ὄρνυμι. item ὀρώρω, a & præt. med. ὤρορα per metathes. ὄρωρα. ὀρῦσα, pro ὀρύσασα, *præcipitans*, part. a 1. act. f. g. ab ὀρύω. α. 412. 434.

"Ὄρπηκα, *stimulum*. accus. ab ὅρπηξ, ηκος, ὁ, *virga aculeata e ramo*. ε. 446.

Ὀρφανὰ, *orphanos*, ab ὀρφανὸς, ῦ, ὁ, *orphanus, pupillus*, q. ab ὀρφνὸς, obscurus, q. d. ἐν σκότει ὤν, negligitur enim & vel uti in tenebris versatur. Flectitur more adjectivorum. ε 328. Vide Manuale N. T.

Ὀρχέομαι, ῦμαι, *salto*. 3. pers. pl. num. ὀρχεῦνται, Dor. *tripudiant. saltant*, Dorice pro ὀρχῦνται, f. ήσομαι, a. 1. med. ὠρχησάμην. Hinc ὀρχηθμὸς, ῦ, ὁ, *chorea*. α. 282. θ. 4.

"Ὄρχος, ῦ, ὁ, *pulvinus*, ordines virium. α. 296.

Ὀρώρει, *excitabatur*, 3. plusq. perf. med. verbi ὄρω, *excito*, fut. ρῶ, & σω, præt. m. ὄρωρα, & ὤρορα, quod active & passive usurpatur. α. 274. ϑ. 307.

Ὁρῶν, *videns*, præf. part. ab ὁράω, ῶ, f. άσω, ὥρακα. Att. ἑώρακα. α. 426. θ. 5.

Ὅς, *qui*. ε. 8. 22. 208. &c.

Ὅς, *suus*, πατέρ᾽ εἰς ὃν, *ad patrem suum*. α. 38. θ. 71.

Ὅσα, quanta, & ὅσσα, ab ὅσος, & Poët. ὅσσος, ε, ὁ, *quantus*. ϑ. 575. 651.

Ὄσσα, ης, ἡ, vox. ϑ. 10. 43.

Ὅσσαι, pro ὅσαι, *quotquot*, pl. n. f. g. ὅσσ᾽, pro ὅσσα, *quæcunque*, ab ὅσος, & Poëtice ὅσσος, ε, ὁ, *quantus*. ϑ. 183.

Ὄσσετο, *prævidebat*, imperf. verbi ὄσσομαι, *video*, Æolic. pro ὄπτομαι. ὄψομαι, p. ὦμμαι. θ. 551.

Ὄσσος, ε, ὁ, & εος, τὸ, *oculus*, ὄσσοις, *oculis*, ὄσσε dualis numeri pro ὄσσεε per apocopen τε ε ψιλε. α. 426.

Ὅσσον, *quantum*, Poëtice, pro ὅσον. ϑ. 41. 49.

Ὅσκεν, *quicunque*, Poëtice pro ὅς, ἂν. ὅσοι, *quotquot*. ὅσσοι, pro ὅσοι. ε. 301. ϑ. 154.

Ὀςέα, *ossa*, pl. num. ab ὀςέον, ε̃ν, έε, ε̃, os, *ossis*. ϑ. 540.

Ὅτ᾽, pro ὅτε, ut & ὅϑ᾽. ε. 111. 337.

Ὅτε, *quando*, *quum*. Notetur discrimen ὅτε, *quando*, extra interrogationem. πότε, *quando?* in interrogatione. ε. 89. ϑ. 54. 291.

Ὄτοβος, ε, ὁ, *sonus*. ϑ. 709.

Ὀτραλέως, *celeriter*, *ocyssime*, adverb. Th. ὀτρύνω, f. υνῶ, *incito*, *instigo*. α. 410.

Ὅττι, *quia*, *quoniam*, ὅττι τάχιςα, *quam celerrime*. Poëtice, pro ὅτι, *quod*. ε. 48. 60. α. 428.

Οὐ, *non*, ἐδίκη, pro ἀδικία, more Hebræorum. ε. 242.

Οὔτι, *non*, Poëtice. pro ἐ. ϑ. 182.

Οὔατα, accuf. plur. *aures*, ab ἔας, ατος, τὸ, Poëtice, pro ἐς, ὠτὸς, dativ. plur. ἔασιν. ε. 544. ϑ. 702.

Οὐδὲ, *neque*, ἐδ᾽, pro ἐδὲ, per apostrophum. ε. 40.

Οὐδαμῆ, *nusquam*, adv. ab ἐδαμὸς, ex ἐ, & ἀμος, ε̃, ὁ, *unus*. α. 218.

Οὖδας, τὸ, *pavimentum*, idem quod ἔδος, εος, τὸ, hoc in nomin. inusitat. Illud in nom. & accuf. tantum usitatum. ε. 532.

Οὐδὲν,

Οὐδὲν, *nullum*, ab ὀδεὶς, ὀδεμία, ὀδὲν, *nullus, a, um.* ε. 309. θ. 295.

Οὐδέποτ', *nunquam*, ex πότε, *quando*. Them. ὅτε, *idem*. ε. 174. θ. 759.

Οὐδέτερος, *neuter*, ex ὀδὲ, & ἕτερος, *alter*. α. 171. θ. 638.

Οὐδέτι, *neque ullum*, ex ὀ, & τὶ, *quid*. ε. 145.

Οὐδὸς, ῦ, ὁ, *limen*, ab ὄδος, εος, τὸ, *solum*. ε. 329. θ. 794.

Οὐκ, sequente tenui, *non*: ὀχ sequente vocali aspirata. ε. 11. 318.

Οὐκέτι, *non amplius*, ex ὀκ, & ἔτι, *adhuc*. ε. 34. α. 118.

Οὔλιος, idem quod ὀλοὸς, ῦ, ὁ, sic ὄλιος ἄρης, *perniciosus Mars*. Them. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, *perdo*. α. 192. 441.

Οὐλομένην, Poët. pro ὀλομένην, *miseram*, accus. a ὀλόμενος, factum ex a. 2. ὀλόμενος, interposito υ, metri causa. Th. ὄλλυμι, fut. ὀλέσω, aor. 2. med. ὠλόμην. ε 715.

Οὔλυμπος, olympus, quasi ὁλόλαμπος, *totus lucens*, ὀλύμποιο, genit. Ionic. ὄλυμπονδε, *ad olympum*, hinc ὀλύμπιος, *olympius*, vel *cœlestis*, o mutatur in ȣ Poëtice. θ. 855.

Οὔνεκα, pro ȣ̃ ἕνεκα, *cujus rei gratia*, ἕνεκ', per apocopen τȣ̃ α. ε. 15. 515.

Οὖν, *igitur*, τοιγαρȣ̃ν. α. 295.

Οὔποτε, *nunquam*, ex ὀ, & πότε & hoc ab ὅτε, *quando*. ε. 811.

Οὔπω, *nondum*, ex ὀ, & πω, (enclitic.) *quodammodo*, hoc ab ὅς, ε. 271. α. 10.

Οὐρανίδη, dat. sing. ab ὀρανίδης, ȣ, ὁ, *cœlestis*. Th. ὀρανὸς, ȣ̃, ὁ, *cœlum*. θ. 486.

Οὐρανὸς, ὁ, *cœlum*. Hinc ὀρανίη, Ion. pro ὀρανία, Urania, una ex Musis. ὀρανόθεν, *e cœlo, cœlitus*. ε. 240. ὀρανιώνων, *cœlicolarum*, gen. pl. ab ὀρανίων, ωνος, ὁ. θ. 45. 78. 939.

Οὐρεῖν, *mejere*, præs. infin. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in ῥήσης. ε. 756.

Οὔρεος, pro ὄρεος, *montis*, Poëtice, ὄρεα, pro ὄρεα, ab *montes*. dat. pl. ὄρεσι, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons*. ε. 230. 508.

Οὐρῆ, Ion. pro ὀρᾶ. dativ. sing. ab ὀρὰ, ᾶς, ἡ, *cauda*. α. 431.

Οὐρῆας, *mulos*, acc. pl. ab ὀρεὺς, Ion. pro ὀρεὺς, έος, & Ion. ῆος, ὁ, *mulus*, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons*, quod hujus

hujus jumenti magnus sit usus circa montana opera. ε. 789. 794.

Οὐρήσῃς, *mejas*. 2. sing. a. 1. act. subj. ab οὐρέω, *mejo*, f. ήσω. Th. οὖρον, ου, *urina*. ε. 727.

Ὄυριον, seu potius, οὔρειον, nomen viri. α. 186.

Οὗς, *quos*, ab ὅς, ἥ, ὅ. At *suos* οὓς, ab ὅς, ἥ, ὄν. ϑ. 45. 473.

Οὐτάμεν, Ion. pro οὐτάναι, præs. inf. ab οὔτημι, seu οὐτάω, *vulnero*. hinc part. οὐτάμενος, *vulneratus*. nisi velis in præt. pass. per syncopen dici, pro οὐτασμένος, ab οὐτάζω, άσω. idem quod οὐτάω, ῶ, fut. ήσω. α. 335. 363.

Οὔτασ᾽, pro οὔτασε, *vulneravit*, ab οὐτάω. α. 461.

Οὔτε, *neque*, & οὔτ᾽, pro οὔτε, ut & οὔϑ᾽. ε. 128. 782. α. 217.

Οὗτ᾽, *cujusque*, genit. ab ὅς, *qui*. ε. 532.

Οὔτις, ὁ, & ἡ, *nullus*, non aliquis, h. e. *nullus*. ε. 15. οὔτι, *nusquam*. ε. 105.

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ex ὁ αὐτὸς, *hic*. ε. 291. 386.

Οὕτως, sequente vocali, *sic*, οὕτω, sequente consona. ε. 422.

Ὀφέλλει, *auget*, 3. præs. ind. verbi ὀφέλλω, *adaugeo*. in præs. imperat. ὄφελλε, *fove*. ε. 14. 211.

Ὀφϑαλμὸς, οῦ, ὁ, *oculus*, ὀφϑαλμοῖσιν. dat. pl. Ion. Th. ὄπτομαι, *video*. ε. 265. ϑ. 451.

Ὄφιος, *serpentis*, gen. ab ὄφις, ιος, acc. ὄφιν. α. 161. ϑ. 334.

Ὄφρα, adverb. Poët. pro ἵνα, *ut*. ε. 258. ὄφρ᾽ εἴπω, *ut dicam*. ε. 339.

Ὀφρύσι, dat. pl. ab ὀφρὺς, ύος, ἡ, *supercilium*. ϑ. 827.

Ὀχϑήσας, a. 1. part. act. *contristatus*, ab ὀχϑέω, ῶ, *gravate fero*. ϑ. 558.

Ὀψαρότης, ου, ὁ, *qui sero arat*, ex ἀρόω, *aro*, & ὀψὲ, sero, adverb. ε. 588.

Π.

Παγασαίη, gen. pro πηγασαίη, Dorice, a πήγασος, ου, ὁ, *Pegasus*, alatus Persei equus. Them. πηγὴ, ῆς, ἡ, *fons*. α. 70.

Πάγκακος, omnino malus, ut, πάγκακον ἦμαρ, *infaustissimus dies*. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*, *e*, & κακὸς, οῦ, ὁ, *malus*. ε. 911.

Πάγος, ου, ὁ, collis, ubi multi lapides sunt quasi compacti, & in unam coaluerunt cautem. Th. πηγνύω, vel πήγνυμι, *compingo*. f. ξω. α. 439.

Παγχρύσεα, *prorsus aurea*, quasi dicas, πάντως χρύσεα, a χρυσὸς, ȣ, ὁ, *aurum*. θ. 335.

Παθὼν, *passus*, in f. g. παθȣ̃σα, a. 2. part. act. a πάσχω, *patior*, f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον. præt. med. πέπονθα. ε. 216. θ. 276. 660.

Παῖς, *puer*, & Ionica diæresi, πάϊς, παιδὸς, in acc. παῖδ', pro παῖδα, in dat. plur. & Ion. παισὶ, παίδεσσι. ε. 50. 129. 376. 397.

Παίζοντες, *ludentes*, præs. part. a παίζω, f. παίξω, & σω, *ludo*. α. 277.

Παιπαλοέσσης, dat. pl. Ionicus, *asperis*, a παιπαλόεις, εσσα, εν, *asper*, *præruptus*. Th. παίπαλα, τὰ, *loca prærupta*. α. 860.

Παλαίει, *luctatur*, a πάλη, ης, ἡ, *lucta*, hinc παλαίω, *luctor*. ε. 411.

Παλάμαις, *manibus*, dativ. plur. a παλάμη, *palma*, παλάμησι, dat. pl. Ionic. pro παλάμαις. α. 320. θ. 860.

Πάλιν, adv. *iterum*, *rursus*. ε. 671. θ. 181.

Παλινάγρετος, *revocabilis*, ex πάλιν, & ἀγείρομαι, *colligor*. Th. ἀγείρω, fut. ρῶ, *congrego*. α. 93.

Παλίωξις, pro παλιδίωξις, q. d. post insecutio. Th. διώκω, *persequor*, *insector*, fut. ξω, p. ωχα. α. 15.

Παλλὰς, άδος, ἡ, *Pallas*, Sapientiæ Dea, quæ & Minerva dicitur. ε. 76. α. 126.

Πάλλαντι, dat. a πάλλας, nomen viri. πάλλαντα, acc. θ. 376.

Πάλλεν, *jactabat*, imperf. pro ἔπαλλεν, a πάλλω, *vibro*, *agito*, fut. αλῶ. α. 323.

Πάμπαν, adverb. *prorsus*, q. d. πάντως πάντως. ε. 273. 300.

Παμφαίνων, præs. part. a παμφαίνω, *totus appareo*. μ est ante φ, quæ literæ sunt cognatæ, & ut ita dicam, consanguineæ. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*, & φαίνω, *appareo*, fut. ανῶ, p. πέφαγκα, a. 1. ἔφανα, a. 2. ἔφανον. ε. 565.

Παναίολος, *omnino varius*, ex πᾶς, & αἰόλος, ȣ, ὁ, *varius*. α. 139.

Πανα πήμων, *prorsus innoxia*, ex ἀπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, *illæsus*. Them. πῆμα, ατος, τὸ, *damnum*. α. 809.

Πανάριστος, *longe præstantissimus*, ex πᾶν & ἄριστος, *præstantissimus*. Th. ἄρης, εος, ὁ, *Mars*. ε. 291.

Πανδιονὶς, Fabula de filia Pandionis. ε. 566.

Πανδώρα, nomen mul. videtur epitheton telluris, quæ omnis generis fruges profert, ex πᾶν δῶρον. ε. 81.

Πανελλήνεσσι, dat. pl. Ionic. omnibus ad unum Græcis, a πανέλληνες, ex πᾶν, & ἕλλην, ενος, ὁ, *Hellen*, *Græcus*. ε. 526.

Πανέφθε, gen. a πάνεφθος, *omni ex parte coctus*. Th. ἕψω, *coquo*, *elixo*, f. ἑψήσω. α. 208.

Πανημέριος, *toto die*. ex πᾶν, & ἦμαρ, seu ἡμέρα, *dies*. α. 396.

Παννύχιος, *tota nocte*, elegantia Poëtica, ubi nomen ponitur pro adv. Th. νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox*. α. 46.

Πανόπη, nomen mul. q. d. *pro omnibus loquens*. θ. 250.

Πάντοθεν, *undiquaque*, adv. a πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. ε. 613.

Παντοίην, acc. f. g. παντοίων, gen. pl. a παντοῖος, ε, ὁ, *omnigenus*, *varius*. Th. πᾶς, *omnis*. ε. 618. θ. 830.

Παντὸς, πάντα, πάντεσσι, &c. Vide in πᾶσα.

Παπταίνων, præt. part. a παπταίνω, *circumspicio*. ε. 442.

Παρὰ, cum gen. *a*, *ab*. ε. 51.

Παρ᾽, pro παρὰ. ε. 17. Cum dat. *apud*. ε. 129. Cum acc. *trans*, *præter*, &c. ε. 169. πάρα, pro πάρεσι, *urgent*. ε. 452.

Παραγίνεται, 3. perſ. præſ. *adeſt*. Th. γίνομαι, ſeu γείνομαι, *ſum*. fut. 1. paſſ. γενηθήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην. θ. 432. 436.

Παρακαίρια, *importuna*, a παρακαίριος, ſeu παράκαιρος, *intempeſtivus*. Th. καιρὸς, ε, ὁ, *occaſio*, *tempus*. ε. 327.

Παραμείβηται, *prætereat*, 3. præſ. ſubj. a παραμείβω, *prætereo*. Th. ἀμείβω, f. ψω, *commuto*. ε. 407.

Παραβασία, *delictum*, *transgreſſio*, idem quod παράβασις, ex παρὰ, & βαίνω, *eo*, *incedo*. θ. 220.

Παραφάμενοι, *appellantes*, metri gratia inſerto ι, vel per epentheſin Poët. eſt aor. 1. part. med. a παράφημι, *hortor*. Th. φημὶ, ſeu φάω, *dico*. θ. 90.

Παρακοίτῃ, dativ. a παρακοίτης, ου, ὁ, *maritus*, παράκοιτις, ἡ, *marita*, *uxor*, σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι, ex παρὰ, *juxta*, & κοίτη, ης, ἡ, *cubile*, *lectus*. θ.328. 928.

Παραφαινέμεν, Ion. pro παραφαίνειν, *revelare*, præs. inf. pro imper. Th. φαίνω, f. νῶ. ε. 732.

Παρασχεῖν, est a. 2. act. inf. a παρέχω, *efficio*, *præsto*, παρεῖχον, 3. pl. imperf. act. Th. ἔχω, *habeo*, fut. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον. ε. 710. α. 84.

Παρειῶν, gen. pl. παρειὰ, ᾶς, ἡ, *gena*, *maxilla*. α. 267.

Παρεκβαίνουσι, *exorbitant*, 3. pl. ind. præs. ex παρὰ, ἐκ, & βαίνω, *eo*, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 224.

Παρελαύνω, *aveho*, prætervcho. Th. ἐλαύνω, *agito*. f. ἐλάσω, p. κα. α. 353.

Παρελέξατο, *concubuit*, cum dat. a. 1. m. ind. a λέγομαι, *cubo*, fut. λέξομαι. θ. 278.

Παρελθεῖν, *pervenire*, aor. 2. inf. Th. ἔρχομαι, *venio*, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἤλυθον & ἦλθον, p. m. ἤλυθα. ε. 214.

Παρὲξ, *extra*, dicitur & παρὲκ. Th. ἐκ vel ἐξ, ex. α. 352.

Παρεόντος, *præsentis*, Ion. pro παρόντος, gen. præs. part. a παρὰ & εἰμὶ, *sum*. ε. 364.

Παρεστάμεν, *adesse*, *adstare*, Ion. pro παρεστάναι, præs. act. inf. a παρίστημι, pro παρίστημι. Non solum ἵστημι, sed etiam ἔστημι usitatum est, fut. στήσω, α. 2. ἔστην. θ. 439.

Πάρεστιν, a πάρειμι, *adsum*. Th. εἰμὶ, *sum*. θ. 420.

Παρέσχεθεν, *apposuit*, 3. pers. præs. imperf. a παρασχέθω, idem quod παρέχω, *præbeo*. Th. ἔχω, *habeo*. θ. 639.

Παρέτραπε, *deflexerunt*, a. 2. act. a παρατρέπω, *diverto*, *deflecto*, fut. ψω, p. φα. a. 2. ἔτραπον, p. m. τέτροπα. θ. 103.

Παρθένος, ου, ἡ, *virgo*, hinc παρθένιος, & παρθενικὸς, ἡ, ὸν, *virgineus*, *virginalis*. ε. 63. 254. θ. 344.

Παρκλίνουσι, *deflectunt*, pro παρακλίνουσι, 3. pers. pl. ind. præs. a κλίνω, f. νῶ, *reclino*, p. κέκλικα. ε. 260.

Παρνήσσοιο, gen. Ion. a Παρνησος,

νησος, ου, ὁ, nomen montis in Delphis. θ. 499.

Πάροιθεν, seu πάροιθε, idem quod πάρος, *ante*. θ. 53.

Πάρος, *ante*. Adverbium vel temporis vel loci. α. 119.

Πᾶσα, f. g. a πᾶς, *omnis*, g. παντὸς, in acc. πάντα, πᾶσαν, πᾶν, gen. pl. πασέων, Ion. pro πασῶν, dat. pl. πᾶσι, & πᾶσιν, & Ion. πάντεσσι, πάντεσιν, pro πάσαις, πάντ', pro πάντα. πάντη, adverb. *passim*. ε. 76. 124. 509. θ. 372. 828.

Πασιθέη, nom. mul. θ. 247.

Πασιθόη, nomen mul. *quæ ad omnes currit*. θ. 352.

Πάσχει, *patitur*. a πάσχω. fut. πείσομαι, præt. med. πέπονθα, aor. 2. ἔπαθον. ε. 209.

Πατὴρ, *pater*, gen. πατέρος, πατρὸς, dat. πατρὶ, accus. πατέρα, tantum, vocat. ὦ πάτερ. hinc πατρὶς, ίδος, ἡ, *patria*. ε. 5. α. 1. θ. 73.

Πατροκασιγνήτας, *patruos*, ex πατὴρ, *pater*, & κασίγνητος, *frater*. Th. κάσις, *frater*, & γείνομαι, *nascor*. θ. 502.

Πατρώϊος, ου, ὁ, καὶ ἡ, *paternus*. Th. πατὴρ, *pater*. ε. 374.

Παῦε, *desiste*, præs. imperat. act. παύθη, 3. sing. aor. 1. pass. f. παύσω, p. πέπαυμαι, aor. 2. ἔπαυον. α. 499. θ. 533.

Παῦρον, *exiguum*, παῦρον δ' ἐπὶ χρόνον, *ad exiguum tempus*, a παῦρος, ου, ὁ, poët. *paucus*. Hinc παῦρα, neutr. pl. adv. *raro*; hinc & παυρίδιον, *pauxillum*. Them. παύω, fut. παύσω, *cesso*. ε. 132. 324. θ. 780.

Παχείας, *densas*, accus. pl. a παχὺς, εῖα, ὺ, *densus*, *crassus*, in gen. παχέος, in acc. παχὺν. ε. 495. 507.

Πέδιλον, ου, τὸ, *calceus*, *talare*. θ. 22.

Πεδίον, ου, τὸ, *campus*. πεδίοιο, gen. Ionic. πεδόθεν, adv. *ex fundo*. Th. πέδον, ου, τὸ, *solum*. α. 342. 378. θ. 680.

Πεῖθ', pro ἔπειθε, *persuasit*. imperf. a πείθω, *persuadeo*. πειθὼ, *Suada*, Dea eloquentiæ præses. Th. πείθω, fut. πείσομαι, a. 2. m. ἐπιθόμην. præt. med. πέποιθα. ε. 73. α. 450.

Πείκειν, *tondere*, præs. inf. a πείκω, vel πέκω, *pecto*. f. ξω, a. 1. pass. ἐπέχθην. α. 773.

Πείρατα, pro πέρατα, *termini*. dat. pl. πέρασιν, a πέρας, ατος, τὸ, finis. ε. 167.

Πειρηθῆναι, *periculum fecisse*, a. 1. inf. paſſ. a πειράω, ῶ, *conor*, nitor, fut. άσω, vel ήσω, p. πεπείρακα. Th. πεῖρα, ας, ἡ, conatus. α. 359.

Πειρίθοον, nomen viri, *ardelio*. α. 179.

Πέλαγος, εος, τὸ, *profunditas maris, pelagus*, πέλας τῆς ἀκτῆς, κατ' ἀντίφρασιν, vel quia πέλας ἄγει. α. 131.

Πελάσας, *accedens*, a. 1. part. a πελάζω, f. σω, *appropinquo*. Th. πέλας, adverb. *prope*. ε. 370.

Πελεμίζετ', pro πελεμίζετο, imperf. paſſ. *contremuit, quaſſatus fuit*, πελεμίζεται, *concutitur*. 3. præſ. ind. paſſ. a πελεμίζω, fut. ξω, *moveo, quaſſo*. ϑ. 458. 842.

Πέλει, 3. præſ. ind. a πέλω, *ſum*, πέλεν pro ἔπελεν, 3. imperfect. act. πέλομαι, idem quod πέλω. ε. 806. α. 164.

Πελίης, ου, ὁ, nomen viri. ϑ. 996.

Πελώρη γαῖα, *terra vaſta*, πέλωρος, ου, ὁ, *ingens*, πελώριος, idem quod πέλωρος, a πέλωρ, ωρος, τὸ, *monſtrum*. ϑ. 159. 295.

Πέμπε, pro ἔπεμπε, *miſit*, imperf. πέμψαν, pro ἔπεμψαν, a. 1. ind. act. a πέμπω, f. ψω, *mitto*. ε. 84.

Πέμπτῃ, *quinta*, dat. caſ. πέμπτας, acc. pl. πέμπτῃσι, dat. pl. Ion. a πέμπτος, ου, ὁ, *quintus*. Th. πέντε, *quinque*. ε. 800. 801.

Πένεσθαι, præſ. inf. a πένομαι, *ago, efficio*. unde eſt ἡ πενία, *paupertas*, Ion. πενίη. ε. 495. 771.

Πένθος, εος, τὸ, *luctus, mœror*. κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες, *prementes altum corde dolorem*. ϑ. 98.

Πέντε, *quinque*. ε. 611.

Πεντήκοντα, *quinquaginta*. ε. 661.

Πεντηκοντακάρηνον, ex πεντήκοντα, *quinquaginta*, & κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. ϑ. 312.

Πεντόζοιο, gen. Ion. a πέντοζος, ου, ἡ, *manus*. ex πέντε, *quinque*, & ὄζος, *ramus*. Digiti ſunt veluti quinque ramuſculi, & homo eſt quaſi *arbor inverſa*. ε. 740.

Πεπαλαγμένος, *pollutus*, perf. part. paſſ. a παλάσσω, *inquino, fœdo*, f. ξω. p. πεπάλαχα.

πάλλαχα. aor. 1. ἐπάλαξα. Th. πάλλω, αλῶ, vibro. alii a πηλὸς, ȣ, ὁ, lutum. ε. 731.

Πεπαρμένη, *confixa*, perf. part. paſſ. a πείρω, *transadigo*, f. περῶ, perf. paſſ. πέπαρμαι, p. m. πέπορα. ε. 203.

Πεπείραμαι, *expertus ſum*, perf. paſſ. Dorice pro πεπείρημαι, a πειράω, ῶ, *tento*, f. άσω & ήσω. Th. πεῖρα, ας, ἡ, *conatus*. ε. 658.

Πεπνυμένα, *ſapientia*. perf. part. Th. πνέω, *flo*, *ſpiro*, unde πνῦμι, ſeu πνύω, fut. σω, præt. paſſ. πέπνυμαι, *ſapiens ſum*. ε. 729.

Πέποιθ', pro πέποιθε, præt. m. *confidit*. a πείθω, *perſuadeo*, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον. ε. 373.

Πέπον, *mollis*, vocativi caſus, a πέπων, ονος, ὁ, ἡ, *maturus*, *mitis*. Th. πέπτω, *coquo*, fut. ψω, præt. paſſ. πέπεμμαι. α. 350.

Πεπότητο, *volabat*. 3. ſing. plusqu. perf. paſſ. a ποτάομαι, ῶμαι, *volo*. Th. πέτομαι, unde eſt ποτὴ *volatus*, & hinc ποτάομαι. α. 148.

Πέπρωτο, *fatis conſtitutum eſſet*, 3. ſing. pl. perfect. paſſ. per ſyncopen pro πεπεράτωτο. a περατόω, *determino*, f. ώσω, perf. paſſ. πεπεράτωμαι, & per ſyncopen πέπρωμαι. Th. πέρας, ατος, τὸ, terminus. ϑ. 464. 475.

Πεπυκασμένος, præt. perf. part. paſſ. hinc πεπυκασμένος νόον, prudens, callidus, a πυκάζω, denſo. Them. πύκα, denſe. ϑ. 791. ϑ. 484.

Περᾷν, præſ. inf. Them. περάω, ῶ, fut. ήσω, & άσω, tranſeo. ε. 736.

Περ, in fine *quamvis*. ϑεοί περ, quamvis ſint Dii. ϑ. 739.

Πέρην, ultra, Ion. pro πέραν, idem quod πέρα, ultra. ϑ. 215.

Περὶ - - ἔδυνε, induit, imperf. a περιδύνω, induo. Th. δύνω, & δύω, f. δύσω, a. 2. ἔδυν. α. 124.

Περὶ - - ἔθηκε. Vide in ἔθεσαν. α. 123.

Περιγλῶχες, *cuſpidulosa folia*. per ſyncopen pro περιγλώχινες. Th. γλωχὶν, vel γλωχὶς, ῖνος, ἡ, *cuſpis*, acies. α. 398.

Περὶ, cum Genitivo *præ*, *circa*, περὶ χροΐ. περὶ πάντων, *ſuper* omnes. Cum Dativo, *circa*, περὶ στήθεσσι, *propter*. Cum Accuſativo, *circa*, περὶ στόμα. ε. 817. α. 129. 247. 279. θ. 3.

Περὶ, *valde*. ε. 54.

Περὶ -- ἐστι, *excellit*. θ. 656.

Περίτ', ἀμφίτε, *circumquaque*. θ. 848.

Περ, particula eſt, quæ annecti aliis orationis partibus ſolet, & plerumque ſignificat *quamquam*, *quamvis*. Sæpe etiam vacat. ε. 20. 153. 206.

Περίαχε, *inſonuit*, a. 2. act. a περιηχέω, Dorice περιαχέω, ῶ, circumſono, fut. ήσω. Th. ἦχος, ου, ὁ, ſonus. θ. 678.

Περιέσσασθαι, circuminduito, a. 2. med. infin. a περιέννυμαι. Th. ἕω, *induo*. pro quo ἕννυμι, fut. ἕσω, p. εἷμαι, a. 1. m. ἑσσάμην, ε. 537.

Περικαλλέα, accuſ. ſing. f. g. a περικαλλὴς, perpulcher. περὶ enim auget ſignificationem. Th. καλὸς, λή, λὸν, pulcher. θ. 10.

Περίκειται, *circumdatur*, 3. præſ. a κεῖμαι, jaceo, f. κείσομαι. θ. 733.

Περικλυτὸν, celebrem, acc. a περικλυτὸς. Th. κλύω, audeo. ε. 60.

Περιμαίνεται, *circumquaque furit*, 3. perſ. præſ. ind. περὶ intendit ſignificationem, a μαίνομαι, *furo*, f. μανοῦμαι. α. 99.

Περιμαρνάμεθ', *propugnavimus*, pro περιμαρνάμεθα, 1. pl. præſ. ind. verbi μάρναμαι, pugno. θ. 647.

Περιμήδεα, nom. viri. α. 187.

Περιμήκεες, prælongæ, pl. n. a περιμήκης, εος, ὁ, ἡ. Th. μῆκος, εος, τὸ, longitudo. περὶ in compoſitione auget ſignificationem. α. 133.

Περιναιετάωσι, *circumhabitant*, 3. pl. præſ. ſubj. a περιναιετάω, *circumhabito*. Them. ναίω, habito. θ. 370.

Περιπλομένου, *circumvoluto*, pro περιπελομένου. Them. πέλω, *moveo*, ſum. ε. 348. θ. 184.

Περίῤῥυτος, ου, ὁ, circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. θ. 193.

Περισσὰ, *eximia*, plur. num. a περισσὸς, ου, ὁ, *excellens*. a περὶ, præpoſitione, variam habente conſtructionem & ſignificationem. θ. 399.

Περιστονάχιζε, *circumquaque ingemiſcebat*, 3. perſona imperf. a περιστοναχίζω, idem quod περιστένω, *circumcirca gemo*. Them. στενὸς, ȣ̃, ὁ, anguſtus. α. 344.

Περιταμνέμεν, *incidito*. Ion. præſentis act. inf. pro περιτάμνειν, a περιτάμνω pro περιτέμνω, *circumcido*. Th. τέμνω, ſeco. fut. τεμῶ, p. τέτμηκα, aor. 2. ἔταμον, præt. med. τέτομα. ε. 568.

Περίφρονος, *prudentis*, gen. a περίφρων, ονος. Them. φρὴν, mens. α. 279.

Περμησσὸς, ȣ̃, & Ion. οῖο, ὁ, fluvius Bœotiæ ex Helicone, Phœbo & Muſis ſacer.

Περσεὺς, έος, ὁ, nomen viri.

Περσεφόνη, & περσεφόνεια, ας, ἡ, Proſerpina, filia Jovis & Cereris. Them. φένω, occido. θ. 768. 913.

Περσηῒς, ίδος, ἡ, nom. mul. θ. 356. 857.

Πέρσης, nomen viri. Frater Heſiodi etiam ita appellatus fuit. ὦ πέρση, vocativi caſus. ε. 27. 211.

Πέσεν, cecidit, pro ἔπεσεν, 3. ſing. aor. 2. act. a πίπτω, cado, f. πεσȣ̃μαι. p. πέπτωκα, a. 2. act. ἔπεσον, inde in part. πεσὼν, ȣ̃σα, όν. α. 365. 375.

Πέταλ', folia, a πέταλον, folium, in dat. pl. πετάλοισι, a πετάννυμι, ſeu πετάω, *expando*, f. άσω, part paſſ. πέπταμαι. ε. 678

Πετεηνοῖς, volucribus, dat. pl. pro πετανοῖς, per epentheſin Poëticam, a πετανὸν, ȣ̃, τὸ, volatile, avis, & Poëtice πετεηνὸν, a πέτομαι, *volo*, in imperf. ἐπετόμην, & in 3. plurali, ἐπέτοντο. ε. 276. α. 308.

Πέτηλα, Ion. pro πέταλα. Vide πέταλ'. α. 89.

Πετραίη, nomen proprium. θ. 357.

Πέτρη, Ion. pro πέτρα, *petra, rupes, cautes*. Differunt πέτρα, & πέτρος, quod πέτρα ſit *grande ſaxum, rupes*, πέτρος vero, *lapis, manu tractabilis*. πέτρῃσι, dat. pl. Ion. θ. 728. πέτρας. θ. 7. Hinc πετραίη, ſaxatilis. ε. 587. & πετρῆεν, ſaxoſum, a maſcul. πετρήεις, εντος, ὁ. ε. 531.

Πεύθετο, imper. a πεύθομαι, idem quod πυνθάνομαι, *interrogo*, ſciſcitor, fut. πύσομαι, præt. paſſ. πέπυσμαι, a. 1. m. ἐπυθόμην.

Πεῦκαι, *abietes*, a πεύκη, ης, ἡ, abies. α. 376.

Πευκείδας, acc. a πευκείδης, ου, ὁ, nomen gentile. α. 187.

Πεφραδέτην, *commemorarunt*, 3. dual. aor. 2. act. pro ἐφραδέτην. π initialis litera præponitur a Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φράζω, dico, memoro, fut. φράσω, a. 2. act. ἔφραδον, ες, ε. & Poët. πέφραδον, ες, ε. πεφραδέμεν, Ion. pro φραδεῖν, aor. 2. act. infin. p. m. πέφραδα. ε. 764. ϑ. 475.

Πεφρηδὼ, όος, ἡ, nomen mul. a πέφραδα. Them. φράζω, dico. ϑ. 275.

Πεφύασι, *nati* seu *producti sunt*, 3. plur. perf. act. Poët. pro πεφύκασι, a φύω, fut. ύσω, gigno, p. πέφυκα, aor. 2. ἔφυον, & ἔφυν. ϑ. 728.

Πεφυλαγμένος, *observans*, perfect. part. πεφύλαξο, *esto cautus*, 2. sing. præt. pass. imperativi modi, a φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. χα. ε. 704. 795.

Πηγάδας, acc. pl. a πηγὰς, άδος, ἡ, *glacies*. Th. πηγνύω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo. ε. 503.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus, quod circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγὴ, ῆς, ἡ, fons. ϑ. 281.

Πηγαὶ, plur. a πηγὴ, ῆς, ἡ, *fons*, παρὰ τὸ πήγνυσθαι, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latine *pagi* acceperunt nomen. Etymol. quasi πηδὴ, a πηδάω, *salio*, quod scaturiat e terræ visceribus. πηγὰς, acc. pl. ϑ. 809.

Πηδάλιον, ου, τὸ, *temo, gubernaculum*. Th. πῆδος, ου, ὁ, ligni species. ε. 45.

Πηκτὸν, *compactum*, a πηκτὸς, ῦ, ὁ, compactus. Th. πηγνύω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. ε. 431.

Πηλεῖ, dat. sing. a πηλεὺς, έος, ὁ, *Peleus*, nom. viri. ϑ. 1006.

Πῆμα, ατος, τὸ, *damnum, noxa*. ε. 56.

Πηνειὸς, nomen viri. ϑ. 343.

Πήξας, *infigens*, part. aor. 1. act. a πήττω, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, πήγνυμι, *pango*, compingo, f. πήξω. a. 1. ἔπηξα. ε. 428.

Πήξασθαι, fabricare, aor. 1. med. inf. a Th. πήσσω, vel πήττω, vel πήγνυμι, compingo, f. ξω, a. 1. m. ἐπηξάμην. ε. 453.

Πη

Πηοὶ, Ion. pro πηοὶ, *cognati, affines*, a παὸς, ȣ, ὁ. Th. πάω, ῶ, vel potius πάομαι, possideo, præt. pass. πέπαμαι. ε. 343

Πιέειν, bibere, pro πιεῖν, (a.2. act. infin.) dialysi Ionica, a πίνω, bibo, f. πώσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, a. 2. imperat. πῖθι. α. 252.

Πιέζοις, *premas*, præs. opt. Th. πιέζω, f. έσω, premo. ε. 495.

Πιερίη, ης, ἡ, nomen regionis in finibus Macedoniæ, quæ ob summam amœnitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est πιερίηθεν, Adv. e loco, ad formam Θήϐηθεν, κλισίηθεν, *ex tentorio*, ἰλιαδ. λ. 603. a κλισίη, Ionic. pro κλισία. πιερίδες, *Pierides*, pl. num. a πιερὶς, ίδος, ἡ. ε. ι. α. 206. θ. 53.

Πιθήσας, *fretus*, a. 1. part. act. a πιθέω. Th. πείθω, persuadeo, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον. ε. 357.

Πίθηται, *paruerit*, 3. sing. a. 2. med. subjunct. Th. πείθω, f. πείσω, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. ε. 293.

Πίθȣ, *vasis*, gen. a πίθος, ȣ, ὁ, *dolium*. πίθοιο, poëtice pro πίθȣ. ε. 98.

Πιλνᾷ, *dejicit*, 3. præs. ind. a πιλνάω, idem quod πελάω, appropinquo, πίλνατο, imperf pro ἐπίλνατο, a πίλναμαι, ab act. πίλνημι, quod est a πιλνάω, *appropinquo*. Th. πέλας, *prope*. ε. 508. θ. 703.

Πῖλον, πίλοις, a πῖλος, ȣ, ὁ, pileus. ε. 540.

Πιμπλεῦσαι, *replentes*, præs. part. f. g. pl. num. pro πιμπλάσαι, Æolice, a πίμπλημι, ης, ησι, idem quod πλήθω, impleo. hinc in pass. πίμπλαμαι, σαι, ται, expletur. Them. πλέος, ȣ, ὁ, plenus. ε. 299. α. 429. θ. 880.

Πινέμεν, Ionic. pro Dorico πινέμεναι, abjecto αι, & retento accentu in loco suo, pro πίνειν, *bibere*, præs. inf. a πίνω, f. πώσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον. ε. 590.

Πίονος, gen. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, *pinguis*. θ. 538. Hinc in comp. πιότερος, superl. πιότατος. ε. 583.

Πίπτȣσαι, *incidentes*, pl. n. f. g. præs. part. a πίπτω, *cado*, f. πεσȣ̃μαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον. subj. πίπτωσιν, in præs. ε. 618. θ. 873.

Πίστεις, nom. pl. a πίστις, εως, ἡ, fides. Th. πείθω, f. σω, persuadeo. ε. 370.

Πίσυνος, *fretus*. Th. πείθω, f. σω, p. κα, persuadeo, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. ϑ. 506.

Πιφάσκεαι, Ion. pro πιφάσκῃ, *loqueris*, 2. perf. præf. sub. a πιφάσκομαι, pro φάσκω, *jactito*, dico, a φημὶ, dico, & hoc a φάω, dico. ϑ. 655.

Πλάσσε, *finxit*, a. 1. ind. pro πλάσε, Poëtice, & rursus πλάσε, pro ἔπλασε, Poëtæ duplicant literam, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. πλάσσω, *fingo*, f. άσω, p. πέπλακα, a. 1. pass. ἐπλάσθην, hinc πλαστὸς, ὴ, ὸν, *fictus, a, um*. ε. 70. ϑ. 512.

Πλαστὴν. Vide in πλάσσε. θ. 513.

Πλατέ', *lata*, pro πλατέα, pl. num. g. n. a πλατὺς, εῖα, ὺ, *latus*. θ. 445.

Πλέη, Ion. pro πλέα, hoc pro πλέα, *plena*: a mascul. πλέος, *plenus*, Poëtice πλεῖος. Attice, πλέως. ε. 101.

Πλεῖστη, plurima, & πλεῖστον, *plurimum*, superl. a πολὺς, multus. Vide in πλέον. ε. 718.

Πλείων, *major*, & pro πλείων, Poëtæ πλέων; unde est πλέονες, & dat. pl. Poëticus πλεόνεσσι, & pro πλείονα, *plura*, Poëtice πλέονα, nec non per syncopen & crasin, πλέω. ε. 377. 378. 686.

Πλειὼν, ῶνος, ὁ, *annus*, sic dictus, quod eo compleantur tempora. Them. πολὺς, multus. ε. 615.

Πλεκτοῖσιν, *plicatis*, dat. pl. Ion. a πλεκτὸς, ῦ, ὁ, *plexus*. Th. πλέκω, necto, f. ξω, præt. act. πέπλεχα, a. 2. ἔπλακον, p. m. πέπλοχα. α. 63.

Πλέον, *plus*, dicitur & πλεῖον, n. g. Neutra, ut hic, sæpe adverbiascunt, a πλείων, & πλέων, ονος, ὁ, καὶ ἡ, amplior. in superl. πλεῖστος, plurimus. Th. πολὺς, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um. ε. 42.

Πλευρὰς, acc. pl. a πλευρὰ, ᾶς, ἡ, *latus, costa*. α. 430.

Πλέῳ, *pleno*, in dativ. a πλέος, plenus. ε. 790. & πλέω, *plura*. Vide in πλείων.

Πληγέντος, *percussi*, gen. part. a. 2. pass. pro πλαγέντος, πλαγεῖσα, ejusdem temporis & modi. f. g. a πλήσσω, vel πλήττω, *percutio*, f. ξω. a. 2. ἔπληγον, & ἔπλαγον, p. m. πέπληγα. ϑ. 961. Hinc πληγὴ, ῆς, ἡ, pla-

ἡ, plaga, Dorice, πλαγὰ. πληγῆσιν, dat. plur. Ion. ϑ. 857.

Πλήθωσι, *impleantur*, præs. subj. a πλήθω, *impleo*, f. ήσω, sed quum de mari aut fluviis dicitur, *inundo*. Th. πλέος, ου, ὁ, plenus. ε. 306. 459.

Πληϊάδες, poëtice, pro πλειάδες, *vergiliæ*, *sidus in dorso tauri*, a πλειὰς, άδος, hoc a πλέονες, quod ibi sint stellæ complures. Th. πολὺς, multus. ε. 613.

Πλῆμναι, nom. pl. f. g. a πλήμνη, *rotæ modiolus*. Sunt fistulæ, quæ axi inseruntur. Eustath. παρὰ τὸ πλήθεσθαι ἤτοι πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Th. πλέος, ου, ὁ, plenus. α. 309.

Πλὴν, cum Genit. *præter*, Adverb. α. 74.

Πληξαύρη, nomen mul. *quæ multiloquio aërem verberat*. ϑ. 353.

Πλῆξεν, *percussit*, a. 1. ind. Th. πλήσσω, percutio, f. ξω, p. m. πέπληγα. ϑ. 855.

Πλήξιπποι, nom pl. a πλήξιππος, agitator equorum. ex πλήσσω, f. ξω, percutio, & ἵππος, ου, ὁ, equus. α. 24.

Πλῆτο, *implebatur*, 3. sing. plusquamperf. pass. Poëtice pro ἐπέπληντο, a πλήθω. Sic & πλῆντο, in pl. Verum malim derivari ab imperfect. verbi πλῆμι, a πλήθω. Th. πλέος, plenus. α. 146. θ. 688.

Πλόος, & contracte πλοῦς, *navigatio*, a πλέω, f. πλεύσω, navigo. ε. 663.

Πλούσιος, *dives*, a πλοῦτος, ου, ὁ, *divitiæ*. ε. 22.

Πλουτεῦντα, Dorice, pro πλουτοῦντα, præs. part. acc. a πλουτέω, *ditesco*. Th. πλοῦτος, ου, ὁ, divitiæ. ε. 311.

Πλουτὼ, όος, ἡ, nomen mul. q. d. *opulenta*. ϑ. 355.

Πλουτοδόται, *opum datores*, nom. pl. a πλουτοδότης, ου, ex πλοῦτος, *divitiæ*, & δίδωμι, do. ε. 125.

Πλοῦτος, ου, ὁ, q. ex πολὺ, & ἔτος, *divitiæ*, *ex multis annis collectæ*, at ἄφενος, εος, τὸ, *divitiæ*, (ἀφ᾽ ἑνὸς ἔνου) *ex uno anno superstites*. ε. 375.

Πλωΐζεσκε, *navigabat*, 3. pers. sing. imperf. act. Poëtic. a πλωΐζω. Th. πλέω, f. πλεύσω, navigo. ε. 632.

Πνείοντες, *anhelantes*, præs. part. Poët. pro πνέοντες, πνέουσαν, acc. f. g. præs. part. πνεύσαντος, p. a. 1. act. Th.

Th. πνέω, f. πνεύσω, flo. ε. 504. α. 24.

Πνοιὰς, *flatus*, acc. pl. a. πνοιὴ, quod est a πνέω, *flo*, *spiro*, f. πνεύσω, in præt. med. πέπνοα, unde est πνοὴ, ῆς, ἡ, *flatus*, Poët. πνοιὴ, πνοιῇσι, dat. pl. Ion. pro πνοιαῖς. ϑ. 253. 268.

Πόδα, acc. sing. a πȣ̃ς, *pes*, in dat. duali, ποδοῖν, & Poët. ποδοῖϊν. ε. 495. α. 158. ποδῶν, gen. pl. ϑ. 70.

Ποδώκεα, accus. sing. q. ὠκὺς τοῖς ποσὶ, *pedibus celer*, a ποδώκης, εος, ὁ καὶ ἡ, pedibus celer, a πȣ̃ς, ποδὸς, pes, & ὠκὺς, celer. θ. 320.

Πόθος, ȣ, ὁ, desiderium. α. 41.

Ποιεῖ, *facit*, 3. præs. a ποιέω, ῶ, facio. ποίησε, & ποίησ', a. 1. pro ἐποίησε. ε. 100.

Ποίη, Ionic. pro ποία, ας, ἡ, *herba*. hinc ποιήεσσα, herbosa. α. 381.

Ποικιλόβȣλος, *versutus*, qui animo suo agitat varia consilia, a ποικίλος, ȣ, ὁ, varius & βȣλὴ, ῆς, ἡ, consilium. θ. 521.

Ποικιλόδειρον, *canoram*, *variantem vocem*, a δειρὴ, ῆς, ἡ, seu δερὴ, *collum*, & per metonym. causæ, *vox*, & ποικίλος, ὁ, varius. ε. 201.

Ποικίλος, ȣ, ὁ, varius. ϑ. 300.

Ποιμαίνονθ', *pascentem*, acc. singul. præs. part. verbi ποιμαίνω, f. ανῶ, pasco, aor. 1. ἐποίμανα. Th. ποιμὴν, ένος, ὁ, pastor. ϑ. 23.

Ποιμένι, dat. sing. a ποιμὴν, ένος, ὁ, *pastor*. Hinc ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium. ε. 785. ϑ. 100. 446. hinc & ποιμνήϊος, ὁ, ad ovium gregem pertinens.

Ποινὴ, ῆς, ἡ, *poena*. ε. 753.

Πολεμήϊος, Ionica dialysi, pro πολέμειος, *bellicus*. Th. πόλεμος, ȣ, ὁ, bellum. α. 238.

Πολέας, *multos*, acc. pl. Poët. pro πολλȣ̀ς, (differt a πόλεας, *urbes*, solo accentu) Th. πολὺς, in genit. usitate πολλȣ̃ a πολλὸς, sed Poëtice etiam πολέος. ε. 578.

Πωλεῖν, *verte*, præs. inf. a πωλέω, ῶ, *verto*, ἄαρε πολεῖν, *vere verte*. Hic in dimensione legendum ῆσι πωλεῖν. ε. 460.

Πόλεμος, ȣ, & Ionic. πολέμοιο, acc. πόλεμον, *bellum*. ε. 14.

Πόλις, ἡ, urbs in gen. πόλιος, πόλεως, & Poëtice πόληος, in acc. πόλιν, πόληα, Poët. dat. plur. πολέσσιν, Ionic. & Poët.

& Poët. ε. 119. 238. α. 105. 285.

Πολιοκρόταφοι, *cani circa tempora*, κρόταφος, ε, ὁ, pars capitis dicta *tempus*. *Homo proprie canescit.* Vide κρόταφος. ε. 179.

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, sæpe. Th. πολὺς. ε. 238.

Πολλὴ, πολὺς, & πολλὸς, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur pro *multo*, πολὺ μᾶλλον, *multo magis*. πολλὸν, pro πολλῶ ponitur & accipitur adverbialiter. ε. 19. πολλὸν ἀμείνω, *multo meliora*. πολλὰ, adverb. *valde*, *multum*. Comp. πλέων, ονος, superl. πλεῖστος, η, ον, plurimus, a, um. ε. 9. 19. 126. α. 92. 274. ϑ. 9.

Πολυγηθέος, gen. a πολυγηθὴς, *multum lætitiæ afferens*. Them. πολὺ, *multum*, & γηθέω, f. ήσω, *lætor*. ε. 612.

Πολυγόμφων, *multos clavos habentium*, ex πολὺς, *multus*, & γόμφος, ε, ὁ, *clavus*. ε. 658.

Πολυδαίδαλος, *multo artificio elaboratus*, ex πολὺς multus, & Δαίδαλος, ε, ὁ, *Dædalus*, ingeniosus ille artifex Cretensis. ε. 64.

Πολυδερκέος, genit. a πολυδερκὴς, *multos intuens*, ex πολὺς, multus, & δέρκω, video. ϑ. 451.

Πολυδώρη, nomen mul. θ. 354.

Πολύδωρος, nomen viri. θ. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Th. ἐράω, ῶ, f. άσω, amo. ϑ. 404.

Πολυΐδριν, *multiscium*, idem quod πολυΐστορα, a πολὺς, *multus*, & ἴδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, *sciens*. Th. ἴσημι, *scio*. ϑ. 616.

Πολυκλῆδα, accus. sing. a πολυκλῆς, *multis transtris instructa*, vel *multa compage juncta*, a κλὴϊς, sedes nautica, vel a κλητς, pro κλεὶς, δὸς, ἡ, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudo. ε. 815.

Πολυκλύστῳ, in dat. a πολύκλυστος, ε, ὁ, *undis agitatus*. a κλύζω, *abluo*, f. σω. ϑ. 189.

Πολύμηλοι, *pecorosi*, ex μῆλον, ε, τὸ, *ovis*. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor. ε. 306.

Πολύμνια, ας, ἡ, nomen Musæ, a πολὺς, multus, & ὕμνος, ὁ, hymnus, carmen, & hoc ab ὕδω, celebro, cano. θ. 78.

Πολύξεινος, *multorum hospes*, a ξένος,

a ξένος, ου, & Poët. ξεῖνος, *hospes*. ε. 713.

Πολύπτυχος, ου, *multiplex*, *implicatus sphæris*. a πτύσσω, f. ξω, *complico*. θ. 113.

Πολὺς. Vide in πολλή.

Πολυσπερέες, *disperſæ* a πολυσπερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, *multum sparſus*. Them. σπέρω, *diſſemino*, f. ρῶ. ϑ. 365.

Πολυφλοίσβοιο, *multiſoni*, gen. Ion. φλοῖσβος, ου, fremitus undarum. ε 646.

Πολυφόρβης, gen. caſus, *multos paſcentis*. Th. φέρβω, ψω, paſco. ϑ. 912.

Πολυφραδέεσσι, *aſtutis*, dat. pl. a πολυφραδὴς, valde conſultus. Th φράζω, f. σω, dico, a. 2. ἔφραδον. θ. 494.

Πολύχρυσοι, *affluens auro*. Th. χρυσὸς, ου, ὁ, aurum. α. 8.

Πολυώνυμος, *multa habens nomina*, celebris, ab ὄνομα, ατος, τὸ, *nomen*. ϑ. 715.

Πονησάμενος, *laborans*, part. a. 1. med. verbi πονέω, ῶ, f. ήσω, *laboro*. Them. πένομαι, facio, p. m. πέπονα. ε. 430.

Πόνος, ου, labor, πόνοιο. gen. Ion. th. πένομαι, facio. ε. 91.

Πόντος, ου, ὁ, mare. ε. 668.

Ποντοπόρεια, nomen mul. *pontivaga*. Sic ποντοπόροιο, a πόντος, ου, ὁ, mare & πορεία, ας, ἡ, iter. Th. περῶ, transeo. ε. 626. β. 256.

Πόρον, acc. a πόρος, ου, ὁ, iter. Th. πείρω, f. ερῶ, tranſeo. ϑ. 292.

Πόρε, *dedit*, a. 2. act. a πόρω, Poët. pro πορίζω. πόρεν, pro ἔπορεν, a. 2. act. πόροι, *præbuerit*, a. 2. opt. act. Th. πείρω, f. περῶ, trans-adigo, pertranſeo, præt. m. πέπορα. ε. 377. θ. 412. 904

Ποσειδάων, & contracte, Ποσειδῶν, gen. ῶνος, ὁ, Neptunus. ε. 665.

Πόσις, εως, ἡ, f. g. *potus*, idem quod πόμα, τὸ. Th. πίνω, f. πώσω, *bibo*. α. 395.

Ποσ᾽ pro ποσὶ, *pedibus*, & hoc ποσσ᾽, pro ποσσὶ, & hoc pro ποσὶ, dat. pl. Poët. a ποῦς, ποδὸς, ὁ, pes. vocat. ὦ ποῦς. ε. 539.

Ποταμοῖο, gen. Ion. a ποταμὸς, οῦ, ὁ, *fluvius*. θ. 242.

Ποτέ, ποτ᾽, & ποθ᾽, *quando*. ε. 86. 228. θ. 22.

Ποτέοντο, *volabant*, imperf. Ion. a ποτέομαι, f. ήσομαι, idem quod πέτομαι, volo, as. ϑ. 671.

Ποτὶ, Dorice pro πρὸς, *ad*. ε. 550.

Πότνια, *veneranda*, a πότνιος, ου, ὁ, venerandus. ε. 73.

Πȣ̃, *ubi*, adv. ab ȣ̃. Th. ὃς, qui. ε. 88.

Πȣλυϐότειρα, *multorum alumna*, epitheton terræ, ex πȣλὺς, Poët. pro πολὺς, *multus*, & βόσκω, f. ήσω, pasco. a Th. inusitat. βόω, ῶ, f. όσω, pasco. ε. 156. θ. 531.

Πȣλὺν, acc. sing. m. g. pro πολὺν. Vide in πολὺς. ϑ. 190. 258.

Πραθέειν, *vastare*, Ion. pro πραθᾶν, a. 2. inf. verbi πέρθω, vasto, f. πέρσω, f. 2. παρθῶ, & per metathesin πραθῶ. hinc a. 2. ἔπραθον. κ. 240.

Πραπίδεσσι, dat. pl. a πραπίδες, αἱ, *præcordia*. ϑ. 908.

Πρέπει, 3. præs. a πρέπω, decorus sum. μεταπρέπω, decorus sum inter. θ. 92.

Πρεσϐῆες, *seniores*, Ion. a πρεσϐεὺς, έως, ὁ, idem quod πρέσϐυς, υος, ὁ, *senex*. α. 245.

Πρεσϐύτατον, *maximum natu*, superl. grad. a πρέσϐυς, senex. ϑ. 363.

Πρηνὴς, έος, ὁ, ἡ, *pronus*. α. 365.

Πρήξεις, *facies*, f. ind. Ion. pro πράξεις, a πράττω, facio, f. ξω, p. χα. ε. 400.

Πρηστήρων, *valde spirantium*. gen. pl. a πρηστὴρ, ῆρος, ὁ. Th. πρήθω, incendo. 846

Πρηΰνει, *mitigat*, 3. sing. præs. Ion. pro πραΰνει. Them. πραῢς, vel πρᾶος, ȣ, ὁ, lenis. θ. 254.

Πρηῶνος, *præcipitio*, gen. a πρηὼν, ῶνος, ὁ, *eminentia montis*. α. 4. 7.

Πρὶν, *prius*, adv. ε. 90.

Πρίνινον, *ilignum*, a πρῖνος, ȣ, ἡ, *ilex*, arbor. ε. 427.

Πρίνȣ, genit. πρῖνος, ȣ, ἡ, *ilex*. ε. 434.

Πρὸ, *juxta*, *una*. πρὸ τ' ἐόντα, *præterita*. α. 303. θ. 32.

Προϐάδην, adv. *in progrediendo*, a προϐαίνω, *progredior*. Th. βαίνω, eo, f. βήσομαι, p. βέϐηκα, a. 2. ἔϐην. ε. 727.

Προϐάλοιτο, *proponat*. a. 2. med. opt. a προϐάλλω, *profero*, propono. Th. βάλλω, f. αλῶ, jacio, p. βέϐληκα, a. 2. ἔϐαλον, p. m. βέϐολα. ε. 777.

[Π]ροϐάτοις, dat. pl. a πρόϐατον, ȣ, τὸ, *ovis*, pecus. ε. 556.

Προϐέϐηκε, *antistat*, perf. ind. act. Them. προϐαίνω, anteeo, supero. Vide in προϐάδην. α. 355.

Προγένοντ', *procedebant*, pro προγένοντο, & hoc pro προεγένοντο, 3. pl. a. 2. med. indic. Th. γείνομαι, sum, *nascor*,

nascor, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην. p. m. γέγονα, a. 1. m. ἐγεινάμην. α. 345.

Προθύελλα, *impetuosa*, a θύελλα, ης, ἡ, *procella*, videtur hæc vox dividenda, & τὸ πρὸ per τμῆσιν referendum ad τὸ φέρει. θ. 742.

Προϊδέσθαι, a. 2. med. infinit. a προείδω, prævideo. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον. α. 386.

Προΐωξις, εως, ἡ, *persecutio*, pro προδίωξις, per syncopen a προδιώκω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, *persequor*, abigo. α. 154.

Προλιπὼν, *relinquens*, a. 2. part. act. & in f. g. προλιποῦσα. προλιπόντ', pro προλιπόντε, nom. dual. a. 2. part. Th. λείπω, *linquo*, f. λείψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ε. 197. 564. α. 1.

Πρόλογος, nomen viri. q. d. *primus insidiator*. α. 180.

Προμηθεὺς, *Prometheus*, nomen viri. Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura*, sed in composito προμηθὴς, έος, ὁ, ἡ, *providus*, mutatur δ in θ, quæ sunt literæ cognatæ. ε. 48.

Προνόη, nomen mul. θ. 261.

Πρόπαν, *universum*. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. θ. 525.

Προπάροιθε, pro πρὸ, ante, cum. Gen. vide πάροι, ante, πρόπαρ, per apocopen, pro προπάροιθε, e regione. α. 285. θ. 518.

Προπεφραδμένα, prædelibe rata. Dorice pro προπεφρασμένα, perf. part. a φράζω, dico, f. σω in a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα, perfect. pass. πέφρασμαι. ε. 653.

Προρέει, præs. ind. profluit, προρεόντων, influentium, præs. part. gen. pl. Th. ῥέω, fluo, f. ῥεύσω, p. ἔρρευκα. θ. 792.

Πρὸς, cum Dativo, ad, cum Accus. ad. πρὸς οὐρανὸν, ad cælum usque, præter, ad versus. ε. 308. 317.

Προσαρήρεται, adaptaverit, est 3. sing. præs. pass. ind. a προσαρήρομαι. A præterito enim medio formatur Præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, apto, congrue, f. ρῶ, part. m. ἦρα & Attice ἄρηρα, unde præsens hoc ἀρήρομαι. ε. 429.

Προσεβήσατο, accessit, a. 1. med.

med. a προσβαίνω, accedo. Th. βαίνω, eo. α. 33.

Προσέειπε, alloquebatur, imperfect. vel a. 1. vel 2. a προσέπω. Vide Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. α. 349. θ. 546.

Προσεῖναι, adesse, juvare, præs. inf. ex πρὸς, & εἰμὶ, sum. ε. 351.

Προσέκυρσε, appulit, a. 1. act. a προσκύρω, appropinquo. Th. κύρω, f Æol. κύρσω, incido. ε. 198.

Προσελέξατο, versat, a. 1. m. Th. λέγω, dico, f. ξω. p. χα. ε. 497.

Προσέφη, a. 2. act. ind. a πρόσφημι, alloquor. Th. φημὶ dico, vel φάω. ε. 53.

Προσηύδα, alloquebatur, imperf. act. a προσαυδάω, f. ήσω. Th. αὐδὴ, vox. α. 117. 326.

Πρόσθεν, prius, ante, & πρόσθ', pro πρόσθε. Th. πρὸ, ante. ε. 98. 377.

Προσιόντι, dat. sing. part. a. 2. act. a πρόσειμι, accido, in aor. 2. πρόσιον, ες, adivi, ex πρὸς, ad, & εἶμι, eo, a. 2. ἴον. ε. 351.

Πρόσωπον, τὸ, vultus, ex ὢψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. ε. 592.

Προτέροισι, dat. pl. Homer. ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω, cum viris me majoribus contendere noluero. Hic locum habet illud, cede majori. & Rom. 13, 7. honorem, cui honor. πρότερος, prior. Th. πρὸ, ante. θ. 424.

Προύθηκε, proposuit, pro προέθηκε, a. 1. med. a προτίθημι, propono, f. θήσω. p. τέθεικα. a. 1. ἔθηκα. a. 2. ἔθην. θ. 537.

Προὔκειτο, propositus erat, pro προέκειτο, imperfect. verbi κεῖμαι, f. κείσομαι. a. 312.

Προφέρει, promovet, 3. sing. præs. Th. φέρω, fero. f. οἴσω. ε. 577.

Προφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, præstans, in comp. προφερέστερος, superl. προφερέστατος, a προφέρω, præsto. Th. φέρω. α. 260.

Πρόφρων, ονος, prudens, προφρονέως, adverb. ε. 665. θ. 433.

Προφυγεῖν, a. 2. infinit. a προφεύγω, effugio. Th. φεύγω, fugio, f. φεύξομαι. a. 2. ἔφυγον. p. m. πέφευγα. ε. 645.

Προχέειν, infunde, præs. inf. Them. χέω, f. εύσω, fundo. ε. 594.

Προχοῇ, *alveo*, *gutturnio*, ex πρὸ & χέω, f. εύσω, fundo. ε. 755.

Προχόῳ, *gutturnio*, dat. a πρόχοος, ε, ὁ, *aqualis*, *vas aquarium*. Th. χέω, fundo. θ. 785.

Πρυλέεσσι, *pedestribus*, dat. pl. a πρυλὴς, έος, ὁ. |Legitur tantum in pl. πρυλέες, οἱ, pedites conferti, Iliad. λ. 49. ε. 744. α. 193.

Πρυμνὼ, όος, ἡ, nomen mul. q. d. *ultima*. θ. 350.

Πρωΐ, *mane*, cui opponitur ὀψὲ, vesperi. ι. 459.

Πρώτη, *prima*, a πρῶτος, ε, ὁ. Them. πρὸ, ante. θ. 379.

Πρωτηρότῃ, illi qui tempestive aravit, dat. sing. a πρωτηρότης, ex πρῶτος & ἀρόω, aro, f. όσω. ε. 488.

Πρωτογόνων, *primogenitorum*, gen. pl. a πρωτόγονος, ex πρῶτος, primus, & γένομαι, nascor, inde γονὴ, genus. ε. 541.

Πρωτομέδεια, nomen mul. quæ prior curat. θ. 249.

Πρῶτον, τὸ πρῶτον, *Adverb.* primum, πρωτὶ, ut & superl. πρώτιστα & πρώτιστ'. Th. πρὸ, ante. ε. 289. 456. 809.

Πρωτὼ, όος, ἡ, nomen mul. ἡ πρωτεύουσα, gerngroß. θ. 24.

Πτελέης, *ulmi*, gen. Ion. a πτελέα, ας, ἡ, ulmus. ε. 433.

Πτερὰ, acc. pl. a πτερὸν, alis, hinc πτερόεις, εντος, ὁ, alatus, acc. pl. πτερόεντα.

Πτερύγων, gen. pl. a πτέρυξ, υγος, ἡ, *ala*, πτερύγεσσι, dat. pl. Ion. Th. πτερὸν, ε, τὸ, ala. ε. 626. 682. α. 117. 134.

Πτολεμίζειν, Poëtice pro πολεμίζειν, præs. inf. a πολεμίζω, f. ίσω, bello. Th. πόλεμος, ε, ὁ, bellum. α. 318.

Πτολίεθρον, *oppidulum*. pro πόλις, dicunt Poët. πτόλις, εως, ἡ, unde est πτολίεθρον, ε, τὸ, idem. α. 81.

Πτολιπόρθῳ, dat. sing. a πτολίπορθος, *urbium eversor*, ex πτόλις, pro πόλις, urbs, in Poët. & πέρθω, *vasto*, in præt. med. πέπορθα. θ. 936.

Πτόρθοιο, gen. Ion. a πτόρθος, ε, ὁ, *ramus*. Th. ὀρθὸς, ἡ, ὁ, *rectus*. ε. 419.

Πτύχες, plicæ, pl. num. a πτὺξ, πτυχὸς, ἡ, plica. Th. πτύσσω, f. ξω, plico. α. 143.

Πτώσσῃς, 2. pers. sub. præs. a πτώσσω, mendico. hinc πτωχὸς, ε, ὁ, mendicus. Th.

Th. πτοέω, ῶ, f. ήσω, perterrefacio. ε. 26. & 393.

Πυγοςόλος, ȣ, ἡ, *quæ nates vestibus ornat.* ex πυγὴ, ῆς, ἡ, *nates, clunes,* & ςέλλω, *orno.* f. ελῶ. ε. 371.

Πύθεται, 3. præs. ind. ὀςέα πύθεται, ossa computrescunt. a πύθω, fut. ύσω, *putrefacio*, unde est Latinorum *putreo, es, ere.* πύθομαι, *putresio.* α. 153.

Πύθῃ, 3. pers. præs. subj. act. a πύθω, fut. ύσω, *putrefacio.* ε. 624.

Πυθμένι, dat. sing. a πυθμὴν, ένος, ὁ, *fundum, ima pars.* Th. πύθω, putrefacio. Θ. 952.

Πυθοῖ, dat. sing. a πυθὼ, όος, ἡ, nomen urbis. θ. 499.

Πυθοῖδε, *Pythum versus.* Hic δὲ postponitur Dativo, alioquin postponi solet Accusativo, ut οἶκόνδε. ἰλιάδ. β. 158. Unicum hoc exemplum, ubi δὲ *dativo* postponitur, non evertit regulam. δὲ post accusativum casum postpositum significat *adversus*; & est dictio encliticа. Sic legimus αἴγυπτόνδε. ὀδυσσ. ρ. 426. α. 480.

Πυκάσαι, a. 1. inf. a πυκάζω, f. άσω, *munio, fulcio,* proprie *condenso.* Nam Th. est πύκα, Adverb. & vertitur *dense*, it. *accurate.* ε. 622.

Πυκινὸς, idem cum πυκνὸς, ȣ, *creber*: a πυκνὰ, *dense.* ε. 530. 551.

Πύλαι, nom. plur. a πύλη, ης, ἡ, *porta*, & πυλέων, gen. pl. Ionic. pro πυλῶν. α. 246. 272.

Πύλας, acc. pl. a πύλη, *porta.* Θ. 732.

Πύλȣ, genit. a πύλος, ȣ, ἡ, nomen regionis. α. 360.

Πύματος, Poëtice *ultimus*, a πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum. Th. πύθω, putrefacio. θ. 497.

Πὺξ, Adverb. *pugno*, **mit der Faust.** α. 302.

Πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. ε. 57.

Πύργων, *turrium*, gen. pl. a πύργος, ȣ, ὁ, *turris.* α. 242.

Πυροφόρος, *frugifer.* Epithetum aëris a πυρὸς, ȣ, ὁ, *triticum*, & φέρω. ε. 547.

Πώεα, acc. pl. a πῶϋ, εος, τὸ, *grex.* Th. πάω vel πάομαι, *possideo.* ε. 514.

Πωλᾶται, *vertitur*, præs. a πωλέω, *verto*, ut πολέω. Θ. 781.

Πῶμ', pro πῶμα, ατος, τὸ, *operculum.* ε. 94. 98.

Πώποτε, *unquam.* Th. ὅτε, quando. ε. 648.

P.

Ῥαδινοῖσι, *mollibus*, *a* ῥαδινὸς, ῦ, ὁ, gracilis, mollis. q. d. ῥέα δινούμενος, *qui facile movetur*. Th. δίνη, ης, ἡ, vortex. ϑ. 195.

Ῥα per *metathesin*, pro ἀρ, ex ἄρα, dictio encl. ε. 323. α. 4.

Ῥ᾽, pro ῥα, dictio enclitica, hic expletiva. Græce μόριον συμπληρωματικὸν, *vocula expletiva*, quæ nihil significat, sed carmen explet. α. 125.

Ῥαθάμιγγες, pl. num. *guttæ*, *a* ῥαθάμιγξ, ιγγος, ἡ, *gutta*, Poët. q. a ῥαίνειν θαμὰ, *perfundere semper*. ϑ. 183.

Ῥέα, constituit unam syllabam, vulgo mendose ῥᾶα. Vide in ῥᾶα. ε. 5.

Ῥέεθρα, *fluenta*, *a* ῥέεθρον, ῦ, τὸ, fluentum. Th. ῥέω, f. ῥεύσω, fluo. ϑ. 695.

Ῥέην, acc. *Rheam*, a ῥέη, *Rhea*, est nomen mul. ϑ. 625.

Ῥᾶα, Poëtice pro ῥέα, *facile*, idem quod ῥηϊδίως. Th. ῥᾴδιος, ῦ, ὁ, *facilis*, comp. ῥᾴων, superl. ῥᾷστος. ε. 6.7.

Ῥεία, nomen mul. *Rhea*. ϑ. 135. 453.

Ῥέζουσι, *faciunt*, 3. pers. præs. pl. num. a ῥέζω, *facio*, f. ῥέξω, p. χα, præt. m. ἔῤῥογα, & per metathesin ἔοργα, *feci*. ῥέξαι, a. 1. infinit. act. ε. 783. θ. 209.

Ῥέω, fluo, ῥέεν, pro ἔῤῥεεν, 3. sing. imperf. ut ῥέον, pro ἔῤῥεον, 3. pl. imperf. act. f. ῥεύσω, p. ἐῤῥευκα. α. 267. 314. ϑ. 84.

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, factor. a ῥέζω, ξω, facio. ε. 189.

Ῥήγνυνται, *refringuntur*, 3. pl. ind. præs. a ῥήγνυμαι, *frangor*. Th. ῥήσσω, f. ξω, *frango*, unde ῥηγνύω, ῥήγνυμι. α. 377.

Ῥηΐδιη, facilis, a ῥᾴδιος, Ionice ῥηΐδιος, *facilis*, hinc ῥηϊδίως, *facile*. ε. 43. 290.

Ῥηξήνορα, acc. sing. a ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, qui virum frangere potest, *strenuus*, *bellicosus*, *martius*, a ῥήσσω, ξω, frango, & ἀνὴρ, vir. θ. 1007.

Ῥῆσος, nomen fluvii. ϑ. 340.

Ῥητοὶ, *clari*, ἄῤῥητοι, *ignobiles*, a ῥέω, ήσω, dico. ε. 4.

Ῥιγελὸς, ῦ, *rigidus*, *horrendus*, hinc ῥίγιον, *durius*, comparativi significatione, a ῥῖγος, εος, τὸ, *rigor*, frigus. ε. 701. α. 131.

Ῥίζῃσι, pro ῥίζαις, Ionice, 3 ῥίζα, ης, ἡ, radix. ε. 19.

Ῥίμφα,

Ῥίμφα, *facile, celeriter*, a ῥίπτω, f. ψω, projicio.

Ῥινὸς, ῦ, ὁ, ἡ, *pellis*, per quam ἱδρῶτες ῥέουσι. ῥινοῖο, gen. Ion. pro ῥινῦ. ε. 513.

Ῥινοτόρῳ, dat. sing. *clypeos dissecanti*, *a* ῥινότορος, proprie *pellem terebrans, pertundens, transverberans*: est Martis epitheton, ex ῥινὸς, ῦ, ὁ, ἡ, *pellis*, & τορὸς, *penetrans*, ex τερέω, f. έσω, *terebro*, item *vulnero*. ϑ. 934.

Ῥιπῇ, impetu. ὑπὸ ῥιπῇ, pro ῥιπῆς, dativus pro genitivo: ἀντίπτωσις, *a* ῥιπὴ, ῆς, ἡ, *impetus rei, quæ projicitur*, *a* ῥίπτω, f. ψω, projicio. ϑ. 681.

Ῥίπτασκον, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. act. Ion. pro ἐῤῥίπταζον, a ῥιπτάζω, jacto. Th. ῥίπτω, *jacio*, f. ψω. α. 256.

Ῥίψε, 3. plur. a. 1. pro ἔῤῥιψε, *a* ῥίπτω, *abjicio*, projicio, f. ψω, p. ἔῤῥιφα. θ. 868.

Ῥοδία, nomen mul. q. d. *rosea*, quæ colore rosam fuit imitata. ϑ. 351.

Ῥόδιος, nomen fluvii, *a* ῥόδον, ῦ, τὸ, *rosa*.

Ῥοδοδάκτυλος, *habens roseos digitos*, ex ῥόδον, & δάκτυλος, digitus. ε. 608.

Ῥοδόπηχυς, *quæ habet roseos cubitos*, ex ῥόδον, ῦ, τὸ, rosa, & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus. θ. 247.

Ῥόθος, ῦ, ὁ, *impetus*, *undarum strepitus*, *fragor*. ε. 218.

Ῥοίζασχ', stridebat, 3. pers. imperf. pro ῥοίζασκε propter sequentem spiritum asperum, a ῥοιζέω, strido, in imperf. act. ἐῤῥίζεσκον, & poëtice ἐῤῥοίζεσκον. Sed Hesiodus magis gaudet litera α. confer. ϑ. v. 157. ubi est ἀποκρύπτασκε, pro ἀποκρύπτεσκε. Th. ῥοῖζος, ῦ, ὁ, *stridor*. θ. 835.

Ῥόον, acc. sing. a ῥόος, ῦς, ὁ, *fluxus*. a præt. med. ἔῤῥοα, verbi ῥέω, *fluo*. fut. ῥεύσω. ε. 564.

Ῥύεται, *tuetur*, 3. præs. ind. verbi ῥύω, vel ῥύομαι, *servo*, hinc fut. med. ῥύσομαι, & in pl. ῥυσόμεθα, *vindicabimus*. α. 105. ϑ. 662.

Ῥυτὰ, τὰ, *fræna*, a ῥύω, traho. α. 308.

Σ.

Σαγγάριον, σαγγάριος, nomen viri. ϑ. 344.

Σαίνει, *adulatur*, 3. præs. sing. ind. a σαίνω, idem quod σάω, *moveo*, pro quo dicitur etiam σαίω: quod tri-

tribuitur proprie canibus caudam moventibus. θ. 771.

Σάκος, εος, τὸ, *scutum*, σάκευς Dorice pro σάκους, ex σάκεος, gen. Dores mutant ο in ευ. Th. σάττω, f. ξω. p. χα, *onero*. α. 139. 460.

Σαπέσης, *putrefactæ*, part. a. 2. paff. g. f. ex σήπω, f. ψω. a. 2. ἔσαπον, *putrefacio*. α. 152.

Σὰς, tuas, accuf. pl. a σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, a, um*. Them. σὺ, tu. α. 107.

Σαὼ, όος, ῦ, nomen mul. *falva*. θ. 243.

Σβεννυμενάων, *non amplius lactantium*. Æol. pro σβεννυμένων, quæ dialectus in illo cafu genus diftincte exprimit. gen. pl. part. præf. a σβέννυμι, f. σβέσω, p. ἔσβεκα, a. 1. paff. ἐσβέσθην. ε. 588.

Σὲ, & σέθεν, pro σέοθεν, per fyncopen τῦ ο μικρῦ, ex σέο, pro σῦ, *tui*. Th. σὺ, *tu*. θ. 541.

Σεόμενος, præf. part. Th. σείω, *moveo*. f. σείσω, p. σέσεικα. α. 298.

Σείριος, *Sirius*, nomen ftellæ, quæ etiam *canicula* dicitur, a σείρω, *verro*, item *hio*. ε. 415.

Σέλα, *jubare*: dativus contractus pro σέλαϊ, a σέλας, αος, τὸ, fulgor. α. 60. θ. 867.

Σελήνη, ης, ἡ, *luna*, a σέλας, αος, τὸ, *fulgor*. θ. 18.

Σεμέλην, a nom. σεμέλη, ης, ἡ, nomen mul. θ. 940.

Σέο, pro σῦ, ex σὺ. ε. 476.

Σεσαρυῖα, *ridens, dentes ftridens*. præt. med. in m. g. σεσαριὸς, proprie *fcopis purgatus*, a σαίρω item, *fum ore hianti feu diductο*, prout illi faciunt, qui cachinnantur, unde pro *ridente* accipitur, f. σαρῶ, p. σέσαρκα, p. m. σέσηρα & σέσαρα. α. 268.

Σεσοφισμένος, *peritus*, cum Genitivo, a σοφίζω, *reddo fapientem*, f. ίσω, p. κα. Th. σοφὸς, ῦ, ὁ, fapiens. ε. 647.

Σηκὸν, acc. *ftabulum*, a σηκὸς, ῦ, ὁ, *ftabulum ovium, caprarum*, affine Hebræo *fuch, fepire* vel τῷ *Sech, tegere*. ε. 785.

Σῆμα, ατος, τὸ, *fignum*, & σῆμ', pro σῆμα. Hinc σημαίνω, *fignum do, jubeo*, unde σημάντωρ, ορος, ὁ, *præfectus, dux*. ε. 448. α. 56.

Σὴν, acc. fing. a σὴ, *tua*. σῇσι, & σῇσιν, pro σαῖς, Ion. *tuis*,

tuis, a ὁς, ἡ, ὁν, tuus, a, um. ε. 272. α. 104.

Σθενὼ, όος, ἡ, nomen mul. *robusta*, a Σθένος, robur. θ. 276.

Σθένος, *robur*. ε. 62. 613. 617. α. 97. 420.

Σιγῇ, *tacite*, dativus, adverbialiter sumitur, a σιγὴ, silentium. Th. σιγάω, sileo. ε. 104.

Σίδηρος, ȣ, ὁ, ferrum; hinc σιδήρεος, *ferreus*, & contracte σιδηρȣ̃ς. ε. 150. θ. 764.

Σίμβλȣς, acc. pl. a σίμβλος, ȣ, ὁ, vel σίμβλον, & σίμβλη, *alveare*, capsa ubi mellificant apes. θ. 598.

Σιμȣ̃ντα, pro σιμόεντα, nomen viri. θ. 342.

Σίνεται, 3. præs. ind. a σίνομαι, *lædo*, noceo. ε. 316.

Σῖτος, ȣ, ὁ, *frumentum*, σῖτον, ȣ, τὸ, *panis ex frumento*. ε. 145. 602.

Σκαιῇ, dat. sing. unde Latinorum *scæva*, a σκαιὸς, ἡ, ὸν, sinister. Th. Σκάζω, f. σω, claudico. θ. 179.

Σκάμανδρος, fluvii *nomen*. θ. 345.

Σκάφος, *fossio*, a σκάπτω, f. ψω, fodio. p. ἔσκαφα. ε. 570.

Σκέπα, tecta, acc. pl. per apocopen pro σκεπάσματα. Th. σκέπω, *tego*. ε. 530.

Σκῆπτρον, ȣ, τὸ, a σκήπτω, *nitor*, *innitor*. Est ergo σκῆπτρον, baculus, cui quis inniti potest. θ. 30.

Σκιδναμένη, dispersa, præs. part. Th. est σκεδάω, f. άσω, unde σκεδάννυμι, & σκίδνημι, dissipo, dispergo, in passivo, σκίδναμαι, unde est part. præs. pass. σκιδνάμενος, θ. 42.

Σκιὰ, *umbra*, σκιὴ, Ionice pro σκιὰ, hinc σκιερὸς, ȣ̃, ὁ, *umbrosus*. ε. 572. 587.

Σκληρὸν, acc. a σκληρὸς, *durus*. Th. σκέλλω, exsicco. θ. 839.

Σκολιὸν, accus. sing. a σκολιὸς, *tortuosus*, *obliquus*, metaph. *parvus*, dat. pl. σκολιῇσι pro σκολιαῖς, Ion. hinc σκολιῶς, *tortuose*, adv. ε. 217. 256.

Σκόλυμος, ȣ, ὁ, *carduus*. ε. 580.

Σκοτόεν, in mascul. σκοτόεις, εντος, *caliginosus*. Them. σκότος, ȣ, seu εος, τὸ, *tenebræ*. ε. 553.

Σκυλάκεσσιν, dat. pl. Ionic. a σκύλαξ, ακος, ὁ, *catulus*. Th. ὑλάω, ῶ, f. άσω, latro, as. θ. 834.

Σκυλεύσαντες, a. 1. part. pl. num. a σκυλεύσας, αντος, ver-

verbi σκυλεύω, idem cum συλεύω, vel συλάω, ῶ, *spolio*. Th. σύλη, ης, ἡ, *spolium*. α. 468.

Σμήνεσσι, dat. pl. Ionic. a σμῆνος, εος, τὸ, *apum examen*. θ. 594.

Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parvum*, metri causa. ε. 338.

Σμερδαλέον, *terribiliter*, proprie *visu*, a σμερδαλέος, idem quod σμερδνὸς, *aspectu terribilis*. Th. μέρδω, *intueor*. α. 341. 840.

Σοὶ, *tibi*, σοίδ' αὐτῷ pro σεαυτῷ, a σὺ, tu, ε. 34. 56.

Σὸς, ἡ, ὸν, *tuus, a, um*. ε. 631. α 98.

Σπαργανίσασα, *fasciis involvens*, part. a. 1. act. a σπαργανίζω, f. ίσω, *fasciis involvo*, idem quod σπαργανόω. Th. σπάργανον, *fascia*. θ. 485.

Σπείρειν, *serito*, præs. inf. pro imperat. Ion. a σπείρω, f. ερῶ, *sero*, *semino*, f. 2. σπαρῶ, p. ἔσπαρκα, a. 1. ἔσπαρα, a. 1. inf. σπεῖραι, a. 2. ἔσπαρον, præt. m. ἔσπορα. ε. 389.

Σπεὼ, όος, ἡ, Speo, nomen mul. q. d. *in specu latitans*. θ. 245.

Σπέος, εος, τὸ, *spelunca*, *specus*, *antrum*. θ. 301.

Σπερμαίνειν γενεὴν, *serere prosapiam*, h. e. *procreare liberos*, redolet Hebraismum, posteri enim Hebræis dicuntur *semen*, a σπερμαίνω, idem quod σπείρω, f. ερῶ, *semino*. ε. 734.

Σπέρματος ἄρξασθαι, *sementem incipere*, σπέρματα, a σπέρμα, ατος, τὸ, *semen*. Th. σπείρω, *sero*. α. 444. 460.

Σπερχνὸν, *celerem*. accus. a σπερχνὸς, ὁ, *festinus*: hoc a σπέρχνω, idem quod σπέρχω, urgeo. σπέρχειν, *festinare cogo*. α. 454.

Σπεύδει, *festinat*, a σπεύδω. σπεύδοντ', accus. part. pro σπεύδοντα, f. σπεύσω, p. κα, præt. m. ἔσπουδα. ε. 22.

Σπῆι; alii legunt σπεῖ, idque melius. Dativus sing. a σπέος, εος, τὸ, *antrum*, pro quo poëtæ per epenthesin τοῦ ἰῶτα, dicunt etiam σπεῖος, & in dativo pro σπέϊ per syncopen τοῦ ἰῶτα, pro σπέα, dicunt σπεῖ, per novam τοῦ ἰῶτα ἐπένθεσιν. θ. 297.

Σπονδῆσι, *libaminibus*, dat. pl. Ionice pro σπονδαῖς, a σπένδω, *libo*, *promitto*, f. σπείσω, præt. m. ἔσπονδα. ε. 336.

Σταθμῷ, dat. sing. σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, *in stabulo obscuro*.

scuro. ϛαθμοῖσι, dat. pl. *stabulis*, a ϛαθμὸς, ȣ, ὁ, stabulum. Th. ἵϛημι, sto. ϑ. 294.

Σταφυλῇσι, *uvis*, dat. plur. a ϛαφυλὴ, ῆς, ἡ. Them. ϛαφὶς, ἰδος, ἡ, *uva*. α. 300.

Στάχυες, *spicæ*, nom. pl. ϛαχύων, gen. pl. a ϛάχυς, υος, ἡ, *spica*. ε. 471. α. 290.

Στεινομένη, *arctata*, Ion. pro ϛενομένη, præs. part. f. g. a ϛένω, *gemo*, & hoc a ϛενὸς, ȣ, ὁ, Ion. ϛεινὸς, *angustus*, *arctus*. ϑ. 160.

Στεῖχον, pro ἔϛειχον, 3. pl. imperf. act. *incedebant*. Th. ϛείχω, eo, vado. fut. ξω, p. χα, aor. 2. ἔϛιχον. ϑ. 10. 690.

Στενάχιζε, *ingemiscebat*, 3. perf. imperf. Ion. a ϛεναχίζω, idem quod ϛένω, *gemo*. Them. ϛενὸς, ȣ, ὁ, angustus. ϑ. 858.

Στενόεντα, acc. pl. a ϛενόεις, εντος, ὁ, gemebundus. Them. ϛενὸς, ȣ, ὁ, arctus. ε. 145.

Στέρεται, privatur, pro ϛερεῖται. Th. ϛερέω, privo, f. έσω, & ήσω, pro ϛερέομαι, ȣμαι, dicitur Poët. ϛέρομαι. ε. 209.

Στεροπὴν, per aphæresin, pro ἀϛεροπὴν, *fulgur*, ab ἀϛράπτω, *fulguro*, & ϛεροπὴς, nomen proprium Cyclopis. ϑ. 140. 845.

Στέφον pro ἔϛεφον, *coronarunt*, imperf. a ϛέφω, *corono*, f. ψω, p. φα, præt. pass. ἔϛεμμαι. ε. 75.

Στήθεσσι, Poëtice, pro ϛήθεσι, dat. pl. Ion. a ϛῆθος, εος, τὸ, *pectus*. ε. 77.

Στήμονι, *stamine*, dat. sing. a ϛήμων, ονος, ὁ, *stamen*. Th. ἵϛημι, *sto*. ε. 536.

Στήριξε, pro ἐϛήριξε, *firmiter fixit*. a. 2. ind. a ϛηρίζω, fut. ξω, a. 1. ἐϛήριξα. ϑ. 498.

Στήσαιτο, *ordiatur*, *faciat stare*, a. 1. med. opt. ϛῆσαι, *statuere*. fut. 1. act. infin. ab ἵϛημι, sto. ε. 777. α. 114.

Στιβαροῖς, & ϛιβαροῖσι, *validis*, dat. pl. a ϛιβαρὸς, *densus*, item robustus. Th. ϛείβω, *calco*. Quæ calcantur, condensantur: quæ vero condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & ϛιβὰς, *culcitra*. α. 76.

Στίγματα, *puncta*, nom. pl. a ϛίγμα, τὸ, *punctum*, a ϛίζω, *pungo*, fut. ϛίξω, p. ἔϛιχα, p. pass. ἔϛιγμαι. α. 166.

Στίχες, αἱ, *ordines*, a στίξ, στιχὸς, ἡ, *ordo*. Th. στείχω, *ordine incedo, more militum*, f. ξω, a. 2. ἔστιχον. α. 170.

Στολίσας, *ornate præparans*. a. 1. part. a στολίζω, *amicio, apparo*. Them. στέλλω, f. λῶ, *apparo, orno*. ε. 626.

Στόμα, στόματος, τὸ, os. α. 146. ϑ. 40.

Στοναχίζετο, imperf. paſſ. verbi στοναχίζομαι, f. ίσομαι. idem quod στένω, fut. νῶ, gemo, ingemiſco. Th. στενὸς, ῦ, ὁ, anguſtus. ϑ. 159.

Στονόεντας, *ſuſpirioſa*. acc. pl. a στονόεις, εντος, ὁ, *gemebundus*. Th. στενὸς, ῦ, ὁ, *arctus*. ϑ. 684.

Στρατὸς, ῦ, ὁ, *exercitus*. ε. 244.

Στρυμόνα, accuſ. a στρυμὼν, όνος, ὁ, nomen fluvii. ϑ. 339.

Στρωτοῖς, dat. pl. a στρωτὸς, *ſtratus*, hoc a στρώννυμι, *ſterno*, fut. στρώσω. Th. στορέω, ῶ, fut. έσω, *ſterno*. ϑ. 798.

Στρωφᾶται, *vertitur*, 3. præſ. indic. paſſ. a στρωφάομαι. Th. στρέφω, fut. ψω, verto, p. φα, aor. 2. ἔστραφον. ε. 526.

Στυγερὴ, Ion. pro στυγερά, horribilis, a στυγέω, ῶ, f. στύξω, odio proſequor. ϑ. 226.

Στυγερώπης, *invifus*, ex στυγερὸς, *horribilis*, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*. ε. 194.

Στὺξ, γὸς, ἡ, *Styx*, nomen fluvii. Th. στυγέω, ῶ, fut. στύξω, ab inuſit. στύγω. odio *proſequor, exhorreſco*. ε. 308. ϑ. 361. 805.

Σὺ, tu. ε. 27.

Σύες, *ſues*, a σῦς, υὸς, ὁ, ἡ, *ſus*, pro quo uſitatius, ὗς, ὑὸς, ἡ. α. 177.

Σύλασκε, *vi ſpoliabat*, imperf. Ionic. vel Poëtice pro ἐσύλα, a συλάω, ῶ, ſpolio. Th. σύλη, ης, ἡ, *præda*. α. 480.

Σύμμικτος, *omnigenus*, a συμμίγνυμι, *commiſceo*. Th. μίγνυμι, miſceo, fut. μίξω, p. μέμιχα. ε. 561.

Σύμπλασσε, pro συνέπλασε, *conformavit*, aor. 1. ind. Ion. a πλάσσω, & Att. πλάττω, f. άσω, p. πέπλακα, aor. 1. paſſ. ἐπλάσθην. ϑ. 571.

Σύμφορος, ῦ, *comes*, a σὺν, & φέρω, *fero*, fut. οἴσω. ε. 300.

Συμφράσσαιθαι, *ſuggererent*, a. 1. med. infinit. a συμφράζομαι, *ſimul delibero*.

libero. Th. φράζω, f. σω, dico. p. κα. a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. θ. 471.

Σὺν, *cum.* σὺν κείνοισι, *cum illis.* θ. 628.

Συναΐχτην, 3. dual. plusqu. perfecti, pro συνηΐχτην, *irruebant*, a συναΐσσω, *una impetu feror.* fut. συναΐξομαι, præt. pass. συνήϊγμαι, plusqu. perf. συνηΐγμην, ξο, κτο. Th. ἀΐσσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.

Συναντῶσιν, *occurrerint*, 3. pl. præs. subj. a συναντάω, & hoc ab ἀντάω, ῶ, f. ήσω, *occurro.* Th. ἀντὶ, præp. pro. θ. 877.

Συνεῖχε, *continebat*, imperf. a συνέχω, *contineo.* Th. ἔχω, habeo, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, imperf. εἶχον, a. 2. ἔσχον. α. 315.

Συνεχέως, *continue.* adv. a συνεχὴς, έος, ὁ, ἡ, *continuus.* Them. ἔχω, habeo. θ. 636.

Συνενείκεται, *confertur*, 3. præs. ind. ab ἐνείκω, Poëtice, pro ἐνέγκω. Them. φέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. α. 440.

Συνήθεας, acc. pl. a συνήθης, εος, ὁ, ἡ, *consuetus.* Th. ἦθος, εος, τὸ, mos. θ. 230.

Συνίεμεν, Ion. pro συνιέναι, præs. inf. a συνίημι, committo, intelligo.

Συνίσαν, *concurrerunt*, una iverunt, 3. plur. imperf. act. ex σὺν, & εἶμι, *eo*, in imperf. εἶν, εἶς, εἶ, ἴτον, ἴτην, ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, a. 2. ἴον. α. 383.

Συνοισόμεθα, *congrediamur*, 1. plur. fut. 1. med. verbi συμφέρω, f. οἴσομαι. Th. φέρω, fero. α. 358.

Συνωχαδὸν, adv. *confertim*, a συνέχω, contineo. Th. ἔχω, habeo. θ. 690.

Συρίγγων, gen. pl. a σύριγξ, ιγγος, ἡ, *tibia.* Th. συρίσσω, *sibilo.* α. 278.

Συῤῥάπτειν, *consuere*, a ῥάπτω, fut. ψω, p. ἔῤῥαφα. ε. 542.

Συσκιάσαι, *adumbrato*, a. 1. inf. act. a συσκιάζω. Th. σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra. ε. 611.

Συρφετὸν, *paleas*, *sordes corrasas*, tanquam a σύρω, f. ρῶ, *traho.*

Συῶν, *aprorum*, gen. pl. a σῦς, Dorice, pro quo ὗς, *sus.* α. 168.

Σφέων, *ipsorum*, vel *ipsarum*, σφὶ, *illos duos*, pro σφὲ, accusat. dual. σφὶ, pro σφίσι, σφὶν, pro σφίσιν, σφέας, σφῶς, *ipsos.* α. 62. θ. 144. 624.

Σφέτε-

Σφέτερον, *suum*, a σφέτερος, ȣ, ὁ, suus. σφετέροισι, & σφετέρῃσι, dat. pl. Th. ἕ, *se*, pronomen. ε. 2. α. 247.

Σφίγγ᾽, pro σφίγγα, accus. a σφίγξ, σφιγγὸς, ἡ. Th. σφίγγω, *constringo*. Vide in Calepino, *Sphinx*. θ. 326.

Σφύρα, ας, ἡ, *malleus*. ε. 423.

Σχεδὸν, *prope*. α. 426. 432.

Σχέτλιος, ȣ, ὁ, *miser*, σχέτλια ἔργα, *prava opera*. ε. 185.

Σχίσσας, *conscindens*, pro σχίσας, part. aor. 1. act. a σχίζω, *findo*, f. ίσω, p. ἔσχικα, p. pass. ἔσχισμαι, aor. 1. pass. ἐσχίσθην. α. 428.

Σώζοι, *servarit*, præs. opt. a σώζω, fut. σω, p. σέσωκα, p. pass. σέσωσμαι, aor. 1. pass. ἐσώθην. ε. 374.

Σῶμα, ατος, τὸ, *corpus*, σώματι. α. 426.

Σωρὸν, accus. a σωρὸς, ȣ, ὁ, *acervus*. hinc σωρεύω, *coacervo*. ε. 776.

T.

Τά, τάγε, τάδε, τάδ᾽. ε. 266. τάτ᾽. ε. 286. ταὶ, Poëtice pro αἱ. α. 162.

Ταλαεργῶν, genit. pl. *laboriosorum*, a ταλαεργὸς, *qui patienter opus fa*[...] a τάλας, ανος, ὁ, *mi*[...] Th. ταλάω, *suffero*, [...] τλῆμι, *fero*. ε. 46. 789.

Ταλακάρδιος, *magnanim*[...] qui animo res ardu[...] perferre & superare p[...] test, ex ταλάω, *suffero*, [...] καρδία, ας, ἡ, cor. α. 424.

Ταλάρȣς, *cistas*, accus. pl. a τάλαρος, ȣ, ὁ, *qualu*[...] in quo lana & fusi. Th. ταλάω, *suffero*, f. ά[...] α. 293.

Ταλασίφρονος, *ærumnosi*, gen. sing. a ταλασίφρων, *cujus pectus omnia tole*[...] *rat*, ex ταλάω, *suffero*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens. θ. 1012.

Ταμεῖν, aor. 2. inf. act. τά[...] μνειν, & ταμνέμεναι, Do[...] rice pro τέμνειν, præs. activ. infin. τάμοιο, a. 2. opt. med. verb. τέμνω, seco, f. μῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον, p. m. τέτομα. Sic & τάμοιο, per τμῆσιν, pro ἀποτάμοιο, aor. 2. opt. m. ε. 421. 423. 789. 805.

Τανύπεπλος, *longa vestis*, [...] τανύω, idem quod τεί[...] νω, *extendo*, & πέπλο[...] α. 83.

Τανύῤῥιζος, *expandens* [...] *dices*. Epitheton arboris [...]

ut hoc in loco populi, quæ radices in visceribus terræ diffundit, in aëre vero ramos, a ταvύω, pro τείνω, *tendo*, & ῥίζα, ης, ἡ, *radix*. α. 377.

Τανυσίπτερος, *expandens alas*, ex τανύω, pro τείνω, *extendo*, & πτέρον, τὸ, *ala*. ε. 210.

Τανυσφύρε, *procera*, a τανύσφυρος, ex τανύω, pro τείνω, extendo, & σφυρὰ, *malleolus pedis*, qui festinat, & extensis passibus incedit. ϑ. 364.

Τανύτριχα, *hirsutam*, acc. singul. a τανύθριξ, *qui laxo capillo est*, ex τανύω, seu τείνω, *extendo*, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, *capillus*. ε. 514.

Ταπρῶτα, ταπρῶτ', *ut primum*. Th. πρὸ. ε. 465.

Ταρτάρε, *Tartari*, gen. a τάρταρος, ε, ὁ, in pl. τάρταρα, quam anomaliam Scapula præterit. ϑ. 807.

Ταρφέες, *crebra*, nom. pl. a ταρφὴς, seu ταρφὺς, εος, ὁ, ἡ, *densus*, *creber*. Th. τάρφος, εος, τὸ, *densitas*. ϑ. 693.

Ταῦτα & ταῦτ', acc. pl. ab ἕτος, αὕτη, τἕτο, hic, hæc, hoc. ε. 27. ϑ. 75.

Ταύρεος, ε, ὁ, idem quod ταύρειος, *taurinus*. Th. ταῦρος, ε, ὁ, *taurus*. α. 104. ϑ. 832.

Ταφίων, populi quidam dicuntur τάφιοι. α. 19.

Τάφος, ε, ὁ, *sepulcrum*, a θάπτω, f. ψω, *sepelio*. in a. 2. ἔταφον. α. 477.

Τάχα, *mox*, adv. a ταχὺς, *celer*, in accus. ταχὺν, & τάχ' pro τάχα, ταχέως, superl. τάχιστα. ὡς τάχιστα, *quam ocissime*. ε. 85. 310. ϑ. 490.

Τάων, Æol. pro τῶν, in f. g. ab articulo, ἡ. ε. 824. α. 6.

Τ', vide, καὶ. ε. 4. 7.

Τε respondet Latino *que* & hinc est &. ε. 3. 4. τε ἰδ', *atque*. ϑ. 624.

Τέθηλε, *floruit*, præt. med. a θάλλω, pro τέθαλε, metri causa, hinc in præt. part. med. τεθαλυῖα. ε. 225. ϑ. 902.

Τεθνεῶτος, mortuum, part. præt. act. pro τεθνεκότος, a τέθνημι, pro θνήσκω, *morior*. f. 2. m. θανέμαι, a. 2. ἔθανον, præt. τέθνηκα, & τέθνεκα, ad formam τε τέθεκα, pro τεθνεὸς, *mortuus*, Plato in Epist. τεθνεὼς, Poëtice etiam τεθνηὼς, p. m. τέθναα. α. 454.

Τεῖχος, εος, τὸ, *murus*. ε. 244.

Τέκε, & τέκ', a. 2. act. pro ἔτεκε, a τίκτω, *pario*, τεκέσθαι, a. 2. med. infinit. Vide ἔτικτει. ϑ. 53.

Τέκεσσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι, a τέκος, εος, τὸ, *fœtus*. Th. τίκτω, *pario*. ϑ. 478.

Τέκετο, *peperit*, 3. sing. a. 2. med. indic. pro ἐτέκετο, metri causa abjicitur augmentum. Them. τίκτω, fut. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον. ϑ. 308.

Τεκμαίρεται, *destinat*, 3. pers. præs. a τεκμαίρομαι, *ad finem perduco*, *struo*. Them. τέκμαρ, τὸ, *finis*. ε. 227.

Τέκνα, *liberi*, a τέκνον, ου, τὸ, *filius*. Th. τίκτω, *pario*. ε. 233.

Τέκον, *pepererunt*, 3. pl. aor. 2. indic. pro ἔτεκον, a τίκτω, *pario*. α. 6.

Τέκος, εος, τὸ, *fœtus*, *proles*, a τίκτω. α. 216.

Τεκοῦσα, *pariens*, part. a. 2. act. ut & τεκὼν, a τίκτω, pario, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ϑ. 471.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber, pro τεύκτων, a τεύχω, fabricor, f. ξω, p. pass. τέτυγμαι. ε. 23.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, *lorum*, *ensis*. Th. ταλάω, ῶ, fut. άσω, suffero. α. 222.

Τελέεσθαι, præs. infin. pass. τελέεσθαι ἔμελλεν, *perficienda erant*. a τελέω, ῶ, fut. έσω, p. κα, *ad finem perduco*, præt. pass. τετέλεσμαι. ε. 271. ϑ. 352.

Τελέθωσι, præs. subj. a τελέθω, (Poët.) *sum*. Th. τέλλω. ε. 179.

Τελεθὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. ϑ. 358.

Τελέσαιμι, *peragam*, aor. 1. opt. act. a τελέω, fut. έσω, *perficio*, τέλεσεν, pro ἐτέλεσεν, aor. 1. act. τελέσῃ aor. 1. subj. τετελεσμένος, perf. part. ε. 559. α. 30. ϑ. 170.

Τελεῦσι, pro τελοῦσι, Doricè, a τελέω. Th. τέλος, εος, τὸ, *finis*. ϑ. 89.

Τελεσφόρος, *ad finem perducens* vel *perductus*, ex τέλος, εος, τὸ, *finis*, & φέρω, *fero*. ϑ. 740.

Τελευτὴν, accus. a τελευτὴ, ῆς, ἡ, idem quod τελετὴ *finis*, exitus. Th. τέλος, εος, τὸ, *finis*. ε. 331.

Τελήεντος, gen. a τελήεις, *perfectus*. Th. τέλος, εος, finis. ϑ. 242.

Τέλος, εος, τὸ, *finis*, *exitus*. ε. 165. 216.

Τεμένος

Τεμένα, *luco*, a τέμενος, εος, τὸ, *lucus*. Th. τέμνω, μῶ, *seco*. υ. 78.

Τένδε, *arrodit*, 3. præs. ind. a τένδω, *rodo*, arrodo. ε. 622.

Τένοντε, accus. dual. a τένων, οντος, ὁ, *tendo*. Thema est τείνω, *tendo*, f. νῶ, p. τέτακα. α. 419.

Τέξεσθαι, *paritura*, fut. 1. med. inf. a τίκτω, fut. 1. med. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, a. 1. pass. ἐτέχθην, præt. m. τέτοκα. θ. 469.

Τεὸν, *tuum*, a τεὸς, ἡ, ὸν, *tuus, a, um*. Dorice, pro σὸς, σὴ, σὸν. Th. σὺ, tu. ε. 339.

Τέρας, ατος, τὸ, *prodigium*. θ. 744.

Τέρενα, accus. sing. a τέρην, ενος, ὁ, *tener, mollis*. Th. τείρω, *vexo, affligo*. θ. 5.

Τερμιόεντα, *talarem*, accus. singul. a τερμιόεις, εντος, *ad pedes usque demissus*. Th. τέρμα, ατος, τὸ, *terminus, meta*. ε. 335.

Τέρπεται, 3. præs. ind. τέρποντ', pro τέρποντο, delectabantur; imperfect. abjecto augmento. Th. τέρπω, ψω, *delecto*. ε. 115.

Τέρπει, *delectat*, a τέρπω, f. ψω. α. 47. θ. 37.

Τερπικέραυνον, *fulminibus gaudentem*, a τέρπω, *delecto*, & κεραυνὸς, ȣ̃, ὁ. ε. 52. 271.

Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Musæ, tripudiis se oblectans, a τέρπω, delecto, & χορὸς, ȣ̃, ὁ, chorus, tripudium. θ. 78.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio. Th. τέρπω, delecto, fut. ψω. θ. 917.

Τεσσαράκοντα, *quadraginta*. Th. τέσσαρες, quatuor. ε. 383.

Τεσσαρακονταετὴς, *quadragenarius*, ex τεσσαράκοντα, *quadraginta*, & hoc a τέσσαρες, *quatuor*, & ἔτος, τὸ, annus. ε. 439.

Τέταται, *extensus est*, præt. pass. & τέτατο, pro ἐτέτατο, plusqu. perf. verbi τείνω, fut. νῶ, p. τέτακα, præt. pass. τέταμαι. θ. 638.

Τετάρτῃ, *quarta*, dat. a τέταρτος, ȣ, ὁ, *quartus*. Th. τέσσαρες. ε. 798.

Τετελεσμένον, perfect. paar. Vide in τελέσαιμι. ε. 559.

Τετιμένη, honorata est, per epenthesin Poëtic. τετιμημένη, perf. part. pass. a τίω, punio, *honoro*, fut. ίσω, p. κα. θ. 415.

Τετίμηται, *honorata est*, a τιμάω, *honoro*. Th. τίω, *idem*. θ. 449.

Τέτλαθ',

Τέτλαθ', *sustineas*, pro τέτλαθι, per reduplicationem pro τλῆθι, a. 2. imperat. ab aor. 2. ἔτλην, verbi τλῆμι vel τλάω. per syncopen pro ταλάνω, f. τλήσω. ε. 716.

Τέτμη, 3. sing. præs. subj. a τέτμω, *sortior, invenio.* Vide τέμνω, *seco.* unde τμάω, τμῶ, & per reduplicationem (uti placet Eustathio) τέτμω. θ. 610.

Τετοκυίης, *enixæ*, præt. m. part. a τίκτω, *pario*, fut. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ε. 589.

Τέτορ', pro τέτορε, in dual. num. τέτορες, *quatuor*, sic accipitur a Poëtis pro τέσσαρες. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. ε. 696.

Τετραμμένος, *versus*, perf. part. pass. a τρέπω, *verto*, fut. ψω, p. m. τέτροπα. ε. 725.

Τετρὰς, άδος, ἡ, *quaternarius*, τετράδι, τετράδ', acc. pro τετράδα. Them. τέσσαρες, *quatuor*. ε. 792. 796.

Τετράτρυφον, qui in quatuor partes finditur, ex τετρὰς, άδος, ἡ, *quatuor*, & hoc a τέσσαρες, *quatuor*, & θρύπτω, *frango*, f. ψω, perf. pass. τέθρυμμαι. ε. 440.

Τέτρατος, per metathesin τέταρτος, ου, ὁ, *quartus*. Th. τέσσαρες. ε. 594.

Τέττιξ, ιγος, ὁ, *cicada*. α. 393.

Τέτυκται, 3. perf. pass. a τέτυγμαι, verbi τεύχομαι, *sum*. Th. τεύχω, ξω, *fabricor*. ε. 743. 750.

Τέτυκτο, pl. perf. pro ἐτέτυκτο, a τεύχω, fabricor. Vide in τέτυκται. α. 154.

Τεῦ, Dorice pro τοῦ, & hoc pro σοῦ. Them. σὺ, tu. ε. 328.

Τεῦξε, a. 1. ind. pro ἔτευξε, ut & τεῦξαν, pro ἔτευξαν, aor. 1. act. 3. pl. τεύξεαι Ion. pro τεύξῃ, 2. sing. fut. 1. med. ε. 79. 399. θ. 141.

Τεύχεα, τὰ, *arma*, τεύχεϊ, pro τεύχεα, τεύχεσι. α. 60. θ. 186.

Τεύχων, *machinans*, a verbo τεύχω, εις, ει, *fabricor*, f. ξω. ε. 263.

Τέχνη, ης, ἡ, *ars*. τέχνῃσι, Ion. pro τέχναις. θ. 496. 863.

Τεῷ, dat. a τεὸς, *tuus*. ε. 23.

Τῇ, hac, τῇδ', ε. 206. 633.

Τηθὺς, ύος, ἡ, nomen mul. in acc. τηθύν. θ. 136.

Τήκεται

Τήκεται, liquescit, a τήκω. ϑ.866.

Τῆλε, procul, adverb. τηλε͂, *procul*, idem quod τῆλε, τηλόθεν. ϑ. 785.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis. α. 19.

Τηλεκλειτοῖο, gen. Ion. pro τηλεκλειτοῦ, *inclyti*, a τηλεκλειτὸς, οῦ, ὁ, est nomen viri. q. d. *longe lateque celeberrimus*, ex τῆλε *procul* & κλειτὸς, *inclytus*. Th. κλείω, *celebro*. α. 327.

Τηλέσκοπον, *eminus apparentem*, ex τῆλε, *procul*, & σκέπτομαι, fut. ψομαι, *video*. ϑ. 566.

Τῆμος, *tunc*, τημοῦτος, pro τῆμος. Th. ἦμος, *quum*. ε. 574.

Τὴν, τήνδε, τήνγε, τῆσιν pro ταῖσιν. Ion. ab ἡ. ε. 12. 39. ϑ. 917.

Τὴν, acc. Dorice, pro σὴν, a σὸς, σὴ, σὸν. Th. est σὺ, Dorice τὺ. ε. 299.

Τητᾷ, *careas*, 2. pers. præs. a τητάομαι, ῶμαι. Th. τητάω, ῶ, f. ήσω, privo. ε. 406.

Τί, interrogativum, *quare*. ε. 205. α. 380. τὶ indefin. *aliquid*. ε. 88.

Τίεσκεν, *honorabat*, imperfect. Poëtice pro ἔτιε, a τίω, *honoro*, fut. τίσω. α. 9. hinc & τίεται.

Τίη, Poëtice pro τὶ, quid. ϑ. 35.

Τίθεσι, τιθεῖσι, *faciunt*. τιθείη, præs. opt. ε. 516.

Τιθεὶς, præs. part. τιθέμεν, Ionice pro τιθέναι, præs. inf. a τίθημι, *pono*, a. 2. ἔθην. ε. 74. ϑ. 597.

Τιθωνῷ, dat. casus, nomen viri. ϑ. 984.

Τίκτε, Poëtice pro ἔτικτε, imperf. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. β. 223.

Τιμᾷ, *honorat*. τίμα, imperfect. pro ἐτίμαε, *honorabat*. Th. τίω, *honoro*. τίμησε, a. 1. ind. pro ἐτίμησε. ϑ. 532.

Τιμὴ, ῆς, *honor*. τιμὴν, a τίω, *honoro*. ϑ. 203.

Τίνυσθαι, *puniri*, præs. inf. idem quod τίεσθαι, τινυμένας, *vindicantes*, præs. part. Them. τίω, *punio*. ε. 802.

Τίον, *honorarunt*, 3. pl. a. 2. act. pro ἔτιον, prima in a. 2. brevis est, cæteroquin longa a τίω, honoro. α. 85.

Τίρυνθος, nomen oppidi, τίρυνθ', per apostrophum insolentem, pro τίρυνθον. α. 81. ϑ. 292.

Τὶς, *quis?* interrogativum, genit. τίνος. α. 72.

Τὶς, indefinitum in g. masc. *quispiam*, εἴτις, *si quis*. in fœm. g. τὶς, *ulla*, & in neutro τὶ, quod. ε. 21. 188.

Τισαίμεθα, *ulti fuerimus*, 1. pl. a 1. med. opt. a τίω, ulciscor, punio, f. τίσω, a. 1. ἔτεσα. ϑ. 165.

Τίσιν, *ultionem*, acc. a. τίσις, ultio. Th. Τίω, punio. ϑ. 210.

Τιταίνοντας, *nocentes*, acc. pl. præs. part. a τιταίνω, idem quod τίω, *punio*, *lædo*, τίω, habet primam longam. Alii vertunt *festinantes*, a τείνω, sed sic prima foret brevis. ϑ. 209.

Τιτάνῳ, *calci*, *gypso*, dat. sing. a τίτανος, ε, ἡ, calx. α. 141.

Τιταρήσιον, nom. proprium. α. 181.

Τιτῆνες, *Titanes*, posteri Saturni, τιτῆσι, dativ. plur. & τιτήνεσσι, Poëtice a τιταίνω, ulciscor, pœnas luo. Them. τίω, punio. ϑ. 630.

Τμηθεῖσα, *cæsa*, a. 1. part. pass. a τέμνω, *seco*, *scindo*, f. 1. τεμῶ, p. τέτμηκα. aor. 2. ἔταμον, aor. 1. pass. ἐτμήθην, præt. med. τέτομα. ε. 418.

Τὸ, τόγ', & τόδε, articulus præposit. ε. 50. 362. 483.

Τόθ', pro τότε, *tunc* & τόθεν, idem. α. 32. 76.

Τοὶ, particula est enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur interdum ornatus tantum gratia. ε. 106.

Τοίγε, *illi*. ε. 724.

Τοῖο, Poët. pro τοῦ, ab ὁ, art. præpos. pro αὐτοῦ. ϑ. 210. 493.

Τοῖος, talis. Th. οἷος, *qualis*. α. 41.

Τοῖς, ipsis, dat. pl. τοῖσι, paragoge Ion. τοῖσιν, ab ὁ, ἡ, τὸ, art. præposit. ε. 57. 170.

Τοῖχον, *parietem*, acc. sing. ε. 730.

Τοκῆϊ, dat. Ionice, pro τοκεῖ, a τοκεὺς, *parens*, acc. τοκῆα, dat. pl. τοκεῦσιν, a τίκτω, f. τέξομαι, *pario*. ε. 186. ϑ. 155.

Τὸν, quem, acc. ab ὁ, art. præp. ε. 32.

Τόσος, & Poëtice τόσσος, tantus. Th. ὅσος, & Poëtice, ὅσσος, ε, ὁ, quantus. ε. 658. α. 441.

Τότε, τότ', pro τότε, *tunc*. Them. ὅτε, *quando*. ε. 563. 614.

Τὸ, τ', *hocque*, art. præp. ab ὁ, ἡ, τό. ε. 358.

Τοπάρος, idem quod πάρος, Poëtice pro πρὸ, ante, τοπάροσπερ. ι. 182. θ. 394.

Τοπρῶτον, *primum*. Sic τὸ πρωῒ, *mane*, τὸ καθημέραν, *quotidie*, eleganter præponitur τό. ι. 485.

Τῶ, & τῶδε, *quo*, art. præp. ab ὁ, ἡ, τό. ε. 33. 228.

Τῶτο, & τῶτ', τῶθ', pro τῶτο, ab ὅτος, αὕτη, τῶτο, *hic*, *hæc*, *hoc*. ι. 120. 360.

Τὥνεκα, *quo circa* pro τῶ ἕνεκα, cujus gratia. ε. 49. ϑ. 88.

Τὰς, *hos*, ab ὁ, art. præp. ε. 136.

Τρεέτην, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro ἐτρεέτην, ad formam, ἐτυπτέτην, a τρέω, *tremo*, f. τρέσω. α. 171.

Τρέον, imperf. pro ἔτρεον, *tremebant*, a τρέω, *tremo*. α. 213.

Τρεῖς, οἱ, & αἱ, *tres*. ϑ. 148. 321.

Τρέψας, *convertens*, & in acc. τρέψαντα, a. 1. part. act. τρέπω, *verto*, p. m. τέτροπα. ε. 314. 414.

Τραφέμεν, Ion. pro τραφεῖν, aor. 2. act. infin. a τρέφω, *alo*. fut. θρέψω, p. τέτρεφα, aor. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα. ϑ. 480.

Τραχεῖα, *aspera*, f. g. a τραχὺς, έος, ὁ. α. 119.

Τρέσσε, Poëtæ pro ἔτρεσε, *expavit*, a τρέω, *expavesco*. ϑ. 850.

Τρέχει, *abit*, 3. præf. ind. a τρέχω, curro, f. θρέξομαι, perf. δεδράμηκα, aor. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ε. 217.

Τρητοῖο, *cavernosæ*, Poët. pro τρητῶ, in f. g. a τρητὸς, ῶ, ὁ, *perforatus*. Th. τράω, pro quo usitatum τιτράω, perforo, f. τρήσω, dicitur & τετραίνω, pro τιτραίνω, unde aor. 1. ἐτέτρηνα. ϑ. 331.

Τρηχῖνος, genit. a τρηχὶν, ῖνος, ἡ, nomen mul. α. 355.

Τρηχὺς, Ion. pro τραχὺς, *asper*. ε. 289.

Τρίβεσι, *atterunt*, 3. pl. præf. ind. a τρίβω, f. ψω, *tero*, *attero*, p. φα, præt. paff. τέτριμμαι, præt. m. τέτριβα. ε. 249.

Τρικάρηνον, triceps, τρία κάρηνα, *tria capita*, ex τρεῖς, οἱ, & αἱ, tres, & κάρηνον, τὸ, caput. ϑ. 288.

Τριηκόντων, *triginta*, pro τριάκοντα: sunt enim ἅκλιτα. Th. τρεῖς, *tres*. ε. 694.

Τριηκάδα, accus. a τριηκὰς, άδος, ἡ, *tricesima pars*, τριηκοσίας, *trecentas*, a τριακόσιοι, *trecenti*. Th. τρεῖς, *tres*. ε. 764. θ. 715.

Τρίπηχυν, *tricubitalem*, acc. a τρίπηχυς, ex τρεῖς, & πῆχυς, εος, ὁ, *cubitus*.

Τρίποδ', pro τρίποδα, tripodem, a τρίπους, οδος, ὁ, tripes. τριπόδην, accus. *tripedale*, a nominat. τριπόδης, ου, ὁ, τρίπος, ου, ὁ, Æol. pro τρίπους, οδος, ὁ, ex τρεῖς, *tres*, & πους, ποδὸς, *pes*. ε. 421. 655. α. 312.

Τριπόλῳ, dativ. singul. *ter arato*, hinc τρίπολος γῆ, *terra, quæ ter aratro versa fuit*, a τρεῖς, & πολέω, *verto, aro*. θ. 971.

Τρὶς, *ter*, a τρεῖς, *tres*. ε. 171. 250.

Τριςεινάδα, accus. a τριςεινὰς, άδος, ἡ, *tertius nonus dies mensis*, h. e. vigesimus septimus, ex τρὶς, *ter*, & ἐννέα, novem. ἐννὰς, άδος, ἡ, & εἰνὰς, άδος, ἡ, *nonus dies*. ε. 812.

Τριςκαιδεκάτην, h. e. tricesimum. ex τρεῖς, *tres*, & δέκα, decem. ε. 778.

Τρισπίθαμον, a σπιθαμὴ, ῆς, ἡ, *spithama*, eine Spanne, quantum longissimo digitorum porrectu complecti licet. ε. 424.

Τριςοιχεὶ, *triplici serie*, adverb. ex τρὶς, seu τρεῖς, *tres*, & ςείχω, f. ξω, *ordine eo*. θ. 727.

Τρίτον, *tertium*. pro τρίτον dicitur etiam τρίτατον. Th. τρεῖς, *tres*. ε. 142.

Τριτογένεια, nomen Minervæ. α. 197. est etiam nomen mul. θ. 924.

Τρίχες, *pili*, a nominat. θρὶξ, τριχὸς, ἡ. α. 391. in dat. pl. θριξὶ. ε. 537.

Τροίην, *Trojam*, a τρὼς, τρωὸς, ὁ, *Trojanus*. α. 164.

Τροπὴ, *conversio*, τροπὰς, accus. pl. ubi ας corripitur per licentiam Poëticam, quam vocant συςολὴν. ε. 477. 562.

Τροχαλὸς, *incurvus*, metaphora desumpta a rota. Them. τρέχω, curro. α. 516.

Τρυγητήρων, gen. pl. a τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, *vindemiatoris*

τον, h. e. qui vina demit, a τρυγάω, *fruges carpo*, item per synecd. gener. *vindemio*. Them. τρύγη, ης, ἡ, triticum. α. 293.

Τρυφάλειαν, *galeam*, q. τρίφαλον, a triplici cono. Th. φαλὸς, ȣ, ὁ, conus galeæ. α. 199.

Τρύχουσιν, *absumunt*, a τρύχω, idem quod τρύω, *attero*. ε. 303.

Τύνη, *tu*, pro Dorico, τὺ, & hoc pro σὺ, *tu*. ε. 10.

Τυπεὶς, *percussus*, a. 2. pass. a τύπτω. α. 362.

Τυρσηνοῖσιν, dat. pl. *Tyrrhenis*, nomen populi. ϑ. 1015.

Τυτθὸς, ȣ, ὁ, *parvus*, & τυτθὸν, *paululum*. Adv. Neutra ponuntur pro Adverbiis. Th. τυτθὸς, ȣ, ὁ, *mamma*. ε. 467.

Τυφάονα, accus. a τυφάων, ονος, ὁ, nomen proprium viri, τυφαόνιον, nomen proprium loci. α. 32. ϑ. 306.

Τυφωέος, gen. τυφωεὺς, nomen est gigantis. θ. 869.

Τύχη, nomen propr. mul. ϑ. 360.

Τυχόντι, *ei qui obviam fuerit*, part. aor. 2. act. a τυγχάνω, *sum*, *evenio*, *incido*, f. τεύξομαι, a. 2. ἔτυχον, p. τέτευχα. ϑ. 973.

Τώγ', *hi*, dual. num. ab ὁ, *hic*. ε. 473. sed τῷ, dat. sing. ε. 279.

Τῶν, & τῶνγε, gen. pl. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ε. 244. 333.

Τὼς, *sic*, pro οὕτως, per aphæresin. Th. οὗτος, ȣ, ὁ, *hic*. α. 219.

Υ.

Ὑάδες, *stellæ septem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant*, ab ὕω, *pluo*. ε. 613.

Ὕβρις, ὕβριος, ὕβριν, ὕβριες, *injuriæ*. Hinc est ὑβρίζω, *contumelia afficio*, unde est ὑβριστὴς, ȣ, ὁ, insolens, protervus, in accusat. ὑβριστὴν. ε. 212. ϑ. 307.

Ὑγρὸς, ȣ, ὁ, humidus: hinc ὑγραίνω, *humecto*. ε. 623.

Ὕδει, *aquæ*, dat. cas. ab ὕδος, εος, τὸ, Poët. pro ὕδωρ, *aqua*. ε. 61.

Ὕδρην, Ion. pro ὕδραν, Hydram ab ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua. ϑ. 313.

Ὕδωρ, *aqua*, genit. ὕδατος. ε. 194.

Ὕει, *pluit*, 3. præs. ind. ab ὕω, *pluo*, fut. ὕσω, hinc ὑετὸς, ȣ, ὁ, *pluvia*. ε. 543. 550.

Υἷι, a nominativo, υἷις, *filius*, in gen. υἵιος, & contracte υἷος, in dat. υἵϊι, & contracte υἷι. α. 150. υἷεϊ, υἱέες, ad formam βασιλέες, ab υἱεὺς, *filius*. vox hæc varie declinatur, in 3. simpl. itemque in 2. & 3. contractorum. θ. 368.

Υἱὸς, ȣ̃, ὁ, *filius*. θ. 526. 532.

Ὕλη, ης, ἡ, *sylva*, hinc ὑλήεις, εντος, *sylvosus*, ὑληέσσης. θ. 1010.

Ὑληκοῖται, *qui in sylvis dormiunt*, nom. pl. ab ὑληκοίτης, ex ὕλη, ης, ἡ, *sylva*, & κοίτη, *lectus*. confer supra ἡμερόκοιτος, *qui toto die dormit*. ε. 527.

Ὑλοτόμος, ȣ, *cæsor lignorum*. hinc & ὑλοτομέω, *ligna in sylvis cædo*, ab ὕλη, *sylva*, & τέμνω, *seco*. f. μῶ, p.m. τέτομα. ε. 420. 805.

Ὑλοφάγοιο, gen. Ion. ab ὑλοφάγος, *qui sylvas depascitur*, ab ὕλη, sylva, & φάγω, *edo*, á. 2 ἔφαγον. ε. 589.

Ὑμεῖς, *vos*, a σὺ *tu*, hinc ὑμέτερος, vester. θ. 963.

Ὑμέναιος, *hymenæus*, ab ὑμὴν, ένος, ὁ. *pellicula, qua fœtus involvitur*. α. 274.

Υ̓́μμι, *vobis*, Æolice, pro ὑμῖν. ὑμὸν, pro ὑμέτερον. α. 328. θ. 662.

Ὑμνέω, celebro, laudo. fut. ήσω, ὑμνείȣσαι, Poët. pro ὑμνέȣσαι, pl. part. præs. f. g. ὑμνήσῃ, a. 1. act. subj. ὑμνεῦσι, Dorice, pro ὑμνȣ̃σι. ὑμνεῦσαι, part. præs. f. g. pl. num. pro ὑμνȣ̃σαι, Dorice, ab ὕμνος, hymnus, carmen. Th. ὕδω, celebro, cano. ε. 2. θ. 11. 33.

Ὕμνος, ȣ, ὁ, *carmen*, ab ὕδω, *celebro*, ὕμνῳ, *carmine*. ε. 655.

Ὕοι, *pluat*, præs. opt. Vide in ὕει. ε. 486.

Ὑπαὶ, præp. pro ὑπὸ, Poët. ubi redundat. α. 71. 278.

Ὑπαλεύασθαι, *subterfugere*, sc. debes, (a. 1. med. inf. Them. ἀλέω, *molo, vito*, Poët. ἀλεύω.) ε. 555. ὑπαλέυεο, *evita*. ε. 758.

Ὑπαλύξαι, *effugere*, aor. 1. act. inf. ab ὑπαλύσκω, f. ὑπαλύξω. Th. ἀλέω, *vito*. α. 304.

Ὑπέδεκτο, *suscepit*, pro ὑπεδέδεκτο, 3. sing. plusqu. perf. pass. habet significationem mediam, ab ὑποδέχομαι, f. ξομαι, præt. ὑποδέδεγμαι, *suscepi*. Th. δέχομαι, f. ξομαι, *capio*. θ. 513.

Ὑπεθήκατο, *instruxit*, 3. sing. aor. 1. med. ind. ab

ὑποτί-

ὑποτίθημι, ſuppono. Th. τίθημι, pono. θ. 175.

Ὑπεκπροφύγοι, *effugiat*, a. 2. opt. ab ὑπεκπροφεύγω, clam effugio, ab ὑπὸ, ἐκ, πρὸ & φεύγω, *fugio*. α. 22.

Ὑπεναντίος, *adverſarius*, ab ἐναντίος, *oppoſitus*. Th. ἀντὶ, præpoſitio *pro*. α 347.

Ὑπένερθε, ab ἔνερθε, *infra*. Them. ἔρα, ας, ἡ, *terra*. α. 410.

Ὑπεξήλυξε, *evitavit*, aor. 1. ind. Them. ἀλύω, unde ἀλύσσω, f. ξω, a. 1. ἤλυξα, ας, ε. θ. 615.

Ὑπὲρ, præpoſit. *pro*, *ſupra*. ε. 45.

Ὑπερβάλλων, *ſuperans*, præſ. part. Th. βάλλω, jacio, f. αλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. ε. 487.

Ὑπερβασίη, ας, ἡ, *transgreſſio*, Poëtice, pro ὑπέρβασις, ab ὑπερβαίνω, *transgredior*. Th. βαίνω, eo, f. βήσομαι, a. 2. ἔβην. ε. 825.

Ὑπέρβιος, *violentus*, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, *ſupra*, & βία, ας, ἡ, *vis*, *robur*; unde eſt Latinorum, *ſuperbus*. θ. 139.

Ὑπερηφανὴς, & ὑπερήφανος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ſuperbus, conſpicuus ſuper alios, ut ὑπερήφανα τέκνα, ſuperba proles, ex ὑπὲρ, & φαίνω, f. ανῶ, p. πέφαγκα, oſtendo in lucem edo. θ. 149.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, *ſuperbus*. Th. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, *vir*. θ. 995.

Ὕπερθεν, ſeu ὕπερθε, ſupra. Th. ὑπὲρ, *ſuper*. ε. 543.

Ὑπέρθυμος, ὁ, *magnanimus*. Th. θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus*. θ. 719. 937.

Ὑπερθύριον, *ſuperliminare*. Th. θύρα, ας, ἡ, *janua*. α. 271.

Ὑπεριονίδαο, gen. Æol. pro ὑπεριονίδου, ab ὑπεριονίδης, ου, ὁ, nom. gentil. θ. 1010.

Ὑπερίονος, gen. ab ὑπεράων, nom. viri. θ. 134. 374.

Ὑπερκύδαντα, acc. ab ὑπερκύδας, αντος, ὁ, *gloria ſupereminens*. Th. κῦδος, εος, τὸ, *gloria*.

Ὑπερμενέος, *præpotentis*, ab ὑπερμενὴς. Th. μένος, εος, τὸ, animus. α. 413.

Ὕπερος, ου, ὁ, *piſtillum*, veteres mortario uſi fuerunt pro molis. ε. 421.

Ὑπερόπλου, gen. ab ὑπέροπλος, *inſolens*, cujus robur arma ſuperat. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ ὅπλα, *arma*. θ. 516.

Ὑπέστη, *pollicitus erat*, a. 2. act. ab ὑφίστημι, ſuppono. Th. ἵστημι, *ſtatuo*, f. στήσω, a. 2. ἔστην. θ. 402.

Ὑπέρτατα, *supremas*, superl. ab ὑπὲρ, *super*, comp. ὑπέρτερος, *superior*. ab ὑπέρτατος, dicitur etiam ὕπατος, per syncopen, *Consul*. ε. 8.

Ὑπευνηθεῖτ', *congressa*, a. 1. part. pass. pro ὑπευνηθεῖσα, ab ὑπευνάω. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, *lectus*. θ. 374.

Ὑπῆσαν, *prominebant*, imperf. ab ὕπειμι, *subsum*. α. 266.

Ὕπνος, ου, ὁ, somnus, ὕπνῳ. ε. 116.

Ὑπὸ, & ὑφ', *a* vel *sub*, præposit. α. 63. 367.

Ὑποδδείσας, *subveritus*, part. a. 1. act. δ ingeminatur metri causa, ab ὑποδείδω. Th. δείδω, *timeo*, f. δείσομαι, p. δέδοικα. α. 98.

Ὑπεκπροφύγῃ, a. 2. act. subj. alii ὑπεκπροφύγοι, aor. 2. act. opt. *effugerit*, a φεύγω, *fugio*, fut. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον. α. 42.

Ὑποδμηθεῖσα, *subjugata*, participium aor. 1. pass. ab ὑποδμάομαι. f. ήσομαι, p. δέδμημαι, pro ὑποδαμάομαι. Th. δαμάω, ῶ, domo. α. 53.

Ὑποκυσσαμένη, σ duplicatur metri causa, part. a. 1. m. ab ὑποκύομαι, *fio gravida*. Them. κύω, f. σω, in utero fero. θ. 308.

Ὑπόδρα, *torve*, adv. ponitur ἐπιῤῥηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑπόρα, per epenthesin τοῦ δ. Th. ὁράω, f. άσω. p. ὅρακα, & Att. ἑώρακα. α. 445.

Ὑπολαμπὲς, neutr. ab ὑπολαμπὴς, *sublucidus*. Th. λάμπω, fut. ψω, *luceo*. α. 142.

Ὑπαλεύεο, *fuge*, pro ὑπαλεύου, præs. imper. ex ὑπὸ & ἀλεύομαι. Th est ἀλέω, *molo*, item *vito*. ε. 758.

Ὕπνος, ου, ὁ, *somnus*. θ. 212.

Ὑπόπορτις, *quæ liberos habet*, a πόρτις, ιος, ἡ, *vitula*. ε. 601.

Ὑποταρτάριοι, *sub tartarum detrusi*. Th. τάρταρος, ου, ὁ, *tartarus*. θ. 851.

Ὑποσευομένων, *irruentibus*, præs. part. verbi σεύω, *agito*, idem quod σείω. α. 373.

Ὑποσχόμενος, part. a. 1. m. ab ὑπέσχομαι, *promitto*, fut. ὑποσχήσομαι, p. ὑπέσχημαι, a. 1. m. ὑπεσχόμην, ab ὑπέχω. Th. ἔχω, habeo. θ. 170.

Ὑποχθόνιοι, *subterranei*, nom. pl. ab ὑπὸ, *sub*, & χθὼν, *terra*. ε. 140. θ. 304.

Ὑποδέξεται, *suscipit*, f. 1. m. ab ὑποδέχομαι, f. ξομαι. a δέχομαι, capio. θ. 419.

Ὑσμίνη,

Ὑσμίνη, ἡ, pugna. Them. μένω, maneo. α. 178.

Ὕστερος, ε, ὁ, *posterior, sequens.* ε. 349.

Ὕφαινε, *texebat*, imperf. act. ab ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo. α. 28.

Ὑφήσσων, *aliquando minor & junior*, q.d. *subminor*, ab ὑπὸ, & ἥττων, vel ἥσσων, ονος, ὁ, ἡ, *minor*. α. 258.

Ὑψηλὸς, ἡ, ὸν, *altus, a, um*, ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo. α. 440.

Ὑψιβρεμέτης, ε, ὁ, *altitonans*, ex Adverbio, ὕψι, alte. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & βρέμω, *fremo, resono*. ε. 8.

Ὑψίζυγος, *altijugus*, ex ὕψι, *alte*. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & ζυγὸς, *jugum*. Them. ζευγνύω, *jungo*. ε. 18.

Ὑψίκομος, *alte comatus*. Epith. quercus, ex ὕψι, alte, & κόμη, ης, ἡ, *coma*. α. 376.

Ὑψιμέδοντος, genit. ab ὑψιμέδων, *in alto regnans*. ex ὕψι, alte, hoc ab ὕψος, εος, *altitudo*, & μέδω, *impero*. θ. 529.

Ὑψόθεν, & ὑψȣ̃, alte, adverbia. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*. ε. 549. 847.

Φ.

Φαέθοντα, *Phaëtonta*, nomen viri. Φαέθων, οντος, ὁ, *lucidus*, præs. part. q. d. *lumen currens*, a Φαέθω, idem quod Φάω, *luceo*. θ. 760.

Φαένει, *lucet*, 3. præs. ind. act. a Φαένω. Th. Φάω, luceo. ε. 526. θ. 372.

Φαεινὸς, ȣ̃, ὁ, *splendidus*, a Φαένω, idem quod Φάω, *splendeo*. α. 225.

Φαεσιμβρότȣ, gen. a Φαεσίμβροτος, *lucem hominibus præbens*, a Φάω, *luceo*, & βροτὸς, mortalis. θ. 958.

Φαίδιμος, ε, ὁ καὶ ἡ, *illustris*. Them. Φαιδρὸς, ȣ̃, ὁ, *hilaris*. θ. 940.

Φαιδρύνεσθαι, *ablui*, præs. inf. pass. a Φαιδρύνω, *nitidum reddo*. Them. Φαιδρὸς, ȣ̃, ὁ, alacer. ε. 751.

Φαινομένην, *apparentem*, præs. part. pass. a Φαίνω, *ostendo, facio apparere*. Φαίνετε, *ostendite*. Φαῖνε pro ἔφαινε, *exserebat*, imperfect. Ionic. Vide Φαναίη. θ. 443. 689.

Φάλαγγας, acc. pl. φάλαγξ, γγος, ἡ, *acies quadrata.* θ. 935.

Φάληρον, nomen viri. α. 180.

Φανείη, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. paſſ. ut & φανῇ, 3. ſing. a. 2. paſſ. ſub. φανεῖσα, part. a. 2. paſſ. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. φανῶ, a. 1. ἔφηνα, p. πέφαγκα, p. paſſ. πέφασμαι, a. 2. paſſ. ἐφάνην. ε. 456. 596.

Φάος, εος, τὸ, *lumen*, a φάω, *luceo.* ε. 154.

Φαρέεσσι, dat. pl. Poët. a φᾶρος, εος, τὸ, *veſtis exterior, palla.* ε. 196.

Φαρέτρην, accuſ. Ion. παρὰ τῷ φέρεσθαι, *quia ſagittæ in ea feruntur.* α. 129.

Φάρμακον, ου, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno.* ε. 483.

Φασὶ & φασὶν, *ajunt*, 3. pluralis indicativi præſentis, a φημὶ, dico. ε. 801.

Φᾶσις, nomen fluvii. θ. 340.

Φάσκε, *dictitabat*, imperf. pro ἔφη, Poëtice, ab infinit. φάσκω. Sic ςάσκε (ἰλιαδ. 6. v. 60.) pro ἔςη. θ. 209.

Φατὸς, *celebris*. φατειὸς, *enarrabilis*, & in genit. pl. φατειῶν. Them. φημὶ vel φάω, *dico.* ε. 3. α. 144. 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἔφατο, ad formam ἐςάμην, ατο, ἔςατο. Them. φημί, vel φάω, dico. α. 115.

Φείδεο, *parcas*, præſ. imper. m. Ion. pro φείδου, verbi φείδομαι, *parco*, f. φείσομαι, p. πέφασμαι. ε. 602.

Φειδὼ, όος, ἡ, *parſimonia*, 4. contract. hinc φειδωλή, parca. ε. 367. 718.

Φερβέμεν, Ion. pro φέρβειν, *paſcere*, præſ. inf. a φέρβω, f. ψω, *paſco.* ε. 375.

Φερέοικος, epitheton cochleæ, *domiporta* a φέρω, *fero*, & οἶκος, *domus.* ε. 569.

Φερέσβιος, ου, ὁ, ἡ, *almus.* a φέρω, fero, & βίος, ου, ὁ, *vita.* θ. 693.

Φερεσσακέας, *ferentes ſcuta, ſcutiferos*, a φερεσσακὴς, hoc a φέρω, fero, & σάκος, εος, τὸ, *ſcutum.* Th. σάττω, *onero.* α. 13.

Φέροιεν, *gererent*, 3. præſ. ind. opt. φέρουσα, præt. part. φέρετ', pro ἐφέρετο, 3. perſ. imperf. φερέμεν Ion. pro φέρειν, a φέρω, *fero.* f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, p. m. ἤνοχα. ε. 213. α. 150.

Φέρου-

Φέρουσα, ης, ἡ, nomen Nymphæ. θ. 248.

Φέρτατος, superl. *præstantissimus*. a φέρω, φέρτερος. ε. 49.

Φέρων, φέρουσα, *ferens*, præs. part. Vide in φέροιεν. θ. 202.

Φεύγουσαι, *fugientes*, præs. part. f. g. pl. num. a φεύγω, *fugio*, φεύξεσθαι, f. 1. inf. a. 2. ἔφυγον. p. m. πέφυγα. ε. 618. α. 112.

Φῆ, *dixit*, pro ἔφη, a. 2. vel imperf. a φημὶ, *dico*. θ. 550.

Φηλήτησι, (alii φιλήτησι) *furibus*. dat. pl. Ion. a φιλήτης, ου, ὁ, *fur*. hoc a φίλος, ου, ὁ, amicus, sed φηλήτης, ου, ὁ, *impostor*, a φῆλος, ου, ὁ, *impostor*, hinc φηλέω, *decipio*. ε. 373.

Φήμη, ης, ἡ, *fama*. a φημὶ, vel φάω, *dico*. ε. 759.

Φημὶ, *dico*, præs. ind. ἔφην, a. 2. hinc φημίζω, *divulgo*, dico. ε. 654. 762.

Φθάμενος, *antevertens*, part. a. 2. med. a φθάω, *prævenio*, f. φθάσω, a. 1. ἔφθασα, a. 2. act. ἔφθην. a. 2. med. ἐφθάμην, ad formam τοῦ ἐστάμην. ε. 552.

Φθέγγονθ', pro ἐφθέγγοντο, *sonabant*, imperf. a φθέγγομαι, *loquor*. φθέγξατο, a. 1. med. Ion. præt. pass. ἔφθεγμαι, præt. m. ἔφθογγα. θ. 831.

Φθείρουσι, *perdunt*, 3. pers. pl. ind. præs. a φθείρω, f. φθερῶ, p. ἔφθαρκα, a. 1. ἔφθειρα. a. 2. ἔφθαρον, p. m. ἔφθορα. Them. primum φθέω. θ. 876.

Φθίνω, *pereo*, *deficio*, præs. ind. hinc in genit. part. φθίνοντος, φθινόντων. ε. 796. θ. 59.

Φθισήνορα, acc. sing. a φθισήνωρ, *perdens viros*, epitheton bello congruentissimum, a φθίω, *corrumpo*, & ἀνὴρ, *vir*. θ. 431.

Φθονέει, *invidet*, 3. pers. præs. ind. a φθονέω, invideo. f. ήσω, p. ἐφθόνηκα. Them. φθόνος, ου, ὁ, *invidia*. ε. 26.

Φίκιον, accus. a φίκιος, nomen montis. ex ἶφι, *fortiter*, & κίω, *incedo*, quia ardui montes summis viribus sunt superandi. α. 33.

Φιλήτησι, *furibus*, dat. pl. pro φιλήταις a φιλήτης, ου, ὁ, *fur*. Them. φίλος, amicus. ε. 373.

Φίλος, ου, ὁ, *amicus*. φίλα & φίλ' in pl. ε. 182. 304.

Φιλεῖ,

Φιλεῖ, *amat*, 3. præſ. ind. a φιλέω, f. ήσω, p. πεφίληκα, part. m. πέφιλα. ε. 15. 298. 340.

Φιλεῦνται, Dorice pro φιλοῦνται, 3. pl. præſ. a φιλέω, amo. Them. φίλος. ϑ. 97.

Φιλλυρίδης, nomen gentile. ϑ. 1002.

Φιλομμειδὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, *amans riſus*, die gern lachet. Poët. geminant μ. ex φίλος, amicus, & μειδάω, rideo. ϑ. 989.

Φιλομμηδέα, acc. ſing. a φιλομμηδὴς, έος, quæ amat genitalia, a φίλος, & μῆδος, εος, cura, & μήδεα τὰ, τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. In carminis dimenſione hic legendum φιλομμηδῆ. ϑ. 200.

Φιλότης, ητος, ἡ, *amicitia*. Them. φίλος, ὁ, amicus. θ. 651.

Φίλου, *cari*, genit. a φίλος, ου, ὁ, *amicus*. θ. 180.

Φίλῳ, *amico*, dat. ſing. ut & φίλῃ in f. g. φίλοισιν, & φίλῃσι, dat. pl. Ion. ε. 368. ϑ. 162. 283.

Φίλτερος, *carior*, comparat. pro φιλότερος, in ſuperl. φίλτατος, a φίλος, ου, ὁ, *amicus*. ε. 307. α. 78.

Φλεγέθοντος, *ardentis*, gen. part. præſent. a φλεγέθω, ex φλέγω, *uro*, & θέω, *curro*. θ. 846.

Φλεγύαο, *aquilæ*, genit Æolicus a φλεγύας, ου, ὁ, *aquila*, ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ λαμπρὸς εἶναι. α. 134.

Φλὸξ, γὸς, ἡ, *flamma*, a φλέγω, ξω, uro. θ. 697. 859.

Φόβος, *timor*, a φέβομαι, in præt. med. πέφοβα. α. 144. 155.

Φοβέεσκον, 3. pl. imperf. Poëtice pro ἐφόβεον, a φοβέω, ῶ, *timorem injicio*, *terreo*. φοβέομαι, οῦμαι, *timeo*. Th. φέβομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοίβου, *purus*, *lucidus*. eſtque Apollinis epitheton: & φοίβη, nomen Deæ. ϑ. 404.

Φοινικόεις, εντος, *puniceus*, a φοῖνιξ, ικος, ὁ, *palma arbor*, *color ruber*. α. 194.

Φοιτῶσι, φοιτάω, *ventito*, *frequento*. f. ήσω, p. ηκα. ε. 103.

Φόνον, cædem, a φόνος, ου, ὁ, cædes, a φένω, *occido*, unde præter. med. πέφονα. α. 17. ϑ. 228.

Φόρκυϊ, *Phorco*, dat. ſing. nom. propr. θ. 270.

Φόρκυνος, gen. a nomin. φόρκυν,

κυν, υνος, ὁ, & Φόρκυνος, *nomen monstri marini.* in acc. Φόρκυν, in dat. Φόρκυϊ, pro Φόρκυνι. θ. 237.

Φόρμιγγι, dat. ἡ Φόρμιγξ, ιγγος, *cithara, testudo.* α. 280.

Φορμὸς, ȣ, ὁ, *sporta.* ε. 480.

Φορτίζεσθαι, *imponito*, præs. inf. pass. verbi Φορτίζω, onero, f. σω. p. πεφόρτικα. Th. Φόρτος, ȣ, ὁ, *onus.* ε. 688.

Φόρτος, ȣ, ὁ, *onus*, hinc Φορτίον, ȣ, τὸ, *onus*, Φορτί' pro Φορτία, *onera.* ε. 642.

Φόωσ δε, in lucem, a Φόως, idem quod Φῶς, ωτὸς, τὸ, *lux.* Th. Φάω, *luceo.* θ. 669.

Φραδμοσύνῃσιν, dat. pl. Ion. pro Φραδμοσύναις, a Φραδμοσύνη, ἡ, *consilium.* Th. Φράζω, f. σω, *dico.* ε. 243.

Φράζεσθαι, *cogitare*, præs. inf. Φρασάτην, 3. dual. a. 1. act. Ion. Φράσσασθ', pro Φράσασθαι. Φράσσαιτο, pro Φράσαιτο, 3. sing. a. 1. med. opt. Φρασσάμενος, part. a. 1. med. pro Φρασάμενος, metri causa. Φράζομαι, *considero.* Them. Φράζω, dico, f. σω, p. κα. a. 2. ἔφραδον. ε. 365. α. 218. θ. 892.

Φρεσὶ, & Φρεσὶν, *præcordiis, mente*, dat. pl. a Φρὴν, *mens.* ε. 47. 389.

Φρίσσει, horret, 3. præs. ind. Φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p. χα. Φρίσσεσ', pro Φρίσσεσι. Φρίσσον, pro ἔφρισσον, imperf. ε. 510. α. 171.

Φρονέω, *sapio, cogito*, f. ήσω. p. πεφρόνηκα. Th. Φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens.* ε. 200. θ. 461.

Φύγοις, *effugeris*, a. 2. opt. act. a Φεύγω, *fugio*, f. Φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφυγα. ε. 682.

Φυὴν, *naturam, indolem*, a Φυὴ, ῆς, ἡ. Th. φύω, nascor. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. a φύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, *custos.* Th. Φυλάσσω, *custodio.* ε. 122.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. a Φύλλον, ȣ, τὸ, *folium*, dat. pl. Φύλλοισι. ε. 419.

Φυλάσσει, *custodit*, 3. præs. Φυλάσσεο, pro Φυλάσσȣ, præs. imperat. pass. a Φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. χα. ε. 489. θ. 769.

Φῦλον, ȣ, τὸ, idem quod Φυλὴ, ῆς, ἡ, *tribus, genus*, Φῦλ', pro Φῦλα, nom. pl. ε. 90. 197.

Φύλοπις, δος, ἡ, *pugna*, in acc. Φύλοπιν, & Φυλόπιδα, proprie

prie *clamor bellicus*, a φῦλον seu φυλὴ, ῆς, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*. q d. ὄψ τῶν φύλων, *clamor nationum*. Sic βοὴ ponitur pro *bello*, ἰλιαδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ τῶν φύλων ὄπις, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio*. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miscere*, præs. inf. a φύρω, f. υρῶ, & Æolic. φύρσω, p. κα. ε. 61.

Φυτὸν, ȣ, τὸ, *planta*, in dat. pl. φυτοῖσι, hinc φυτεύω, *planto*, φυτεύσῃ *plantaret*, 3. perſ. a. 1. ſub. φυτεύσατο, a.1.m. ind. Ionic. Them. φύω, *naſcor*. ε. 567. 580. 810. α. 29. θ. 986.

Φωκῆες, nomen gentis. α. 25.

Φῶκον, nom. viri. *phoca* eſt bellua marina, φώκαινα. φώκη, *vitulus marinus*, peſſime olet. ὀδυσσ. δ. 443. ϑ. 1004.

Φωνῇ, dat. ſing. a φωνὴ, ῆς, ἡ, *vox*. α. 382.

Φωτὸς, *viri*, genit. ſing. φῶτα, *virum*, accuſ. ſing. a φὼς, *vir*, φωτῶν, *virorum*. per ſynec. ſpec. *hominum*, φῶτες, *viri*. Sed φῶς, ωτὸς, τὸ, *lumen*, differentiæ cauſa facit Genitivum pluralem φώτων. Them. φάω, *luceo*. ε. 191. α. 149. 420.

X.

X', propter ſequentem Vocalem aſpiratam pro κ' pro καὶ, ſæpe pro κε, κεν, quæ ſunt dictiunculæ potentiales. ε. 390. 432.

Χάεος, genit. ſing. a χάος, εος, τὸ, *rudis indigeſtaque materia, qualem fingebant*. Vide in χάος. ϑ. 123.

Χαίρεις, *gaudes*, 2. perſ. præſ. verbi χαίρω, *gaudeo*, f. χαρῶ, p. κέχαρκα, a. 2. ἔχαρον, f. 2. paſſ. χαρήσομαι, p. m. κέχαρα. ε. 55. 356. α. 327.

Χαλαίνοντες, *laxantes*, præſ. part. a χαλαίνω, idem quod χαλάω, f. άσω, *laxo*. α. 308.

Χαλέπτω, *damno afficio, everto*, hinc χαλεπὸς, gravis, χαλεπή. χαλεποῖο, gen. Ion. χαλεποῖσι, dat. pl. Ion. χαλεπώτατος, *difficillimus*, ſuperl. & χαλεπῶς, adverb. ε. 5. 91. 290. 330. 555. 672.

Χαλκεύφωνος, ȣ, ὁ, *ærea voce*, ex χαλκὸς, ȣ, ὁ, æs, & φωνὴ, ῆς, ἡ, vox. ϑ. 311.

Χαλκοκορυστὴν, *ærea galea munitum*, acc. sing. a χαλκοκορυστὴς, ex χαλκὸς, ῦ, ὁ, æs, & κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. θ. 984.

Χαλκῷ, ære, dat. sing. χαλκὸς, ῦ, ὁ, æs. ε. 150. α. 415. hinc χάλκεος, ἕς, æreus, & χάλκειος, metri gratia. χαλκίδα, accus. a χαλκὶς, nomen urbis. ε. 143. 149. 653.

Χαμαὶ, humi, adv. hinc χαμαιγενέων, *humi prognatorum*; a χαμαιγενὴς, ex χαμαὶ & γένομαι. θ. 879.

Χάος, hiatus, tenebræ, a χαίνω, hisco: hinc χαόω, in chaos verto. θ. 116.

Χαρασσόμενος, præs. part. χαρασσέμεναι, Dor. & Æol. pro χαράσσειν, a χαράσσω, f. ξω, *sculpo, incido, acuo*. ε. 571.

Χαρίεντας, acc. pl. a χαρίεις, χαρίεσσα, εν, elegans, a χάρις, ιτος, ἡ, gratia. θ. 129.

Χάρις, ιτος, ἡ, *gratia*, in acc. χάριν. ε. 707. 718.

Χάριτες, Deæ, in gen. pl. χαρίτων. ε. 73. θ. 907.

Χάρμα, ατος, τὸ, *gaudium*. Them. χαίρω, *gaudeo*. α. 400.

Χαροποῖο, gen. Ion. a χαροποὶ, *truces*, fulvi alioquin, χαροπὸς, ῦ, ὁ, *lætus, vultu serenus, cæsius, cæruleus*, ab ὤψ, oculus. Them. ὄπτομαι, video, & χαίρω, gaudeo. θ. 321.

Χάσμα, ατος, τὸ, *hiatus*. Th. χαίνω, *hisco*. θ. 740.

Χατίζων, egens, præs. part. a χατέω, *egeo*. ε. 21.

Χαυλιόδων, οντος, ὁ, *curvos dentes habens*, dicitur & χαυλιόδους, ab ὀδὰς, όντος, ὁ, *dens*. α. 387.

Χέει, *fundit*, præs. ind. verb. χέω, seu χεύω, *fundo*, f. χέσω, χεύσω, & χεύσω, a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα, a. 1. pass. ἐχύθην. ε. 419.

Χείλεσι dat. pl. a χεῖλος, εος, τὸ, *labium, labrum*. ε. 97.

Χείμαρος, *clavus ligneus sub carina*. χείμαῤῥος, hyeme fluens, a χεῖμα, ατος, τὸ, *hyems*, & ῥέω, *fluo*. ε. 624.

Χεῖμα, χείματος, hyems, hinc χειμὼν, ῶνος, *idem*. hinc χειμέριος, & χειμερίη, *hyemalis*. ε. 492. 563. 738. 673.

Χείουσιν, 3. pl. præs. ind. Poët. pro χέουσιν, a χέω, fundo, f. χεύσω, a. 1. ἔχευα, & ἔχεα, pro ἔχευσα, f. 2. χεῶ, a. 1. pass. ἐχύθην, quasi a χύω. θ. 83.

Χαροδίναι, nom. pl. a χαροδίκης, *cui jus est in manibus*, ex χεὶρ, *manus*, & δίκη, ἡ, *jus*. ε. 187.

Χαρὸς, gen. a χεὶρ, *manus*, χαρὶ, χεῖρα, χεῖρες, dat. pl. χερσὶ, χερσὶν, & χάρεσσι, Ion. & Poët. ut & χέρεσσιν. ε. 478. 795. α. 188. ϑ. 747.

Χείρων, *Chiron*, nomen viri. ϑ. 1001.

Χελιδὼν, όνος, ἡ, *hirundo*. ε. 566.

Χερείων, *deterior*, & χειρότερον, *deterius*, novus comparativus, a κακὸς, *malus*, in comp. κακίων, χείρων, & Poët. χερείων, in superl. κάκιστος, & χείριστος. ε. 819. α. 51.

Χερσὶ, dat. plur. Vide in χαρὸς. ε. 319.

Χηλῇσι, dat. pl. Ionic. a χηλὴ, ῆς, ἡ, *ungula*, *forfex*. α. 62.

Χηρωσταὶ, *remoti cognati*. Them. χῆρος, ε, ὁ, *viduus*. ϑ. 607.

Χήτει, dativus sing. a χῆτος, εος, τὸ, *penuria*. Th. χατέω, ῶ, *egeo*. ϑ. 605.

Χϑονίε, gen. a χϑόνιος, *terrestris*, a χϑὼν, ονὸς, ἡ, *terra*. α. 373.

Χίλιαι, in f. g. & χίλιοι, *mille*, in n. g. χίλια. ϑ. 364.

Χίμαιρα, in gen. χιμαίρης, Ion. *capra hyeme nata*, a χεῖμα, τος, τὸ, *hyems*, per syncopen τε ε ψιλε, metri causa. ϑ. 322. 323.

Χιτῶνα, acc. sing. a χιτὼν, ῶνος, ὁ, *tunica*, Ionice, κιϑὼν. ε. 534. α. 287.

Χλαῖναν, accus. a χλαῖνα, ἡ, *læna*, vestis species. α. 535.

Χλοερῷ, dat. a χλοερὸς, *viridis*, unde per crasin χλωρὸς, χλωρε. ε. 741. α. 393.

Χλεῦναι, *agrestes*, a χλεύνης, per crasin pro χλοεύνης, ut sit, qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex χλόα, *herba virens*, & εὐνὴ, ἡ, *cubile*. α. 177.

Χοάνοιο, gen. Ion. χόανος, *catinus*, a χέω, *fundo*. ϑ. 863.

Χόλοιο, gen. Ion. pro χόλε, a χόλος, ε, ὁ, *bilis*, item *ira*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, bilis. ϑ. 221.

Χολέμενος, *iratus*, præs. part. a χολόομαι, εμαι, *irascor*. Th. χολὴ, ἡ, *bilis*. ε. 137.

Χολωσάμενος, *iratus*, part. a. 1. med. pro quo Poëtæ quoque dicunt, χωσάμενος, a χολόω, *irascor*. Th. χολὴ, bilis. ε. 53.

Χορὸς, ε, ὁ, *chorus*, chorea, tripudium. α. 201.

Χόρτος, ου, ὁ, *fœnum.* hinc χορτάζειν, proprie *herbis* seu *fœno pascere*, per synecd. *saturare.* ε. 604.

Χρέα, *debita*, in dimensione Poëtica legendum χρὰ vel τε abesse debet, quod mihi fit verisimilius, χρέα vero derivatur a χρέον, ου, τὸ, *debitum*, χρέος, εος, *idem.* ε. 645.

Χρειῶν, gen. pl. a χρεία, ας, ἡ, *egestas, utilitas, &c.* ε. 402.

Χρέμισαν, *hinnivere*, a. 1. Ionic. a χρεμίζω, per syncopen pro χρεμετίζω, f. ίσω, *hinnio.* α. 348.

Χρηίζειν, præs. inf. a χρηίζω, idem quod χρήζω, *egeo.* Th. χρεία, *indigentia.* ε. 365.

Χρῆμα, ατος, τὸ, *res.* χρῆμ' pro χρῆμα, & χρήματ' pro χρήματα. ε. 242. 603.

Χρισαμένη, part. a. 1. med. *uncta.* Errant ergo qui ajunt, aor. 1. med. non habere passivam significationem. a χρίω, f. ίσω, *ungo*, perf. pass. κέχρισμαι. α. 521.

Χρόνος, ου, ὁ, *tempus.* ε. 132.

Χροὸς, genit. a χρῶς, *cutis.* Them. χρόα, ας, ἡ, *color.* Dicitur χρόος, ου, ὁ, & χροῦς, χροὸς, ὁ, χροΐ, χρόα. ε. 74. 196. 534.

Χρυσάμπυκες, *aurea mitra revinctæ*, ex χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum*, & ἄμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, proprie *funiculus auratus, quo jubæ equorum in fronte sparsæ colligantur*, ab ἀμπέχω, *circumdo.* Deinde per metaph. tribuitur mulieribus. ϑ. 916.

Χρυσάωρ, *accinctus aureo gladio*, nomen viri, in acc. χρυσάορα. ε. 769. ex χρυσὸς, *aurum*, & ἄορ, ορος, τὸ, ensis. θ. 282.

Χρύσααι, pl. a χρύσεα, χρυσῆς, pro χρυσέης. ϑ. 975. χρυσῆν. ε. 65.

Χρύσεαος, idem quod χρύσεος. α. 313.

Χρύσεος, & contracte, χρυσοῦς, *aureus*, a χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum.* α. 297. ϑ. 216.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ, *aureo crine conspicuus*, ex χρυσὸς, & κόμη, ἡ, *coma.* ϑ. 947.

Χρυσοπέδιλον, *aureis calceamentis gaudentem*, ex χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum*, & πέδιλον, ου, τὸ, *calceus.* ϑ. 454.

Χρυσοστέφανος, aurea redimitus corona. a χρυσὸς, οῦ, aurum, & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono. ϑ. 17.

Χρῶς, ωτὸς, ὁ, *corpus*, idem quod χρῦς, χροός. Th. χρόα, ἡ, *color*. ε. 596.

Χυτροπόδων, gen. pl. a χυτρόπες, olla pedes habens, ex χύτρος, ε, ὁ, *olla*, & πῦς. ε. 746.

Χωόμενος, *succensens*; part. præs. med. pro χολοόμενος. χωσάμενος, part. a. 1. med. verbi χώομαι, idem quod χολῦμαι, *irascor*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. a. 2. ϑ. 533.

Χώρε, genit. a χῶρος, ε, ὁ, *locus*, *sedes*, item, *spatium*, item, *ager*, *prædium*, *fundus*. α. 410. ϑ. 731.

Χώσατο, pro ἐχολώσατο, *iratus fuit*, a. 1. m. Ionic. a χώομαι, *irascor*. Them. χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*, α. 554.

Ψ.

Ψαμάθη, nom. mul. a ψάμμος, ε, ὁ, arena, sabulum. α. 260.

Ψεύδεα, *mendacia*, accus. plur. a ψεῦδος, ψευδέας, ubi in dimensione legendum, ψευδεῖς, accus. pl. a ψευδὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, *falsus*, *mendax*. Them. ψεύδω, *fallo*, f. ψεύσω, p. ἔψευκα, p. pass. ἔψευσμαι, a. 1. m. ἐψευσάμην. ε. 78. 707. θ. 229. 783.

Ψιάδας, *guttas*, accus. plur. a ψιὰς, άδος, ἡ, *roris gutta*. α. 384.

Ψολόεντι, *ardenti*, dativ. sing. a ψολόεις. Th. ψόλος, ε, ὁ, *fuligo*, α. 492.

Ψυχὴ, *vita*, *anima*. ψυχὰς, *vitas*. per metonym. causæ. α. 173.

Ψυχρὸς, *frigidus*, a ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ψυχρὴ, pro ψυχρὰ, Ion. ε. 545.

Ω.

Ὦ, O, vocativus. ε. 27. ᾧ, *cui*. ε. 57.

Ὠγύγιον, *antiquum*, ab ὠγύγιος, antiquissimi Thebanorum regis nomen. inde pro antiquus. ϑ. 806.

Ὧδε, *sic*. ε. 35.

Ὠδύσσατο, *iratus est*, a. 1. m. Poët. ὠδυσάμην, ab ὀδύζομαι. fut. ὀδύσομαι. ϑ. 617.

Ὠκεανίνη, *Oceanis*, nomen puerperæ. ὠκεανῖναι, *filiæ Oceani*. ϑ. 364. 507. 956.

Ὠκεανὸς, *Oceanus*, ex ὠκέως, *cito*, & νέω, *fluo*. ε. 169. ὠκεανοῖο, pro ὠκεανῦ. ε. 564. θ. 133.

Ὠκέες, pl. *veloces*, ὠκέης, gen. sing. f. g. ὠκεῖα, ab ὠκὺς, *celer*, m. g. & in n. g. ὠκύ. α. 61. ϑ. 998.

'Ωκείης, pro ὠκείαις, dat. pl. Ion. θ. 269.

'Ωκεῖαν, acc. f. g. ab ὠκὺς, έος, ὁ, celer, ὠκείῃς pro ὠκείαις. Ion. dat. pl. ὠκέα, Poët. pro ὠκεῖα. θ. 266. 780.

'Ωκυπέτης, *celeriter volans*, ex ὠκὺς, έος, ὁ, *celer*, & πέτομαι, *volo*. est & ὠκυπέτη, nomen mul. ε. 210. 267.

'Ωκυπόδων, alipedum, ab ὠκύπους, οδος, ὁ, idem quod ποδώκης. ὠκυπόδεσσι, dat. pl. Ion. α. 302. 470.

'Ωκυρόη, nomen mul. θ. 360.

"Ωλεσε, a. 1. ind. ab ὄλλυμι, *perdo*, in fut. ὀλέσω, a. 1. ὤλεσα. 3. pl. ὤλεσαν. ε. 370.

'Ωμάρτησε, a. 1. ind. act. ab ὁμαρτέω, *sequor*, f. ήσω. Th. ὁμαρτῆ, simul, idem quod ὁμοῦ. θ. 201.

"Ωμισυ, θ' ὥμισυ, pro ὃ ἥμισυ, *quod dimidium*. Th. ἥμισυς, εος, ὁ, *dimidius*. ε. 557.

'Ωμηστὴν, *crudis vescentem*, acc. ab ὠμηστὴς, οῦ, ὁ, *crudivorus*, παρὰ τὸ τὰ ὠμὰ ἔδειν, ab ἔδω, edo, & ὠμὸς, οῦ, ὁ, crudus. θ. 300.

'Ωμῷ, *crudæ*, dat. ab ὠμὸς, οῦ, ὁ, *crudus*, item, *crudelis*. ε. 703.

"Ωμος, ου, ὁ, *humerus*, ὤμων, gen. pl. ὤμοις, & ὤμοισι. dat. plur. α. 159. 468.

'Ωνῇ, 3. sing. præs. subj. med. ab ὠνέομαι, *emo*, fut. ήσομαι. ε. 539.

"Ωπα, accus. ab ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*. Them. ὄπτομαι, *video*. ε. 62.

"Ωπασε, dedit, & ὤπασεν, a. 1. act. ind. ab ὀπάζω, f. σω, *præbeo*, item *insequor*. θ. 442.

'Ωραῖος, *tempestivus*, *speciosus*, ab ὥρα, ας, ἡ, *pulchritudo*, *tempus*. ε. 32.

'Ωραίευσι, *matura reddunt*, pro ὡραΐζουσι, Æolic. ab ὡραΐζω. Th. ὥρα, *tempus*. θ. 903.

'Ωρέξατο, *petiit*, a. 1. med. a Th. ὀρέγω, porrigo, fut. ξω, præt. χα, aor. 1. pass. ὠρέχθην. θ. 178.

"Ωρη, Ion. pro ὥρα, *hora*, & per syn. membri, *tempus*, ὥρης, ὥρῃ, ὥρην, ὥρας. ε. 30. θ. 501.

'Ωριγνῶντο, certabant, *porrigebantur*, 3. pl. imperf. pass. ab ὀριγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγω vel ὀρέγνυμι, fut. ξω, p. χα, *porrigo*. α. 190.

"Ωρινε, concitat. a. 1. act. ab ὀρίνω. Th. est ὄρω, *excito*. ε. 674.

Ὥριος, *tempestivus*, ab ὥρα, *hora*, ὥρια, ὥρι'. ε. 392. 490.

Ὠρίων, ωνος, ὁ, *Orion*, signum cœleste. ε. 607.

Ὤρνυτο, *excitabatur*, imperf. pass. ab ὄρνυμι. Th. ὄρω, *excito*. ϑ. 191.

Ὦρσε, immisit, a. 1. act. ab ὄρω, fut. ὀρῶ, & Æolic. ὄρσω. ὦρτο, 3. sing. præt. plusq. pass. in ὦρτ'. α. 40. ϑ. 523. 990.

Ὡς, particula varios habens usus. ε. 86. 108. ὡσκ', ὥσπερ. ε. 697. ϑ. 402.

Ὥς, pro ὅτως, sic. ε. 44.

Ὡσεὶ, *perinde*. α. 189.

Ὥστε, *adeo ut*, ὥς', *utque*, pro ὡς τε. α. 405. ϑ. 831.

Ὡιτινι, *cui*, dat, ab ὅςις, qui. ε. 31.

Ὤτρυνον, *jubebant*, imperf. ab ὀτρύνω, *incito*, f. υνῶ, p. γκα. ϑ. 883.

Ὠτώεντα, *auritum*, h. e. *ansatum*, ab ὃς, ὠτὸς, τὸ, *auris*, unde est ὠτόεις, εσσα, εν, *auritus, a, um*. ε. 655.

Ὤφελον, imperf. ab ὀφείλω, *debeo*, fut. ὀφειλήσω, præt. ὠφείληκα, aor. 2. ὤφελον. ε 172.

Ὤχετο, *gradiebatur*, sing. imperf. med. ab οἴχομαι, *abeo*, unde ἀποίχομαι, *abeo, morior*, fut. οἰχήσομαι, perfect. ᾤχημαι. α. 200.

F I N I S.

LIPSIÆ,

LITERIS EISFELDIANIS.

